LARS KEPLER

pact cu diavolul

Unele pacte nu trebuie rupte niciodată.
Nici măcar sub amenințarea morții.

TREI

FICTION CONNECTION 3

LARS KEPLER

pact cu diavolul

TREI

FICTION CONNECTION 3

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

LARS KEPLER

Pact cu diavolul

Traducere din suedeză de
Elena-Maria Morogan

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecţiei:
Faber Studio (S. Olteanu, M. Radu)
Foto copertă: © Big Active/David Foldvari

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Domnica Drumea

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Elena Biţu, Sînziana Doman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KEPLER, LARS
Pact cu diavolul / Lars Kepler; trad.: Elena-Maria Morogan. -
Bucureşti: Editura Trei, 2011
ISBN 978-973-707-527-7
I. Morogan, Elena-Maria (trad.)

821.113.6-31=135.1

Titlul original: *Paganinikontraktet*
Autor: Lars Kepler

Copyright © Lars Kepler, 2010
Ediţia originală a fost publicată de editura Albert Bonnier, Stockholm, Suedia
Ediţia în limba română s-a publicat prin acord cu Bonnier Group Agency, Stockholm, Suedia

© Editura Trei, 2011
pentru prezenta ediţie

C.P. 27-0490, Bucureşti
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro, www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-527-7

Atunci când iahtul a fost găsit plutind în derivă în Golful Fecioarei, din arhipelagul sudic al Stockholmului, marea era calmă şi noaptea luminoasă. Apa avea o culoare ştearsă, albastru-cenuşie, care părea că te adoarme, şi se mişca moale, ca o ceaţă.

Bătrânul care vâslea a strigat de câteva ori, deşi bănuia că nu va primi niciun răspuns. Supraveghease de pe ţărm vasul aproape o oră, cum urma curentul slab, întors de-a îndăratelea. S-a dus cu barca până acolo, lipind-o de latura iahtului. A lăsat vâslele, a amarat lângă platforma de coborât în apă şi s-a căţărat pe scara de metal, trecând peste balustradă. Pe puntea de la pupa se afla un şezlong roz. Bătrânul a aşteptat un moment, ascultând. Cum nu auzea nimic, a deschis uşa de sticlă şi a coborât câteva trepte, până în salon. O lumină cenuşie se răspândea prin ferestrele mari, peste lambriurile de tec lăcuit şi peste pânza albastru-închis a canapelelor. A coborât mai departe, pe scara abruptă placată cu lemn lucios, prin faţa chicinetei întunecate, a băii, până în cuşeta mare. Lumina slabă se strecura prin ferestrele mici, din tavan, peste un pat dublu de forma unei lănci. La capul patului, sprijinită de perete, stătea o tânără în geacă de blugi, pe jumătate ridicată, cu picioarele desfăcute şi cu o mână lăsată pe perna roz. Îl privea drept în ochi, cu o expresie întrebătoare, speriată.

Bătrânului i-a luat o vreme până să înţeleagă că fata era moartă.

În părul ei lung, negru se afla o agrafă ca un porumbel, porumbelul păcii.

Când bătrânul s-a apropiat, atingându-i obrazul, capul fetei a căzut în faţă şi un firicel subţire de apă i s-a scurs printre buze jos, pe bărbie.

Cuvântul „muzică" înseamnă de fapt arta muzelor şi îşi are originea în mitul grecesc al celor nouă muze. Toate erau fiicele puternicului Zeus şi ale Mnemosynei, zeiţa memoriei. Muza propriu-zisă a muzicii, Euterpe, este reprezentată de obicei cu un flaut la buze, iar numele ei înseamnă „cea care dăruieşte bucuria".

Ceea ce numim „muzicalitate" nu are de fapt o definiţie general acceptată. Există oameni cărora le lipseşte capacitatea de a distinge diversele frecvenţe sonore ale sunetelor muzicale şi există oameni care se nasc cu o extraordinară memorie muzicală şi cu un auz muzical absolut, ceea ce înseamnă că pot reda exact o notă, fără ajutorul vreunei alte referinţe.

De-a lungul timpurilor, au existat numeroşi oameni dăruiţi cu un talent ieşit din comun pentru muzică, însă puţini au devenit foarte cunoscuţi, cum ar fi Wolfgang Amadeus Mozart, care făcea turnee pe la curţile europene de la vârsta de şase ani, şi Ludwig van Beethoven, care a scris multe dintre marile lui compoziţii după ce surzise cu totul.

Legendarul Nicolò Paganini s-a născut în 1782, în oraşul italian Genova. Era violonist şi compozitor autodidact. Există foarte puţini violonişti care sunt capabili să cânte lucrările rapide şi complicate ale lui Paganini. Până la moarte,

Paganini a fost urmărit de zvonul că, pentru a-şi dobândi formidabila iscusinţă, încheiase un pact cu diavolul.

1 O presimţire

Penelope Fernandez simte cum îi trec fiori pe şira spinării. Inima îi bate mai repede şi priveşte scurt peste umăr. Poate că presimte ceea ce i se va întâmpla.

Cu toată căldura din studio, Penelope are o senzaţie de răcoare pe obraji, care încă mai persistă din cabina de machiaj. I-au apăsat pe piele un burete rece cu fond de ten şi i-au scos din păr agrafa cu porumbelul păcii, când spuma stoarsă din tub i-a făcut părul să-i cadă în inele pe umeri.

Penelope Fernandez este preşedinta Asociaţiei Suedeze pentru Pace şi Medierea Conflictelor. Acum se află sub lumina reflectoarelor în studioul de ştiri, în faţa lui Pontus Salman, director executiv al firmei de armament Silencia Defence AB.

Prezentatoarea buletinului de ştiri, Stefanie von Sydow, schimbă subiectul, clipeşte în obiectivul aparatului şi începe să vorbească despre concedierile care au urmat cumpărării concernului de armament britanic BAE Systems Limiteds de către firma suedeză Bofors, apoi se întoarce către Penelope.

— Penelope Fernandez, în mai multe dezbateri te-ai exprimat foarte critic despre felul în care este organizat

exportul de arme suedez. De curând ai făcut chiar o comparaţie cu scandalul francez din afacerea Angola. Politicieni cu posturi înalte şi oameni de afaceri au fost acuzaţi de mită şi export clandestin de arme şi acum sunt condamnaţi la lungi pedepse cu închisoarea... Aşa ceva n-am mai văzut în Suedia, nu?

— Acest lucru poate fi tradus în două feluri, răspunde Penelope Fernandez. Fie că politicienii noştri sunt altfel, fie că sistemul nostru juridic funcţionează diferit.

— Dar o ştii foarte bine, spune Pontus Salman. Noi avem o lungă tradiţie a...

— Conform legii suedeze, îl întrerupe Penelope. Conform legii suedeze, orice fabricare şi export de armament sunt interzise.

— Cu siguranţă, te înşeli, spune Salman.

— Este paragraful 3, din legea despre materialul de război, precizează Penelope.

— Însă Silencia Defence a primit un acord preliminar pozitiv, zâmbeşte el.

— Da, pentru că altfel ar fi vorba despre un delict la scară mare şi....

— Iar acum avem de fapt aprobarea, o întrerupe el.

— Nu uita că materialul de război este pentru...

— Aşteaptă un pic, Penelope, o întrerupe Stefanie von Sydow, făcându-i semn lui Salman, care ridicase mâna în semn că n-a terminat de vorbit.

— Toate afacerile sunt cercetate în prealabil, explică el. Ori direct de către guvern, ori de Inspecţia pentru Produse Strategice, dacă ai auzit de ea.

— Franţa are una similară, intervine Penelope. Şi totuşi, armament în valoare de opt miliarde de coroane a putut

să ajungă în Angola, cu tot embargoul ONU, deşi exista o interdicţie absolut clară...

— Însă acum vorbim despre Suedia.

— Înţeleg că oamenii nu vor să-şi piardă slujba, dar aş dori totuşi să aud cum motivezi exportul unei cantităţi uriaşe de muniţie în Kenya? Este o ţară care...

— Reproşul tău nu se bazează pe nimic, o întrerupe el. N-ai niciun argument, sau poate ai?

— Din păcate, nu pot să...

— Ai ceva concret la care să te referi? o întrerupe Stefanie von Sydow.

— Nu, răspunde Penelope Fernandez, plecându-şi privirea. Dar eu...

— Atunci, cred că o scuză ar fi potrivită, spune Pontus Salman.

Penelope îl priveşte în ochi, simte cum mânia şi frustrarea clocotesc în ea, dar se sileşte să tacă. Pontus Salman zâmbeşte compătimitor, apoi începe să povestească despre fabrica din Trollhättan. Două sute de locuri de muncă au fost create atunci când Silencia Defence a primit aprobarea să pornească producţia. El explică ce înseamnă acordul preliminar şi cât de departe a ajuns procesul de producţie. Dezvoltă subiectul fără să se grăbească, astfel ca timpul să nu-i mai ajungă adversarei.

Penelope îl ascultă, străduindu-se să-şi înăbuşe furia. Se gândeşte în schimb cum ea şi Björn vor fi curând în larg. Vor pune aşternuturi noi pe patul de forma unei lănci, vor umple frigiderul şi micul congelator. Vede în faţa ochilor sclipirea paharelor reci cu alcool, în vreme ce vor mânca hering murat, hering cu muştar şi fileu de hering cu cartofi noi, ouă fierte şi crutoane. Vor pune masa pe puntea de la pupa, vor arunca ancora lângă o

insulă mică din arhipelag şi vor petrece ore în şir în soarele amurgului.

Penelope Fernandez părăseşte sediul televiziunii şi o porneşte spre Valhallavägen. A aşteptat aproape două ore ca să participe la o altă discuţie, într-o altă emisiune, până ce producătorul a anunţat-o că sunt obligaţi s-o scoată din program, ca să aibă spaţiu pentru cinci sfaturi rapide despre cum să scapi de burtă pentru sezonul estival.

Departe, pe Gärdet, vede culorile stridente de la corturile Circului Maximum. Un îngrijitor de animale stropeşte doi elefanţi cu un furtun. Unul dintre elefanţi ridică trompa în aer şi prinde în gură şuvoiul puternic de apă.

Penelope are doar douăzeci şi patru de ani, e brunetă, iar părul buclat îi ajunge până la umeri. La gât poartă un lanţ scurt de argint cu un mic crucifix de la ceremonia de confirmare. Pielea ei are o culoare catifelată, aurie. Ca uleiul de măsline sau ca mierea, scrisese odinioară un băiat într-o compunere, la liceu. Ochii îi sunt mari şi serioşi. Nu o dată i s-a spus că seamănă cu celebra actriţă Sophia Loren.

Penelope îşi scoate telefonul şi îl sună pe Björn, ca să-i spună că e pe drum, că va lua metroul de la Karlaplan.

— Penny? S-a întâmplat ceva? întreabă el cu glas neliniştit.

— Nu, ce să se întâmple?

— Totul e gata. Ţi-am lăsat un mesaj, doar tu lipseşti.

— Nu-i nicio grabă, nu-i aşa?

Când Penelope se află pe scara rulantă abruptă care duce la peron, inima începe să-i bată mai repede, are o senzaţie neplăcută şi închide ochii. Scara coboară mai departe, se îngustează şi aerul devine tot mai răcoros.

Penelope Fernandez vine din La Libertad, care este una dintre cele mai mari provincii din El Salvador. Mama Penelopei, Claudia Fernandez, a fost întemniţată în vremea războiului civil şi Penelope s-a născut într-o celulă unde cincisprezece femei arestate făceau tot ce puteau ca să le ajute. Claudia era doctor şi participase activ la campaniile de informare a populaţiei. Faptul că militase pentru dreptul populaţiei băştinaşe de a-şi crea sindicate a dus la trimiterea ei în închisorile rău famate ale regimului.

Abia când ajunge pe peron, Penelope redeschide ochii. Senzaţia de claustrofobie a dispărut. Se gândeşte din nou la Björn, care o aşteaptă la clubul nautic din Långholmen. Ei îi place să facă baie goală, să plonjeze în apă şi să nu vadă altceva decât marea şi cerul.

Metroul aleargă, legănând-o şi soarele pătrunde pe ferestre atunci când vagoanele părăsesc tunelul, ieşind la lumină în staţia Gamla Stan.

Penelope urăşte războiul, violenţa şi forţa armelor. Este o aversiune arzătoare care a determinat-o să-şi ia o diplomă în ştiinţe politice la Uppsala şi să facă cercetare ştiinţifică în problemele legate de medierea în situaţii de conflict. A lucrat pentru grupul francez de ajutor *Action Contre la Faim*, în Darfur, împreună cu Jane Oduya. A scris în *Dagens Nyheter* un articol foarte discutat despre femeile din lagărele de refugiaţi şi încercarea lor de a-şi reface viaţa. Cu doi ani în urmă, a succedat-o pe Frida Blom la preşedinţia Asociaţiei Suedeze pentru Pace şi Medierea Conflictelor.

Penelope coboară la Hornstull şi iese în lumina soarelui, simţindu-se brusc şi fără motiv neliniştită; apoi, coboară în Pålsundsbacken, traversează repede podul spre Långholm şi o ia la stânga, spre clubul de ambarcaţiuni mici. Praful atârnă ca o ceaţă în aerul nemişcat.

Vasul lui Björn e ancorat la umbră, chiar sub podul Väster; mişcările apei creează o plasă de lumină care se reflectă clătinându-se în grinzile de oţel vopsite în cenuşiu de deasupra.

Îl vede pe punte, cu o pălărie de cowboy pe cap. Stă nemişcat, strângându-şi cu braţele umerii lăsaţi.

Penelope vâră două degete în gură şi fluieră, ca un golan. Björn tresare, faţa i se goleşte de sânge, ca şi cum s-ar fi speriat îngrozitor. Aruncă o privire spre drum şi o vede. Ochii îi sunt încă plini de teamă când îi vine în întâmpinare.

— Ce e? întreabă ea, continuând să coboare scara spre locul unde sunt ancorate bărcile.

— Nimic, răspunde Björn, potrivindu-şi pălăria pe cap şi încercând să zâmbească.

Se îmbrăţişează şi ea simte că are mâinile reci şi cămaşa udă la spate.

— Eşti transpirat tot, îi spune.

Björn îşi fereşte privirea.

— M-am grăbit să fiu gata la timp.

— Ai luat şi sacoşa mea?

El dă din cap şi face un gest spre cabină. Vasul se leagănă uşor sub picioare, iar Penelope simte mirosul de plastic încălzit la soare şi de lemn lăcuit.

— Hei? spune cu glas limpede. Unde ai dispărut?

Părul lui blond iese de sub pălărie, împletit în şuviţe. Ochii albastru-deschis sunt copilăroşi, zâmbitori.

— Sunt aici, răspunde el, lăsându-şi privirea în pământ.

— La ce te gândeşti tot timpul?

— Că o să fim împreună, răspunde Björn, prinzând-o de talie. Că o să facem sex în mijlocul naturii.

Îi atinge părul cu buzele.

— La asta speri? şopteşte fata.

— Da, îi răspunde Björn.

Penelope râde de sinceritatea lui.

— Cei mai mulţi... femeile cel puţin, cred că povestea asta are o faimă un pic exagerată, spune ea. Să zaci pe pământ, printre furnici şi pietre şi...

— E ca atunci când faci baie gol, insistă Björn.

— Va trebui să mă convingi, vine replica îndrăzneaţă a lui Penelope.

— Am s-o fac.

— Cum? râde ea, chiar în momentul în care telefonul începe să-i sune în rucsac.

La auzul semnalului, Björn pare să încremenească. Culoarea îi dispare din obraji. Penelope vede pe ecranul telefonului că o sună sora ei mai mică.

— E Viola, îi explică repede, înainte să răspundă. Hola, surioară.

Un automobil claxonează şi sora ei strigă ceva, lângă receptor.

— Nebunul dracului! bombăne ea.

— Ce se întâmplă?

— S-a terminat, îi răspunde sora ei. I-am dat papucii lui Serghei.

— Iar, oftează Penelope.

— Da, aprobă Viola cu glas scăzut.

— Iartă-mă, spune Penelope. Înţeleg că eşti necăjită.

— Nu e aşa de grav, dar... Mama spunea că ieşiţi cu iahtul şi m-am gândit... aş veni şi eu, dacă se poate.

Se lasă tăcerea.

— Să vii şi tu, repetă Penelope, auzindu-şi tonul lipsit de entuziasm. Björn şi cu mine avem nevoie de puţin timp împreună, dar...

2 Urmăritorul

Penelope stă în cabina de comandă cu un sarong albastru peste costumul de baie alb; are însemnul păcii tatuat deasupra sânului drept. Lumina de vară se revarsă prin geam. Înconjoară atentă farul de la Kungshamn, apoi manevrează cu grijă barca mare cu motor prin strâmtoarea îngustă.

Viola, sora ei mai mică, se ridică de pe şezlongul roz aflat pe puntea de la pupă. În ultima oră a stat cu pălăria de cowboy a lui Björn pe cap şi cu o pereche de ochelari enormi pe nas şi a fumat un joint cu mişcări somnoroase.

Viola face cinci încercări leneşe de-a prinde cu degetele de la picioare cutia de chibrituri de pe acoperişul calei, apoi renunţă. Penelope nu se poate împiedica să nu zâmbească. Viola intră în cabină şi o întreabă dacă nu vrea să-i ţină locul la cârmă.

— Altfel, cobor să prepar o margarita, spune, continuând să coboare scara.

Pe puntea de la prova Björn stă culcat pe un cearşaf de baie, cu un exemplar de buzunar din *Metamorfozele* lui Ovidiu sub cap.

Penelope vede că bara de la picioarele lui e ruginită. Când a împlinit douăzeci de ani, Björn a primit iahtul de la tatăl lui, dar n-are mijloace să-l întreţină. Ambarcaţiunea e singurul dar pe care l-a primit vreodată de la taică-său, în afară de o excursie. Când acesta a împlinit cincizeci de ani, i-a invitat pe Björn şi Penelope la unul dintre cele mai elegante hoteluri ale sale, Kamaya Resort, pe coasta de est a Kenyei. Penelope a stat la hotel doar două zile, înainte să plece spre lagărul de refugiaţi Kubbum din Darfur, în Sudanul de Sud, unde se afla grupul de ajutor francez *Action Contre la Faim*.

Penelope micşorează viteza de la opt la cinci noduri, când se apropie de podul de la Skurusund. Nu răzbate niciun zgomot dinspre traficul de deasupra. Iahtul lor alunecă pe apa umbrită de sub pod, când Penelope vede o barcă neagră de cauciuc, lângă temelia de beton. Barca este de felul celor pe care le foloseşte paza militară de coastă. E un RIB cu carenă din fibră de sticlă şi motoare foarte puternice.

Penelope aproape a depăşit podul, când descoperă că în barcă se află cineva. Un bărbat se ghemuieşte în penumbră, cu spatele întors spre ea. Nu ştie de ce-i creşte pulsul la vederea neaşteptată a acestuia. E ceva în neregulă cu ceafa lui şi cu hainele negre. Se simte observată, deşi el stă cu spatele.

Când iese din nou la soare, o trec fiori prin tot trupul şi are pielea de găină pe braţe.

După ce trece de Duvnäs, măreşte viteza la cincisprezece noduri. Ambele motoare bubuie surd, apa spumegă în urma lor şi vasul prinde viteză pe suprafaţa netedă.

Îi sună telefonul. Vede că e numărul mamei sale. Poate a văzut dezbaterea de la televizor. Lui Penelope îi

trece repede prin minte că mama ei o să-i spună că a arătat bine şi că a fost grozavă, dar ştie prea bine că este doar o fantezie.

— Bună, mamă, răspunde ea.

— Oi, şopteşte mama.

— Ce se întâmplă?

— Spinarea... trebuie să mă duc la acupunctură, spune Claudia şi se aude ca şi cum ar umple un pahar cu apă. Dar voiam să ştiu dacă Viola a vorbit cu tine.

— E cu noi în barcă, răspunde Penelope, auzind cum mama ei soarbe din pahar.

— E cu voi, ce bine... m-am gândit c-o să-i priască.

— Sigur că ei îi prieşte, spune Penelope pe un ton reţinut.

— Ce-o să mâncaţi?

— În seara asta avem heringi, cartofi, ouă...

— Dar ei nu-i plac heringii!

— Mamă, Viola mi-a telefonat că...

— Ştiu că nu te-ai gândit c-o să vină şi ea, o întrerupe Claudia. De asta te întrebam.

— Am făcut şi câteva chiftele, spune răbdătoare Penelope.

— Şi ajung pentru toată lumea? întreabă mama.

— Să ajungă? Depinde dacă...

Tace şi priveşte fix apa sclipitoare.

— Pot să nu mănânc eu, propune ea, cu glas reţinut.

— Dacă nu ajung, zice mama. Numai atunci.

— Înţeleg, aprobă încet Penelope.

— Acum o să-ţi plângi de milă, nu? pufneşte mama cu iritare reţinută.

— Nu, doar că... Viola este de fapt o persoană adultă şi...

— Acum mă nemulţumeşti.

— Iartă-mă.

— Tu vii şi mănânci chiftelele mele la Crăciun şi de *midsommar*[1], iar eu niciodată...

— Dar nu trebuie neapărat s-o fac, spune repede Penelope.

— Foarte bine, răspunde tăios mama.

— Voiam doar să spun...

— Atunci, să nu mai vii aici de *midsommar*, o întrerupe mama cu glas indignat.

— Dar, mamă, de ce trebuie să...

Se aude o pocnitură, când mama ei închide telefonul. Penelope tace şi simte cum creşte în ea frustrarea, priveşte telefonul, apoi închide şi ea.

Barca e purtată încet peste reflexul verde al valurilor. Scara de la chicinetă scârţâie şi după un moment pe ea se împleticeşte Viola, cu paharul în mână.

— Era mama?

— Da.

— Se temea că n-o să am ce să mănânc? zâmbeşte Viola.

— E destulă mâncare, răspunde Penelope.

— Mama nu crede că sunt capabilă să mă descurc.

— E doar neliniştită, spune Penelope.

— Dar pentru tine nu se nelinişteşte niciodată, îi răspunde Viola.

— Eu mă descurc.

Viola gustă băutura, privind pe fereastră.

— Am văzut dezbaterea de la TV, spune ea.

— Azi-dimineaţă? Cu Pontus Salman?

— Nu, a fost... cea de săptămâna trecută, răspunde Viola. Vorbeai cu un tip arogant, care... avea un nume frumos şi...

— Palmcrona, o întrerupe Penelope.

— Exact, Palmcrona...

---

[1] În limba suedeză — Sărbătoarea miezului de vară, Noaptea de Sânziene.

— M-am înfuriat, mi s-au înroşit obrajii şi mi s-au umplut ochii de lacrimi, aş fi vrut să recit poemul lui Bob Dylan, *Masters of War*, sau doar s-o iau la fugă şi să trântesc uşa în urma mea.

Viola o priveşte, în vreme ce Penelope se întinde şi deschide fereastra din tavan.

— N-am crezut că te epilezi la subsuoară, spune ea glumeţ.

— Nu, dar am fost aşa de des la televizor, că...

— A învins cochetăria, glumeşte Viola.

— Nu voiam să fiu considerată o certăreaţă de profesie, pentru un pic de păr sub braţe.

— Dar cum stau lucrurile cu linia slipului?

— Aşa şi aşa...

Penelope îşi ridică sarongul şi Viola râde în hohote.

— Lui Björn îi place, zâmbeşte Penelope.

— El nu prea are dreptul să spună ceva, cu codiţele lui...

— Însă tu te razi peste tot cum trebuie, observă Penelope cu o nuanţă de ironie în glas. Pentru gagiii tăi însuraţi şi idioţii plini de muşchi şi...

— Ştiu că nu mă pricep, o întrerupe Viola.

— La altele nu te pricepi.

— Niciodată n-am făcut ceva ca lumea.

— Trebuie doar să iei nişte note mai bune şi...

Viola ridică din umeri.

— De fapt, am dat proba pentru facultate[2].

Vasul înaintează, brăzdând apa, iar pescăruşii îl urmăresc din înaltul cerului.

— Şi cum a mers? întreabă în cele din urmă Penelope.

---

[2] *Högskoleprov* — în Suedia, în fiecare an are loc o probă scrisă pentru toţi cei care vor să-şi mărească notele, ca să intre la facultate.

— Mi s-a părut uşor, răspunde Viola, lingând sarea de pe buza paharului.

— Deci, a mers bine, zâmbeşte Penelope.

Viola dă din cap şi lasă deoparte paharul.

— Cât de bine? întreabă Penelope, dându-i un ghiont în şold.

— Maximum de puncte, spune Viola cu ochii plecaţi.

Penelope strigă de bucurie şi îşi îmbrăţişează sora strâns.

— Îţi dai seama ce înseamnă asta? exclamă Penelope cu entuziasm. Poţi să faci ce studii vrei, la orice universitate, trebuie doar să alegi între Academia de Studii Economice, Medicină sau Jurnalism.

Viola râde cu obrajii îmbujoraţi şi Penelope o îmbrăţişează din nou, dându-i jos pălăria. O mângâie pe păr, îi aranjează şuviţele, aşa cum făcea când erau mici, îşi scoate agrafa cu porumbiţa păcii şi o prinde în părul celeilalte, o admiră şi îi zâmbeşte mulţumită.

3 O barcă e lăsată să plutească în derivă în Golful Fecioarei

Ca un cuţit, prora taie cu un clipocit uleios suprafaţa netedă. Sare peste valurile care se sparg şi izbesc asurzitor pereţii vasului. Acesta înaintează cu motoarele duduind. Prora se înalţă şi apă albă, înspumată se despică în urma pupei.

— Nu eşti zdravănă, Madikken[3], strigă Viola şi îşi scoate agrafa din păr, exact cum făcea când era copil după ce termina cu pieptănatul.

Când se opresc la Gåsö[4], Björn se trezeşte. Iau îngheţată şi cafea. Viola vrea să joace minigolf pe micul teren şi este deja după-amiaza târziu, când pleacă mai departe.

La babord se întinde golful, ca un paviment ameţitor de piatră.

Vor să ancoreze la Kastskär, o insulă nelocuită, lungă, care se îngustează la mijloc. În partea sudică se află un golfuleţ înverzit unde vor opri, vor face baie, un grătar şi apoi vor înnopta.

[3] Personaj dintr-una din cărţile pentru copii ale lui Astrid Lindgren.

[4] „Insula Gâştei".

— Mă duc să mă întind un pic, spune Viola, căscând.
— Aşa să faci, îi zâmbeşte Penelope.

Viola o ia pe scară în jos şi Penelope priveşte înainte. Micşorează viteza, fără să piardă din ochi sonda electronică prin care i se indică unde se află stâncile submarine, în vreme ce iahtul alunecă spre insulă. Brusc nivelul apei scade de la patruzeci de metri la cinci.

Björn vine în cabina de comandă şi o sărută pe ceafă.
— Să încep să pregătesc mâncarea? întreabă el.
— Viola are nevoie să doarmă vreo oră.
— Parcă ai fi maică-ta, spune el blând. A sunat deja?
— Da.
— Ca să vadă dacă Viola e cu noi, sau... ?
— Da.
— V-aţi certat?

Penelope scutură din cap.
— Ce e? o întreabă el. Eşti supărată?
— Nu, doar că mama...
— Ce-i cu ea?

Penelope îşi şterge râzând lacrimile de pe obraz.
— Nu sunt bine-venită de *midsommar*, spune.

Björn o îmbrăţişează.
— Ar trebui să nu-ţi pese de ea.
— Asta şi fac, răspunde Penelope.

Apoi manevrează încet vasul, ducându-l în adâncul golfului. Motoarele duduie înăbuşit. Barca e atât de aproape de mal, că poate simţi mirosul de verdeaţă încălzită de soare de pe insulă.

Ancorează, lasă vasul să alunece, îndreptându-se spre stânci. Björn sare tropăind pe panta abruptă şi prinde frânghia în jurul unui trunchi de copac.

Pământul e acoperit cu muşchi. El rămâne în picioare, uitându-se la Penelope. Câteva păsări sar de colo-colo prin coroanele copacilor când aud scârţâitul ancorei.

Penelope îşi pune pantalonii de jogging şi tenişii albi, apoi sare pe ţărm, apucându-i mâna. El o îmbrăţişează.

— Mergem să vedem insula?

— Nu era o chestiune în privinţa căreia trebuia să mă convingi? întreabă ea zăbovind.

— Avantajele dreptului public[5], îi răspunde Björn.

Penelope aprobă zâmbind şi el îi mângâie părul, lăsându-şi degetele să alunece peste pomeţii bine conturaţi şi sprâncenele dese, negre.

— Cum poţi fi aşa de frumoasă?

O sărută uşor pe gură, apoi pornesc spre pădure.

În mijlocul insulei se află un luminiş înconjurat de tufişuri dese. Fluturi şi bondari mici se rotesc printre flori. Soarele e fierbinte, apa sclipeşte printre copaci, spre nord. Stau în picioare nemişcaţi, se privesc zâmbindu-şi şi apoi brusc devin serioşi.

— Gândeşte-te, dacă vine cineva, spune ea.

— Suntem doar noi doi pe insulă.

— Eşti sigur?

— Câte insule se află în arhipelagul Stockholmului? Treizeci de mii? Cu siguranţă mai multe, vine replica lui Björn.

Penelope îşi scoate sutienul de la costumul de baie, îşi aruncă pantofii, apoi îşi scoate chiloţii, împreună cu pantalonii de jogging şi dintr-odată e goală, în iarbă.

---

[5] *Allemansrätt*: dreptul oricărui suedez de a folosi liber apa, pământul şi aerul; conform acestui drept, oricine poate, spre exemplu, înnopta pe o proprietate privată, anunţând, desigur, proprietarul, şi poate folosi apa de băut şi lemnele pentru foc.

Prima senzaţie de jenă face repede loc bucuriei. Îşi spune că e grozav să simţi pe piele aerul marin, căldura care încă mai urcă din pământ.

Björn îşi spune că, deşi nu e sexist de felul lui, trebuie neapărat s-o privească în voie. E înaltă, braţele îi sunt musculoase şi totuşi gingaş pline. Talia zveltă şi picioarele puternice o fac să semene cu o zeiţă jucăuşă.

Björn îşi simte mâinile tremurând, în vreme ce-şi scoate maioul şi şortul de baie, înflorat. E mai tânăr ca ea, are trup de băiat, aproape fără păr şi deja e ars de soare pe umeri.

— Acum vreau şi eu să te privesc, îşi spune.

Lui i se înroşesc obrajii şi se apropie de ea cu un zâmbet larg.

— N-am voie?

Björn clatină din cap şi îşi ascunde faţa în părul ei.

Încep să se sărute, dar rămân nemişcaţi, stau doar strâns lipiţi şi se sărută. Penelope îi simte limba caldă în gură şi e străbătută de un freamăt de fericire. Îşi alungă de pe buze zâmbetul, ca să poată continua să-l sărute. Respiră amândoi mai repede. Simte cum trupul lui Björn se încordează, cum inima îi bate mai puternic. Se culcă în iarbă, grăbiţi, găsesc un loc între tufe. El îi caută cu gura sânii, sfârcurile brune, îi sărută pântecele şi-i desface picioarele. Când o priveşte, îşi spune că e ca şi cum trupurile lor ar lumina în soarele amurgului. Totul devine dintr-odată foarte intim şi fragil. Este deja udă, când începe s-o lingă, tot mai blând şi mai lent şi ea trebuie să-i împingă capul la o parte, după o vreme. Strânge pulpele, zâmbeşte roşind. Îi şopteşte să vină, îl trage spre ea, îl conduce cu mâna şi-l lasă să alunece înăuntrul ei. Îi respiră greu în ureche, în vreme ce ea priveşte drept spre cerul roz.

Pe urmă, se ridică goală în iarba caldă, se întinde, face câţiva paşi şi aruncă o privire spre copaci.

— Ce e? o întreabă Björn cu glasul îngroşat.

Îl priveşte cum stă gol pe pământ, zâmbindu-i.

— Te-ai ars pe umeri.

— Ca în fiecare vară.

Îşi pipăie grijuliu pielea roşie de pe umeri.

— Ne întoarcem, mi-e foame, spune ea.

— Trebuie doar să înot un pic.

Penelope îşi trage chiloţii şi pantalonii de jogging, îşi pune pantofii şi rămâne cu sutienul în mână. Îşi lasă privirea să rătăcească peste pieptul lui fără păr, peste muşchii braţelor, tatuajul de pe umăr, pielea înroşită de soare şi chipul luminos, jucăuş.

— Data viitoare, stai tu dedesubt, îi zâmbeşte.

— Data viitoare, repetă el vesel. Te-am convins deci, după câte îmi dau seama.

Penelope râde şi face o mişcare de refuz. Björn se lasă pe spate şi ridică ochii spre cer. Îl aude fluierând încet, în vreme ce ea porneşte prin pădure spre plaja mică, povârnită, unde e ancorat vasul.

Se opreşte o clipă, îşi pune sutienul înainte să meargă mai departe.

Când urcă la bord, Penelope se întreabă dacă Viola mai doarme încă în cabina de la pupa. Se gândeşte să pună la fiert un vas cu cartofi noi şi câteva fire de mărar, apoi să se ducă să se spele şi să se schimbe. În mod ciudat, puntea e udă ca după ploaie. Probabil că Viola a spălat-o, din cine ştie ce motiv. Barca pare diferită. Penelope nu poate spune în ce fel, dar pielea îi e dintr-odată înfiorată de o senzaţie neplăcută. E aproape tăcere, ca şi cum păsările ar fi încetat brusc să cânte. Se aude doar zgomotul

surd al apei care loveşte carena şi scârţâitul înfundat al odgonului legat de copac. Penelope devine brusc conştientă de propriile-i mişcări. Coboară scara spre pupă, vede că uşa de la cuşeta pentru musafiri e deschisă. Lampa este aprinsă, dar Viola nu e acolo. Penelope observă că-i tremură mâna când ciocăneşte la uşa micii toalete. Deschide, priveşte şi se întoarce pe punte. Departe, în apa golfului, îl vede pe Björn care se îndreaptă spre larg. Îi face semn cu mâna, dar el n-o vede.

Penelope deschide uşile de sticlă dinspre salon, trece printre canapelele albastre, pe lângă masa de tec şi scaunul de comandă.

— Viola? întreabă cu glas slab.

Se duce în chicinetă, scoate un castron, apoi îl lasă din mâini, în vreme ce inima începe să-i bată tot mai tare în piept. Aruncă o privire în camera mare de baie şi continuă apoi spre cuşeta de la prora, unde obişnuiesc să doarmă ea şi Björn. Deschide uşa, aruncă o privire prin cuşeta întunecată şi mai întâi crede că-şi vede propria imagine în oglindă.

Viola stă complet nemişcată pe marginea patului, cu mâna odihnindu-i pe perna roz de la Myrorna.[6]

— Ce faci aici?

Penelope se aude întrebându-şi sora ce face în dormitor, deşi a înţeles deja că lucrurile nu sunt deloc în ordine. Chipul Violei e de un alb murdar şi are părul ud şi încurcat.

Penelope înaintează, îi prinde capul în mâini şi îi strigă în faţă:

— Viola! Ce e? Viola!

---

[6] Lanţ de magazine de vechituri.

Dar a înţeles deja ce s-a întâmplat, ce nu e în ordine, căci dinspre sora sa nu simte deloc suflul respiraţiei, pielea ei e rece, n-a mai rămas nimic din ea, lumina vieţii s-a stins. Încăperea strâmtă se întunecă, se strânge în jurul Penelopei. Cu glas străin se jeluieşte, îşi smulge hainele şi se prăvăleşte înapoi, izbindu-se tare cu umărul de cadrul uşii; apoi se răsuceşte şi o ia la goană pe scară.

Când ajunge sus, pe punte, trage aer în plămâni ca şi cum ar fi gata să se sufoce. Tuşeşte şi aruncă priviri în jur, cu spaima îngheţându-i trupul. La o sută de metri distanţă, pe ţărm, vede un bărbat necunoscut în haine negre. Într-un fel, îşi dă seama ce legătură are acesta cu cele întâmplate. Ştie că el e bărbatul care se afla în umbra podului, în barca militară de cauciuc, cel care s-a întors cu spatele când au trecut. Înţelege că bărbatul îmbrăcat în negru a ucis-o pe Viola şi că încă n-a terminat.

Bărbatul stă pe ţărm şi-i face semne cu mâna lui Björn, care înoată la vreo 20 de metri distanţă, strigă ceva şi ridică braţul. Björn îl aude şi se opreşte, bate apa şi începe să cerceteze malul cu privirea.

Secundele par să se fi oprit. Penelope aleargă la cabina de comandă, răscoleşte în lada cu scule, găseşte un cuţit Mora şi fuge înapoi pe punte.

Vede mişcările lente ale lui Björn, cercurile de apă din jurul lui. Björn îl priveşte nedumerit pe bărbatul îmbrăcat în negru. Acesta îi face semne, vrea să vină la el. Björn zâmbeşte nesigur şi începe să înoate spre mal.

— Björn! strigă Penelope, cât o ţin puterile. Înoată spre larg!

Bărbatul de pe mal se întoarce spre ea şi o ia la goană spre iaht. Penelope taie odgonul, alunecă pe puntea udă, se ridică repede, se împleticeşte până la scaunul de

comandă şi porneşte motorul. Apoi, ridică ancora, dând în acelaşi timp în spate.

Björn pare că a auzit-o, s-a întors şi a început să înoate spre vas. Penelope porneşte către el şi, totodată, vede că bărbatul în negru a schimbat direcţia şi aleargă acum peste povârniş, pe cealaltă parte a insulei. Aproape fără să se gândească, îşi dă seama că bărbatul şi-a ancorat barca în golful din partea de nord a insulei.

Ştie că nu există nicio posibilitate să-i scape.

Cu motoarele la turaţie maximă, întoarce iahtul şi conduce în direcţia lui Björn. Îl strigă; se apropie, încetineşte şi îi întinde o cange. Apa e rece. El pare speriat şi istovit. Capul îi dispare tot timpul sub apă. Îl răneşte cu vârful ascuţit al cângii, iar fruntea începe să-i sângereze.

— Trebuie să reziştI! îi strigă ea.

Barca neagră de cauciuc a început deja să facă ocolul insulei. Aude limpede zgomotul motorului. Björn se strâmbă de durere. După mai multe încercări, reuşeşte în fine să-şi încolăcească braţul în jurul cângii. Penelope îl trage cât poate de repede spre platforma de coborât în mare. Björn se prinde de marginea platformei. Penelope scapă cangea şi o vede cum se îndepărtează, purtată de apă.

— Viola e moartă! strigă şi aude cum în glas i se amestecă disperarea şi panica.

De îndată ce Björn s-a prins de scară, ea aleargă în cabina de comandă şi porneşte cu toată viteza înainte.

Björn se caţără peste balustradă, îl aude strigându-i să o ia drept spre capul Ornäs.

Urletul motoarelor de la barca de cauciuc rapidă se apropie în urma lor. Penelope ia un viraj strâns, sub punte bubuie asurzitor.

— A ucis-o pe Viola, scânceşte ea.

— Ocoleşte stânca! o avertizează Björn, cu dinţii clănţănindu-i.

Pe faţă îi şiroieşte sângele.

Barca de cauciuc a înconjurat Stora Kastkär, mărind viteza. Se apropie cu repeziciune de insulă. Björn se întoarce şi vede barca la vreo trei sute de metri în spatele lor.

— La debarcader!

Penelope face iarăşi un viraj, dă înapoi şi opreşte motorul, când pupa izbeşte debarcaderul cu o trosnitură puternică, iar marginea vasului e aruncată în scara de lemn udă. Valurile provocate de siaj se lovesc şuierând de stânci şi apoi revin. Vasul se lasă pe o parte, scara e fărâmată în aşchii. Apa năvăleşte peste balustradă. Părăsesc vasul şi urcă pe debarcader. În spatele lor, aud cum carena se leagănă izbindu-se de platforma de lemn, în bătaia valurilor. Aleargă spre ţărm, în vreme ce barca rapidă se apropie vâjâind. Penelope alunecă, se propteşte în mână şi se caţără gâfâind pe malul în pantă, spre marginea pădurii. Motoarele bărcii au tăcut şi Penelope ştie că fuga lor este zadarnică. Împreună cu Björn se năpusteşte printre copaci, mai adânc, în pădure, în vreme ce gândurile îi aleargă înnebunite şi privirea caută un loc în care să se ascundă.

4 Bărbatul care plutea în aer

Paragraful 21 din Codul poliţistului descrie cum trebuie să-şi pregătească un agent de poliţie intrarea într-o casă, într-o cameră sau un alt loc, dacă există motive pentru a presupune că cineva a decedat, este fără cunoştinţă sau incapabil să ceară ajutor.

Motivul pentru care asistentul de poliţie John Bengtsson primise în acea sâmbătă de iunie misiunea de a cerceta apartamentul de la ultimul etaj de pe Grevgatan numărul 2 era că directorul Inspecţiei pentru Produse Strategice[7] Carl Palmcrona lipsise nemotivat de la slujbă şi pierduse o întâlnire programată cu ministrul de afaceri externe.

Nu e deloc prima oară când John Bengtsson pătrunde într-o locuinţă ca să caute morţi sau răniţi. Cel mai adesea a fost vorba despre rude care aveau bănuieli în legătură cu o posibilă sinucidere. Părinţi tăcuţi, înspăimântaţi erau obligaţi să aştepte pe scară în vreme ce el intra şi cerceta încăperile. De multe ori a găsit, în sclipirea palidă a televizorului, tineri cu pulsul aproape imperceptibil după vreo supradoză de heroină sau femei ucise în bătaie.

[7] În suedeză: ISP.

John Bengtsson are cu el unelte pentru forţarea uşii şi un şperaclu, când pătrunde în clădire pe intrarea principală. Ia liftul până la etajul cinci şi sună la uşă. Aşteaptă un moment, apoi pune geanta grea pe treapta scării şi examinează încuietoarea de siguranţă. Deodată, aude un târşâit pe scară, cu un etaj mai jos. E ca şi cum cineva ar urca treptele cu paşi tăcuţi, aproape furişându-se.

Asistentul de poliţie John Bengtsson ascultă o clipă, apoi întinde mâna şi apasă clanţa: uşa e descuiată şi alunecă uşor pe cele patru balamale.

— E cineva acasă? strigă el.

Aşteaptă câteva secunde, trage peste prag geanta cu unelte, închide uşa, îşi şterge picioarele pe preşul de la intrare şi apoi intră în holul spaţios.

O muzică liniştită se aude dintr-o cameră vecină. O ia într-acolo, bate la uşă şi intră. E o cameră de zi încăpătoare, mobilată spartan cu trei canapele Carl Malm, o masă joasă de sticlă şi un tablou mic, cu o corabie în furtună, pe perete. O luminiţă albăstruie clipeşte dinspre o staţie stereo într-o cutie transparentă. Din difuzoare se aude o muzică de vioară melancolică, aproape tânguitoare.

John Bengtsson merge mai departe până la uşile duble, le deschide şi priveşte drept într-un salon cu ferestre înalte Art Nouveau. Lumina de vară pătrunde prin romburile mici din partea de sus a ferestrelor.

Un bărbat pluteşte în mijlocul camerei albe.

E o privelişte supranaturală.

John Bengtsson stă şi priveşte cu ochii holbaţi bărbatul mort. Îi pare o veşnicie până ce descoperă frânghia prinsă de cârligul lămpii.

Bărbatul bine îmbrăcat e nemişcat, ca şi cum ar fi împietrit în aer, cu gleznele întinse şi vârfurile pantofilor orientate spre parchet.

E spânzurat — dar e ceva mai mult, ceva ce nu se potriveşte, ceva e greşit.

John Bengtsson nu are voie să treacă peste prag. Locul delictului trebuie lăsat intact. Loviturile inimii sunt puternice, simte ritmul greoi al sângelui, înghite greu, dar nu-şi poate desprinde privirea de la bărbatul care pluteşte în spaţiul gol.

Un nume începe să se audă în capul lui John Bengtsson, doar ca o şoaptă: *Joona, trebuie să vorbesc cu Joona Linna.*

În încăpere nu există mobilier, doar un bărbat spânzurat care este, după toate probabilităţile, Carl Palmcrona, directorul general al Inspecţiei pentru Produse Strategice.

Frânghia este prinsă de cârligul lămpii, în rozeta din mijlocul tavanului.

N-a avut pe ce să se urce, gândeşte John Bengtsson.

Tavanul e înalt de cel puţin trei metri şi jumătate.

John Bengtsson încearcă să se liniştească, să-şi adune gândurile şi să înregistreze tot ce vede. Faţa spânzuratului e lipsită de culoare şi i se pare că în ochii holbaţi vede puncte sângerii. Bărbatul poartă un pardesiu de vară peste costumul albastru-cenuşiu şi are în picioare pantofi subţiri. O servietă neagră şi un telefon mobil zac pe parchet, la oarecare distanţă de balta de urină care s-a format sub corp.

Spânzuratul tresare brusc.

Lui John Bengtsson i se taie respiraţia.

Se aud bufnituri în tavan, lovituri de ciocan din pod, deasupra cineva calcă apăsat, din nou o bufnitură

şi trupul lui Palmcrona tremură. Zgomotul unei bormaşini răsună, apoi se stinge. Un bărbat strigă ceva. Are nevoie de mai mult cablu electric, de tot cablul, strigă el.

John Bengtsson observă cum i se domoleşte pulsul, în vreme ce merge înapoi, traversând salonul. În hol, uşa e deschisă. Se opreşte, era sigur că închisese cum trebuie, dar îşi dă seama că s-a înşelat. Părăseşte apartamentul şi, înainte de a raporta la secţia lui, scoate telefonul mobil şi-l sună pe Joona Linna, la Secţia Criminalistică din cadrul poliţiei.

5 Comisariatul general

E prima săptămână din iunie. La Stockholm, de mai multe săptămâni, oamenii se trezesc prea devreme. Soarele răsare la ora trei şi jumătate şi este lumină aproape toată noaptea. Primăvara a fost neobişnuit de caldă. Mălinul şi liliacul[8] au înflorit împreună. Ciorchini grei de flori îşi răspândesc parfumul dinspre parcul Kronoberg până jos, la intrarea Direcţiei Generale a Poliţiei.

Secţia de Criminalistică este singura unitate operativă din poliţie care are răspunderea să combată delincvenţa gravă atât la nivel naţional, cât şi internaţional.

Şeful secţiei, Carlos Eliasson, stă în picioare lângă fereastra joasă de la etajul opt, cu privirea aţintită spre pantele înverzite din parcul Kronoberg. Ţine în mână telefonul, formează numărul lui Joona Linna, aude cum intră mesageria vocală, întrerupe apelul, lasă aparatul pe birou şi priveşte ceasul.

Petter Näslund intră în biroul lui Carlos, îşi drege cu grijă vocea, se opreşte şi se apleacă peste o banderolă de hârtie pe care scrie: „Păzim, avertizăm, iritățm".

---

[8] *„Mellan häggen och syrenen"* : „Între mălin şi liliac", spune un cântec suedez, este cea mai frumoasă perioadă anului.

Din camera de alături se aude o conversaţie telefonică plictisită, despre ordine de arestare europene şi sistemul de informaţii Schengen.

— Pollock şi băieţii lui vin imediat, spune Petter.

— Ştiu şi eu să mă uit la ceas, răspunde Carlos, pe un ton blând.

— În orice caz sendvişurile sunt gata, îl anunţă Petter.

Carlos îşi alungă un zâmbet, întrebându-l:

— Ai auzit că vor să recruteze?

Petter se înroşeşte plecându-şi privirea, apoi se reculege şi ridică din nou ochii:

— Eu l-aş... Poţi găsi pe altcineva mai potrivit pentru Comisariatul general?

Comisariatul general e alcătuit din şase experţi, care ajută investigaţiile criminalistice din întreaga Suedie. Comisariatul lucrează foarte sistematic, după o metodă cunoscută sub iniţialele PUG[9].

Cantitatea de muncă pe care o au de acoperit membrii permanenţi ai Comisariatului general este enormă. Sunt atât de solicitaţi, că aproape niciodată nu au timp să se adune cu toţii la sediul central al poliţiei.

După ce Petter Näslund părăseşte încăperea, Carlos se aşază pe scaunul lui, privind peştii-paradis din acvariu. În momentul în care se întinde după borcanul cu hrană pentru peşti, sună telefonul.

— Da, răspunde el.

— Urcă acum, îl anunţă Magnus de la recepţie.

— Mulţumesc.

---

[9] PUG: *Polisens Utredning av Grova Brott* — anchetarea delictelor grave de către poliţie.

Carlos face o ultimă încercare să dea de Joona Linna înainte să se ridice de pe scaun, să arunce o privire în oglindă şi să părăsească încăperea.

Chiar în momentul în care iese pe culoar, se aude un „pling" şi uşile liftului se deschid fără zgomot. La vederea membrilor din comisariat, o imagine îi trece fulgerător prin minte. O amintire de la concertul Rolling Stones, la care a fost împreună cu câţiva colegi în urmă cu câţiva ani. Grupul care ieşise pe scenă amintea de nişte oameni de afaceri relaxaţi. Exact ca membrii comisariatului, purtau toţi costume negre şi cravată.

Mai întâi, vine Nathan Pollock, cu părul cărunt strâns în coadă de cal, apoi Erik Eriksson, cu ochelarii cu ramă cu diamante, motiv pentru care toţi din grup îl numesc Elton, după el vin agale Niklas Dent şi P.G. Bondesson şi, la urmă, tehnicianul criminalist Tommy Kofoed, cu umerii ridicaţi şi privirea morocănoasă aţintită în podea.

Carlos le arată drumul spre sala de şedinţe. Şeful operativ Benny Rubin este deja aşezat la masa rotundă, cu o ceaşcă de cafea neagră în faţă, aşteptându-i pe ceilalţi. Tommy Kofoed ia un măr din coşul cu fructe şi începe să muşte zgomotos. Nathan Pollock îl priveşte surâzând şi dă din cap când acesta, cu o expresie întrebătoare, se opreşte în mijlocul unei înghiţituri.

— Bine aţi venit, începe Carlos. Mă bucur că v-aţi făcut timp, pentru că pe ordinea de zi avem unele puncte importante de discutat.

— Nu trebuia să fie aici şi Joona Linna? întreabă Tommy Kofoed.

— Ba da, răspunde şovăitor Carlos.

— Joona face numai ce vrea el, explică Pollock pe un ton reţinut.

— Joona a rezolvat anul trecut crimele din Tumba[10], spune Tommy Kofoed. Mă gândesc tot timpul la asta, că era absolut sigur... a ştiut în ce ordine se petrecuseră crimele.

— Împotriva oricărei blestemate de logici, zâmbeşte Elton.

— Eu ştiu cam totul despre investigaţia criminalistică, vorbeşte Tommy Kofoed mai departe. Dar Joona s-a dus doar şi-a privit urmele de paşi, nu înţeleg cum...

— A văzut întregul, spune Nathan Pollock. Gradul de violenţă, efortul, stresul şi starea fizică după urmele de paşi din casă, în comparaţie cu cele din vestiar.

— Şi totuşi, nu pot crede, mormăie Tommy Kofoed.

Carlos îşi drege glasul, plecându-şi privirea pe ordinea de zi.

— Poliţia marină a dat de ştire azi-dimineaţă, spune el. Un pescar a găsit o femeie moartă.

— În plasă?

— Nu, a văzut o barcă sport mare plutind în derivă lângă Dalarö, a vâslit până la ea, a urcat la bord şi a găsit femeia zăcând pe pat în cuşeta de sub prova.

— Dar cazul ăsta nu e de competenţa Comisiei, zâmbeşte Petter Näslund.

— Crimă? întreabă Nathan Pollock.

— Probabil, sinucidere, răspunde repede Petter.

— Nu e ceva urgent, adaugă Carlos, luând o felie de prăjitură. Dar voiam să amintesc faptul.

— Altceva? întreabă posac Tommy Kofoed.

— Avem o cerere de la poliţia din Västra Götaland, spune Carlos. Este un raport scris pe masă.

— N-o să mă pot ocupa de asta, răspunde Pollock.

---

[10] Aluzie la romanul anterior, *Sub hipnoză*.

— Ştiu foarte bine că sunteţi ocupaţi cu toţii, spune Carlos, măturând încet firimiturile de pe masă. Poate ar trebui s-o luăm de la celălalt capăt şi să vorbim despre... despre recrutare, pentru Comisariat.

Benny Rubin aruncă în jur o privire pătrunzătoare, explicând că departamentul cunoaşte volumul mare de muncă şi că, de aceea, ca o primă măsură s-au programat fonduri pentru a mări numărul de posturi fixe cu încă unul.

— Deschidem şedinţa, spune Carlos.

— N-ar fi bine ca Joona să fie prezent la această discuţie? întreabă Tommy Kofoed şi se apleacă peste masă, luând unul dintre sendvişurile învelite în folie de plastic.

— Nu e foarte sigur că vine, răspunde Carlos.

— Putem bea o cafea mai întâi, sugerează Erik Eriksson, îndreptându-şi ochelarii strălucitori.

Tommy Kofoed scoate folia de pe un sendviş cu somon, dă deoparte crenguţa de mărar, stoarce puţin suc de lămâie, apoi desface şervetul în care se află tacâmul.

Brusc se deschide uşa de la sala de şedinţe şi Joona Linna îşi face apariţia, cu părul lui blond răvăşit.

— *Syö tilli, pojat*, spune în finlandeză şi zâmbeşte.

— Exact, râde Nathan Pollock. Mâncaţi mărarul, băieţi.

Nathan şi Joona se privesc veseli în ochi. Tommy Kofoed roşeşte şi clatină din cap, zâmbind.

— *Tilli*, repetă Nathan Pollock şi începe să râdă în gura mare, în vreme ce Joona se apropie şi pune înapoi mărarul pe sendvişul lui Tommy.

— Ar fi bine să continuăm şedinţa, spune Petter.

Joona dă mâna cu Nathan Pollock, apoi se duce spre un scaun liber, îşi atârnă haina pe spătar şi se aşază.

— Vă rog să mă scuzaţi, spune pe un ton reţinut.

— Eşti bine-venit, îi răspunde Carlos.

— Mulţumesc.

— Tocmai luam în discuţie problema recrutării, îl informează Carlos.

Se ciupeşte de buza de jos şi Petter Näslund începe să se răsucească pe scaun.

— Cred... cred că-i las cuvântul lui Nathan, continuă Carlos.

— OK, cu plăcere, eu nu vorbesc doar în numele meu, începe Nathan Pollock. Ci... am hotărât de comun acord că ne-ar face plăcere să ni te alături, Joona.

În cameră se lasă tăcerea. Niklas Dent şi Erik Eriksson dau aprobator din cap. Petter Näslund e o siluetă neagră în contre-jour.

— O dorim cu toţii, spune Tommy Kofoed.

— Apreciez oferta, răspunde Joona, trecându-şi degetele prin chica groasă. Sunteţi foarte buni, aţi dovedit-o şi vă respect munca...

Ceilalţi zâmbesc, privind tăblia mesei.

— Dar, pentru mine... eu nu pot lucra după metoda PUG, explică el.

— Ştim asta, am înţeles, spune repede Kofoed. E un pic rigidă, dar poate fi de ajutor, s-a dovedit doar că...

Tace.

— Am vrut totuşi să te întrebăm, spune Nathan Pollock.

— Nu cred că mi se potriveşte, răspunde Joona.

Toţi îşi pleacă privirile, cineva dă din cap şi Joona se scuză, când telefonul lui începe să sune. Se ridică de la masă şi părăseşte încăperea. După câteva minute, se întoarce şi îşi ia haina de pe spătarul scaunului.

— Îmi pare rău, spune. Aş fi rămas cu plăcere la această întâlnire, dar...

— S-a întâmplat ceva grav? întreabă Carlos.

— A sunat John Bengtsson, de la Serviciul de ordine publică, spune Joona. Tocmai l-a găsit pe Carl Palmcrona.

— Găsit? întreabă Carlos.

— Spânzurat, răspunde Joona.

Chipul lui simetric e foarte serios şi ochii îi lucesc ca sticla fumurie.

— Cine e Palmcrona? întreabă Nathan Pollock. Nu ştiu de unde să iau numele ăsta.

— Director general la ISP, răspunde repede Tommy Kofoed. El ia deciziile majore în domeniul exportului de arme.

— Nu sunt toate funcţiile din cadrul ISP clasate ca ţinând de securitatea statului? întreabă Carlos.

— Ba da, răspunde Kofoed.

— Atunci, cineva de la poliţia secretă se va ocupa de asta.

— Dar i-am promis lui John Bengtsson că mă duc, îi anunţă Joona. Era ceva ce nu se potrivea.

— Ce anume? întreabă Carlos.

— Era... Nu, trebuie mai întâi să văd cu ochii mei.

— Sună palpitant, remarcă Tommy Kofoed. Pot să vin şi eu?

— Dacă vrei, sigur, răspunde Joona.

— În cazul ăsta, vin şi eu, se grăbeşte Pollok să li se alăture.

Carlos încearcă să spună ceva despre şedinţa la care iau parte, dar înţelege că nu are rost. Cei trei părăsesc sala de conferinţe inundată de lumină şi ies pe culoarul răcoros.

6 Cum a venit moartea

Douăzeci de minute mai târziu, comisarul criminalist Joona Linna își parchează Volvoul negru pe Strandvägen. În spatele lui se oprește un Lincoln Towncar argintiu. Joona părăsește mașina și îi așteaptă pe cei doi colegi de la Comisariatul general. Cotesc împreună pe Grevgatan și intră pe ușa imobilului de la numărul 2.

În ascensorul vechi, care se clatină spre ultimul etaj, pe obișnuitul lui ton morocănos Tommy Kofoed îl întreabă pe Joona ce a aflat până acum.

— ISP a anunțat dispariția lui Carl Palmcrona, îi explică Joona. Nu are familie și niciunul dintre colegii lui nu-l cunoaște în particular. Dar când n-a apărut la slujbă, Serviciul de ordine publică a primit însărcinarea să vadă ce se întâmplă. John Bengtsson a venit aici, l-a găsit pe Palmcrona spânzurat în apartament și m-a sunat pe mine. Mi-a spus că bănuiește că este vorba despre o crimă și voia neapărat să trec pe aici.

Fața arsă de soare a lui Nathan Pollock se încrețește:

— Ce l-a făcut să creadă că este vorba de o crimă?

Ascensorul se oprește și Joona trage la o parte grilajul. John Bengtsson se află în fața apartamentului lui

Carl Palmcrona. Vârâ în buzunar o carte şi Joona dă mâna cu el.

— Aceştia sunt Tommy Kofoed şi Nathan Pollock, de la Comisariatul general, spune el.

Cei trei se salută pe un ton coborât.

— Uşa nu era încuiată când am venit eu, le povesteşte John. Am auzit muzică şi l-am găsit pe Palmcrona spânzurat într-una din încăperile mari. De-a lungul anilor, am dat jos destul de mulţi tipi, dar de data asta... vreau să spun.... e greu de crezut că ar fi vorba despre o sinucidere şi, ţinând seama de poziţia lui Palmcrona în societate...

— Ai făcut bine că ai sunat, îl asigură Joona.

— Ai examinat victima? întreabă sumbru Tommy Kofoed.

— Nici măcar nu am intrat în cameră, răspunde John.

— Foarte bine, mormăie Kofoed şi împreună cu John Bengtsson începe să aşeze pe jos suporturi pe care să calce pentru a nu distruge probele.

După câteva clipe, Joona şi Nathan Pollock intră în hol. John Bengtsson aşteaptă lângă o canapea albastră. Arată spre uşile duble care dau spre o cameră luminoasă. Joona continuă să meargă, păşind pe suporturile puse pe jos şi împinge cele două uşi.

Lumina caldă a soarelui se revarsă prin şirul de ferestre înalte. Carl Palmcrona atârnă în mijlocul încăperii spaţioase. Este îmbrăcat într-un costum de culoare deschisă, pardesiu de vară şi pantofi subţiri. Muşte se târăsc pe faţa lui albă, în jurul ochilor şi pe la colţurile gurii, îşi depun ouăle mici, galbene şi bâzâie deasupra băltoacei de urină şi a servietei elegante de pe podea. Frânghia subţire de rufe a tăiat adânc în gâtul lui Palmcrona, şanţul e roşu-închis şi sângele s-a scurs pe pieptul cămăşii.

— Executat, constată Tommy Kofoed şi îşi trage pe mâini o pereche de mănuşi de protecţie.

Orice urmă de morocăneală i-a dispărut din glas şi de pe chip. Cu un zâmbet, se lasă în genunchi şi începe să fotografieze trupul care atârnă.

— Probabil vom găsi răni pe vertebrele cervicale, spune Pollack, făcând un semn.

Joona se uită în tavan, apoi îşi coboară privirea spre podea.

— Prin urmare, e vorba despre o punere în scenă, continuă Kofoed, cu febrilitate, lăsând aparatul de fotografiat să înregistreze imagini ale corpului neînsufleţit. Vreau să spun, ucigaşul nu a încercat să-şi ascundă fapta, ci, fără îndoială, vrea să transmită ceva.

— Da, aşa m-am gândit şi eu, spune zelos John Bengtsson. Camera e goală, nu există scaune sau vreo scară pe care să se fi căţărat.

— Aşadar, care e ideea, continuă Tommy Kofoed, lăsând în jos aparatul şi cercetând corpul cu ochii mijiţi. Spânzurarea este legată de trădare, Iuda Iscariotul, care...

— Aşteaptă un pic, îl întrerupe Joona şi face un gest vag spre podea.

— Ce e? întreabă Pollock.

— Eu cred că e un caz de sinucidere, spune Joona.

— O sinucidere tipică, îl completează Tommy Kofoed şi râde un pic prea tare. A dat din aripi şi a zburat sus, la...

— Servieta, continuă Joona. Dacă a pus servieta în picioare, a putut ajunge până sus.

— Dar nu până la tavan, intervine Pollock.

— Putea să agaţe sfoara mai înainte.

— Da, deşi nu cred că ai dreptate.

Joona dă din umeri şi murmură:

— Împreună cu muzica şi cu nodurile...

— Nu ne uităm la servietă? propune Pollock, iritat.

— Mai întâi, trebuie să recoltez câteva urme, spune Kofoed.

Îl privesc tăcuţi cum se târăşte cu trupul lui gârbovit, îndesat şi derulează pe parchet o folie neagră de plastic care are pe ea un strat subţire, gelatinos. Apoi, apasă cu grijă folia, cu un rulou de cauciuc.

— Poţi să scoţi două pungi de probe şi un ambalaj mare? întreabă el, arătând spre geanta cu echipament tehnic.

— *Wellpapp*[11]? întreabă Pollock.

— Da, mulţumesc, răspunde Kofoed, luând punga pe care i-o aruncă Pollock.

Prelevă urmele biologice de pe podea, apoi îi face semn să intre.

— O să găseşti urme de pantof pe latura servietei, spune Joona. S-a răsturnat în spate, iar corpul s-a legănat pe diagonală.

Nathan Pollock nu spune nimic, se duce doar spre servieta de piele, aşezându-se în genunchi. Coama argintie îi cade pe umărul hainei, când se întinde şi pune servieta în picioare. Pe suprafaţa neagră de piele se văd urme clare, cenuşii de pantof.

— Ce-am spus eu? întreabă Joona.

— La dracu'! exclamă Tommy Kofoed impresionat şi-i zâmbeşte lui Joona cu toată faţa.

— Sinucidere, mormăie Pollock.

— Cel puţin, din punct de vedere tehnic, spune Joona.

Stau privind trupul care atârnă.

---

[11] Carton ondulat, folosit ca ambalaj.

— Ce avem, de fapt? întreabă Kofoed, încă zâmbind. O persoană care decide în cazul exportului de material de război şi-a luat viaţa.

— Nu-i nimic pentru noi, suspină Pollock.

Tommy Kofoed îşi scoate mănuşile rulându-le şi face un gest spre bărbatul spânzurat.

— Joona, ce voiai să spui, de fapt, cu nodurile şi cu muzica? întreabă el.

— Aici e un nod marinăresc dublu, spune Joona, arătând spre sfoara înnodată în jurul cârligului de la lampă. Ceea ce eu am pus în legătură cu lunga carieră din cadrul marinei a lui Palmcrona.

— Şi muzica?

Joona se opreşte şi-l priveşte cercetător.

— Tu ce crezi despre muzică? întreabă el.

— Nu ştiu, e o sonată pentru vioară, spune Kofoed. De la începutul secolului al XIX-lea sau...

Tace, auzind soneria de la uşă. Toţi patru se privesc. Joona porneşte spre hol şi ceilalţi îl urmează, dar se opresc în salon, pentru a nu fi văzuţi din casa scării.

Joona continuă să meargă prin hol, până în vestibul, apoi se opreşte, gândindu-se să folosească vizorul, dar renunţă. Când întinde mâna şi apasă clanţa, simte că intră aer prin gaura cheii. Uşa grea alunecă. În casa scării este întuneric. Lumina a apucat să se stingă şi lucirea care intră prin pătratele de geam maronii din casa scării e slabă. Joona aude brusc cum cineva respiră foarte aproape. O respiraţie aspră, grea a unei făpturi ascunse. Mâna lui Joona se îndreaptă spre pistol, în vreme ce aruncă o privire în spatele uşii deschise. În fâşia de lumină dintre uşă şi cadrul ei stă o femeie înaltă, cu mâini mari. Pare să aibă vreo şaizeci şi cinci de ani. E complet nemişcată.

Pe obrazul ei se vede un plasture mare, de culoarea pielii. Părul cărunt are o tunsoare paj scurtă, de fetiţă. Îl priveşte pe Joona direct în ochi, fără nicio urmă de zâmbet.

— L-aţi dat jos? întreabă femeia.

7 Oameni binevoitori

Joona crezuse că va putea ajunge la timp la întâlnirea de la ora unu cu Comisariatul general.

Trebuia doar să ia prânzul cu Disa, în grădina de la Rosendal[12], din Djurgården. Joona sosise prea devreme şi a rămas un timp în lumina soarelui, privind aburul care plutea peste mica vie. Apoi, a zărit-o pe Disa care venea cu rucsacul ei de pânză pe umăr. Chipul îngust cu trăsături inteligente era plin de pistrui de primăvară şi părul, de obicei strâns în două cozi groase, de data aceasta i se revărsa pe umeri. Se îmbrăcase elegant şi purta o rochie cu floricele şi sandale de vară, cu toc înalt.

S-au îmbrăţişat afectuos.

— Mă bucur să te văd, a întâmpinat-o Joona. Ce bine arăţi!

— Şi tu, i-a răspuns Disa.

Au luat mâncare de la bufet şi s-au aşezat la una dintre mesele de afară. Joona a observat că Disa avea unghiile date cu ojă. Disa, care era arheolog-şef, avea de obicei

[12] Parc în Stockholm unde se află sere, o livadă şi viţă-de-vie, precum şi o cafenea şi un restaurant.

unghiile tăiate scurt, pline de pământ. Privirea lui a rătăcit de pe mâinile Disei mai departe, spre copacii din livadă.

Disa a început să mănânce şi a spus, cu gura plină:

— Regina Kristina a primit în dar un leopard de la ducele de Kurland. Îl ţinea aici, în Djurgården[13].

— N-am ştiut, a replicat Joona.

— Am citit în registrele de cheltuieli ale palatului cum vistieria a plătit 40 de daleri[14] în monede de argint drept cheltuieli de înmormântare pentru o servitoare care a fost sfâşiată de leopard.

Disa s-a lăsat pe spate, luându-şi paharul în mână.

— Vorbeşti prea mult, Joona Linna, a spus ea cu ironie.

— Iartă-mă, s-a scuzat Joona. Eu...

A tăcut, simţind brusc cum toată energia i se scurge din trup.

— Ce anume?

— Te rog, continuă să povesteşti despre leopard.

— Pari trist şi...

— Mă gândesc la mama... Ieri s-a împlinit un an de la moartea ei. Am fost şi i-am pus un iris pe mormânt.

— Ritva îmi lipseşte foarte tare, a murmurat Disa.

A lăsat furculiţa din mână, rămânând tăcută un moment.

— Ultima oară când am întâlnit-o, ştii ce mi-a spus? Mi-a zis că trebuie să te seduc şi să am grijă să rămân gravidă.

— Pot să-mi închipui, a râs Joona.

O rază de soare sclipi în pahar, reflectându-se în ochii întunecaţi ai Disei.

---

[13] Djurgården: „grădina animalelor", o zonă întinsă din Stockholm, un fel de „muzeu al satului".

[14] Veche monedă suedeză.

— I-am răspuns că nu cred c-o să meargă şi atunci mi-a spus că trebuie să te părăsesc şi să nu privesc niciodată înapoi, niciodată să nu mă mai întorc.

El a dat din cap fără să ştie ce să spună.

— Atunci, o să rămâi complet singur, a continuat Disa. Un finlandez mare şi singur.

El i-a mângâiat degetele.

— Nu vreau.

— Ce?

— Să fiu un finlandez mare şi singur, a spus cu blândeţe. Vreau să fiu cu tine.

— Iar eu, de fapt aş vrea să te muşc, cât pot de tare. Cum îmi explici asta? Întotdeauna încep să mă mănânce dinţii când te văd, a zâmbit Disa.

Joona a întins mâna s-o atingă. Ştia că deja întârziase la întâlnirea cu Carlos Eliasson şi Comisia de Criminalistică, dar continua să stea în faţa Disei, să flecărească şi în acelaşi timp să-şi spună că se va duce la Muzeul Nordic, să admire cununa de mireasă laponă.

*

Aşteptându-l pe Joona Linna, Carlos Eliasson le povestise celor din Comisie despre tânăra care fusese găsită moartă pe un iaht, în arhipelagul Stockholmului. În procesul-verbal, Benny Rubin scrisese că demararea procedurilor nu era urgentă, trebuia să se aştepte mai întâi ancheta poliţiei marine.

Joona a întârziat un pic şi abia începuse şedinţa, când a telefonat John Bengtsson, de la Serviciul de Ordine Publică. Se cunoşteau de multă vreme, jucaseră împreună hochei pe iarbă timp de peste un deceniu. John

Bengtsson era un tip simpatic, dar când primise diagnosticul de cancer de prostată, aproape toţi prietenii lui dispăruseră. Acum era pe deplin sănătos, dar, ca mulţi dintre cei care au simţit ameninţarea morţii planând deasupra lor, căpătase o anume fragilitate care încă dăinuia.

Joona stătea pe culoarul din faţa sălii de şedinţe şi asculta relatarea înceată a lui John Bengtsson. Vocea acestuia era încărcată de oboseala bruscă ce apare în momentele de după un stres puternic. Bengtsson tocmai descria cum îl găsise pe directorul general al Inspecţiei pentru Produse Strategice spânzurat în apartamentul său.

— Sinucidere? a întrebat Joona.

— Nu.

— Asasinat?

— Nu poţi să vii aici? i-a cerut John. Pentru că eu nu pot pune cap la cap tot ce văd. Joona, cadavrul pluteşte deasupra podelei!

*

Împreună cu Nathan Pollock şi Tommy Kofoed, Joona tocmai constatase că era vorba despre o sinucidere, când cineva a sunat la uşa apartamentului. În întunericul din casa scării stătea o femeie înaltă, cu pungi de mâncare în mâinile ei mari.

— L-aţi dat jos? a întrebat ea.

— Să-l dăm jos? a repetat Joona.

— Pe directorul Carl Palmcrona, a răspuns femeia la obiect.

— Cum adică, dacă l-am „dat jos"?

— Vă cer iertare, eu sunt doar menajera şi credeam...

Situaţia părea s-o deranjeze şi a pornit-o în jos, pe scară, dar s-a oprit brusc, atunci când Joona i-a răspuns la prima ei întrebare:

— Mai atârnă încă.

— Aha, a zis femeia şi s-a întors spre el cu o expresie complet neutră.

— L-ai văzut atârnând astăzi, mai devreme?

— Nu, a răspuns femeia.

— Atunci, ce te-a făcut să întrebi dacă l-am dat jos? S-a întâmplat ceva? Ai văzut ceva special?

— O frânghie legată de cârligul lămpii din salonul mic, a replicat femeia.

— Ai văzut frânghia şi înainte?

— Bineînţeles.

— Dar nu te-ai temut c-o va folosi? întreabă Joona.

— Nu e atât de groaznic să mori, a răspuns ea cu un surâs reţinut.

— Ce-ai spus?

Însă femeia a clătinat doar din cap.

— Cum crezi că a arătat moartea lui? a întrebat-o atunci Joona.

— Cred că laţul a fost trecut după gât, a zis aceasta cu glas scăzut.

— Şi cum a ajuns laţul în jurul gâtului?

— Nu ştiu... poate a avut nevoie de ajutor, a sugerat ea pe un ton ezitant.

— Ce vrei să spui cu „ajutor"?

Ochii i s-au dat peste cap şi Joona a avut impresia că femeia o să leşine, înainte ca aceasta să se sprijine cu mâna de perete; apoi l-a privit din nou:

— Sunt oameni binevoitori peste tot, a spus ea cu glas slab.

8 Nålen

Piscina din sediul poliţiei e tăcută şi goală, în spatele peretelui de sticlă e întuneric şi cafeneaua nu are niciun client. Bazinul mare, albastru e aproape nemişcat. Apa este luminată dedesubt şi suprafaţa lucioasă se leagănă lent. Joona Linna înoată bazin după bazin, păstrează un tempo egal şi îşi controlează ritmul respiraţiei.

În timpul acesta, tot soiul de amintiri i se rostogolesc prin minte. Chipul Disei, când a spus c-o mănâncă dinţii când îl priveşte.

Joona ajunge la marginea bazinului, se întoarce sub apă şi loveşte puternic cu picioarele. Nu-şi dă seama că a început să înoate mai repede şi se vede iarăşi în apartamentul lui Carl Palmcrona, de pe Grevgatan. Din nou priveşte cadavrul care atârnă din tavan, balta de urină, muştele de pe faţă. Bărbatul nu se dezbrăcase de hainele de stradă, pardesiul şi pantofii, dar îşi luase totuşi răgazul să dea drumul la muzică.

Totul îi dădea lui Joona senzaţia de ceva în acelaşi timp planificat şi totuşi făcut dintr-un impuls, ceea ce e departe de-a fi neobişnuit într-o sinucidere.

Înoată mai repede, se întoarce şi măreşte ritmul şi mai mult, rememorând cum se dusese ca să deschidă uşa, după ce auzise sunetul strident al soneriei. Cum o văzuse pe femeia aceea înaltă, cu mâini mari, stând ascunsă în întunecimea din casa scării.

Joona se opreşte la marginea bazinului şi respiră cu greutate, sprijinindu-se cu braţele pe suportul de plastic aflat de-a lungul şanţului de scurgere. Respiraţia i se linişteşte curând, dar nivelul acidului lactic din muşchii umerilor continuă să crească. Un grup de poliţişti în trening intră în sală. Au cu ei două manechine de salvare, un copil şi o păpuşă supraponderală.

Nu e atât de groaznic, spusese femeia cu un zâmbet.

Joona se caţără afară din bazin, simţindu-se ciudat de tulburat. Nu ştie ce este, dar cazul morţii lui Carl Palmcrona nu-l lasă în pace. Continuă să vadă în minte odaia goală, luminată de soare. Muzica lentă de vioară, împreună cu bâzâitul leneş al muştelor.

Joona ştie că este vorba despre o sinucidere şi încearcă să-şi spună că asta nu are nimic de-a face cu criminalistica. Şi totuşi, şi-ar dori să meargă din nou în locul acela, să-l cerceteze, să treacă prin fiecare cameră, să vadă dacă nu i-a scăpat ceva.

În timp ce vorbea cu menajera, se gândise că femeia se zăpăcise, că şocul o înconjurase ca o ceaţă groasă, făcând-o confuză şi bănuitoare şi silind-o să răspundă ciudat şi fără noimă. Acum însă Joona încearcă să regândească situaţia. Poate că nu era confuză, nici şocată, ci poate că răspunsese cât de concret putea la întrebările lui. Menajera Edith Schwartz afirmase că Palmcrona primise ajutor cu laţul frânghiei, că existaseră mâini binevoitoare,

oameni binevoitori. Prin asta, voise să spună că Palmcrona fusese ajutat să moară.

E ceva ce nu se potriveşte.

Ştie că are dreptate, dar nu poate să-şi explice senzaţia.

Intră la vestiarul pentru bărbaţi, descuie dulăpiorul, ia telefonul şi îl sună pe medicul legist-şef Nils Åhlén.

— N-am terminat, răspunde Nils chiar în momentul în care duce receptorul la ureche.

— E vorba de Palmcrona. Care a fost prima ta impresie, chiar dacă tu...?

— N-am terminat, îl întrerupe Nils.

— Chiar dacă n-ai terminat, îşi încheie Joona propoziţia.

— Treci pe aici luni.

— Vin acum, spune Joona.

— La ora cinci, eu şi nevastă-mea ne ducem să ne uităm la o canapea.

— Sunt la tine în douăzeci şi cinci de minute, hotărăşte Joona, încheind convorbirea înainte ca Nålen[15] să apuce să repete că nu e gata.

În vreme ce face un duş şi se îmbracă, aude râsete cristaline şi glasuri de copii şi înţelege că ora de înot va începe curând.

Reflectează asupra implicaţiilor veştii că directorul general al ISP a fost găsit spânzurat. Persoana care lua toate hotărârile majore în legătură cu producerea şi exportul de material de război este moartă.

Gândeşte-te, dacă te înşeli, gândeşte-te, dacă a fost totuşi ucis, îşi spune Joona. Trebuie să vorbesc cu Pollock,

[15] În volumul precedent, se explică porecla medicului legist: fiindcă se semnează mereu N. Åhlén, toţi colegii l-au numit „Nålen", în suedeză „ac de cusut".

înainte să mă duc la Nålen, poate că el şi Kofoed au apucat să examineze probele de la locul crimei.

Joona merge cu paşi mari pe culoar, aleargă în jos pe o scară şi o sună pe asistenta sa Anja Larsson, să afle dacă Nathan Pollock mai este în sediul poliţiei.

9 Despre lupta corp la corp

Părul des al lui Joona e încă ud, când deschide uşa încăperii în care Nathan Pollock ţine o conferinţă în faţa unui grup exclusivist de femei şi bărbaţi care se specializează în situaţii de luare şi eliberare de ostatici.

Pe peretele din spatele lui Pollock, planşa anatomică a unui corp omenesc este proiectată cu ajutorul unui computer. Pe o masă se află înşiruite şapte arme diferite, de la un mic pistol argintiu Sig Sauer P238 la o carabină automată de un negru-mat, marca Heckler & Koch, cu aruncător de grenade de 40 de milimetri.

Unul dintre tinerii poliţişti stă în picioare în faţa lui Pollock, care scoate un cuţit, îl ţine ascuns lângă corp, face doi paşi rapizi şi mimează că trece lama peste gâtul poliţistului, apoi se întoarce spre grup.

— Dezavantajul cu o tăietură de felul acesta este că duşmanul poate striga, că mişcările corpului nu sunt controlate şi că durează destul de mult până să înceapă sângerarea, pentru că este deschisă o singură arteră, explică Pollock.

Merge din nou la tânărul polițist, îi înconjoară fața cu brațul, astfel încât îndoitura brațului îi acoperă gura.

— Dar dacă, în schimb, fac așa, atunci pot opri strigătul, țin fix capul și deschid ambele artere cu o singură tăietură, explică el.

Pollock îl eliberează pe tânăr și vede că Joona Linna se află în cameră, în fața ușii. Probabil că a venit chiar în clipa în care el își demonstra mișcarea de prindere. Tânărul se șterge la gură și se așază din nou la locul lui. Pollock zâmbește larg și-i face semn lui Joona să vină în față, dar Joona clatină din cap.

— Trebuie să schimb câteva cuvinte cu tine, Nathan, spune cu glas scăzut.

Câțiva dintre polițiști se întorc. Pollock se duce la el și își dau mâna. Haina lui Joona s-a udat de la apa care-i curge din păr, pe guler.

— Tommy Kofoed a prelevat urmele de pași din apartamentul lui Palmcrona, spune Joona. Trebuie să știu dacă a găsit ceva important.

— Credeam că nu-i nicio grabă, răspunde Nathan cu glas reținut. Bineînțeles, am fotografiat toate urmele de pe folie, dar n-am apucat să analizăm rezultatul. Nu am nicio concluzie până acum.

— Dar ai văzut ceva, insistă Joona.

— Când am introdus imaginile în computer... ar putea fi un tipar, dar e prea devreme să...

— Spune odată, că trebuie să plec!

— Par să fie urme de la două perechi de pantofi diferiți, în două cercuri, în jurul corpului, îi explică Pollock.

— Hai cu mine la Nålen, spune Joona.

— Acum?

— Trebuie să fiu acolo în douăzeci de minute.

— La naiba, nu pot, răspunde Nathan, făcând un gest spre încăpere. Dar ţin telefonul deschis, dacă ai nevoie să mă întrebi ceva.

— Vă mulţumesc, îi spune Joona şi se întoarce spre uşă, pregătindu-se să iasă.

— Nu... nu vrei să saluţi gaşca asta? întreabă Nathan.

Toţi s-au întors deja şi Joona le face un semn scurt cu mâna.

— Prin urmare, acesta este Joona Linna despre care v-am povestit, îl prezintă Nathan Pollock pe un ton răspicat. Încerc să-l conving să vină să ne vorbească despre lupta corp la corp.

Se lasă tăcerea şi toţi îl privesc pe Joona.

— Majoritatea ştiţi cu siguranţă mult mai multe decât mine despre artele marţiale, spune Joona cu un mic zâmbet. Singurul lucru pe care l-am învăţat este... că atunci când e de-adevăratelea, altele sunt regulile, atunci e doar luptă, şi nu e deloc sport.

— Ascultaţi ce spune, le cere Pollock cu glas încordat.

— În realitate, te descurci doar dacă poţi să te acomodezi cu noile condiţii şi să le întorci în avantajul tău, continuă Joona liniştit. Antrenaţi-vă să folosiţi împrejurările... poţi să te afli într-un automobil sau pe un balcon. Camera poate fi plină de gaz. E posibil ca podeaua să fie acoperită de sticlă spartă. Se pot afla acolo arme sau alte obiecte. Nu ştii dacă eşti la începutul sau la sfârşitul unui şir de evenimente. Probabil trebuie să-ţi economiseşti forţele, să rezişti o noapte întreagă... aşa că, nu e vorba despre câteva salturi sau de alte trucuri amuzante.

Câţiva dintre ei încep să râdă.

— În lupta corp la corp fără arme, continuă Joona, adesea e vorba să accepţi o bună porţie de durere, ca să termini repede, dar... eu nu ştiu prea multe despre asta.

Joona părăseşte sala de conferinţe. Doi poliţişti bat din palme. Uşa se închide şi în încăpere se lasă liniştea. Nathan Pollock zâmbeşte pentru sine, când se întoarce la masă.

— De fapt, aveam de gând să o păstrez pentru mai târziu, spune el şi începe să caute pe computer. Această filmare este deja clasică... E povestea cu luarea de ostatici la sediul băncii Nordea, de pe Hamngatan, de acum nouă ani. Au fost doi hoţi. Joona Linna scosese deja afară ostaticii şi-l imobilizase pe unul dintre hoţi, care era înarmat cu un Uzi. A fost un schimb de focuri destul de intens. Celălalt hoţ era ascuns, însă era înarmat doar cu un cuţit. Au mânjit cu spray toate camerele de supraveghere, dar pe asta au ratat-o... Derulăm filmul în *slow motion*, pentru că în total nu e vorba decât de câteva secunde.

Pollock apasă „play" şi filmul începe să ruleze cu încetinitorul. Imaginea nu e foarte clară — interiorul unei bănci e filmat de undeva de sus. Cronometrul clipeşte încet, în partea de jos a imaginii. Mobilele sunt răsturnate, hârtii zac împrăştiate pe podea. Joona se deplasează pe lateral, are pistolul ridicat, braţul întins. Se mişcă lent, ca şi cum s-ar afla sub apă. Infractorul stă ascuns în spatele uşii deschise a seifului, are un cuţit în mână. Dintr-un salt, iese de după uşă. Joona îndreaptă pistolul spre el, ţinteşte în coşul pieptului şi apasă pe trăgaci.

— Pistolul ratează, spune Pollock. Un cartuş stricat blochează ţeava.

Imaginea pixelată pâlpâie. Joona se dă în spate, în vreme ce bărbatul se năpusteşte spre el. Joona desface încărcătorul şi acesta cade pe podea. Caută după unul nou, dar înţelege că nu mai are timp să-l schimbe. Atunci întoarce pistolul prinzându-l în mână, astfel că ţeava se întinde acum în linie cu osul puternic al braţului.

— Nu înţeleg, spune o femeie.

— Transformă pistolul într-o tonfă, explică Pollock.

— Într-o ce?

— E un fel de baston... pe care obişnuiesc să-l folosească poliţiştii americani — prelungeşte aria de acţiune a armei şi măreşte forţa loviturii, micşorând suprafaţa de impact.

Bărbatul a ajuns la Joona. Face un pas lung, şovăitor. Lama cuţitului străluceşte în mişcarea semicirculară, îndreptându-se spre pieptul lui Joona. Cealaltă mână e înălţată şi urmează răsucirea corpului. Joona nu priveşte cuţitul, în schimb face un pas mare într-o parte şi, în acelaşi timp, îi aplică bărbatului o lovitură directă. Îl atinge cu gura ţevii în gât, chiar sub mărul lui Adam.

Cuţitul cade pe podea, răsucindu-se cu încetinitorul, în vreme ce bărbatul se prăbuşeşte în genunchi, cască gura, se ţine de gât şi apoi se prăvăleşte cu toată forţa în faţă.

10 Femeia înecată

Joona Linna se află în maşină pe Fleminggatan, în drum spre institutul Karolinska şi se gândeşte la corpul lui Carl Palmcrona atârnând din tavan, la frânghia întinsă şi la balta de pe duşumea.

Încearcă să-şi imagineze cele două cercuri de paşi din jurul bărbatului mort.

Cazul acesta nu s-a încheiat încă.

Joona o coteşte pe breteaua de la Klarastransleden, luând-o spre Solna. Conduce pe lângă canal, unde copacii plini de seminţe se înclină spre apă, lăsându-şi crengile spre oglinda netedă, care-i reflectă.

În minte o vede din nou pe menajera Edith Schwartz, fiecare detaliu, venele de pe mâinile mari care ţin pungile cu mâncare şi cum i-a răspuns ea că peste tot există oameni îndatoritori.

Secţia de medicină legală se află între copacii înverziţi şi peluzele bine îngrijite ale marelui campus. E o casă de cărămidă roşie pe Retziusväg la numărul 5, înconjurată de alte clădiri înalte.

Joona coteşte spre parcarea goală. Vede că medicul legist Nils Åhlén, căruia i se spune Nålen, şi-a parcat

Jaguarul alb în mijlocul peluzei, chiar lângă intrarea principală.

Joona îi face semn femeii de la recepţie, care-i răspunde ridicând degetul mare, continuă de-a lungul coridorului, bate la uşă şi intră. Ca de obicei, biroul lui Nålen nu conţine niciun obiect de prisos.

Jaluzelele sunt lăsate, totuşi soarele pătrunde printre lamele, iar lumina străluceşte pe toate suprafeţele albe.

Nålen poartă ochelari de pilot cu rame albe şi o cămaşă albă de polo sub halat.

— Am lăsat o foaie de amendă pe un Jaguar care nu era bine parcat, spune Joona.

— Perfect, comentează Nålen.

Joona se opreşte în mijlocul încăperii şi devine grav; ochii îşi schimbă culoarea în argintiu-închis.

— Cum a murit, de fapt? întreabă el.

— Palmcrona?

— Da.

Telefonul sună şi Nålen împinge protocolul autopsiei spre Joona.

— N-ar fi trebuit să vii până aici ca să afli răspunsul, zice, înainte de a ridica receptorul.

Joona se aşază pe scaunul capitonat cu piele albă. Autopsia lui Carl Palmcrona e gata. Joona răsfoieşte procesul-verbal şi citeşte la întâmplare câteva puncte:

74. Rinichii cântăresc împreună 290 de grame. Suprafaţa lor e netedă. Ţesutul e roşu-cenuşiu. Consistenţa e elastică. Conturul renal e regulat.
75. Aparatul urinar are un aspect normal.
76. Vezica urinară e goală. Membrana palidă.
77. Prostata e normală. Ţesutul e palid.

Nålen îşi îndreaptă ochelarii de pilot pe nasul subţire, încovoiat, încheie convorbirea telefonică şi apoi ridică privirea.

— Deci, cum vezi, spune căscând, nu e nimic ieşit din comun. Cauza morţii se încadrează la rubrica asfixiere, adică sufocare... dar, în cazul unei sinucideri prin spânzurare, rareori e vorba despre sufocare în sens curent, e vorba mai degrabă despre întreruperea totală a circulaţiei arteriale.

— Creierul este sufocat, pentru că fluxul de sânge oxigenat s-a oprit.

Nålen aprobă:

— Compresia arterială, presarea bilaterală a carotidei se produce, bineînţeles, extrem de rapid, pierderea cunoştinţei ia câteva secunde...

— Era mort înainte de a fi atârnat în ştreang? întreabă Joona.

— Nu.

Faţa îngustă a doctorului e proaspăt rasă şi mohorâtă.

— Poţi determina înălţimea căderii? întreabă Joona.

— Nu există nicio fractură a vertebrelor cervicale şi nici la baza cutiei craniene — aşa că presupun că e vorba doar despre vreo 20-30 de centimetri.

— Da...

Joona se gândeşte la servieta cu urma de la pantoful lui Palmcrona. Deschide din nou protocolul şi răsfoieşte până la concluziile privind exteriorul corpului, aspectul pielii grumazului, măsurarea unghiurilor.

— La ce te gândeşti? îl întreabă Nålen.

— Dacă există vreo posibilitate să fi fost sugrumat cu acelaşi laţ şi abia pe urmă atârnat de tavan.

— Nu, răspunde Nålen.

— De ce? se grăbeşte Joona să întrebe.

— De ce? Există doar o urmă, şi e perfectă, începe Nålen să-i explice. Când o persoană e spânzurată, atunci frânghia sau sfoara taie grumazul şi...

— Dar asta o ştie şi făptaşul, îl întrerupe Joona.

— Şi totuşi, este aproape imposibil să reconstitui... tu ştii, în cazul unei spânzurări, laţul frânghiei în jurul gâtului trebuie să arate ca un vârf de săgeată, îndreptat în sus, exact ca la nod...

— Pentru că greutatea corpului strânge laţul.

— Exact. Şi din acelaşi motiv, partea cea mai adâncă a rănii trebuie să fie exact sub vârful de săgeată.

— Aşa că Palmcrona a murit prin spânzurare, constată Joona.

— Fără nicio îndoială.

Medicul înalt, slab, îşi muşcă uşor buza de jos.

— Dar se poate să fi fost silit să se spânzure? întreabă Joona.

— Nu prin forţă — în orice caz, nu există niciun semn că s-ar fi întâmplat asta.

Joona închide dosarul cu procesul-verbal, bate uşor cu degetele pe coperta lui şi îşi spune că aluziile menajerei despre alte persoane amestecate în moartea lui Palmcrona au fost doar vorbe fără sens. Totuşi, nu poate să uite cele două rânduri de paşi pe care le-a găsit Tommy Kofoed.

— Aşadar, eşti sigur de cauza morţii? îl întreabă Joona pe Nålen privindu-l în ochi.

— De fapt, la ce te aşteptai?

— Situaţia stă aşa, răspunde şovăind Joona şi pune degetul pe dosarul autopsiei. Aici se află exact ce credeam, dar în acelaşi timp e ceva ce mă face să ezit.

Nålen schiţează un zâmbet:

— Ia cu tine protocolul şi citeşte-l în loc de povestea de „noapte bună".

— Aşa o să fac, răspunde Joona.

— Dar eu cred că trebuie să renunţi la Palmcrona... Nu e altceva decât o simplă sinucidere.

Zâmbetul doctorului se stinge şi el îşi pleacă ochii, însă privirea lui Joona e în continuare concentrată.

— În mod sigur, ai dreptate, spune el.

— Da, răspunde Nålen. Şi eu pot specula puţin, dacă vrei... Carl Palmcrona era probabil deprimat, pentru că unghiile îi erau prost îngrijite şi murdare, dinţii nu fuseseră periaţi de câteva zile şi nu era bărbierit.

— Înţeleg, aprobă Joona.

— Poţi să te uiţi la el dacă vrei.

— Nu, nu-i nevoie, răspunde Joona, ridicându-se cu greutate.

Nålen se apleacă în faţă şi, cu speranţă în glas, ca şi cum abia ar fi aşteptat acest moment, începe să-i spună:

— Azi-dimineaţă am primit ceva mult mai pasionant. Ai câteva minute?

Se ridică de pe scaun şi-i face semn să-l urmeze.

Joona merge după el pe culoar. Un fluture albastru s-a rătăcit şi bate din aripi înaintea lor.

— Nu mai lucrează aici tipul? întreabă Joona.

— Care tip?

— Ştii, ăla cu coadă de cal, şi...

— Frippe? Cum să nu, la naiba! Lucrează. Are însă liber, Megadeth a cântat ieri la Globen cu formaţia Entombed.

Trec printr-o sală în penumbră, cu masă de disecţie din inox. Miroase puternic a dezinfectant. Continuă printr-o încăpere mai răcoroasă, unde corpurile

care urmează să fie autopsiate sunt păstrate în sertare frigorifice.

Nålen deschide o uşă şi aprinde lampa din tavan. Tubul luminos clipeşte, apoi începe să-şi răspândească lumina peste sala cu faianţă albă pe pereţi şi masa de disecţie lungă, acoperită cu folie de plastic şi prevăzută cu o chiuvetă dublă şi şanţuri de scurgere.

Pe masă zace o femeie tânără, foarte frumoasă.

Pielea îi este arsă de soare, părul negru, lung, se răsuceşte în bucle grele, lucioase pe frunte şi pe umeri. Pare că priveşte încăperea, cu o expresie în care se amestecă nedumerirea şi uimirea.

În colţul gurii are o expresie aproape poznaşă, ca şi cum ar fi obişnuită să zâmbească şi să râdă necontenit.

Dar strălucirea a dispărut din ochii mari, negri. Pete mici, brune au început deja să-şi facă apariţia.

Joona priveşte femeia de pe masă. Se gândeşte că nu poate să aibă mai mult de nouăsprezece, douăzeci de ani. Nu demult era un copilaş care dormea la părinţi. Apoi a fost o elevă, o puberă, iar acum este moartă.

Deasupra sânilor femeii, pe pielea de pe osul pieptului se vede vag o linie încovoiată, ca o gură veselă vopsită în cenuşiu, lungă de aproximativ treizeci de centimetri.

— Ce e linia asta? întreabă Joona.

— N-am idee, poate e urma de la un colier sau tivul unei bluze, o să mă uit la ea mai târziu.

Joona cercetează trupul fără viaţă, trage aer în piept şi, ca întotdeauna în faţa evidenţei morţii, simte cum tristeţea se revarsă peste toate sentimentele lui, copleşindu-l.

Viaţa este teribil de fragilă.

Unghiile degetelor de la mâini şi de la picioare sunt vopsite într-o nuanţă roz.

— Ce este aşa de special cu ea? întreabă, după un scurt moment.

Nålen îi aruncă o privire gravă şi ochelarii îi sclipesc scurt când se întoarce din nou spre cadavru.

— A adus-o poliţia marină, îi explică el. A fost găsită stând pe un pat în cuşeta de la prora unei bărci mari de vacanţă, care se afla în derivă în arhipelag.

— Moartă?

Nålen îi întâlneşte privirea şi dintr-odată glasul îi devine melodios:

— S-a înecat, Joona.

— Înecat?

Nålen dă din cap şi zâmbeşte ironic:

— S-a înecat la bordul unei bărci care plutea, spune el.

— Probabil că a găsit-o cineva în apă şi a ridicat-o la bord.

— Da, dar în cazul ăsta nu te-aş fi făcut să-ţi pierzi timpul, spune Nålen.

— Despre ce e vorba?

— Nu există nicio urmă de apă pe restul corpului — am trimis hainele la analiză, dar SKL* nu va găsi nimic.

Nålen tace, răsfoieşte puţin raportul preliminar şi îi aruncă o privire lui Joona, pentru a vedea dacă a reuşit să-i trezească interesul. Joona stă încremenit, chipul i s-a schimbat. Acum cercetează corpul fără viaţă cu o privire pătrunzătoare, care înregistrează totul. Brusc scoate dintr-o cutie o pereche de mănuşi noi de latex şi le trage pe mâini. Nålen priveşte plin de satisfacţie cum acesta se apleacă asupra fetei şi-i ridică cu grijă braţele, privindu-le atent.

---

* *Statens Kriminaltekniska Laboratorium* (SKL) — Laboratorul naţional de expertiză criminalistică din Suedia. (*N. red.*)

— N-o să găseşti nicio urmă de violenţă, spune Nålen, aproape fără glas. E de neînţeles.

11 Sub proră

Iahtul este acostat la cheiul poliţiei marine, la Dalarö. Alb şi lucios, e amarat între două şalupe de poliţie.

Porţile înalte de oţel ale zonei portuare sunt deschise. Joona Linna conduce atent pe drumul cu pietriş, prin faţa unei furgonete şi a unei macarale. Parchează, coboară din maşină şi se duce mai aproape.

Un iaht a fost găsit părăsit, în derivă, îşi spune. În cabina de sub proră se află o fată care s-a înecat. Vasul pluteşte, dar plămânii fetei sunt plini de apă sălcie de mare.

Se opreşte să privească vasul. Prora e lovită serios, zgârieturi adânci se întind de-a lungul pupei; în urma unei coliziuni violente, vopseaua a fost distrusă şi fire de fibră de sticlă atârnă rupte.

Formează numărul lui Lennart Johansson, de la poliţia marină.

— Lance, se aude un glas vioi.

— Pot vorbi cu Lennart Johansson? întreabă Joona.

— Da, eu sunt.

— Mă numesc Joona Linna. De la Departamentul de Criminalistică.

În receptor se lasă tăcerea. Joona aude ceva ce i se pare a fi zgomot de valuri.

— Iahtul pe care l-aţi reţinut, spune Joona. Mă întreb dacă luase apă.

— Apă?

— Prora e lovită.

Joona se apropie la câţiva paşi de vas şi-l aude pe Lennart Johansson explicându-i pe un ton resemnat:

— *Dear Lord*, dacă aş primi o coroană pentru fiecare beţivan care-şi ciocneşte...

— Trebuie să cercetez vasul, îl întrerupe Joona.

— În linii mari, lucrurile s-au petrecut cam aşa, spune Lennart Johansson. Avem câţiva tineri din... să zicem, din Södertälje. Fură o barcă, agaţă câteva fete, ies în larg, ascultă muzică, petrec şi beau ca nebunii. În mijlocul chefului, intră cu barca în ceva, e o izbitură destul de puternică şi gagica alunecă peste bord şi ajunge în apă. Tipii opresc barca, dau înapoi, o găsesc şi o trag pe punte. Când realizează că e moartă, intră în panică, se sperie ca naiba şi o întind.

Lennart tace, aşteptând reacţia celuilalt.

— Nu e o teorie proastă, remarcă Joona, apăsând cuvintele.

— Nu-i aşa? spune vesel Lennart. Dacă o cumperi, nu mai e nevoie să vii până în Dalarö.

— Prea târziu, răspunde Joona, luând-o spre şalupa poliţiei.

Este o şalupă de luptă 90 E, amarată la pupa iahtului. Un bărbat de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu bustul gol ars de soare stă pe punte cu telefonul la ureche.

— *Suit yourself**, spune el. Trebuie doar să dai telefon şi să-ţi faci timp pentru un sightseeing**.

— Sunt chiar aici — şi cred că te văd, eşti la bordul uneia dintre bărcile cu fund plat ale poliţiei marine.

— Arăt ca un tip care face surf?

Bărbatul ars de soare ridică privirea surâzătoare şi se scarpină pe piept.

— Cam aşa, răspunde Joona.

Întrerup convorbirea şi se îndreaptă unul spre celălalt. Lennart Johansson îmbracă o cămaşă de uniformă cu mâneci scurte, pe care şi-o încheie în vreme ce merge pe debarcader.

Joona ridică în aer degetul mare şi pe cel mic, într-un gest propriu pasionaţilor de surf. Lennart zâmbeşte cu dinţii albi strălucind în faţa bronzată:

— Fac surf cum văd un vălurel pe mare — de aceea mi se spune Lance.

— Acum înţeleg, glumeşte sec Joona.

— Nu-i aşa? râde Lennart.

Merg spre iaht şi se opresc pe chei, lângă debarcader.

— Un Storebro 36, Royal Cruiser, spune Lennart. Vas mişto, dar destul de uzat. Înregistrat pe numele lui Björn Almskog.

— L-aţi contactat?

— Încă n-am apucat.

Privesc mai îndeaproape prora avariată. Stricăciunile par să fie recente, nu există alge printre fibrele de sticlă.

— Am chemat aici un tehnician — trebuie să apară curând, spune Joona.

---

* Cum îţi convine (în engl. în original).

** O plimbare (în engl. în original).

— A primit o pupătură zdravănă, vine replica lui Lance.

— De la găsirea iahtului, cine a fost la bord?

— Nimeni, se grăbeşte Lance să răspundă.

Joona zâmbeşte şi aşteaptă răbdător.

— Eu, desigur, spune Lennard şovăielnic. Şi Sonny, colegul meu. Şi tipii de la Salvare, care au luat corpul. Tehnicianul nostru criminalist, dar el a folosit plăci pentru paşi şi haine de protecţie.

— Ăştia sunt toţi?

— În afară de moşul care a găsit vasul.

Joona nu răspunde, priveşte apa care-şi schimbă necontenit culoarea şi se gândeşte la fata care zăcea pe masa de autopsie din laboratorul de medicină legală, la Nålen.

— Ştii cumva dacă tehnicianul a protejat urmele de pe toate suprafeţele? întreabă apoi.

— A terminat cu podeaua şi a filmat locul unde a fost descoperit cadavrul.

— Mă urc la bord.

O scândură de debarcare îngustă, uzată se află între chei şi vas. Joona se caţără la bord şi rămâne un moment pe puntea de la pupa. Priveşte în jur, apoi merge încet, privind obiectele. Doar acum are ocazia să cerceteze locul singur înainte de sosirea poliţiei. Fiecare detaliu pe care îl înregistrează poate fi decisiv. Pantofi, un şezlong răsturnat, prosopul de baie, o carte format de buzunar îngălbenită de soare, un cuţit cu mâner roşu de plastic, o găleată prinsă de o sfoară, cutii de bere, o pungă cu cărbuni pentru grătar, un lighean cu un costum de baie ud, flacoane cu cremă şi loţiune de plajă.

Priveşte prin fereastra mare şi vede salonul cu cabina şi interiorul de lemn lăcuit. Dintr-un anume unghi, pe uşa de sticlă se văd urme de degete, atunci când bate

soarele, amprenta unei mâini care a împins uşa, apoi s-a sprijinit de ea, când s-a clătinat vasul.

Joona intră în micul salon. Lumina soarelui de după-amiază se reflectă pe suprafeţele de lac şi de crom. Pe canapelele cu perne de pânză bleumarin se află o pălărie de cowboy şi o pereche de ochelari de soare.

Apa clipoceşte lângă carena vasului.

Joona îşi lasă privirea să alunece pe podeaua uzată din salon, apoi pe scara îngustă dinspre proră. Acolo, jos, e întuneric ca într-un puţ adânc. Nu vede nimic înainte de a-şi aprinde lanterna de buzunar. Raza luminează trecerea abruptă cu o lucire slabă. Lemnul roşu luceşte umed, ca interiorul unui trup. Joona continuă să coboare treptele care scârţâie şi se gândeşte la fată, îşi imaginează că a fost singură pe vas, a sărit de pe proră şi s-a lovit cu capul de o piatră, iar plămânii i s-au umplut cu apă, dar totuşi a reuşit să se urce din nou pe vas, şi-a scos costumul de baie ud şi a îmbrăcat haine uscate. Poate după aceea s-a simţit obosită şi a coborât la patul ei, nu a înţeles cât de gravă era lovitura, nu a înţeles că de fapt avea o hemoragie care rapid a făcut să crească presiunea asupra creierului.

Dar atunci Nålen i-ar fi găsit urme de apă sărată pe corp.

Nu se potriveşte.

Joona continuă să coboare scara, trece prin faţa chicinetei şi a băii şi intră în cabina mare.

Pe vas a rămas senzaţia persistentă a morţii, deşi corpul neînsufleţit a fost transportat la medicul legist din Solna. Percepţia este aceeaşi de fiecare dată. Obiectele se holbează tăcute la el, într-un fel anume, saturate de ţipăt, de luptă şi de tăcere.

Dintr-odată, vasul pârâie ciudat şi pare să se încline într-o parte. Joona aşteaptă un moment, ascultă, apoi continuă totuşi să meargă până la spaţiul de sub proră.

Razele soarelui pătrund prin ferestrele mici din tavan, căzând pe un pat dublu, cu tăblia în unghi, după forma prorei. Aici a fost găsită fata. O geantă sport stă deschisă pe podea şi o cămaşă de noapte cu picăţele este despachetată. În faţa uşii zac nişte jeanşi şi un pulover subţire. O geantă de umăr atârnă de un cârlig.

Vasul se leagănă din nou şi o sticlă se rostogoleşte pe punte, deasupra capului său.

Joona fotografiază geanta cu telefonul mobil, din diferite unghiuri. Blitul face ca mica încăpere să se strângă, ca şi cum pereţii, podeaua şi tavanul ar veni mai aproape, pentru o secundă.

Cu multă grijă, ridică geanta din cui şi o duce cu el, sus. Scara scârţâie sub greutatea paşilor săi. De afară se aude un clinchet metalic. Când ajunge în salon, o umbră ciudată se reflectă în uşile de sticlă. Joona reacţionează şi se dă un pas înapoi, sub scară.

12 O moarte neobişnuită

Joona Linna stă nemişcat, la numai doi paşi pe scara întunecată care duce la chicineta iahtului şi la dormitorul din faţă. Din locul acesta el vede partea de jos a uşilor de sticlă şi o bucată din puntea de la proră. O umbră trece peste sticla prăfuită şi brusc apare o mână. Cineva se strecoară, avansând încet. În secunda următoare, recunoaşte faţa lui Erixon. Picături de sudoare i se preling pe obraji, în vreme ce întinde o folie gelatinoasă peste zona din jurul uşii.

Joona urcă în salon, ducând geanta găsită în dormitor. O răstoarnă cu grijă pe măsuţa din lemn de esenţă tare. Apoi atinge cu pixul portofelul roşu. În despărţitura uzată se află un permis de conducere. Priveşte mai îndeaproape şi vede un chip frumos, cu o mină serioasă. Fotografia a fost făcută la minut. Femeia stă un pic lăsată pe spate, ca şi cum ar privi în sus la cel care o cercetează. Părul e închis la culoare şi buclat. O recunoaşte pe fata din sala de disecţie, nasul drept, ochii, trăsăturile simetrice.

— Penelope Fernandez, citeşte pe permis şi se gândeşte că i-a mai auzit cândva numele.

Revede trupul gol pe masa din încăperea îmbrăcată în faianţă, mirosul de cadavru, trăsăturile estompate, un chip adormit.

Afară, în lumina soarelui, Erixon îşi mută trupul mare centimetru cu centimetru, în vreme ce recoltează amprentă după amprentă, întinde cu pensula pulbere magnetică, o ridică apoi pe banda adezivă. Şterge cu grijă o suprafaţă udă, picură soluţie SPR şi fotografiază urma care apare.

Joona îl aude cum respiră cu greutate tot timpul, ca şi cum fiecare mişcare ar fi un efort dureros, care tocmai l-a golit de ultimele puteri.

Joona priveşte printre gene puntea şi vede o găleată cu o frânghie lângă un pantof de gimnastică. Dinspre chicinetă vine un miros jilav de cartofi.

Privirea i se întoarce la permisul de conducere şi la mica fotografie. Se uită la gura tinerei femei, la buzele uşor întredeschise şi îşi spune brusc că lipseşte ceva.

E ca şi cum ar fi văzut ceva pe care a fost gata să-l numească, dar apoi a uitat ce voia să spună.

Joona tresare când telefonul începe să vibreze în buzunar. Îl scoate, vede pe ecran numărul lui Nålen şi răspunde:

— Joona.

— Mă numesc Nils Åhléns şi sunt şeful Secţiei de Medicină Legală din Stockholm.

Joona se strâmbă — se cunosc de douăzeci de ani şi ar putea recunoaşte vocea lui Nålen fără nicio prezentare!

— S-a lovit la cap? întreabă el direct.

— Nu, răspunde Nålen uimit.

— Mă gândeam că poate s-a aruncat în apă şi s-a lovit de o piatră.

— Nu, nimic de genul ăsta — s-a înecat, aceasta a fost cauza morţii.

— Eşti sigur? întreabă Joona.

— Am găsit spumă sărată în nări, secreţii mucoase abundente în gât, probabil din cauza reflexelor violente de vomă şi secreţia bronhială se află atât în trahee, cât şi în bronhii. Plămânii au aspectul tipic pentru cazurile de deces prin înec, sunt plini de apă, au volumul mărit şi... da.

Se face tăcere. Joona aude un hârşâit, ca şi cum cineva ar împinge un sertar metalic.

— Ai sunat dintr-un motiv anume, spune el.

— Da.

— Vrei să-mi povesteşti despre ce e vorba?

— Avea o cantitate mare de tetrahydrocannabinol în urină.

— Canabis?

— Da.

— Dar n-a murit din pricina asta, spune Joona.

— În niciun caz, răspunde Nålen amuzat. Mi-am imaginat însă că încerci să refaci evenimentele de pe iaht... şi că e un mic detaliu din puzzle pe care nu-l cunoşteai.

— Se numeşte Penelope Fernandez, spune Joona.

— Încântat, murmură Nålen.

— Mai e ceva?

— Nu.

Nålen respiră greu în receptor.

— Hai, spune! îl îndeamnă Joona.

— Doar că nu e un caz de moarte obişnuită.

Tace din nou.

— Ce anume ai văzut?

— Nimic, e doar o senzaţie...

— Bravo! exclamă Joona. Începi să vorbeşti ca mine.

— Ştiu, dar... E clar că poate fi vorba despre *mors subita naturalis*, o moarte neaşteptată, dar absolut naturală... Totul indică asta, dar dacă este o moarte naturală, atunci e una destul de neobişnuită.

Convorbirea se întrerupe, însă vorbele lui Nålen plutesc în aer. E ceva misterios în moartea lui Penelope Fernandez. Trupul ei nu a fost găsit de cineva în apă şi apoi ridicat la bord. Atunci, ea s-ar fi aflat pe punte. Poţi, firesc, să te gândeşti că cel care a găsit-o a vrut să-i arate respect. Dar, în cazul acesta, ar fi transportat-o în salon, ar fi culcat-o pe canapea.

Ultima variantă, îşi spune Joona, este desigur că fata a fost îngrijită de cineva care o iubea, care voia s-o culce, s-o aşeze în propria ei cameră, în propriul ei pat.

Dar fata şedea pe pat. Nu era culcată.

Poate că Nålen se înşală, poate că mai era în viaţă atunci când a fost ajutată să urce la bord şi apoi să ajungă în camera ei. Plămânii erau probabil grav afectaţi şi fata nu mai putea fi salvată. Poate se simţea rău, voia să se culce şi să fie lăsată în pace.

Dar de ce nu avea apă pe haine, pe restul corpului?

Există un duş cu apă dulce pe vas, gândi Joona spunându-şi că trebuie să cerceteze şi restul vasului, să vadă cuşeta de la pupă, baia şi chicineta. Mai sunt multe de văzut înainte de a desluşi întregul.

Când Erixon se ridică şi înaintează câţiva paşi cu trupul său mare, întregul vas începe să se clatine.

Joona priveşte din nou prin uşile de sticlă din faţa salonului şi, pentru a doua oară, ochiii se opresc pe găleata cu sfoara legată de mâner. Aceasta se află lângă un vas de zinc în care cineva a aruncat un costum de baie

ud. Schiurile de apă se află lângă balustrada punții. Joona își lasă privirea să ajungă din nou la găleată. Privește sfoara legată de mâner. Marginea rotunjită a vasului de zinc strălucește în soare, luminează ca o lună nouă.

Dintr-odată, în minte i se face lumină: Joona vede desfășurarea evenimentelor cu o limpezime de gheață. Așteaptă un moment, lăsându-și inima să-și liniștească bătăile, derulează încă o dată în minte filmul evenimentelor și acum este absolut sigur că are dreptate.

Femeia care a fost identificată drept Penelope Fernandez a fost înecată în vasul de zinc.

Joona vede în fața ochilor semnul oval de pe piele, din coșul pieptului, pe care îl observase la patolog și care îl făcuse să se gândească la o gură zâmbitoare.

A fost ucisă și apoi așezată pe pat, în cabina ei.

Gândurile o iau la goană, adrenalina aleargă prin sânge: fata a fost înecată în apa sălcie de mare și așezată pe patul ei.

Nu este o crimă obișnuită, nu este un asasin obișnuit. O voce poruncitoare se înalță în el, devine tot mai clară, mai distinctă, repetă trei cuvinte, tot mai repede și mai tare: *Părăsește vasul acum, părăsește vasul acum.*

Joona îl vede prin fereastră pe Erixon, cum pune o probă într-o pungă de hârtie, o sigilează cu bandă adezivă și scrie ceva pe ea.

— Te-am prins! zâmbește el.

— Coborâm pe mal, zice Joona, controlându-și glasul.

— Nu-mi plac bărcile, se clatină tot timpul, dar abia am început cu...

— Ia o pauză, îl întrerupe cu bruscheță Joona.

— Ce-i cu tine?

— Vino doar, și nu atinge telefonul mobil.

Coboară pe mal şi Joona îl trage pe Erixon la oarecare distanţă, înainte să se oprească. Simte cum îi ard obrajii şi cum liniştea începe să i se răspândească în tot corpul, alungându-i greutatea din membre şi glezne.

— E posibil să fie o bombă la bord, spune el calm.

Erixon se aşază pe marginea unei borduri. Pe frunte îi curge transpiraţia.

— Ce tot spui?

— Nu e o crimă obişnuită, spune Joona. Există riscul să...

— Crimă? Dar nu e niciun indiciu că...

— Aşteaptă, îl întrerupe Joona. Sunt sigur că Penelope Fernandez a fost înecată în vasul de zinc care se află pe punte.

— Înecată? Ce tot spui?

— A fost înecată în apă de mare, în vasul de zinc, apoi aşezată pe pat, continuă Joona. Şi cred că intenţia fusese ca iahtul să fie scufundat.

— Dar...

— Pentru că atunci ea ar fi fost găsită în cabina plină de apă, cu plămânii plini de apă.

— Dar iahtul nu s-a scufundat, spune Erixon.

— Din cauza asta am început să mă gândesc că s-ar putea ca o cantitate de explozibil să fie pe vas, explozibil care dintr-o cauză sau alta nu a explodat.

— E fixat ori pe tancul de combustibil, ori pe buteliile din chicinetă, spune încet Erixon. Trebuie să avem grijă să fie evacuată zona şi să telefonăm după o echipă de genişti.

13 Reconstituirea

La ora şapte, în aceeaşi seară, cinci bărbaţi cu aerul grav se întâlnesc în sala numărul 13 a Secţiei de Medicină Legală din institutul Karolinska. Comisarul criminalist Joona Linna vrea să participe la ancheta preliminară în legătură cu femeia care a fost găsită moartă pe un vas în arhipelagul Stockholmului.

Cu toate că e sâmbătă, i-a chemat pentru reconstituire pe şeful său direct Petter Näslund şi pe procurorul-şef Jens Svanehjälm, ca să-i convingă că, de fapt, este vorba despre un caz de crimă.

Una dintre ţevile de neon din tavan clipeşte şi lumina rece brăzdează pereţii de faianţă albă, sclipitoare.

— Trebuie schimbat tubul de neon, spune Nålen cu glas scăzut.

— Da, răspunde Frippe.

Petter Näslund mormăie ceva nedesluşit lângă peretele de care stă sprijinit. Faţa lui latră, puternică pare să tremure în lumina schimbătoare a tubului de neon. Lângă el aşteaptă procurorul-şef Jens Svanehjälm, cu o expresie iritată pe chipul tânăr. Arată ca şi cum ar cântări

riscul de a-şi pune jos servieta de piele şi a se sprijini de perete cu costumul lui îngrijit.

Un miros puternic de dezinfectant pluteşte în încăpere. Lămpi puternice care pot fi dirijate în poziţia dorită sunt prinse de tavan deasupra unei mese din oţel inoxidabil, cu robinete duble şi o cuvă adâncă. Podeaua e acoperită cu plastic cenuşiu-deschis. Un vas de tablă asemănător celui de pe iaht e deja plin pe jumătate cu apă. Joona Linna continuă să aducă apă de la robinet într-o găleată, pe care o varsă apoi în cadă.

— De fapt, nu e întotdeauna vorba despre o crimă când cineva e găsit înecat pe o barcă, spune Svanehjälm nerăbdător.

— Exact, întăreşte şi Petter.

— Poate fi vorba despre un accident care n-a fost încă anunţat, continuă Svanehjälm.

— Apa din plămâni este aceeaşi apă pe care plutea vasul, dar nu se află niciun strop din ea pe haine sau pe restul corpului, spune Nils Åhléns.

— Ciudat, se miră Svanehjälm.

— Există cu siguranţă o explicaţie raţională, zâmbeşte Petter.

Joona mai varsă o ultimă găleată cu apă, apoi pune găleata jos, pe podea, ridicând privirea spre cei patru. Le mulţumeşte că şi-au făcut timp să vină acolo.

— Ştiu că este sfârşit de săptămână şi că fiecare vrea să stea acasă, dar cred că am descoperit ceva.

— Normal că venim dacă spui că e ceva serios, îi răspunde Svanehjälm amabil, punându-şi în sfârşit servieta la picioare.

— Făptaşul a urcat la bord, începe Joona cu multă gravitate. A coborât scara până în cabina de sub proră şi a

văzut-o pe Penelope dormind, s-a întors pe punte, a coborât găleata în mare cu ajutorul sforii şi a început să umple cada de zinc care se afla pe puntea de la proră.

— Cinci, şase găleţi, spune Petter.

— Şi numai atunci când cada a fost plină, s-a dus în cabină şi a trezit-o pe Penelope. A dus-o sus, pe punte şi acolo a înecat-o.

— Cine-ar putea face un asemenea lucru? întreabă Svanehjälm.

— Nu ştiu încă, poate a fost vorba despre o formă de tortură...

— Răzbunare? Gelozie?

Joona îşi lasă capul pe o parte şi spune cu prudenţă în glas:

— Nu este un ucigaş obişnuit, poate a vrut să scoată o informaţie de la ea, să o facă să povestească sau să recunoască ceva, înainte de-a o ţine sub apă până ce nu a mai putut să respire.

— Ce spune medicul legist? întreabă Svanehjälm.

Nålen clatină din cap:

— Dacă într-adevăr fata a fost înecată, explică el, ar fi trebuit să găsesc urme de violenţă pe corp, vânătăi şi...

— Poţi să aştepţi un moment cu obiecţiile? îl întrerupe Joona. Pentru că aş vrea să încep prin a arăta cum cred eu că s-au petrecut lucrurile, cum văd eu desfăşurarea evenimentelor. Şi pe urmă mergem împreună şi ne uităm la cadavru, să vedem dacă există vreun temei pentru teoria mea.

— De ce nu poţi face niciodată lucrurile aşa cum le fac ceilalţi? întreabă Petter.

— Trebuie să plec curând acasă, anunţă procurorul.

Joona îl priveşte cu o lucire de gheaţă în ochii deschişi la culoare. Un zâmbet îi joacă în colţul ochilor, dar privirea îi rămâne la fel de gravă.

— Penelope Fernandez, începe el. Mai devreme stătuse pe punte şi fumase canabis, era o zi caldă şi s-a simţit obosită, a mers jos, la patul ei, ca să se odihnească şi a adormit cu geaca de blugi pe ea.

Face un gest spre tânărul asistent al lui Nålen, care aşteaptă în cadrul uşii.

— Frippe mi-a promis că mă ajută la reconstituire.

Frippe face un pas înainte, zâmbind larg. Părul vopsit în negru îi atârnă în şuviţe pe spate şi pantalonii de piele uzată sunt plini de ţinte. Îşi încheie cu grijă geaca peste maioul negru cu poza formaţiei de hard rock *Europe*.

— Priviţi aici, spune Joona şi le arată cum, cu o singură mână, trăgându-i în jos geaca, poate să imobilizeze ambele braţe ale lui Frippe, în vreme ce cu cealaltă îl prinde violent de părul lung. Acum îl controlez în întregime pe Frippe, şi pe corpul lui nu se va vedea nicio vânătaie.

Joona ridică braţele tânărului. Frippe geme şi se apleacă în faţă.

— Ia-o mai încet, râde el.

— Tu eşti, bineînţeles, mult mai înalt decât victima, dar cred totuşi că voi reuşi să-ţi apăs capul în cadă.

— Ai grijă de el, îl sfătuieşte Nålen.

— Am să-i stric doar frizura.

— Uit-o, spune Frippe zâmbind.

Are loc o luptă tăcută, se aud doar gemete. Nålen pare îngrijorat şi Svanehjälm are un aer încurcat. Petter lasă să-i scape o înjurătură. Joona apasă fără prea multă dificultate capul lui Frippe în cadă, îl ţine sub apă o clipă, apoi îi dă drumul şi se trage un pas în spate.

Clătinându-se, Frippe se ridică şi Nålen se apropie în grabă cu un prosop.

— Ar fi fost suficient să povesteşti pur şi simplu, spune el iritat.

După ce Frippe şi-a uscat părul, toţi merg în tăcere în camera alăturată, unde un miros puternic de putreziciune pluteşte în aerul rece. Un perete este acoperit cu trei rânduri de cutii frigorifice din inox. Nålen deschide capacul de la numărul 16 şi trage afară un sertar. Pe o targă îngustă se află tânăra femeie. Goală şi cu pielea străvezie, are în jurul gâtului o reţea de vinişoare negre. Joona arată spre linia subţire, încovoiată care îi străbate pieptul.

— Scoate-ţi hainele, îi porunceşte el lui Frippe.

Frippe îşi desface nasturii de la geacă şi îşi scoate maioul negru. Pe pieptul lui se vede o dungă slabă, roz, urmă de la marginea căzii, o linie încovoiată, care seamănă cu o gură veselă.

— Drăcia dracului! exclamă Petter.

Nålen se apropie de femeia moartă şi îi examinează rădăcinile părului. Scoate o lanternă subţire, o îndreaptă spre pielea palidă a capului.

— Nu am nevoie de niciun microscop, cineva a tras-o foarte puternic de păr.

Stinge lanterna şi o pune în buzunarul halatului.

— Cu alte cuvinte... începe Joona.

— Cu alte cuvinte, ai, desigur, dreptate, spune Nålen şi bate din palme.

— Crimă, oftează Svanehjälm.

— Impresionant, spune Frippe, ştergând un pic de rimel care i s-a scurs pe obraz.

— Mulţumesc, îi răspunde Joona cu un aer absent.

Nålen îl priveşte întrebător:

— Ce e, Joona? Ce-ai văzut?

— Nu e ea, răspunde acesta.

— Poftim?

Joona întâlneşte privirea lui Nålen şi arată spre corpul din faţa lor.

— Nu e Penelope Fernandez, este altcineva, spune el şi se uită în ochii procurorului. Femeia ucisă nu este Penelope. I-am văzut permisul de conducere şi sunt sigur că nu e ea.

— Dar, ce...

— Poate că Penelope Fernandez este şi ea moartă, continuă Joona. Dar, în cazul acesta, încă nu am găsit-o.

14 O petrecere de noapte

Inima lui Penelope bate nebuneşte. Încearcă să respire cât mai încet, însă aerul i se opreşte în gât. Se târăşte peste stânca aspră, trage după ea muşchiul, ajunge lângă crengile dese ale brazilor. Se târăşte mai departe, printre trunchiuri, acolo unde se îngrămădesc umbrele nopţii. Scoate un geamăt când se gândeşte la Viola. Björn stă nemişcat în întunericul de sub crengi, cu braţele strânse în jurul său, murmurând necontenit ceva.

Cuprinşi de panică, au luat-o la fugă, fără să privească în jur, împiedicându-se, căzând, cu răni pe picioare, pe genunchi şi pe mâini, dar continuând să alerge mai departe.

Penelope nu mai ştie cât de aproape este cel care-i urmăreşte, dacă i-a văzut deja sau a renunţat, preferând să aştepte.

Au fugit, dar Penelope nu ştie de ce-au făcut-o. Nu înţelege de ce sunt vânaţi.

Poate că totul este o greşeală, îşi spune ea. O înspăimântătoare greşeală.

Pulsul îi urcă nebuneşte.

Îi e rău, e gata să verse, dar înghite cu greutate.

— O, Doamne, o, Doamne, şopteşte fără încetare. Nu se poate, trebuie să primim ajutor, or să găsească în curând vasul şi or să înceapă să ne caute...

— Sst, îi spune Björn cu privirea speriată.

Ei îi tremură mâinile. Prin minte i se perindă rapid imagini. Ca să le alunge, strânge pleoapele, încearcă să-şi privească pantofii albi de sport, acele de brad de pe pământ, genunchii murdari, însângeraţi ai lui Björn, însă imaginile îi apar totuşi: Viola e moartă, stă pe marginea patului cu ochii larg deschişi, cu o privire de nepătruns, are părul ud şi încâlcit.

Într-un fel, Penelope a înţeles că bărbatul care stătea pe mal şi-i striga lui Björn să înoate la ţărm era cel care o ucisese pe sora ei. O simţise, pusese cap la cap cioburile pe care le avea şi refăcuse imaginea într-o secundă. Altfel, acum ar fi fost morţi cu toţii.

Penelope strigase la Björn. Au pierdut vremea, totul a mers prea încet şi ea l-a rănit cu vârful cângii, înainte de-a reuşi să-l ajute să urce la bord.

Barca de cauciuc apucase să înconjoare Stora Kastskär şi prinsese viteză, ieşind în larg.

Penelope a îndreptat vasul direct spre un debarcader vechi din lemn, a lovit malul şi a oprit motorul când prora a intrat într-un par. Au alunecat pe o parte cu un zgomot puternic şi apoi au părăsit pur şi simplu vasul, au fugit cuprinşi de panică, fără să ia nimic cu ei, nici măcar un telefon. Penelope aluneca pe pantă, sprijinindu-se în mâini când, întorcându-se, l-a văzut pe bărbatul îmbrăcat în negru amarând grăbit la debarcader.

Penelope şi Björn au fugit drept în pădurea de brazi, alergând unul lângă altul, ferindu-se de trunchiuri,

înconjurând bolovanii negri. Björn gemea când picioarele goale călcau pe crengi uscate, ascuţite.

Penelope îl trăgea atunci după ea, urmăritorul nu era departe.

Nu aveau niciun gând, niciun plan, fugeau doar, înspăimântaţi, pătrunzând tot mai adânc în pădure, prin desişurile dese de ferigi şi afini.

Penelope se auzea plângând în vreme ce fugea, plângea cu un glas pe care nu şi-l recunoştea.

O creangă noduroasă a lovit-o peste pulpă şi a fost silită să se oprească. A scâncit şi, cu mâinile tremurând, a aplecat creanga, în timp ce-l vedea pe Björn apropiindu-se în goană. Durerea pulsa în muşchiul coapsei. A continuat să înainteze, luând din nou viteză, îl auzea în spate pe Björn şi intra tot mai adânc în pădurea deasă, fără să privească în jur.

Se întâmplă ceva cu gândurile atunci când eşti cuprins de panică. Pentru că panica nu e constantă — când şi când dispare, ca să facă loc gândirii strict raţionale. E ca şi cum ai opri gălăgia şi ai fi întâmpinat de tăcere şi de o bruscă vedere de ansamblu. Apoi, soseşte din nou spaima, gândurile devin mărginite, aleargă în cercuri, vrei doar să fugi, să te depărtezi de urmăritor.

Penelope îşi spunea mereu că trebuie să găsească oameni, că în seara aceea trebuie să fie sute de oameni pe insula Orn. Aveau nevoie doar să ajungă în părţile locuite din sudul insulei, acolo aveau să caute ajutor, să găsească un telefon şi să anunţe poliţia.

S-au ascuns printre câţiva brazi deşi, dar, după un moment, spaima a devenit insuportabilă şi au fugit mai departe.

Penelope alerga şi simţea iar prezenţa lui, i se părea că-i aude paşii lungi, rapizi. Ştia că bărbatul nu s-a oprit

din goană. Avea să-i ajungă dacă nu vor primi ajutor curând, dacă nu vor ajunge în zona locuită.

Pământul se înălța din nou, pietre li se desprindeau de sub picioare, rostogolindu-se pe pantă.

Trebuia să găsească undeva oameni, o casă se afla desigur undeva, foarte aproape. Isteria o învăluia, precum și dorința de a se opri pur și simplu și de a începe doar să strige, cerând ajutor, dar s-a chinuit să meargă mai departe, pe pantă în sus.

Björn a tușit în spatele ei, a gemut și a tușit din nou.

Gândește-te, dacă Viola nu era moartă, gândește-te, dacă avea de fapt nevoie de ajutor? Spaima îi întuneca mintea. Penelope a înțeles însă că gândea așa doar pentru că adevărul era mult prea îngrozitor. Știa că Viola murise, dar acest fapt era de neînțeles, era ca o întunecime impenetrabilă. Nu putea să priceapă, nici măcar nu voia să încerce.

S-au cățărat din nou pe o stâncă abruptă, printre pini cu trunchiul plin de uscături, printre pietroaie și tufe de merișor. Sprijinindu-se în mâini, Penelope a reușit să ajungă în vârf. Björn se afla în spatele ei, încercând să-i spună ceva, dar gâfâia prea tare și a tras-o doar după el, jos. De cealaltă parte, pădurea se termina spre plaja din vestul insulei. Printre copacii întunecați au văzut suprafața luminoasă a apei. Nu era departe. Au continuat să coboare.

Penelope a alunecat și a căzut, lovindu-se tare de pământ. S-a izbit cu gura de genunchi, apoi a tușit, recăpătându-și suflul.

A încercat să se ridice, întrebându-se dacă nu-și rupsese ceva și brusc a auzit muzică, apoi voci înalte și râsete. S-a sprijinit de peretele de stâncă umed, încercând să se

ridice în picioare. Şi-a şters buzele, privindu-şi mâna plină de sânge.

Björn a venit lângă ea şi a ridicat-o, apoi a arătat spre mal, unde era o petrecere. S-au luat de mână şi au început să alerge. Printre copacii întunecaţi, vedeau ghirlande de becuri colorate în jurul unei terase de lemn, lângă apă.

Au continuat să meargă cu băgare de seamă.

Mai mulţi oameni stăteau la o masă în faţa unei case frumoase, vopsită în roşu. Penelope a înţeles că era noaptea târziu deşi cerul era încă luminos. Cina se terminase de mult, pe masă mai erau pahare şi ceşti, farfurii şi castroane goale.

Câţiva dintre cei care stăteau la masă cântau împreună, alţii vorbeau şi umpleau paharele din cutiile cu vin. Jarul încă sfârâia în grătar. Probabil copiii dormeau în casă, înveliţi în pături. Pentru Björn şi Penelope toţi oamenii aceştia păreau să vină dintr-o altă lume. Aveau chipuri luminoase şi calme. Îi lega o camaraderie sinceră, învăluindu-i ca o cupă de sticlă.

Un singur bărbat se afla în afara cercului. Stătea deoparte, cu faţa întoarsă spre pădure, ca şi cum ar fi aşteptat o vizită. Penelope s-a oprit brusc, ţinându-l în loc pe Björn. S-au lăsat la pământ, târându-se în spatele unui brad scund. Björn părea speriat, fără să înţeleagă. Dar ea era sigură de ceea ce văzuse. Urmăritorul le ghicise intenţia şi ajunsese la casă înaintea lor. Înţelesese cât de irezistibile aveau să fie pentru ei lumina şi zgomotul petrecerii. Ştia că, asemenea unor fluturi de noapte, vor ajunge aici. Aşa că aştepta, se uita după ei printre copacii întunecaţi, voia să-i întâmpine un pic mai departe, la marginea pădurii. Nu-i era teamă că cei ce petreceau aveau să le

audă ţipetele, ştia că nu vor avea curajul să se aventureze în pădure, înainte de a fi prea târziu.

Când Penelope îndrăzni să privească din nou, bărbatul dispăruse. Tremura din cauza adrenalinei care i se revărsa în sânge. Poate că urmăritorul crezuse că s-a înşelat, îşi zise şi căută în jur cu privirea. Sau poate că o luase într-o altă direcţie.

Tocmai apucase să-şi spună că scăpaseră, că ea şi Björn vor putea merge jos, la petrecere, să anunţe poliţia, când dintr-odată îl văzu din nou.

Stătea lipit de un trunchi, nu departe de ei.

Cu mişcări chibzuite, urmăritorul scoase un binoclu negru cu lentile ce băteau în verde.

Penelope se ghemui lângă Björn, încercând să lupte cu pornirea de-a o lua la fugă, fără să gândească, doar să alerge şi să alerge. Îl vedea în dosul pleoapelor pe bărbatul dintre copaci, cum ridica instrumentul optic la ochi şi îşi spuse că era probabil o cameră cu infraroşu sau un binoclu de noapte.

Penelope prinse mâna lui Björn şi-l trase după ea mergând ghemuit, departe de casă şi de muzică, înapoi, în pădure. După o vreme, îndrăzni să-şi îndrepte spinarea. Începură să alerge de-a curmezişul pe o pantă care se arcuia lin peste calota glaciară groasă de kilometri care odinioară alunecase peste nordul Europei. Au continuat printre tufişuri ţepoase, prin spatele unei stânci şi peste o culme plină cu pietriş. Björn prinse cu mâna o creangă mare şi o împinse atent peste panta cu grohotiş. Inima Penelopei bătea violent, muşchii pulpelor îi tremurau, încerca să respire cât mai încet, dar simţea că se sufocă. Alunecă pe stânca colţuroasă, târî după ea muşchiul umed şi tufele de iarbă-dulce şi ajunse pe pământ, în faţa

unor crengi dese de brad. Björn avea pe el doar şortul de baie, lung până la genunchi, faţa îi era lividă şi buzele aproape albe.

15 Identificarea

Se aude ca şi cum cineva ar arunca neîntrerupt o minge în peretele de sub fereastra medicului legist Nils Åléns. Acesta aşteaptă în tăcere, împreună cu comisarul criminalist Joona Linna, să vină Claudia Fernandez. Au chemat-o în dimineaţa aceasta de duminică, pentru a o identifica pe tânăra moartă.

Când Joona a sunat-o ca să-i spună că existau temeri că fiica ei Viola Fernandez decedase, Claudia a avut o voce ciudat de liniştită.

— Nu, Viola e în arhipelag împreună cu sora ei, a spus ea.

— Pe iahtul lui Björn Almskog? a întrebat Joona.

— Da, eu i-am spus să-i dea telefon lui Penelope, s-o întrebe dacă poate merge cu ei, credeam că avea nevoie să plece o vreme de acasă.

— Trebuia să le mai însoţească cineva?

— Björn, desigur.

Joona a tăcut, lăsând să treacă câteva secunde în care a încercat să se elibereze de povara pe care o simţea pe umeri, pe urmă şi-a dres glasul şi a spus foarte blând:

— Claudia, vreau să vii la Secţia de Medicină Legală din Solna.

— De ce? a întrebat ea.

Acum Joona stă pe un scaun incomod în biroul patologului. Nålen a pus o poză mică a lui Frippe în partea de jos a fotografiei de la căsătoria sa. Undeva, departe se aude mingea lovind în fațadă, un zgomot spart și solitar. Joona își amintește cum femeii i se schimbase ritmul respirației când, în cele din urmă, începuse să înțeleagă că, de fapt, cea care fusese găsită moartă ar putea fi chiar fiica ei. Joona îi explicase cu multă grijă situația — și anume că o fată, despre care ei credeau că este fiica ei, fusese găsită moartă pe un iaht abandonat în arhipelagul Stockholmului.

Trimiseseră un taxi să o ia pe Claudia de acasă, din Gustavsberg. Trebuia să ajungă în câteva minute.

Fără tragere de inimă, Nålen încercase să facă puțină conversație, dar renunțase după o vreme, văzând că Joona nu avea de gând să-i răspundă.

Amândoi își doreau din suflet ca toate acestea să se termine. O identificare pozitivă include întotdeauna un moment cutremurător. Într-unul și același moment se amestecă ușurarea sfâșietoare că nesiguranța a luat sfârșit cu durerea concretă provocată de faptul că orice speranță a dispărut.

Acum, se aud pași pe culoar. Ei se ridică repede de pe scaune.

A vedea trupul mort al unei persoane iubite e o nemiloasă confirmare a celor mai rele bănuieli. Dar, în același timp, este o parte importantă și necesară din procesul de vindecare a durerii. Joona a citit multe studii despre faptul că identificarea este de asemenea un fel de eliberare. Nu te mai poți amăgi că totuși cel iubit mai trăiește — fantezii care nu lasă decât vid și frustrare în urma lor.

Dar totul este doar vorbărie goală, gândeşte Joona. Moartea înseamnă spaimă şi spaima nu părăseşte pe nimeni niciodată.

Claudia Fernandez stă în uşă, e o femeie de vreo şaizeci de ani. Pare speriată. Urme de lacrimi i se văd pe chipul neliniştit şi are umerii gârboviţi.

Joona o salută precaut:

— Bună ziua, mă numesc Joona Linna. Sunt comisar criminalist, am vorbit amândoi la telefon.

Nålen se prezintă aproape în şoaptă, în vreme ce dă mâna scurt cu femeia, apoi se întoarce imediat cu spatele la ea, prefăcându-se că adună nişte dosare. Pare morocănos şi distant, însă Joona ştie că, de fapt, este foarte impresionat.

— Am încercat să telefonez, dar nu pot da de fetele mele, şopteşte Claudia. Probabil că...

— Mergem? o întrerupe Nålen, ca şi cum nu i-ar fi auzit vorbele.

Trec tăcuţi pe culoarul bine cunoscut. Cu fiecare pas, Joona Linna simte că aerul se răreşte. Claudia Fernandez nu se grăbeşte spre momentul care o aşteaptă. Merge cu paşi rari, la câţiva metri în urma lui Nålen, a cărui siluetă lungă, cu forme clar conturate se grăbeşte înaintea lor. Joona Linna se întoarce spre Claudia, încercând să-i zâmbească. Dar se opreşte, văzându-i expresia din ochi. Panică, implorare, rugăciuni, încercarea de a face un târg cu Dumnezeu.

E ca şi cum ar târî-o în încăperea rece în care sunt păstrate cadavrele.

Nålen mormăie ceva pe un ton furios, apoi se apleacă, descuie broasca de la capacul de oţel inoxidabil şi trage sertarul.

Tânăra femeie apare, trupul este acoperit de o pânză albă. Ochii sunt maţi, pe jumătate închişi, obrajii traşi.

Părul stă adunat într-o cunună neagră în jurul capului ei frumos.

O mână mică, palidă i se vede lângă şold.

Claudia Fernandez respiră iute. Se întinde în faţă, atinge precaută mâna, geme cu jale. Geamătul vine din adâncul ei, ca şi cum în momentul acesta s-ar sfărâma, i s-ar rupe sufletul în bucăţi.

Claudia începe să tremure din tot trupul, cade în genunchi, duce mâna fără viaţă la buze.

— Nu, nu! plânge ea. Doamne, te implor, nu Viola! Nu Viola...

Joona stă la câţiva paşi în spatele ei, îi vede spinarea scuturându-se, plânsul disperat creşte şi apoi, încet, se domoleşte.

Femeia îşi şterge lacrimile de pe faţă, dar continuă să suspine în timp ce se ridică de pe podea.

— Poţi confirma că este ea? întreabă Nålen scurt. E Viola Fernandez, cea care...

Vocea i se stinge, tuşeşte grăbit şi mânios.

Claudia dă din cap şi atinge cu degetele obrajii fetei ei.

— Viola, Viola...

Îşi trage mâna, iar Joona spune, apăsând cuvintele:

— Îmi pare foarte rău.

Claudia e gata să cadă, dar se sprijină de perete, îşi întoarce faţa şi şopteşte pentru sine:

— Sâmbătă mergem la circ, am de gând să-i fac o surpriză...

Privesc femeia moartă, buzele palide, venele de pe gât.

— Am uitat numele dumitale, spune Claudia cu un aer rătăcit, privindu-l pe Joona.

— Joona Linna, se prezintă el din nou.

— Joona Linna, repetă femeia cu voce îngroşată. Am să-ţi povestesc despre Viola. Ea este fetiţa mea, micuţa mea, fata mea veselă...

Claudia priveşte chipul alb al Violei şi se clatină. Nălen trage un scaun, dar ea scutură doar din cap.

— Iertaţi-mă, spune. Doar că... prima mea fiică, Penelope, a trebuit să fie martoră la multe lucruri îngrozitoare, în El Salvador. Când mă gândesc ce-au făcut cu mine în puşcărie, când îmi amintesc cât de speriată era Penelope, plângea şi striga după mine... ore în şir, dar eu nu puteam să-i răspund, nu puteam s-o apăr...

Claudia întâlneşte privirea lui Joona, se dă un pas înapoi şi el îi înconjoară umerii cu braţul. Femeia se lasă greu pe pieptul lui, îşi trage răsuflarea, apoi se dă la o parte, evită să-şi privească fiica moartă, caută după spătarul scaunului şi se aşază.

— Mândria mea... a fost că micuţa Viola s-a născut aici, în Suedia. Avea o cameră frumoasă cu lampă roz în tavan, jucării şi păpuşi, mergea la şcoală, se uita la Pippi Långstrump... Nu ştiu dacă dumneata poţi înţelege asta, dar am fost mândră că nu a trebuit niciodată să fie flămândă sau speriată. Nu ca noi... ca mine şi Penelope, care ne trezeam noaptea, pregătite să vină cine ştie cine şi să facă pe idiotul.

Tace şi apoi şopteşte:

— Viola a fost doar veselă, şi...

Claudia se apleacă în faţă, îşi ascunde chipul în palme şi plânge încet. Joona pune blând o mână pe spinarea ei.

— Acum am să plec, spune ea, continuând să plângă.

— Nu e nicio grabă.

Se linişteşte, dar chipul i se strâmbă din nou de plâns.

— Aţi vorbit cu Penelope? întreabă.

— N-am dat de ea, răspunde Joona cu glas scăzut.

— Spuneţi-i că vreau să sune, ca să...

Se întrerupe, se albeşte din nou la faţă, apoi priveşte iar în sus.

— Am crezut că nu voia să răspundă când sunam eu, pentru că... eu am fost... am spus un lucru îngrozitor, dar nu credeam în ce spuneam, nu voiam să...

— Am început căutările după Penelope şi Björn Almskog cu elicoptere, dar...

— Te rog, spune-mi că trăieşte, îi şopteşte ea lui Joona. Spune asta, Joona Linna.

Lui Joona i se încordează muşchii maxilarului, în vreme ce-o mângâie pe Claudia pe spate şi zice:

— Am să fac tot ce pot ca să...

— Trăieşte, spune asta, îl întrerupe Claudia. Trebuie să trăiască.

— Am s-o găsesc, spune Joona. Ştiu că am s-o găsesc.

— Spune că Penelope trăieşte.

Joona şovăie, apoi întâlneşte privirea întunecată a Claudiei, câteva gânduri îi trec prin minte iuţi ca fulgerul, se înlănţuie în combinaţii schimbătoare şi dintr-odată se aude spunând:

— Trăieşte.

— Da, şopteşte Claudia.

Joona lasă în jos privirea, nu mai reuşeşte să dea de gândurile care cu câteva secunde în urmă îi trecuseră prin minte, care-l făcuseră să-şi schimbe părerea şi să răspundă Claudiei că fata ei mai mare era în viaţă.

16 Greşeala

Joona o urmează pe Claudia până la taxiul care aşteaptă, o ajută să urce şi rămâne privind până ce maşina dispare, înainte de a începe să caute prin buzunare, după telefon. Când înţelege că trebuie să-l fi uitat cine ştie pe unde, se grăbeşte să se întoarcă la Secţia de Medicină Legală, intră repede în biroul lui Nålen, ia telefonul fix, se aşază pe scaun, formează numărul lui Erixon şi aşteaptă.

— Lasă lumea să doarmă, răspunde Erixon. De fapt, azi e duminică.

— Recunoaşte că mai eşti încă pe iaht.

— Sunt pe iaht, admite Erixon.

— Deci, nu era nicio bombă, spune Joona.

— Nu era propriu-zis o bombă — dar ai avut dreptate. Ar fi putut exploda în orice moment.

— Ce vrei să spui?

— Banda izolantă de la firele electrice era ruptă într-un loc, arăta ca şi cum ar fi fost strânsă cu un cleşte... firul nu era în contact, pentru că atunci ar fi sărit siguranţele, dar nu era protejat... şi dacă porneşti motorul, atunci destul de repede se produce o supraîncărcare electrică... se formează arcuri voltaice.

— Şi atunci, ce se întâmplă?

— Aceste arcuri voltaice au o temperatură de peste 3 000 de grade şi ele ar fi aprins fără îndoială o pernă veche pe care cineva o îndesase acolo, continuă Erixon. Şi pe urmă, focul s-ar fi extins la ţeava de la pompa de combustibil şi...

— Un proces rapid?

— Prin urmare... până să se producă arcul voltaic poate dura zece minute sau mai mult... dar pe urmă totul se întâmplă foarte repede — foc, mai mult foc, explozie — vasul se umple imediat cu apă şi se scufundă în mare.

— Şi s-ar fi produs destul de repede un incendiu şi o explozie dacă vasul ar fi avut motorul pornit?

— Da, dar nu trebuie neapărat să fie ceva pus la cale, spune Erikson.

— Deci, firele pot fi deteriorate din întâmplare? Şi perna aceea, a ajuns acolo tot din întâmplare?

— Fără îndoială, răspunde el.

— Dar tu nu crezi aşa? întreabă Joona.

— Nu.

Joona se gândeşte la iahtul care fusese găsit plutind în derivă în Golful Fecioarei, îşi drege glasul şi spune apoi pe un ton meditativ:

— Dacă ucigaşul a făcut asta...

— Atunci nu e un asasin obişnuit, completează Erixon.

Joona îşi repetă că nu are de-a face cu un criminal obişnuit. Criminalii obişnuiţi acţionează fiind dominaţi de izbucniri emoţionale, chiar dacă au pregătit crima. Întotdeauna sunt în joc sentimente puternice şi actul criminal conţine de cele mai multe ori o doză de impulsivitate. Abia după aceea se face planul, se caută ascunderea urmelor şi se construieşte alibiul. Dar, de data aceasta, făptaşul a urmat o strategie stabilită chiar de la început.

Şi totuşi, ceva nu a mers.

Joona priveşte o clipă în gol, apoi scrie „Viola Fernandez" pe prima pagină din blocnotesul de pe biroul lui Nålen. Înconjoară numele fetei şi scrie apoi „Penelope Fernandez" şi dedesubt „Björn Almskog". Cele două femei sunt surori. Penelope are o relaţie stabilă cu Björn. Björn posedă iahtul. Viola a întrebat dacă poate să-i însoţească şi a urcat la bord în ultimul moment.

Mai e drum lung până la descoperirea motivului crimei. Joona ştie că nu de mult şi-a zis că Penelope Fernandez este încă în viaţă. A fost doar o speranţă sau o încercare de a se consola. Sau o bănuială, dar nimic mai mult. A prins gândul din zbor, însă l-a scăpat în acelaşi moment.

Dacă ar fi urmat metoda Comisariatului general, atunci bănuielile i s-ar fi îndreptat imediat spre prietenul Violei şi, poate, spre Penelope şi Björn, pentru că aceştia se aflau pe iaht. Alcoolul şi drogurile trebuie să fi fost amestecate. Poate a avut loc o ceartă, o dramă din gelozie. Leif G.W. Persson[16] avea să stea curând pe o canapea la televizor, spunând că autorul e cineva din anturajul Violei, probabil un iubit sau un fost iubit.

Joona se gândeşte la planul de a face să explodeze combustibilul şi încearcă să înţeleagă care e logica din spatele acestui plan. Viola a fost înecată în vasul de zinc de pe punte, făptaşul a dus-o jos şi a aşezat-o pe pat.

Joona înţelege că se gândeşte la prea multe lucruri deodată. Trebuie să încerce să se adune şi să pună cap la

[16] Criminolog şi cunoscut autor de romane poliţiste; din 1998 realizează emisiunea de televiziune săptămânală „Pus sub urmărire", în care comentează diferite delicte de actualitate.

cap ceea ce ştie, precum şi să stabilească la ce întrebări mai are de găsit răspunsul.

Înconjoară cu un cerc numele Violei şi o ia de la început.

Ceea ce ştie este că Viola Fernandez a fost înecată într-un vas de spălat, apoi a fost dusă în cuşeta de sub prora. De asemenea, ştie că Penelope şi Björn Almskog nu au fost încă găsiţi.

Dar asta nu e totul, îşi spune şi schimbă foaia de hârtie.

Detalii.

Scrie pe hârtie cuvintele „mare calmă".

Vântul se oprise şi iahtul a fost găsit plutind în derivă aproape de Storskär.

Vasul prezintă o lovitură la proră după o coliziune destul de puternică. Cu siguranţă, tehnicienii au prelevat urmele de paşi şi au făcut mulaje după ele.

Joona aruncă brusc caietul de însemnări al lui Nålen, izbindu-l violent de perete şi pe urmă închide ochii.

— *La dracu'*, şopteşte el.

Ceva tocmai i-a alunecat din nou din mâini, avea, ştie că aproape prinsese o observaţie esenţială. I-a venit un gând în minte, dar l-a pierdut din nou.

Viola, se gândeşte el. Ai murit pe puntea de la pupă. De ce ai fost mutată după aceea? Cine te-a luat de acolo? Criminalul sau altcineva?

Dacă cineva o găseşte fără viaţă pe punte, încearcă poate să o reînsufleţească, sună la un număr de urgenţă, asta se face de obicei. Şi dacă înţelege că e deja moartă, că e prea târziu, că nu poate s-o mai învie, poate că atunci omul acela nu vrea s-o lase să zacă acolo, vrea s-o ducă pe un pat, să pună o pătură peste ea. Însă un om mort

e greu de transportat, chiar şi pentru două persoane. Deşi n-ar fi atât de greu s-o transporte în salon. E vorba doar de cinci metri, prin uşile largi de sticlă şi e o singură treaptă de coborât.

Asta se poate face, e logic, dacă nu ai altă intenţie ascunsă.

Dar nu te apuci s-o cari pe scara abruptă, prin intrarea îngustă, ca s-o aşezi pe patul din cabina de sub proră.

Asta o faci doar dacă intenţia este ca ea să fie găsită înecată în camera ei.

— Exact, murmură el, ridicându-se în picioare.

Se uită pe fereastră, dă cu ochii de un cărăbuş care se târăşte pe tabla albă a pervazului, înalţă privirea şi vede o femeie pe bicicletă dispărând printre copaci şi brusc găseşte elementul pe care îl pierduse din vedere.

Joona se aşază din nou şi bate cu degetele în tăblia mesei.

Nu Penelope a fost găsită moartă pe vas, ci sora ei, Viola. Dar Viola nu a fost găsită în propriul ei pat, în cabina de oaspeţi de pe vas, ci în cabina de la proră, pe patul lui Penelope.

Asasinul a comis aceeaşi greşeală ca şi mine, gândeşte Joona, simţind cum îi trec fiori pe şira spinării.

A crezut că cea pe care a ucis-o e Penelope Fernandez.

De aceea o pusese pe patul din cabina de sub proră.

Este singura explicaţie.

Şi de aici decurge că Penelope Fernandez şi Björn Almskog nu sunt vinovaţi de moartea Violei, pentru că ei doi n-ar fi aşezat-o pe Viola într-un pat greşit.

Joona tresare când uşa de la birou se trânteşte. E Nålen, care a împins-o cu spatele. Intră de-a-ndăratelea,

purtând în braţe o cutie de carton mare, dreptunghiulară. Pe partea din faţă se află imprimate nişte flăcări şi textul „Guitar Hero".

— Eu şi Frippe o să începem acum...

— Taci, îl întrerupe Joona.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Nålen.

— Nimic, doar că trebuie să mă gândesc, răspunde el repede.

Joona se ridică de pe scaun şi părăseşte încăperea fără să mai spună ceva. Trece prin hol fără să audă ce-i spun cu ochi sclipitori femeile de la recepţie. Iese în lumina dimineţii şi se opreşte pe peluza de lângă parcare.

O a patra persoană, care nu era un cunoscut al celor două tinere, a ucis-o pe Viola, se gândeşte el. A ucis-o pe Viola, dar credea că o ucide pe Penelope. Asta înseamnă că Penelope mai era încă în viaţă când a murit Viola, pentru că altfel asasinul n-ar fi făcut greşeala.

Poate că încă mai trăieşte, reflectează Joona. E posibil să zacă moartă undeva, în arhipelag, pe o insulă sau în adâncul mării. Dar putem spera că încă trăieşte şi că o vom găsi curând.

Joona porneşte spre automobil cu paşi mari, fără să ştie încotro se va duce. Pe capota maşinii se află telefonul lui. Înţelege că trebuie să-l fi lăsat acolo când a încuiat maşina. Ia telefonul care s-a încins şi o sună pe Anja Larsson. Nu răspunde nimeni. Deschide portiera, se aşază, îşi prinde strâns centura de siguranţă, însă rămâne acolo, încercând să găsească vreo eroare în propriul său raţionament.

Aerul e înăbuşitor, însă mirosul dens, fremătător al liliacului face să-i dispară în sfârşit din nări duhoarea dospită de cadavru.

Telefonul începe să-i zbârnâie în mână, Joona priveşte ecranul şi apoi răspunde.

— Tocmai am vorbit cu medicul tău, spune Anja.

— De ce ai vorbit cu el? întreabă Joona uimit.

— Janush spune că nici nu-ţi trece prin cap să te duci la cabinet, continuă ea mustrătoare.

— De fapt, nu am avut timp.

— Dar îţi iei medicamentul?

— E scârbos, glumeşte Joona.

— Serios vorbind... a telefonat pentru că era îngrijorat pentru tine, spune Anja.

— Am să vorbesc cu el.

— După ce rezolvi cazul, nu-i aşa?

— Ai hârtie şi creion? întreabă Joona.

— Nu-ţi face griji pentru mine.

— Femeia care a fost găsită pe iaht nu se numeşte Penelope Fernandez.

— Ci Viola, ştiu, spune ea. Petter m-a informat.

— Bine.

— Ai greşit, Joona.

— Da, ştiu...

— Spune-o! râde ea.

— Eu totdeauna greşesc, murmură el.

Se face tăcere pentru o clipă.

— Ori nu e voie să glumeşti despre asta? întreabă ea precaută.

— Ai apucat să afli ceva despre iaht şi despre Viola Fernandez?

— Viola şi Penelope sunt surori, îi explică Anja. Penelope şi Björn Almskog au o relaţie, sau cum vrei să-i spui, de patru ani.

— Da, e aproape cum credeam.

— Aha. Să continui sau nu mai e necesar?

Joona nu-i răspunde, îşi sprijină doar capul de tetieră şi vede că parbrizul e acoperit cu polen de la copaci.

— Nu era stabilit ca Viola să-i însoţească pe vas, continuă Anja. Ea s-a certat în dimineaţa aceea cu tipul ei, Serghei Jaruşenko, şi a sunat-o pe maică-sa, să i se plângă. Mama i-a propus să o întrebe pe sora ei dacă nu poate să meargă şi ea cu iahtul.

— Ce ştii despre Penelope?

— M-am ocupat mai întâi de victimă, de Viola Fernandez, pentru că...

— Deşi asasinul a crezut că a ucis-o pe Penelope.

— Ce vrei să spui, Joona?

— A făcut o greşeală, s-a gândit să-şi acopere crima, s-o facă să pară un accident prin înec, dar a aşezat-o pe Viola în patul surorii ei.

— Pentru că a crezut că este Penelope Fernandez.

— Am nevoie să ştiu totul despre Penelope Fernandez şi...

— Este unul dintre idolii mei, îl întrerupe Anja. E activistă pentru pace şi locuieşte pe Sankt Paulusgatan la numărul 3.

— I-am dat în urmărire, pe ea şi pe Björn Almskog, spune Joona. Şi poliţia marină îi caută în zona Dalarö cu două elicoptere, dar va trebui să se organizeze o echipă amplă de căutare.

— Am să fiu atentă la ce se întâmplă, promite ea.

— Cineva trebuie, de asemenea, să-l audieze pe iubitul Violei şi pe Bill Persson, pescarul care a găsit-o pe vas. Trebuie să punem cap la cap toate dovezile tehnice şi să-i grăbim pe cei de la SKL să ne dea rezultatul.

— Să sun la Linköping?

— Vorbesc eu cu Erixon, el îi cunoaşte, oricum ne întâlnim ca să aruncăm o privire prin apartamentul lui Penelope.

— Vorbeşti ca şi cum ai fi şeful anchetei. Aşa este?

17 Un bărbat foarte periculos

Cerul de vară este în continuare senin, dar aerul devine tot mai înăbuşitor, ca şi cum s-ar apropria furtuna.

Joona Linna şi Erixon parchează în faţa vechiului magazin „Unelte de pescuit", care are mereu în vitrină fotografii cu cei care au pescuit cel mai mare somon din apele Stockholmului.

Telefonul sună şi Joona vede că e Claudia Fernandez, se duce lângă zid, în umbra îngustă a faţadei şi răspunde.

— Ai spus că pot să-ţi telefonez, spune ea cu glas slab.

— Sigur că da.

— Înţeleg că aşa le spui la toţi, dar m-am gândit... fiica mea, Penelope. Vreau să spun... trebuie să ştiu dacă o găsiţi, chiar dacă ea...

Vocea Claudiei dispare.

— Alo? Claudia?

— Da, iartă-mă, şopteşte ea.

— Eu sunt comisar... încerc să aflu dacă există vreo infracţiune în spatele evenimentelor. Poliţia marină este cea care o caută pe fiica ta, explică Joona.

— Când o găsesc?

— De obicei, încep prin a cerceta zona cu elicopterele... în acelaşi timp, organizează un grup de căutare, dar asta ia ceva mai mult timp... aşa că, se începe cu elicopterele.

Joona o aude pe Claudia cum încearcă să-şi înăbuşe plânsul.

— Nu ştiu ce voi face, eu... eu trebuie să ştiu dacă pot face ceva, dacă trebuie să continui să discut cu prietenii ei.

— Cel mai bun lucru este să rămâi acasă, îi explică Joona. Pentru că s-ar putea ca Penelope să încerce să ia legătura cu tine, şi atunci...

— N-o să mă sune, îl întrerupe ea.

— Eu cred că...

— Mereu am fost atât de severă cu Penny, mă supăr tot timpul pe ea, nu ştiu de ce, eu... nu vreau s-o pierd şi pe ea, n-o pot pierde şi pe ea, eu...

Claudia plânge în telefon, încearcă să se stăpânească, îl roagă în grabă s-o ierte şi întrerupe convorbirea.

Chiar în faţa prăvăliei „Unelte de pescuit" se află imobilul de la numărul 3 de pe Paulusgatan, unde locuieşte Penelope Fernandez. Joona se îndreaptă spre Erixon care îl aşteaptă în faţa unei vitrine pline de hieroglife japoneze şi benzi desenate manga. Pe rafturi se îngrămădesc sute de Hello Kitty, păpuşi-pisici cu feţe mari, nevinovate. Întregul magazin contrastează ţipător cu faţada, de un brun murdar.

— Trup mic şi cap mare, spune Erixon, arătând spre o păpuşă Hello Kitty, când Joona se opreşte lângă el.

— Destul de drăguţă, mormăie Joona.

— În ceea ce mă priveşte, la mine e pe dos, mie îmi place un corp mare şi un cap mic, glumeşte Erixon.

Joona îl priveşte pieziş, zâmbind şi îi deschide uşa. Urcă scara privind tăbliţele cu nume, butoanele luminoase ale lămpilor de tavan şi capacele de la ghena de gunoi. Pe scară miroase a soare, a praf şi a leşie. Erixon prinde balustrada lucioasă a scării aşa de strâns, că scârţâie din şuruburi, în vreme ce urcă gâfâind în urma lui Joona. Ajung amândoi la etajul al treilea şi se privesc unul pe altul. Faţa lui Erixon tremură de efort, dă din cap şi îşi şterge transpiraţia de pe frunte, în vreme ce se scuză:

— Îmi pare rău.

— E cam cald astăzi, spune Joona.

Lângă sonerie se află câteva abţibilduri, un vechi simbol al energiei atomice, logotipul *Fair Trade* şi un simbol *Peace*. Joona îi aruncă lui Erixon o privire scurtă, ochii cenuşii i se îngustează în vreme ce-şi lipeşte urechea de uşă, ascultând.

— Ce e? şopteşte Erixon.

Joona sună şi în acelaşi timp ascultă. Aşteaptă o clipă, apoi scoate un suport din buzunarul de la piept.

— Poate că nu e nimic, spune, descuind uşa cu un şperaclu.

Joona deschide, pare să regrete şi o închide la loc. Îi face semn lui Erixon să rămână unde este, fără să-i spună de ce. Melodia maşinii de îngheţată se aude afară. Erixon îşi freacă bărbia cu un aer neliniştit. Joona simte cum i se zbârleşte părul pe braţe, dar deschide totuşi uşa cu un aer liniştit şi intră înăuntru. Ziare, reclame şi o scrisoare de la Partidul Comunist zac pe preşul de la uşă. Aerul e nemişcat, miroase greu. O draperie de mătase atârnă în faţa dulapului de haine. Ţevile vuiesc, apoi se aude un ticăit rapid din camera de zi.

Joona nu ştie de ce mâna i se îndreaptă, după armă. O atinge cu degetele sub vestă, dar o lasă acolo. Se uită spre draperia roşie, apoi spre uşa de la bucătărie. Respiră reţinut şi încearcă să vadă prin geamul mat şi prin uşa de sticlă dinspre camera de zi.

Face un pas înainte, dar de fapt ar vrea să părăsească apartamentul, simte un impuls puternic care îi spune că ar trebui să ceară întăriri. Ceva întunecat se vede în spatele geamului jivrat. Un carilon din bare mici de alamă se mişcă, fără să se audă vreun sunet. Joona vede cum firele de praf din aer îşi schimbă direcţia, cum ele urmează o nouă mişcare a aerului.

Nu este singur în apartamentul lui Penelope.

Inima începe să-i bată mai repede. Cineva se mişcă prin încăperi. Joona simte, întoarce privirea spre uşa de la bucătărie şi apoi totul se petrece foarte rapid. Podeaua scârţâie. Se aude un zgomot ritmic, ca tropăitul unor tocuri mici. Uşa de la bucătărie este pe jumătate deschisă. Joona vede mişcarea mai întâi prin deschizătura dintre toc şi uşă. Se lipeşte de perete, ca într-un tunel la trecerea unui tren. Cineva se furişează prin penumbra holului lung. Este doar o spinare, un umăr, un braţ. Silueta se apropie repede şi se răsuceşte. Joona apucă doar să vadă cuţitul, ca o limbă albă. E aruncat, ca un proiectil, oblic şi de jos în sus. Mişcarea este aşa de neaşteptată, că Joona nu reuşeşte să pareze lama. Tăişul ascuţit trece prin haine şi îşi propteşte vârful în pistol. Joona loveşte, dar nu întâlneşte niciun trup. Aude cuţitul zburând prin aer a doua oară şi se aruncă într-o parte. De data asta, lama vine aproape direct. Joona se aruncă spre uşa băii. Vede cum se formează o despicătură lungă în canatul uşii, când cuţitul pătrunde în lemn. Joona alunecă pe spate,

se răsucește și, din mișcare, lovește cu piciorul jos, atingând ceva, poate glezna atacatorului. Se rostogolește, scoate pistolul și, cu aceeași mișcare, ridică piedica. Ușa de la intrare e deschisă și pași repezi se aud coborând pe scară. Joona se ridică în picioare, e pe urmele bărbatului, dar se oprește auzind un soi de bâzâit gros în spatele lui. Înțelege aproape imediat ce este și se năpustește în bucătărie. Cuptorul cu microunde este pornit. Pârâie și scântei negre se văd în dosul geamului. Butoanele celor patru arzătoare de la plita veche cu gaz sunt deschise și gazul se revarsă în încăpere. Cu senzația că timpul a devenit ciudat de vâscos, Joona se aruncă spre cuptorul cu microunde. Cronometrul numără secundele. Trosniturile cresc în intensitate. Un tub de insecticid se rotește pe placa de sticlă din cuptor. Joona smulge firul din priză și brusc se lasă tăcerea. Singurul zgomot care se mai aude e fâșâitul gazului din ventilele deschise. Joona închide butoanele. Mirosul chimic face să i se întoarcă stomacul pe dos. Deschide fereastra de la bucătărie și apoi cercetează tubul de spray din cuptor. E foarte dilatat și ar putea încă să explodeze, la cea mai mică atingere.

Joona părăsește bucătăria, privind rapid prin apartament. Încăperile sunt goale, neatinse. În aer gazul încă plutește greu. În casa scării, înaintea ușii, stă culcat Erixon cu o țigară în gură.

— Nu aprinde, strigă Joona.

Erixon îi zâmbește și face un gest de respingere cu mâna.

— Țigări de ciocolată, șoptește el.

Erixon tușește slab și Joona vede deodată balta de sânge de sub el.

— Sângerezi.

— Nicio primejdie, spune Erixon. Nu ştiu cum a făcut, dar mi-a tăiat tendonul lui Ahile.

Joona sună la ambulanţă şi apoi se aşază jos, lângă colegul său. Erixon e palid şi are obrajii acoperiţi de broboane de sudoare. Pare că e gata să vomite.

— M-a tăiat fără să se oprească, a fost... ca şi cum aş fi fost atacat de un blestemat de păianjen.

Se lasă tăcerea şi Joona se gândeşte la mişcările rapide, ca fulgerul, din spatele uşii, cum lama cuţitului fusese mânuită cu o iuţeală şi o precizie care nu semănau cu nimic din ce văzuse mai înainte.

— Fata e înăuntru? gâfâie Erixon.

— Nu.

Erixon zâmbeşte uşurat, apoi redevine serios.

— Dar voia totuşi să arunce casa în aer? întreabă.

— Probabil că voia să ascundă nişte urme, răspunde Joona.

Erixon încearcă să desfacă foiţa de pe ţigară, dar o scapă şi închide ochii o clipă. Obrajii i-au devenit cenuşii.

— Înţeleg că nici tu nu l-ai văzut la faţă, spune Joona.

— Nu, răspunde Erixon slab.

— Dar ceva am văzut, întotdeauna se vede ceva.

18 Incendiul

Personalul de la ambulanţă îl asigură pe Erixon că n-or să-l scape pe jos.

— Pot să merg şi singur, spune Erixon, închizând ochii.

Bărbia îi tremură la fiecare treaptă.

Joona se întoarce în apartamentul lui Penelope Fernandez. Deschide ferestrele, aeriseşte şi se aşază pe canapeaua confortabilă, de culoarea caisei.

Dacă apartamentul ar fi explodat, cu siguranţă s-ar fi considerat că a fost vorba despre un accident.

Joona se gândeşte că niciun fragment de amintire nu dispare, nimic din ce-ai văzut vreodată nu se pierde, trebuie doar să laşi amintirile să urce la suprafaţă, ca rămăşiţele de la locul unui naufragiu.

Dar ce-am văzut eu?

Nu văzuse nimic, doar mişcări rapide şi o lamă albă de cuţit.

Asta am văzut, îşi spune. Nimic.

Apoi se gândeşte că însăşi absenţa amintirii confirmă senzaţia că nu e vorba despre un asasin obişnuit.

Au de-a face cu un criminal de profesie, unul care rezolvă problemele, un grob.

Gândul acesta l-a mai avut şi înainte, dar, după ce l-a întâlnit pe individ, este pe deplin convins.

E sigur că persoana pe care a întâlnit-o în hol e aceeaşi cu cea care a ucis-o pe Viola. Gândul lui era s-o omoare pe Penelope, să scufunde iahtul şi să facă în aşa fel încât totul să pară un accident. A urmat acelaşi scenariu ca şi aici, înăuntru, înainte de-a fi fost surprins. Voia doar să rămână invizibil, voia să-şi ducă la bun sfârşit crimele, dar să le ascundă pentru poliţie.

Joona priveşte pe îndelete în jur, încercând să-şi adune impresiile într-un tot.

În apartamentul de deasupra se aude ca şi cum nişte copii ar lăsa bile de sticlă să se rostogolească pe podea. S-ar fi aflat într-un infern de flăcări în momentul ăsta dacă Joona n-ar fi reuşit să tragă la timp firul din priză.

Se gândeşte că niciodată până acum n-a fost supus unui atac atât de precis orientat şi atât de periculos. Este convins că persoana care se aflase în apartamentul activistei dispărute Penelope Fernandez nu era vreun duşman plin de ură din falanga de extremă dreapta. De bună seamă, aceste grupuri se fac vinovate de acte de violenţă bine puse la punct, dar această persoană era un profesionist şcolit, un ucigaş de meserie făcând parte dintr-o divizie cu mult superioară grupurilor de extremă dreapta existente în ţară.

Prin urmare, ce făceai tu aici? se întreabă Joona. *Ce are un lichidator de-a face cu Penelope Fernandez, în ce era ea amestecată, ce se petrecea dincolo de aparenţe?*

Se gândeşte la mişcările imprevizibile ale omului, la tehnica mânuirii cuţitului, gândită în aşa fel încât să depăşească metodele obişnuite de apărare, inclusiv pe cele ale poliţiei sau pe cele care se învaţă în armată.

Se înfioară când vede în faţa ochilor cum deja la prima lovitură lama i-ar fi pătruns în ficat dacă n-ar fi avut pistolul care atârna sub braţul drept şi cum, la cea de-a doua lovitură, i-ar fi intrat în ţeastă dacă n-ar fi reuşit să se arunce pe spate.

Joona se ridică de pe canapea şi merge în dormitor. Priveşte aşternutul bine întins, crucifixul de la capătul patului.

Un lichidator crezuse că a ucis-o pe Penelope şi intenţia lui fusese ca totul să pară un accident...

Dar vasul nu se scufundase.

Fie că asasinul fusese întrerupt, fie că el părăsise locul crimei, pentru a se reîntoarce mai târziu, ca să-şi termine misiunea. Dar intenţia lui nu putea să fie ca poliţia marină să găsească iahtul plutind în derivă, cu fata înecată la bord. Ceva mersese greşit sau el îşi schimbase brusc planurile, poate primise noi ordine, dar după o zi şi jumătate de la uciderea Violei se afla aici, înăuntru, în apartamentul lui Penelope.

Trebuie să ai motive foarte puternice ca să-i vizitezi apartamentul. Altfel, de ce ţi-ai asuma un asemenea risc? Se află ceva în apartament care să te lege pe tine sau pe şeful tău de Penelope?

Ai făcut ceva aici, ai şters amprentele sau un hard disk, ori poate un mesaj de pe telefon, sau ai căutat ceva, gândeşte Joona.

În orice caz, asta era intenţia ta, dar poate că ai fost întrerupt când am intrat eu.

Poate că voiai să ştergi urmele dând foc apartamentului? Este o posibilitate.

Joona îşi spune că acum ar fi avut nevoie de Erixon. El nu poate face o cercetare a locului fără un tehnician

criminalist, nu are instrumentarul potrivit, dacă ar căuta prin apartament pe cont propriu, ar putea distruge probe, ar putea contamina urme de ADN sau ar trece cu vederea vreo urmă invizibilă pentru ochiul liber.

Joona merge la fereastră şi priveşte în jos, pe stradă şi la mesele goale din faţa unei cafenele.

Înţelege că trebuie să meargă la sediu şi să vorbească cu şeful său, Carlos Eliasson, trebuie să ceară să devină şef de anchetă, este singurul fel în care poate avea acces la un nou tehnician criminalist, e singurul fel în care poate primi ajutor, cât timp Erixon este în concediu medical.

Telefonul lui Joona sună exact în momentul în care s-a hotărât să facă lucrurile cum trebuie, să vorbească atât cu Carlos Eliasson, cât şi cu Jens Svanehjälm şi să strângă un mic grup de anchetă.

— Bună, Anja, răspunde el.

— Voiam să-ţi propun să mergem la saună.

— La saună?

— Da, ce zici? Ai putea să-mi arăţi cum e într-o saună adevărată, finlandeză.

— Anja, spune el cu precauţie. Eu am trăit aproape întreaga mea viaţă aici, la Stockholm.

Joona iese în hol, continuând spre uşa de afară.

— Eşti finlandezo-suedez, nu-i aşa? continuă Anja în telefon. Poate fi ceva mai plicticos? De ce nu poţi să te tragi din El Salvador? Ai citit articolele lui Penelope Fernandez? Ar trebui s-o vezi — acum câteva zile a beştelit la televizor întregul export de arme suedez.

Joona o aude pe Anja respirând în receptor, în vreme ce părăseşte apartamentul. Vede pe treptele scării urmele însângerate de paşi ale celor de la ambulanţă şi simte un fior trecându-i peste ceafă, când îşi aminteşte cum

stătea colegul lui în casa scării, cu picioarele desfăcute şi cum faţa lui se făcea tot mai palidă.

Joona se gândeşte că lichidatorul a crezut că a ucis-o pe Penelope Fernandez. Această parte din misiunea sa era rezolvată. Cealaltă parte includea pătrunderea în apartamentul ei, dintr-un motiv anume. Dacă ea încă e în viaţă, atunci trebuie s-o găsească de urgenţă, pentru că foarte curând lichidatorul o să-şi înţeleagă greşeala şi o să reia vânătoarea.

— Björn şi Penelope nu locuiesc împreună, spune Anja.

— Am înţeles asta, răspunde el.

— Pot totuşi să se iubească şi aşa — exact ca noi doi.

— Da.

Joona iese în soarele puternic, aerul e greu şi încă şi mai înăbuşitor ca înainte.

— Poţi să-mi dai adresa lui Björn?

Degetele Anjei se aud trecând peste clapele computerului cu sunete mici, ca ticăitul unui ceasornic.

— Almskog, Pontonjärgatan numărul 47, etajul doi....

— Merg acolo, înainte să...

— Aşteaptă, spune Anja brusc. Nu se poate, e... Ascultă aici, am verificat adresa... Vineri a fost un incendiu în casă.

— Şi apartamentul lui Björn?

— Întreg apartamentul este distrus, răspunde ea.

19 Un peisaj de cenuşă

Comisarul criminalist Joona Linna urcă scările, se opreşte, rămânând nemişcat şi privind spaţiul în întregime. Podea, pereţi şi tavan, totul e calcinat. Domneşte o duhoare puternică. Din pereţii interiori care nu fac parte din structura casei n-a mai rămas nimic. Din tavan atârnă stalactite negre. Bucăţi calcinate de bârne ies dintr-un peisaj de cenuşă. În unele locuri, se poate vedea direct prin planşeu până în camerele de dedesubt. Nu mai e posibil să deosebeşti care parte din etaj a constituit apartamentul lui Björn Almskog.

În faţa ferestrelor goale se află un paravan cenuşiu care acoperă ziua de vară şi faţada verde a casei de vizavi.

Nimeni nu a fost rănit în incendiu fiindcă cei mai mulţi erau la slujbele lor când a izbucnit focul.

La unsprezece şi cinci minute a sosit la centrală primul apel şi, deşi staţia de pompieri de pe Kungsholmen se află foarte aproape, incendiul a fost aşa de violent, că patru apartamente erau deja complet distruse.

Joona îşi aminteşte conversaţia cu anchetatorul Hassan Sükür. Acesta vorbise despre nivelul aproape cel mai înalt de gravitate pe scala de expertiză SKL, atunci când

îi spusese că rezultatul indica faptul că incendiul începuse în apartamentul vecinei lui Björn Almskog, Lisbet Wirén, în vârstă de optzeci de ani. Aceasta se dusese la un chioşc din apropiere, ca să schimbe un mic câştig de pe un loz pe două alte lozuri şi nu putea să-şi amintească dacă lăsase sau nu fierul în priză. Focul se întinsese cu repeziciune şi totul arăta că acesta începuse în camera ei de zi, unde fuseseră găsite resturile unui fier de călcat şi ale mesei pe care stătea.

Privirea lui Joona rătăceşte prin apartamentele negre de la etaj. Din mobilier au mai rămas doar unele părţi metalice răsucite, resturile unui frigider, o somieră de metal, o cadă de baie înnegrită.

Joona coboară din nou. Pereţii şi tavanul de pe casa scării sunt înnegrite de fum. Se opreşte la banda pusă de poliţie, se întoarce şi priveşte din nou negreala.

Când se apleacă să treacă pe sub banda de plastic, vede că anchetatorii au pierdut pe podea câteva pungi DUO, pungi care sunt folosite pentru a păstra substanţe fluide. Joona îşi continuă drumul prin faţa intrării cu pereţi verzi marmoraţi, prin uşa de intrare dinspre stradă, o ia în direcţia sediului poliţiei, scoate telefonul şi-l sună din nou pe Hassan Sükür. Hassan răspunde repede, dând mai încet sunetul unui aparat de radio.

— Aţi găsit urme de lichid inflamabil? întreabă Joona. Ai pierdut nişte pungi DUO pe scară şi mi-am spus că...

— Uite ce e: dacă se foloseşte lichid inflamabil, atunci desigur, lichidul arde primul...

— Ştiu, dar...

— Dar eu... eu totuşi obişnuiesc să găsesc urmele, continuă Hassan. Pentru că lichidul se scurge adesea în crăpăturile dintre scândurile duşumelei, ajunge pe duşumeaua

oarbă, pe vata de sticlă sau sub planşeul care poate a rămas întreg.

— Dar nu aici? întreabă Joona în vreme ce continuă să meargă pe Hantverkargatan.

— Nimic, răspunde Hassan.

— Însă, dacă se ştie în ce locuri se strânge lichidul inflamabil, poate că e posibil să eviţi găsirea lui?

— Bineînţeles... dacă aş fi piroman, eu n-aş comite niciodată o asemenea greşeală, răspunde vesel Hassan.

— Şi în acest caz eşti convins că fierul de călcat a provocat incendiul?

— Da, a fost un accident.

— Aşa că ai închis ancheta? întreabă Joona.

20 Casa

Penelope simte spaima cuprinzând-o din nou. E ca şi cum aceasta şi-ar trage doar răsuflarea, ca pe urmă să înceapă iarăşi să urle în adâncul ei. Îşi şterge lacrimile de pe obraji şi încearcă să se ridice. Sudoarea rece i se prelinge printre sâni şi de la subsuoară. Corpul o doare şi tremură de efort. Sângele i se prelinge prin dârele de murdărie de pe palme.

— Nu putem sta aici, şopteşte ea, trăgându-l pe Björn.

E întuneric în pădure, dar se apropie zorii. Împreună, merg din nou spre plajă, dar mult mai spre sud, departe de casă şi de petrecere.

Cât mai departe de urmăritor.

Şi totuşi, ştiu că trebuie să caute ajutor, trebuie să dea de un telefon.

Pădurea se deschide treptat spre apă şi ei încep din nou să alerge. Printre copaci, văd o altă casă, poate la o jumătate de kilometru, poate mai aproape. Un elicopter zumzăie undeva, se depărtează.

Björn pare ameţit şi ei îi e teamă că nu va mai putea să alerge, văzându-l cum se sprijină de pământ sau de trunchiurile copacilor.

O creangă trosneşte undeva, în spatele lor, ca şi cum s-ar rupe sub greutatea unui om.

Penelope începe să fugă cât poate de repede.

Copacii se răresc şi ea vede casa din nou, doar la vreo sută de metri depărtare. Lumina din ferestre se reflectă pe caroseria roşie a unui Ford parcat în faţă.

Un iepure ţâşneşte peste muşchi şi vreascuri.

Gâfâind şi speriaţi, ei continuă să meargă spre poteca cu pietriş. Gleznele îi dor, se opresc şi privesc în jur. Urcă pe scară, deschid uşa şi intră.

— Alo? Avem nevoie de ajutor, spune Penelope.

După ziua fierbinte, în casă e cald. Björn şchiopătează, pe podea rămân urmele însângerate ale tălpilor goale.

Penelope străbate în grabă camerele, însă casa e goală. Locatarii au rămas cu siguranţă la vecini, după petrecere, gândeşte ea şi se duce la fereastră unde, ascunsă după perdele, priveşte afară. Aşteaptă un moment, dar nu vede nicio mişcare în pădure sau pe iarbă. Poate că urmăritorul le-a pierdut în sfârşit urma, poate că îi mai aşteaptă încă lângă cealaltă casă. Se întoarce în hol, vede că Björn stă pe duşumea, cercetându-şi rănile de pe picioare.

— Trebuie să găseşti ceva de încălţat, spune ea.

El priveşte în sus, cu ochi goi, ca şi cum n-ar înţelege limba.

— Nu s-a terminat, continuă Penelope. Trebuie să găseşti ceva, să-ţi pui în picioare.

Björn începe să cotrobăiască prin garderoba din hol, aruncă la o parte sandale de plajă, cizme de cauciuc şi genţi vechi.

Penelope evită ferestrele şi se mişcă fără zgomot căutând un telefon, se uită pe masa din hol, în servieta de

pe canapea, în vasul de pe masă, printre cheile şi hârtiile de pe masa din bucătărie.

Ceva se aude afară şi ea se opreşte, ascultând.

Poate nu e nimic.

Primele raze ale soarelui de dimineaţă lucesc prin ferestre.

Se grăbeşte, mergând aplecată în dormitorul mare, trage sertarele de la un scrin şi vede o fotografie de familie înrămată zăcând printre lenjerie. O fotografie-portret, făcută într-un atelier foto, cu un bărbat, soţia lui şi două adolescente. Celelalte sertare sunt goale. Penelope deschide dulapul, trage câteva haine de pe umeraşe, ia o bluză neagră cu glugă care pare să fie pe măsura unei fete de cincisprezece ani şi un pulover tricotat.

Aude apa curgând în bucătărie şi se grăbeşte acolo. Björn e aplecat peste chiuvetă şi bea apă de la robinet. Are în picioare o pereche de pantofi de sport uzaţi, cu câteva numere mai mari.

Trebuie să găsim pe cineva să ne ajute, gândeşte ea. Nu e normal, trebuie să fie o grămadă de oameni în jur.

Penelope merge la Björn întinzându-i puloverul, când se aude un ciocănit la uşă. Björn zâmbeşte uimit, pune pe el puloverul şi murmură că în sfârşit au noroc. Penelope iese pe hol, dându-şi la o parte părul de pe faţă. Aproape a ajuns, când vede silueta prin geamul jivrat.

Se opreşte brusc şi o priveşte. Dintr-odată, nu mai poate întinde mâna, să deschidă uşa. Recunoaşte forma capului şi umerii.

Simte că a rămas fără aer.

Încet, merge cu spatele spre bucătărie, tremură, ar vrea s-o ia la goană, corpul vrea să fugă. Priveşte ţintă

geamul mat, faţa neclară, bărbia îngustă. Se simte ameţită, calcă pe genţi şi cizme, întinde mâna să se sprijine de perete, degetele trec peste tapet, oglinda din hol se strâmbă.

Björn se opreşte lângă ea, ţine în mână un cuţit de bucătărie, cu lama lată. Are obrajii albi, gura e pe jumătate deschisă, ochii privesc ţintă pătratul de geam.

Penelope merge înapoi până ajunge la tăblia mesei şi vede cum mânerul uşii se lasă încet în jos. Se duce repede la baie, dă drumul la apă şi strigă:

— Intră! Uşa e deschisă!

Björn tresare, pulsul îi bubuie în craniu, ţine cuţitul în faţa lui, pregătit să se apere, să atace, când vede că urmăritorul dă drumul cu grijă clanţei de la uşă. Silueta dispare de la fereastră şi, câteva secunde mai târziu, i se aud paşii pe poteca pietruită de lângă casă. Björn aruncă o privire spre dreapta. Penelope iese din baie. Ea arată spre fereastra din camera cu televizorul, se feresc, intră în bucătărie şi în timpul ăsta aud cum bărbatul intră în verandă. Paşii trec pe sub fereastră şi ajung la uşă. Penelope încearcă să înţeleagă ce vede urmăritorul, dacă unghiul şi lumina dezvăluie pantofii aruncaţi din hol, urmele de sânge pe care le-au lăsat tălpile lui Björn pe podea. Platforma de lemn de afară scârţâie din nou, spre scara care duce în spate. Intrusul înconjoară casa, se îndreaptă spre fereastra de la bucătărie. Björn şi Penelope se ghemuiesc pe podea, se trag aproape de perete, chiar sub fereastră. Încearcă să rămână nemişcaţi, respiră tăcut. Aud cum ajunge la fereastră, mâinile lui se târăsc peste pervazul ferestrei şi înţeleg că bărbatul priveşte în bucătărie.

Penelope descoperă că geamul de la maşina de gătit reflectă fereastra şi în el poate vedea cum urmăritorul

caută cu privirea prin încăpere. Își spune că ar putea să o vadă chiar în clipa asta, dacă s-ar uita în geamul mașinii de gătit. Curând va înțelege că se ascund acolo.

Chipul de la fereastră dispare, pașii de pe verandă se aud din nou și continuă pe aleea pietruită dinspre intrare. Când ușa de la intrare se deschide, Björn se mută repede la ușa bucătăriei, lasă fără zgomot cuțitul din mână, învârte cheia care se află în broască, împinge ușa și iese în grabă.

Penelope îl urmează în dimineața răcoroasă. Aleargă peste peluză și, din nou, în pădure. Razele soarelui au început să se strecoare printre copaci. Penelope simte cum spaima o pândește, cum e gata să pună stăpânire pe ea. Se apleacă, ferindu-se de crengile groase, sare peste tufișuri scunde sau pietre. În spatele ei îl aude pe Björn, respirația lui grăbită. Și, în urma lui, îl bănuiește necontenit pe celălalt, bărbatul care pare umbra lor. Îi urmărește și știe că are de gând să-i omoare când îi va găsi. Își amintește ceva ce a citit cândva. Era o femeie din Rwanda care a supraviețuit genocidului populației hutu asupra populației tutsi, ascunzându-se în mlaștini și fugind timp de luni de zile, cât a durat masacrul. Foști vecini și prieteni o urmăreau cu macetele. Imitam antilopele, explica femeia în carte. Noi, cei care am supraviețuit aici, în junglă, am imitat fuga antilopelor din calea animalelor de pradă. Fugeam, găseam drumuri neașteptate, ne despărțeam și schimbam direcția, pentru a-i induce în eroare pe urmăritori.

Penelope știe că e complet greșit modul în care ea și Björn au ales să fugă. Nu au niciun plan, niciun gând, iar acest lucru nu-i va favoriza pe ei, ci pe urmăritorul lor. Nu au nicio strategie. Vor acasă, vor să găsească ajutor,

vor să telefoneze la poliţie. Toate acestea le ştie urmăritorul, înţelege că vor căuta oameni care să-i ajute, că vor trage spre locuinţe, vor căuta uscatul, ca să ajungă acasă.

Penelope îşi sfâşie pantalonul de trening într-o creangă căzută. Se clatină câţiva paşi, dar continuă să meargă, înregistrează doar durerea, ca un şnur arzător în jurul piciorului.

Nu trebuie să se oprească, simte gust de sânge în gură. Björn se împiedică într-un hăţiş, apoi schimbă amândoi direcţia lângă un trunchi mare, răsturnat, cu scorbura plină de apă.

În vreme ce aleargă alături de Björn, spaima scoate brusc şi neaşteptat la iveală o amintire, amintirea unui timp când era la fel de speriată ca acum. Începe deodată să se gândească la vremea când era în Darfur, la ochii oamenilor, deosebirea dintre privirea celor traumatizaţi, care nu mai puteau şi a celor care încă mai luptau, refuzând să se predea. Nu va uita niciodată copiii care veniseră într-o noapte la Kubbum cu un pistol încărcat. Nu va uita niciodată spaima pe care o simţise atunci.

21 Serviciul Secret

Biroul central al Serviciului Secret se află la etajul trei în sediul poliţiei, cu intrarea pe Polhemsgatan. Se aude un fluier de pe culoarul de supraveghere al închisorii, care este plasat pe acoperişul aceluiaşi imobil. Şeful Secţiei pentru măsuri de securitate se numeşte Verner Zandén. Este un bărbat înalt, cu nas ascuţit, ochi mici, de culoarea cărbunelui şi o voce de bas. Stă cu picioarele larg desfăcute pe un scaun, în spatele biroului, şi are mâna ridicată, într-un semn de liniştire. Lumina palidă intră pe mica fereastră dinspre curtea interioară. Miroase a praf şi a becuri încinse. În această încăpere cu aspect anost stă în picioare o tânără femeie pe nume Saga Bauer. Este comisar şi face parte din brigada antitero. Saga Bauer are doar douăzeci şi cinci de ani, poartă panglici verzi, galbene şi roşii împletite în părul blond, lung. Arată ca o zână a pădurii, care apare întotdeauna într-o fâşie de lumină, într-un luminiş de pădure. Poartă un pistol de calibru mare într-un holster, sub o geacă groasă cu glugă şi pe care e imprimat logoul clubului de box Narva.

— Am luat parte la toate acţiunile de mai bine de un an, se roagă ea. Am supravegheat obiective, am petrecut nopţi şi zile de sărbătoare...

— Dar asta e cu totul altceva, o întrerupe şeful, zâmbind.

— Te rog, te rog... Nu mă poţi ignora, pur şi simplu, din nou.

— Să te ignor? Un expert de la criminalistică este grav rănit, un comisar a fost atacat, apartamentul putea să sară în aer şi...

— Ştiu toate astea, trebuie să merg acum acolo...

— L-am trimis deja pe Göran Stone.

— Göran Stone? Lucrez aici de trei ani şi încă nu am putut duce până la capăt nimic, ăsta-i domeniul în care sunt expertă. Göran Stone nu ştie nimic despre asta.

— S-a descurcat bine în afacerea cu tunelurile.

Saga înghite greu înainte de a răspunde:

— Şi acela era cazul meu, eu găsisem legătura între...

Verner intervine pe un ton grav:

— Dar devenise primejdios şi consider în continuare că am procedat bine.

Ei i se înroşesc obrajii, lasă privirea în podea, încearcă să se adune şi să vorbească pe un ton calm:

— Mă descurc cu treaba asta, de fapt, pentru asta am fost formată...

— Da, deşi eu am făcut o altă apreciere.

Şeful ei se trage de nas, oftează şi îşi sprijină picioarele pe coşul de hârtii de sub masă.

— Ştii că eu nu sunt rezultatul vreunui plan de stabilire a procentajului de egalitate între sexe, spune Saga, apăsând cuvintele. Nu am fost plasată aici în acest scop, am fost cea mai bună din grupa mea la toate testele, am

obţinut cele mai bune rezultate la tragerea la ţintă, am îndeplinit două sute zece...

— Mi-e doar frică pentru tine, spune el cu glas slab şi-i întâlneşte ochii de un albastru clar.

— Nu sunt o păpuşă, nu sunt vreo prinţesă sau vreo silfidă.

— Dar eşti aşa de, aşa de...

Verner roşeşte puternic, apoi îşi înalţă mâinile într-un gest neajutorat:

— OK, la naiba, atunci facem aşa: tu conduci ancheta preliminară, dar Göran Stone te va însoţi şi nu te va scăpa din ochi.

— Îţi mulţumesc, spune Sago cu un zâmbet de uşurare.

— Nu e o joacă, adu-ţi aminte de asta, o previne el cu vocea lui de bas. Sora lui Penelope Fernandez este ucisă, Penelope însăşi a dispărut...

— Şi eu am observat o activitate sporită printre multe grupuri de extremă stânga, spune Saga. Cercetăm dacă Frontul Revoluţionar se află în spatele furtului de explozibil de la Vaxholmen.

— Desigur, este important să se stabilească dacă există vreo ameninţare imediată, explică Verner.

— Chiar acum radicalizarea este destul de violentă, continuă ea un pic prea zeloasă. Tocmai am vorbit cu Dante Larsson de la divizia de securitate MUST şi el spune că trebuie să ne aşteptăm la acte de sabotaj în cursul verii.

— Dar acum ne concentrăm asupra lui Penelope Fernandez, zâmbeşte Verner.

— Sigur că da, se grăbeşte Saga să răspundă. Sigur.

— Analizele tehnice sunt în colaborare cu Departamentul de Criminalistică, dar în rest trebuie ţinuţi în afară.

Saga Bauer dă din cap şi aşteaptă un moment înainte de a-l întreba:

— Voi duce până la capăt investigaţia? Este important pentru mine, pentru că....

— Câtă vreme reuşeşti să rămâi în şa, o întrerupe el. Dar nu avem nicio idee unde se va sfârşi totul, nu ştim nici măcar unde a început.

22 Un fenomen ciudat

De-a lungul străzii Rekyl, din Västerås, se întinde un bloc alb, foarte lung şi luminos. Cei care locuiesc în cartier sunt aproape de universitatea populară Lillha, ca şi de stadion şi de terenurile de tenis. Pe poarta de la numărul 11 iese un tânăr cu o cască de motociclist în mână. Se numeşte Stefan Bergkvist şi va împlini în curând şaptesprezece ani, urmează liceul tehnic şi locuieşte împreună cu mama sa şi cu concubinul acesteia.

Are părul lung, blond şi un inel de argint în buza de jos, poartă un maiou negru şi nişte jeanşi lăbărţaţi care i-au intrat sub adidaşi.

Fără grabă, îşi târăşte picioarele până la parcare, îşi atârnă casca de ghidonul motocicletei şi o ia încet pe drumul de acces de lângă casă, continuă de-a lungul căii ferate duble, pe sub viaductul Norrled, în întinsa zonă industrială şi se opreşte lângă o clădire ale cărei ziduri sunt acoperite de graffiti din vopsea albastră şi argintie.

Stefan şi prietenii lui obişnuiesc să se întâlnească acolo şi să se întreacă pe pista de curse construită de-a lungul terasamentului de cale ferată, conduc peste diferite linii moarte şi înapoi, pe Terminalvägen.

Au început să vină aici în urmă cu patru ani, când au găsit cheile unei magazii de materiale de construcţii printre scaieţi. Hala era nefolosită de aproape zece ani. Din cine ştie ce cauză, a fost uitată acolo, după ce a fost terminată construcţia unei fabrici.

Stefan coboară de pe motocicletă, descuie lacătul, lasă să cadă bara de oţel şi deschide uşa de lemn. Intră în magazie, închide în urma lui, verifică ora pe ecranul telefonului şi vede că l-a sunat mama.

Nu-şi dă seama că este observat de un bărbat de vreo şaizeci de ani, cu o geacă cenuşie din piele întoarsă şi pantaloni maro-deschis. Bărbatul stă în spatele unui container pentru deşeuri de lângă clădirea industrială, de pe cealaltă parte a căii ferate.

Stefan se duce la chicinetă şi ia o pungă de chipsuri care a fost aruncată în chiuvetă, scutură în palmă ultimele firimituri şi le mănâncă.

Lumina pătrunde în magazie prin două ferestre murdare cu zăbrele.

Stefan îşi aşteaptă prietenii răsfoind unul dintre ziarele vechi care zac uitate într-o grămadă pe o masă de desenat. Pe prima pagină a ziarului *Lektyr*, sub titlul „Gândeşte-te cum e să fii lins şi să primeşti bani pentru asta!" se vede o tânără femeie cu sânii goi.

Bărbatul în geaca de piele îşi părăseşte liniştit ascunzătoarea, trece pe sub eşafodajul de grinzi şi bare metalice din care atârnă firele electrice şi traversează calea ferată cu linie dublă. Trece prin faţa motocicletei lui Stefan, ridicându-i cricul şi împingând-o până la uşa magaziei.

Bărbatul se uită în jur, apoi lasă motocicleta să cadă pe pământ şi o împinge cu piciorul, astfel încât ea blochează

complet uşa. Deschide rezervorul şi priveşte cum benzina curge sub magazie.

Stefan răsfoieşte mai departe revista veche, studiază fotografiile şterse cu femei în închisori. O blondă stă aşezată într-o celulă cu pulpele desfăcute, arătându-şi sexul unui paznic. Stefan se holbează la fotografii şi tresare, auzind afară un zgomot metalic. Ascultă, i se pare că aude paşi şi închide grăbit revista.

Bărbatul în geaca de piele a scos bidonul roşu cu benzină pe care băieţii l-au ascuns în tufişurile de lângă magazie şi începe să-l golească. Abia când ajunge în spatele magaziei, se aude primul strigăt dinăuntru. Băiatul bate cu pumnii în uşă şi încearcă să iasă, paşii lui tropăie pe podea şi apoi i se întrezăreşte faţa speriată în dosul uneia dintre ferestrele cu gratii.

— Deschide uşa, nu e deloc amuzant, spune el cu glas ascuţit.

Bărbatul în geaca de piele continuă să meargă în jurul şopronului, varsă ultimele picături de benzină, apoi pune bidonul în locul de unde l-a luat.

— Ce faci acolo? strigă băiatul.

Se aruncă în uşă, încearcă s-o spargă, dar e imposibil s-o clintească. O sună pe mama sa, dar telefonul ei e închis. Inima îi bate violent, în vreme ce încearcă să distingă ceva prin sticla cenuşie, mutându-se de la un geam la altul.

— Eşti nebun?

Când simte mirosul înţepător al aburilor de benzină, spaima îi năvăleşte în trup şi stomacul i se crispează.

— Ce vrei? Te rog, spune-mi doar ce vrei...

— Nu e greşeala ta, dar un coşmar trebuie să fie cules, vorbeşte bărbatul fără să ridice glasul şi aprinde un chibrit.

— Lasă-mă să ies! urlă băiatul.

Bărbatul azvârle chibritul aprins în iarba udă. Se aude un vuiet, ca atunci când o velă mare se umple brusc de vânt. Focul albastru izbucneşte cu o asemenea forţă, încât bărbatul e silit să se dea câţiva paşi înapoi. Băiatul strigă după ajutor. Focul închide într-un cerc magazia. Bărbatul continuă să dea înapoi, simte fierbinţeala pe faţă şi aude ţipetele înspăimântate.

În doar câteva secunde, magazia este cuprinsă în întregime de flăcări şi sticla din spatele zăbrelelor pocneşte de căldură.

Băiatul urlă când fierbinţeala îi aprinde părul de pe cap.

Bărbatul merge mai departe, peste linia ferată, se opreşte lângă clădirea fabricii şi priveşte vechea magazie arzând ca o făclie.

Câteva minute mai târziu, se apropie un marfar dinspre nord. Vine alunecând încet pe şine, şirul lung de vagoane trece scârţâind pe lângă flăcări, clătinându-se, în vreme ce bărbatul în geaca cenuşie din piele întoarsă dispare în sus, pe Stenbygatan.

23 Experţii criminalişti

Cu toate că e sărbătoare, Carlos Eliasson, şeful Comisariatului general se află în biroul său. O nemulţumire crescândă îl face să accepte cu tot mai multă împotrivire vizitele spontane. Uşa e închisă şi semnalul electronic „ocupat" luminează roşu. Joona bate şi, cu aceeaşi mişcare, deschide uşa.

— Trebuie să ştiu dacă poliţia marină a găsit ceva, spune el.

Carlos împinge o carte din faţa lui şi apoi răspunde liniştit:

— Tu şi Erixon aţi fost atacaţi, este o experienţă dificilă şi trebuie să aveţi grijă de voi.

— O s-o facem, spune Joona.

— Căutările cu elicopterul au încetat.

Joona încremeneşte.

— Au încetat? Cât de mult din zonă au...

— Nu ştiu, îl întrerupe Carlos.

— Cine conduce operaţiunile?

— Departamentul de Criminalistică nu are nimic de-a face cu asta, îl lămureşte Carlos. Poliţia marină e cea...

— Dar ar fi destul de bine pentru noi să ştim dacă anchetăm un asasinat sau trei, spune Joona pe un ton dur.

— Joona, tu nu anchetezi nimic. Am trecut chestiunea în mâinile lui Jens Svanehjälm. Constituim un grup împreună cu Säpo. De la noi o să fie Petter Näslund, Tommy Kofoed li se alătură de la Comisariatul general şi...

— Eu ce însărcinare primesc?

— Îţi iei o săptămână de concediu.

— Nu.

— Atunci, te duci la Academia de Poliţie şi ţii cursuri.

— Nu.

— Nu fi încăpăţânat, spune Carlos. N-ai niciun haz.

— Puţin îmi pasă de ce crezi tu, vine replica lui Joona. Pentru Penelope...

— Puţin îţi pasă de ce cred eu, îl întrerupe Carlos. Eu sunt şeful...

— Penelope Fernandez şi Björn Almskog poate încă mai trăiesc, continuă Joona cu o voce tăioasă. Apartamentul lui e distrus şi ar fi ars şi al ei dacă nu m-aş fi dus acolo. Cred că asasinul caută în continuare ceva ce se află în posesia lor, cred că a încercat s-o facă pe Viola să vorbească înainte să o înece...

— Îţi mulţumesc foarte mult, îl întrerupe Carlos cu glas ridicat. Îţi mulţumesc pentru ideile tale interesante, dar noi am... Nu, dă-mi o secundă. Ştiu că ţi-e greu să accepţi, dar mai există şi alţi poliţişti în afară de tine, Joona. Şi cei mai mulţi sunt foarte buni, să ştii!

— Sunt de acord, spune Joona vorbind rar, dar cu o notă ascuţită în glas. Şi tu ar trebui să ai grijă de ei, Carlos.

Joona priveşte petele întunecate rămase pe mânecile cămăşii de la sângele lui Erixon.

— Ce vrei să spui?

— Că eu am întâlnit făptaşul şi cred că ar trebui să ne aşteptăm la poliţişti ucişi în această anchetă.

— Aţi fost luaţi prin surprindere, înţeleg că a fost oribil...
— Da, spune Joona sec.
— Tommy Kofoed se ocupă de cercetarea locului delictului, iar eu sun la Brittis, la Academia de Poliţie să-i spun că treci pe acolo şi că eşti conferenţiar invitat săptămâna viitoare, zice Carlos.

*

Când Joona iese din sediul poliţiei, îl loveşte brusc fierbinţeala. Îşi scoate haina şi observă în acelaşi timp că din spatele lui se apropie cineva, ieşind dintre umbrele din parc şi luând-o apoi printre automobilele parcate. Se întoarce şi vede că este mama lui Penelope, Claudia Fernandez.
— Joona Linna, spune ea cu voce încordată.
— Claudia, ce-i cu tine? întreabă el pe un ton grav.
Femeia scutură capul. Ochii îi sunt injectaţi şi faţa mâhnită.
— Găseşte-o, trebuie să-mi găseşti fetiţa, spune, dându-i lui Joona un plic gros.
Joona deschide plicul şi vede că e plin cu bancnote. Încearcă să-l dea înapoi, dar ea nu vrea să-l primească.
— Te rog, ia banii. E tot ce am. Dar o să fac rost de mai mulţi, vând casa, doar s-o găseşti.
— Claudia, eu nu pot să-ţi iau banii.
Chipul ei îndurerat se încreţeşte tot:
— Te rog...
— Facem deja tot ce putem.
Joona îi înapoiază Claudiei plicul, ea îl ţine la distanţă, murmură că o să se ducă acasă, să aştepte lângă telefon. Apoi îl opreşte şi încearcă din nou să-i explice:

— I-am spus că nu mai e bine-venită acasă... n-o să-mi mai telefoneze niciodată!

— V-aţi certat, dar nu-i sfârşitul lumii, Claudia.

— Cum am putut să spun aşa ceva? Cum? suspină ea, lovindu-şi puternic fruntea cu pumnii. Cine îi spune aşa ceva propriului său copil?

— E uşor să...

— Nu mai suport, rosteşte Claudia cu glas scăzut.

Joona îi prinde mâinile şi-i spune că va face tot ce poate ca să o ajute.

— Trebuie să-ţi primeşti fata înapoi, îi şopteşte.

Ea dă din cap şi apoi fiecare pleacă în altă direcţie. Joona coboară grăbit pe Bergsgatan, privind cerul, în vreme ce se apropie de maşina sa. E însorit, dar un pic ceţos şi în continuare aerul este înăbuşitor. Vara trecută era în spital, ţinându-şi mama de mână. Îi spunea că vor pleca amândoi în Carelia, de îndată ce se va simţi mai bine. Ea se născuse acolo, într-un sătuc care, spre deosebire de multe altele, nu fusese ars de ruşi în cel de-al Doilea Război Mondial. Mama lui îi răspundea că ar fi mai bine dacă s-ar duce el în Carelia, împreună cu una dintre cele care îl aşteptau.

Joona cumpără o sticlă de apă minerală Pellegrino de la Il Café şi bea din ea, înainte să se aşeze în automobilul fierbinte. Volanul e încins şi tapiseria îi arde spinarea. În loc să se ducă la Academia de Poliţie, se întoarce pe Sankt Paulsgatan numărul 3, la apartamentul lui Penelope Fernandez. Se gândeşte la bărbatul pe care l-a întâlnit în apartament. Simţise o ciudată exactitate şi iuţeală în mişcările lui, ca şi cum cuţitul ar fi fost însufleţit.

În jurul uşii se află o banderolă alb cu albastru pe care scrie „poliţia" şi „intrarea interzisă".

Joona se legitimează pentru polițistul în uniformă, apoi dă mâna cu el. S-au întâlnit uneori, dar n-au lucrat niciodată împreună.

— Cald tare astăzi, spune Joona.

— Glumești? răspunde polițistul.

— Câți tehnicieni sunt la fața locului? întreabă el, făcând un semn din cap spre casa scării.

— Unu de la noi și trei de la Säpo, răspunde vesel polițistul. Vor să găsească probe ADN cât mai repede.

— N-or să găsească, spune Joona aproape pentru sine și începe să urce scările.

În fața ușii apartamentului de la etajul al treilea stă Melker Janos, un polițist mai în vârstă. Joona și-l amintește de pe vremea școlii, ca un superior nervos și arogant. Pe atunci, Melker avansa în carieră, dar un divorț dureros și perioade frecvente de alcoolism îl degradaseră pas cu pas și ajunsese din nou un simplu polițist care patrulează. Când dă cu ochii de Joona îl salută scurt și iritat, deschizându-i ușa cu o plecăciune servil-ironică.

— Mulțumesc, spune Joona fără să aștepte vreun răspuns.

Chiar în fața ușii se află Tommy Kofoed, coordonatorul criminalist de la Comisariatul general. Mișcările lui sunt încete. Nu-i ajunge lui Joona decât până la piept. Când li se întâlnesc privirile, deschide gura într-un zâmbet de o veselie aproape copilărească.

— Joona, încântat să te văd. Credeam că te duci la Academia de Poliție.

— Am greșit drumul.

— Ce bine!

— Găsiți ceva? întreabă Joona.

— Am recoltat toate urmele de pași din hol, spune el.

— Da, cu siguranţă se potrivesc cu pantofii mei, răspunde Joona, dând mâna cu el.

— Şi ale atacatorului, adaugă Kofoed cu un surâs încă şi mai larg. Am luat câteva amprente frumoase. Se mişca al naibii de ciudat, nu-i aşa?

— Da, răspunde Joona scurt.

Pe podeaua din hol sunt suporturi speciale pe care să calci, astfel încât urmele să nu fie contaminate în vreme ce sunt prelevate. Pe un stativ se află un aparat foto cu obiectivul îndreptat spre podea. O lampă puternică cu abajur de aluminiu se vede într-un colţ, cu firul încolăcit în jur. Experţii au căutat urme invizibile de paşi cu lumină „cu trenă", o lumină care merge aproape paralel cu podeaua. După aceea, au recoltat urmele de paşi electrostatic şi au marcat mersul criminalului, pas cu pas, din bucătărie până în hol.

Joona se gândeşte că această minuţiozitate este inutilă, pentru că pantofii făptaşului, mănuşile şi hainele lui în mod sigur au fost deja distruse.

— De fapt, cum fugea? întreabă Kofoed, arătând marcajele. Acolo, acolo... oblic într-acolo, şi pe urmă nu mai e nimic, înainte de aici şi aici.

— Ai pierdut o urmă de pantof, zâmbeşte Joona.

— La naiba.

— Acolo, arată cu degetul Joona.

— Unde?

— Pe perete.

— Drăcia dracului!

La aproximativ şaptezeci de centimetri de podea se vede vag o urmă de pantof pe tapetul cenuşiu-deschis. Tommy Kofoed strigă la un alt expert, îl roagă să facă o imprimare cu gelatină.

— Acum se poate trece pe podea? întreabă Joona.
— Numai dacă nu o iei pe pereţi! pufneşte Kofoed.

24 Obiectul

În bucătărie stă în picioare un bărbat în jeanşi şi jachetă cafenie, cu petice de piele la coate. Îşi netezeşte mustaţa blondă, vorbeşte tare şi arată spre cuptorul cu microunde. Joona intră, văzând cum un tehnician cu mască şi mănuşi de protecţie împachetează flaconul de spray deformat într-o pungă de hârtie şi-i îndoaie marginea de două ori, punând bandă adezivă şi marcând-o.

— Dumneata eşti Joona Linna, nu-i aşa? spune bărbatul cu mustaţă blondă. Dacă eşti aşa de bun cum spun toţi, ar trebui să vii la noi.

Îşi dau mâna.

— Göran Stone, Säpo, spune bărbatul, mulţumit de el.

— Dumneata conduci ancheta?

— Da, eu... sau, formal, Saga Bauer — pentru motive de statistică, rânjeşte el.

— Am întâlnit-o pe Saga Bauer, spune Joona. Pare capabilă să...

— Nu-i aşa? râde tare Göran Stone, acoperindu-şi apoi gura cu palma.

Joona priveşte pe fereastră, se gândeşte la iahtul care fusese găsit în derivă şi încearcă să înţeleagă pe cine avea

asasinul misiunea să lichideze. E conştient că ancheta se află într-o fază mult prea timpurie ca să poată fi trasă vreo concluzie, dar în acelaşi timp e întotdeauna bine să lucrezi în baza unui şir ipotetic al evenimentelor. Cel mai probabil asasinul era pe urmele lui Penelope, gândeşte Joona. Şi singura pe care de fapt nu avea intenţia s-o ucidă a fost Viola, pentru că nu putuse prevedea că aceasta avea să fie pe vas — prezenţa ei depindea doar de o coincidenţă nefericită, îşi spune Joona, părăsind bucătăria şi continuându-şi drumul în dormitor. Patul este făcut, cuvertura de culoarea untului e bine întinsă. Saga Bauer de la Säpo stă în picioare în faţa unui laptop pe care l-a aşezat pe pervazul ferestrei şi, în acelaşi timp, vorbeşte la telefon. Joona şi-o aminteşte de la un seminar despre lupta împotriva terorismului.

Joona se lasă pe pat, încercând să-şi adune gândurile. Şi le imaginează pe Viola şi Penelope şi lângă ele îl vede pe Björn. Nu puteau să fie toţi pe vas atunci când a fost ucisă Viola, îşi spune. În cazul acesta, criminalul n-ar fi greşit. Dacă ar fi urcat la bordul iahtului de pe mare, atunci i-ar fi ucis pe toţi trei, i-ar fi pus în paturile corecte şi ar fi scufundat vasul. Greşeala exclude prezenţa lui Penelope la bord. Cei doi se aflau probabil în alt loc.

Joona se ridică din nou, părăseşte dormitorul şi merge în camera de zi. Îşi lasă privirea să rătăcească peste televizorul prins în perete, canapeaua acoperită cu un pled roşu, masa modernă cu teancuri de reviste *Ordfront* şi ziarul *Exit*. Se îndreaptă spre rafturile bibliotecii care acoperă un perete întreg, se opreşte şi se gândeşte la iaht şi la cablurile rupte din camera maşinilor, care ar fi trebuit să producă un arc voltaic în câteva minute, la conţinutul

pernei care fusese pus acolo în ideea de-a se aprinde şi la tubul care ducea la pompa de carburant, trasă în apropiere. Dar iahtul nu s-a scufundat. Probabil că motorul nu a apucat să fie pornit suficient de mult timp.

Nu mai poate fi vorba despre o coincidenţă.

Apartamentul lui Björn este incendiat, în aceeaşi zi este omorâtă Viola şi, dacă iahtul n-ar fi fost părăsit, tancul de combustibil ar fi explodat.

Apoi, ucigaşul încearcă să provoace o explozie în apartamentul lui Penelope.

Apartamentul lui Björn, iahtul, apartamentul lui Penelope.

El caută ceva ce se află în posesia lui Penelope şi a lui Björn. A început cu apartamentul lui Björn şi, deoarece nu a găsit ce căuta, a dat foc apartamentului şi a urmărit iahtul, iar după ce a controlat vasul şi nu a găsit nimic, a încercat s-o silească pe Viola să vorbească şi, neprimind un răspuns, a mers la apartamentul lui Penelope.

Joona împrumută o pereche de mănuşi de protecţie dintr-o cutie de carton şi se apropie din nou de rafturile bibliotecii, privind atent stratul subţire de praf din faţa rândurilor de cărţi. Observă că praful a dispărut de lângă unele cotoare şi se gândeşte că acesta e semn că cineva a scos cărţile în cursul ultimelor săptămâni.

— N-ai ce să cauţi aici, rosteşte în spatele lui Saga Bauer. E ancheta mea.

— Plec imediat, vreau doar să mă uit puţin la ceva, răspunde Joona pe un ton liniştit.

— Cinci minute, spune Saga.

Joona se întoarce spre ea:

— Puteţi fotografia cărţile?

— S-a făcut deja, răspunde ea scurt.

— Dintr-un unghi oblic, de deasupra, în aşa fel încât să se poată vedea praful, continuă el nestingherit.

Saga Bauer înţelege ce vrea să spună şi, fără să-şi schimbe expresia feţei, ia un aparat de fotografiat de la unul dintre tehnicieni şi fotografiază toate rafturile la care ajunge, apoi îi spune că poate să cerceteze cărţile de pe ultimele cinci rafturi de jos.

Joona scoate *Capitalul* lui Marx, răsfoieşte cartea, vede că e plină de sublinieri şi note pe marginea paginilor. Se uită în spaţiul rămas între cărţi, dar nu vede nimic. Pune volumul înapoi. Privirea îi trece peste o biografie a lui Ulrike Meinhof, o antologie uzată cu titlul *Texte politice esenţiale scrise de femei* şi opera completă a lui Bertold Brecht.

Pe ultimul raft de jos descoperă brusc trei cărţi care, după cum se pare, au fost scoase de acolo de curând.

Nu există niciun fir de praf în faţa lor.

Viclenia antilopelor, cu mărturii oculare ale genocidului din Rwanda, colecţia de versuri a lui Pablo Neruda *Cien sonetos de amor şi Rădăcinile istorice ale teoriei suedeze asupra biologiei rasiale.*

Joona le răsfoieşte una după alta şi, când deschide *Rădăcinile istorice ale teoriei suedeze asupra biologiei rasiale*, din ea cade o fotografie. O ridică de pe podea. E o fotografie alb-negru a unei fete serioase, cu părul împletit strâns. O recunoaşte imediat pe Claudia Fernandez. Nu are mai mult de cincisprezece ani şi seamănă izbitor cu fiicele ei.

Dar cine poate pune fotografia mamei sale într-o carte de biologie rasială, gândeşte el şi întoarce fotografia.

Pe spatele ei, cineva a scris cu creionul: *No estés lejos de mí un solo día.*

Este, fără îndoială, un vers: *Să nu rămâi departe de mine nici măcar o singură zi.*

Joona scoate din nou versurile lui Pablo Neruda, răsfoieşte şi găseşte curând întreaga strofă: *No estés lejos de mí un solo día, porque cómo, porque, no sé decirlo, es largo el día, y te estaré esperando como en las estaciones cuando en alguna parte se durmieron los trenes*[17].

Probabil că fotografia s-a aflat aici, în cartea lui Pablo Neruda.

Acesta este locul potrivit, gândeşte el.

Dar dacă ucigaşul a căutat ceva prin cărţi, atunci fotografia poate că a alunecat.

A stat aici, îşi spune Joona, a privit praful de pe scândura raftului, exact ca mine, şi a răsfoit grăbit prin cărţile care fuseseră scoase afară în ultimele săptămâni. Brusc, ucigaşul descoperă că o fotografie a căzut, că zace pe podea şi o pune înapoi, dar într-o carte greşită.

Joona închide ochii.

Ucigaşul a căutat prin cărţi.

Dacă el ştie ce caută, atunci obiectul poate sta între paginile unei cărţi.

În cazul acesta, ce poate fi?

O scrisoare sau poate un testament, o fotografie, o mărturisire. Poate că e un CD sau un DVD, un card de memorie sau un abonament la bazin.

---

[17] „Nu sta departe de mine nicio zi, pentru că, pentru că, nu ştiu cum să-ţi spun, ziua este lungă şi eu voi sta aşteptându-te ca într-o gară când trenurile au adormit pe undeva."

25 Copilul de pe scară

Joona părăseşte camera de zi, aruncând o privire în baia care tocmai e fotografiată cu minuţiozitate. Continuă până în hol, iese pe uşa care dă spre scară şi se opreşte în faţa grilajului dinspre lift.

Nilsson se află în faţa uşii de lângă lift. Joona ridică mâna, bate şi aşteaptă. După o vreme, se aud paşi. O femeie rotofeie, de vreo şaizeci de ani, deschide cu precauţie uşa şi priveşte afară.

— Da?

— Bună ziua, mă numesc Joona Linna, sunt comisar criminalist şi...

— Dar am mai spus că nu i-am văzut faţa, îl întrerupe ea.

— A fost deja poliţia aici? Nu ştiam.

Femeia deschide uşa şi două pisici care au stat pe măsuţa de telefon sar jos şi dispar în interiorul apartamentului.

— Avea o mască Dracula pe faţă, spune femeia nerăbdătoare, ca şi cum ar mai fi explicat asta de nenumărate ori.

— Cine?

— Cine, mormăie femeia şi intră înăuntru.

După un moment, se reîntoarce cu o tăietură de ziar îngălbenită.

Joona aruncă o privire pe articolul vechi de douăzeci de ani despre un exhibiţionist care se deghizase în Dracula şi ataca femei în Södermalm.

— Era gol puşcă aici, jos...

— Dar eu...

— Nu că m-aş fi uitat, continuă ea. Dar v-am povestit deja toate astea.

Joona o priveşte zâmbind.

— De fapt, mă gândeam să vă întreb despre cu totul altceva.

Femeia holbează ochii:

— De ce n-ai spus de la început?

— Mă întrebam dacă o cunoaşteţi pe Penelope Fernandez, vecina care...

— E ca o nepoţică pentru mine, îl întrerupe femeia. Aşa de minunată, de drăguţă, dulce şi...

Tace, apoi întreabă brusc:

— E moartă?

— De ce întrebaţi?

— Fiindcă poliţia vine şi pune întrebări neplăcute, spune ea.

— Mă întrebam dacă aţi văzut-o primind vreo vizită neobişnuită în ultimele zile.

— Doar pentru că sunt bătrână, nu mă ocup cu spionajul şi cu ţinutul contabilităţii, cine vine, cine pleacă...

— Nu, dar mă întrebam doar dacă n-aţi văzut întâmplător ceva.

— N-am văzut.

— A avut loc ceva ieşit din comun?

— Absolut nimic. Fata asta e atentă şi grijulie.

Joona îi mulţumeşte pentru amabilitate, spune că s-ar putea să se întoarcă pentru alte întrebări şi se dă la o parte, ca femeia să poată închide uşa.

Nu mai sunt alte apartamente pe palier. O ia în sus, pe trepte. La jumătatea scării vede stând pe o treaptă un copil. Pare că e un băiat de vreo opt ani, părul îi e tuns scurt şi e îmbrăcat în jeanşi vechi şi o bluză Helly-Hansen. Pe genunchi are o pungă de plastic în care se află o sticlă de apă minerală cu eticheta aproape ruptă şi o jumătate de franzelă.

Joona se opreşte în faţa copilului care-l priveşte sfios.

— Bună, spune el. Cum te cheamă?

— Mia.

— Pe mine mă cheamă Joona.

Observă că fetiţa are urme de murdărie sub bărbie, pe gâtul slab.

— Ai pistol? întreabă ea.

— De ce întrebi?

— I-ai spus Ellei că eşti poliţist.

— Aşa e — sunt comisar.

— Ai pistol?

— Da, am, răspunde Joona pe un ton neutru. Vrei să încerci să tragi?

Fetiţa îl priveşte uimită.

— Glumeşti.

— Da, zâmbeşte Joona.

Copila râde.

— De ce stai pe scară? o întreabă apoi.

— Îmi place, de aici poţi să auzi lucruri.

Joona se aşază lângă ea.

— Ce-ai auzit? întreabă el cu blândeţe.

— Acum, am auzit că tu eşti poliţist şi că Ella te-a minţit.

— În legătură cu ce?
— C-o iubeşte pe Penelope, spune Mia.
— Nu-i adevărat?
— Pune rahat de pisică în cutia ei poştală.
— De ce face asta?
Copila ridică din umeri şi pipăie punga.
— Nu ştiu.
— Tu ce crezi despre Penelope?
— De obicei, îmi spune „Bună!".
— Dar tu n-o cunoşti?
— Nu.
Joona priveşte în jur.
— Locuieşti aici, pe scară?
— Nu, locuiesc la parter, cu mămica.
— Dar stai aici, pe scară.
Mia ridică din umeri.
— Cel mai des.
— Dormi aici?
Fetiţa trage de eticheta de pe sticlă şi spune scurt:
— Uneori.
— Vineri, începe Joona încet, dis-de-dimineaţă, Penelope a plecat de acasă. A luat un taxi.
— A avut ghinion, spune fetiţa repede. Dacă Björn venea cu câteva secunde mai devreme, o găsea. I-am spus că tocmai plecase.
— Şi ce-a răspuns?
— Că nu-i nimic, că trebuie doar să caute ceva.
— Să caute ceva?
Mia dă din cap.
— Pot să împrumut telefonul de la el şi să joc jocuri, însă acum era grăbit, a intrat doar puţin în apartament şi a ieşit imediat, a închis uşa şi a fugit în jos, pe scări.

— N-ai văzut ce luase?

— Nu.

— Ce s-a întâmplat pe urmă?

— Nimic, am plecat la şcoală la nouă fără un sfert.

— Şi după şcoală, seara, s-a mai întâmplat ceva?

Mia înalţă din umeri.

— Mămica era plecată, aşa că am venit acasă, am mâncat macaroane şi m-am uitat la televizor.

— Şi ieri?

— Ea era la fel, plecată, aşa că am fost acasă.

— Deci, n-ai văzut cine a venit şi cine a plecat.

— Nu.

Joona scoate cartea de vizită şi scrie un număr de telefon.

— Uită-te, Mia. Aici sunt două numere de telefon foarte sigure, la care poţi suna. Unul dintre ele este al meu, personal.

Arată cu degetul numărul imprimat pe cartea de vizită cu emblema poliţiei.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ajutor, dacă cineva face pe prostul cu tine. Şi celălalt număr, pe care ţi l-am scris, 0200-230230, e de la Serviciul pentru Protecţia Copilului. Acolo poţi suna când vrei şi poţi vorbi despre tot ce doreşti tu.

— OK, şopteşte Mia, luând cartea de vizită.

— Să n-o arunci după ce plec, spune Joona. Chiar dacă nu vrei să telefonezi acum, poate o să vrei altă dată.

— Björn ţinea mâna aşa când a plecat, îi explică Mia, punându-şi mâna pe burtă.

— Ca şi cum l-ar fi durut?

— Da.

26 Podul palmei

Joona bate la celelalte uşi, dar nu află nimic altceva decât că Penelope este o vecină liniştită şi aproape timidă, care participă la zilele comune de curăţenie şi la adunările anuale, dar nimic mai mult.

Uşa de la apartamentul lui Penelope este deschisă. Un tehnician de la Säpo tocmai a demontat yala şi a pus-o într-o pungă de hârtie.

Joona intră şi urmăreşte de pe margine desfăşurarea investigaţiei. Mereu i-a plăcut să fie de faţă când lucrează tehnicienii, să observe cât de sistematic fotografiază totul, cum se ocupă de urme şi notează atent fiecare etapă. O cercetare a locului unde s-a produs o infracţiune este distrugătoare, pe măsură ce înaintează. Totul este contaminat încetul cu încetul şi este dislocat strat cu strat. Cel mai important e ca locul respectiv să fie distrus în ordinea exactă şi ca nicio probă sau un obiect-cheie al reconstituirii să nu se piardă.

Joona îşi lasă privirea să rătăcească în jur, prin apartamentul bine îngrijit al lui Penelope Fernandez. Ce a făcut Björn Almskog aici?

A sosit de îndată ce a dispărut Penelope. E aproape ca şi cum ar fi stat ascuns în faţa porţii şi ar fi aşteptat-o să plece.

Poate a fost doar o coincidenţă, dar poate că nu voia s-o întâlnească.

Björn a intrat grăbit, a întâlnit fetiţa care stătea pe scară, n-a avut timp să vorbească cu ea, i-a explicat doar că venise să caute ceva şi a rămas câteva minute în apartament.

Ori într-adevăr a căutat ceva, cum i-a spus fetei. Poate uitase cheia de la iaht sau altceva ce se poate vârî în buzunar.

Poate că de fapt lăsase ceva. Sau avea doar nevoie să se uite la ceva, să verifice o informaţie, să ia un număr de telefon.

Joona se duce în bucătărie, privind în jur.

— V-aţi uitat în frigider?

Un tânăr cu barbişon îl priveşte.

— Ţi-e foame? îl întreabă cu accent de Dalarna.

— E doar un loc bun de ascuns lucruri, răspunde sec Joona.

— N-am ajuns încă acolo, spune bărbatul.

Joona se întoarce în camera de zi şi observă că Saga încă mai vorbeşte în dictafon, într-un colţ al încăperii.

Tommy Kofoed lipeşte o bandă adezivă cu fibre optice şi apoi ridică privirea.

— Aţi găsit ceva neobişnuit? întreabă Joona.

— Neobişnuit? Da, o urmă de pantof pe perete...

— Nimic altceva?

— Ceea ce e important ajunge de obicei la laboratorul din Linköping.

— O să avem un raport peste o săptămână?

— Dacă îi hăituim ca dracu', răspunde el, înălţând din umeri. O să mă uit imediat la scândura în care a intrat cuţitul şi o să fac un mulaj al lamei.

— Las-o moartă, mormăie Joona.

Kofoed o ia drept glumă şi râde, dar pe urmă redevine serios:

— Ai apucat să vezi cuţitul — era din oţel obişnuit?

— Nu, lama era mai deschisă la culoare, poate din wolfram carbid sintetizat, pe care îl preferă unii. Dar n-o să te ducă nicăieri.

— Ce anume?

— Cercetarea locului, răspunde Joona. N-o să găsim nicio probă ADN sau vreo amprentă digitală care să-l dezvăluie pe autor.

— Atunci, ce să facem?

— Cred că făptaşul a venit aici ca să caute ceva şi cred că a fost întrerupt înainte să apuce să găsească.

— Vrei să spui că a căutat ceva ce încă se mai află aici? întreabă Kofoed.

— E foarte posibil, răspunde Joona.

— Dar nu ai nicio idee ce-ar putea fi?

— Are loc într-o carte.

Joona îşi lasă privirea de culoarea granitului să odihnească o clipă în ochii întunecaţi ai lui Kofoed. Göran Stone de la Säpo stă în picioare, fotografiind uşa de la baie, marginile, canatul şi balamalele. Apoi se aşază pe podea ca să fotografieze tavanul alb al încăperii. Joona e pe punctul de a deschide uşa camerei de zi, ca să-l roage să facă nişte poze cu ziarele de pe masa de lângă canapea, când se declanşează blitul. Lumina îl ia pe neaşteptate. Joona se opreşte. I se face negru în faţa ochilor. Patru puncte albe alunecă prin întuneric, apoi o palmă

strălucind uleioasă, albastru-deschis. Joona priveşte în jur, nu înţelege de unde a apărut palma.

— Göran! strigă Joona prin uşa dinspre hol. Fă încă o fotografie!

Toţi se opresc. Tipul cu accent de Dalarna scoate capul din bucătărie, bărbatul care stă la uşa de intrare priveşte curios spre Joona. Tommy Kofoed îşi scoate masca de protecţie şi se scarpină pe gât. Göran Stone stă nemişcat pe duşumea, cu o mină întrebătoare pe faţă.

— Exact cum ai făcut adineauri, îi arată Joona. Fotografiază tavanul de la baie din nou.

Göran Stone dă din umeri, ridică aparatul şi face încă o poză cu tavanul. Bliţul clipeşte din nou şi Joona simte cum i se contractă pupilele şi lacrimi urcă pe canalele lacrimale. Închide ochii şi vede încă o dată un pătrat negru. Înţelege că ceea ce vede este ochiul de sticlă de la uşă. Din cauza efectului de orbire, s-a transformat în negativ.

În mijlocul pătratului se văd patru pete albe şi lângă ele pluteşte o palmă, albastru-deschis.

Ştia că o văzuse.

Joona strânge pleoapele, vederea i se limpezeşte şi pe urmă merge direct la uşa de sticlă. Resturile a patru bucăţi de bandă adezivă se află aşezate într-o formaţie dreptunghiulară şi lângă ele, pe sticlă, e amprenta unei palme.

Tommy Kofoed se apropie, oprindu-se lângă Joona.

— Amprenta unei mâini, spune el.

— Poţi s-o iei? întreabă Joona.

— Göran, spune Kofoed. Avem nevoie să fotografiezi asta.

Göran Stone se ridică de pe podea şi, fredonând încet, vine cu aparatul, privind amprenta.

— Da, cineva a stat acolo şi şi-a sprijinit palma lipicioasă, spune el mulţumit şi ia patru instantanee.

Se dă la o parte şi aşteaptă, în vreme ce Tommy Kofoed tratează amprenta cu ciano-acrilat, care uneşte sărurile şi umezeala, apoi cu soluţie Bazic Yellow 40.

Göran aşteaptă câteva secunde, apoi face încă două poze.

— Acum te-am prins, şopteşte Kofoed spre amprentă şi o ridică cu grijă pe o folie de plastic.

— Poţi s-o cercetezi pe loc? întreabă Joona.

Tommy Kofoed ia cu el amprenta şi se duce în bucătărie. Joona rămâne pe loc, studiind bucăţelele de bandă adezivă de pe geam. În spatele uneia dintre ele se află un colţ rupt de hârtie. Persoana care a lăsat amprenta nu a avut timp să desfacă banda adezivă cu grijă, ci a smuls hârtia de pe geamul uşii, aşa că un colţ a rămas acolo.

Joona priveşte mai îndeaproape colţul rupt. Nu este o hârtie obişnuită, constată el imediat, ci hârtie fotografică, pentru copierea fotografiilor în culori.

O fotografie a fost lipită pe geamul uşii, pentru a fi cercetată şi privită atent. Apoi, brusc lucrurile s-au precipitat, cel care a luat-o n-a avut timp s-o desprindă cu grijă, ci a alergat până la uşă, s-a sprijinit cu mâna pe geam şi a rupt fotografia din banda adezivă.

— Björn, spune Joona cu glas scăzut.

Fotografia trebuie să fi fost ce căutase Björn. Ţinea mâna la burtă nu pentru că îl durea, ci pentru că ascundea o fotografie sub geacă.

Joona îşi mişcă puţin capul, ca să poată distinge în reflexele luminii urma de pe uşă, liniile subţiri din palmă.

Liniile papilare ale omului nu se schimbă niciodată, nu îmbătrânesc. Spre deosebire de ADN, nici măcar gemenii din acelaşi ovul nu au aceleaşi amprente.

Joona aude paşi repezi în spatele său şi se întoarce.

— Trebuie să se termine dracului odată! strigă Saga Bauer. E ancheta mea. La dracu', nu ai ce să cauţi aici!

— Vreau doar...

— Ţine-ţi gura, îl întrerupe ea. Tocmai am vorbit cu Petter Näslund. N-ai ce să cauţi aici, nu trebuie să fii aici, nu ai permisiunea să fii aici!

— Ştiu, am să plec imediat, spune el, privind din nou pătratul de geam.

— Afurisit ce eşti, spune ea de data asta pe un ton liniştit. Nu poţi veni aici, să pipăi bucăţi de bandă adezivă...

— A fost o fotografie pe geam, răspunde Joona calm. Cineva s-a aplecat peste scaun, s-a sprijinit cu mâna şi a smuls fotografia.

Saga îl priveşte fără plăcere şi el observă că o cicatrice albă îi trece peste sprânceana stângă.

— Sunt perfect capabilă să conduc această anchetă, spune ea încruntată.

— Amprenta provine aproape sigur de la Björn Almskog, o anunţă Joona, luând-o spre bucătărie.

— E direcţia greşită, Joona.

N-o bagă în seamă, ci intră în bucătărie.

— E ancheta mea! strigă ea.

Tehnicienii au improvizat un mic laborator pe podea. Două scaune şi o masă cu computer, scanner şi imprimantă. Tommy Kofoed stă în spatele lui Göran Stone care a cuplat aparatul fotografic la computer. Au introdus amprenta palmei şi fac o primă cercetare a amprentelor.

Saga îl urmăreşte pe Joona.

— Ce vedeţi? întreabă Joona fără să se sinchisească de Saga.

— Nu vorbiţi cu Joona, spune ea repede.

Tommy Kofoed ridică privirea.

— Nu fi caraghioasă, Saga, o dojeneşte întorcându-se spre Joona. N-am avut noroc de data asta, amprenta e a lui Björn Almskog, tipul lui Penelope.

— E pe o listă de suspecţi, îi anunţă Göran Stone.

— Pentru ce este suspectat? întreabă Joona.

— Participare la revolte stradale, violenţă împotriva funcţionarilor publici, răspunde Göran Stone.

— Ce-i mai rău, glumeşte Tommy Kofoed. Cu siguranţă a participat la vreo demonstraţie.

— Nostim, spune acru Göran Stone. Dar nu toţi sunt aşa de amuzaţi de manifestaţiile grupărilor de stânga şi de actele de sabotaj ca...

— Vorbeşte pentru tine însuţi, îl întrerupe Tommy Kofoed.

— Echipa de salvare vorbeşte pentru ea însăşi, rânjeşte Göran.

— Cum adică? întreabă Joona. Ce vrei să spui? N-am apucat să urmăresc acţiunea — ce s-a întâmplat?

27 Extremiştii

Carlos Eliasson, şeful Departamentului de Criminalistică, tresare, risipind în acvariu o grămadă de mâncare pentru peşti, atunci când Joona Linna intră în birou, trântind uşa.

— De ce nu s-a organizat niciun grup de căutare? întreabă acesta cu voce dură. E vorba despre două vieţi şi noi nu avem nicio şalupă.

— Poliţia marină ia propriile decizii, o ştii prea bine, răspunde Carlos. Au căutat prin toată zona cu elicopterele şi toţi sunt de acord că Penelope Fernandez şi Björn Almskog ori sunt morţi, ori nu vor să fie găsiţi... şi niciuna dintre aceste alternative nu presupune organizarea unui grup de căutare.

— Ei au ceva pe care asasinul vrea să pună mâna şi, de fapt, eu cred că...

— E lipsit de sens să încerci să ghiceşti... Nu ştim ce s-a întâmplat, Joona. Säpo pare să creadă că aceşti tineri s-au dat la fund, că la ora aceasta pot prea bine să se afle într-un tren spre Amsterdam...

— Încetează cu prostia asta, îl întrerupe violent Joona. Nu poţi asculta ce spune Säpo, când e vorba despre...

— E cazul lor.

— De ce? De ce e cazul lor? Björn Almskog e suspectat de tulburarea ordinii publice. Asta nu înseamnă nimic, absolut nimic.

— Am vorbit cu Verner Zandén şi el a spus de la început că Penelope Fernandez are legături cu grupurile de extremă stânga.

— Poate, dar eu sunt sigur că acest asasinat trebuie pus în legătură cu alte lucruri, afirmă încăpăţânat Joona.

— Bineînţeles! Bineînţeles că eşti sigur! strigă Carlos.

— Nu ştiu despre ce e vorba, dar persoana pe care am întâlnit-o în apartamentul Penelopei era un asasin de profesie, şi nu cineva care...

— Säpo pare să creadă că Penelope şi Björn plănuiau un atentat.

— Să fie Penelope Fernadez teroristă? întreabă Joona uluit. Ai citit articolele ei, e pacifistă şi respinge...

— Ieri, îl întrerupe Carlos. Ieri a fost arestată o persoană din Brigadă de către Säpo, exact când era pe drum spre apartamentul ei.

— Nu ştiu ce e Brigada.

— O mişcare de stânga... Are unele legături cu Acţiunea Antifascistă şi cu Frontul Revoluţionar, dar e independentă... din punct de vedere ideologic se plasează aproape de facţiunea Armata Roşie şi vrea să fie la fel de operativă ca Mossad.

— Dar nu se potriveşte deloc, spune Joona.

— Tu nu vrei să fie aşa, însă asta e altceva, vine replica lui. Se va efectua o căutare pe teren la un moment dat şi noi vom face o hartă cu curenţii, să vedem cum a fost tras vasul, ca să putem începe să dragăm şi poate or să fie folosiţi şi scafandrii.

— Bine, încuviinţează Joona.

— Ceea ce rămâne este să aflăm de ce au fost omorâţi... sau de ce se ascund.

Joona deschide uşa spre culoar, dar se opreşte întorcându-se din nou spre Carlos.

— Ce s-a întâmplat cu tipul din Brigadă care a încercat să intre în apartamentul lui Penelope?

— I s-a dat drumul, răspunde Carlos.

— S-a aflat ce făcea acolo?

— O vizită.

— Făcea o vizită, oftează Joona. Asta-i tot ce-a aflat Säpo?

— Tu nu trebuie să te ocupi de Brigadă, spune Carlos cu o nelinişte bruscă în glas. Sper că ai înţeles, da?

Joona părăseşte încăperea, iar când ajunge pe coridor, îşi scoate telefonul. Îl aude pe Carlos strigând că este un ordin, că nu are permisiunea să încalce zona Serviciului Secret. Joona merge mai departe, caută numărul lui Nathan Pollock, apasă pe buton pentru cuplare şi aşteaptă.

— Pollock, răspunde Nathan.

— Ce ştii despre Brigadă? întreabă Joona, în vreme ce uşile liftului se deschid.

— Timp de mai mulţi ani, Säpo a încercat să infiltreze şi să carteze grupările militante de stânga din Stockholm, Göteborg şi Malmö. Nu ştiu dacă Brigada e periculoasă, dar Säpo pare să creadă că au arme şi explozibili. În orice caz, mai mulţi dintre membrii ei au fost în centre de reeducare şi au în spatele lor pedepse pentru acte de violenţă.

Liftul coboară lin.

— Am înţeles că Säpo a prins în faţa apartamentului lui Penelope Fernandez o persoană care are legături directe cu Brigada.

— Îl cheamă Daniel Marklund, aparţine celui mai secret cerc, îl informează Pollock.

— Ce ştii despre el?

— Nu prea multe, răspunde Pollock. Are o condamnare cu amânarea pedepsei pentru vandalism şi pătrundere ilegală în sistemul de baze de date.

— Ce făcea acasă la Penelope? întreabă Joona.

Liftul se opreşte şi uşile se deschid.

— Era neînarmat, povesteşte Nathan. Când a fost interogat, a cerut asistenţă juridică, n-a răspuns de fapt la nicio întrebare şi a fost pus în libertate în aceeaşi zi.

— Aşa că nu ştim nimic?

— Nu.

— Pot să dau de el? întreabă Joona.

— Nu are adresă stabilă, îi explică Nathan. Potrivit Säpo, locuieşte împreună cu cei din cercul cel mai select în sediile Brigăzii de lângă Zinkensdamm.

28 Brigada

În vreme ce Joona Linna merge cu paşi mari spre garajul de sub primărie, se gândeşte la Disa şi dorul creşte brusc în el. Ar vrea să-i atingă braţele subţiri, să simtă parfumul părului moale. Îl linişteşte într-un mod ciudat s-o audă vorbind despre descoperirile ei arheologice, despre fragmente de oase fără vreo legătură cu cine ştie ce crimă, rămăşiţele unor oameni care au trăit cu multă vreme înainte.

Joona îşi spune grăbit că trebuie să o sune, că a fost prea ocupat în ultimul timp şi a neglijat-o. Continuă spre garaj şi trece printre şirurile de maşini parcate, când simte o mişcare în spatele unui stâlp de beton. Cineva aşteaptă lângă maşina lui. O siluetă se întrezăreşte, aproape ascunsă de o furgonetă. Nu se aude nimic altceva în afară de zumzetul ventilatoarelor mari.

— Ai mers repede! strigă Joona.

— M-am teleportat, răspunde Pollock.

Joona se opreşte, închide ochii şi îşi apasă un deget pe tâmplă.

— Te doare capul? întreabă Pollock.

— N-am apucat să dorm destul.

Urcă în maşină, închid portierele, Joona răsuceşte cheia în contact şi un tangou de Astor Piazzolla se aude din difuzoare. Pollock dă volumul puţin mai încet: se aude ca şi cum două viori şi-ar da târcoale.

— Ştii că nu de la mine ai primit informaţiile, spune Nathan.

— Da, răspunde Joona.

— Tocmai am aflat că Säpo se gândeşte să folosească tentativa lui Daniel Marklund de-a intra în apartamentul lui Penelope ca să facă o descindere în sediul lor.

— Trebuie să vorbesc cu el înainte de asta.

— Atunci, e grabă mare, spune Nathan.

Joona dă cu spatele şi se îndreaptă apoi spre panta de ieşire din garaj.

— Cât de mare? întreabă Joona, luând-o la stânga, pe Kungsholmsgatan.

— Cred că sunt deja pe drum.

— Arată-mi intrarea în sediul Brigăzii şi poţi pe urmă să te întorci la poliţie şi să te prefaci că nu ştii nimic.

— Ce plan ai? întreabă Pollock.

— Plan? glumeşte Joona.

Nathan începe să râdă.

— Planul e doar să aflu ce făcea Daniel Marklund în apartamentul lui Penelope, explică Joona. Poate că el ştie ce se petrece.

— Dar...

— Nu e o coincidenţă faptul că Brigada a încercat să intre în apartamentul ei tocmai acum, nu pot crede asta. Säpo pare convins de faptul că extrema stângă plănuieşte un atentat, dar...

— Aşa cred ei totdeauna, e meseria lor să creadă aşa, zâmbeşte Pollock.

— Oricum, am să vorbesc cu Daniel Marklund înainte să las din mână cazul acesta.

— Dar chiar dacă ajungi înainte să sosească băieţii de la Säpo, nu e sigur că Brigada vrea să vorbească cu tine.

29 Echipa de întreţinere

Saga Bauer vâră treisprezece gloanţe în încărcător şi apoi îl introduce în pistolul mare, negru, un Glock 21 de calibrul 45 de milimetri.

Säpo va ataca sediile Brigăzii din Södermalm.

Ea stă împreună cu trei colegi într-un microbuz pe Hornsgatan, în faţa Operei Populare. Sunt cu toţii îmbrăcaţi civil şi vor merge la Nagham Fast Food peste cincisprezece minute pentru a se întâlni cu grupul de atac.

În ultima lună, Säpo a raportat despre o activitate sporită a grupurilor de extremă stânga din Stockholm. Poate fi vorba despre o simplă coincidenţă, dar cei mai buni strategi din Säpo cred că grupurile militante s-au unit pentru o acţiune teroristă, dat fiind furtul unei mari cantităţi de explozibil dintr-un depozit militar din Vaxholm.

De asemenea, strategii au legat uciderea Violei Fernandez şi încercarea de a arunca în aer apartamentul lui Penelope Fernandez de atentatul care urmează să aibă loc.

Brigada este considerată a fi cea mai periculoasă grupare de extremă stânga. Daniel Marklund face parte din cercul cel mai secret al Brigăzii. El a fost arestat pe când încerca să intre în apartamentul lui Penelope Fernandez

şi, conform spuselor strategilor, poate foarte bine să fie aceeaşi persoană cu cel care i-a atacat pe comisarul Joona Linna şi pe tehnicianul lui.

Göran Stone zâmbeşte în vreme ce-şi îmbracă vesta grea antiglonţ.

— O să punem mâna pe laşii ăia nenorociţi.

Anders Westlund râde fără să-şi poată ascunde nervozitatea.

— Ce mult vreau să opună rezistenţă, ca să pot steriliza odată pentru totdeauna o haită de comunişti!

Saga Bauer se gândeşte cum a fost prins Daniel Marklund în faţa apartamentului lui Penelope Fernandez. Şeful ei, Verner Zandén, hotărâse ca Göran Stone să conducă interogatoriul. Acesta începuse agresiv, ca să provoace o reacţie, dar rezultatul a fost doar că Marklund solicitase asistenţă juridică şi apoi tăcuse pe tot parcursul interogatoriului.

Portiera maşinii se deschide şi Roland Eriksson intră cu o cutie de coca-cola şi o pungă de dulciuri şi se aşază.

— La dracu, numai să văd o armă, şi o să încep să trag, spune Roland agitat. Merge al naibii de iute, trebuie doar să tragi...

— Facem cum am zis, intervine Göran Stone. Dar dacă vor fi schimburi de focuri, nu e obligatoriu să ţintiţi doar spre picioare...

— Direct în bot! strigă Roland.

— Potoleşte-te acum, spune Göran.

— Faţa fratelui meu este...

— Ştim, Roland, ce dracu', îl întrerupe furios Anders.

— O blestemată de bombă incendiară, direct în faţă, continuă Roland. După unsprezece operaţii, poate să...

— O să te descurci? îl întrerupe Göran pe un ton sec.

— Da, la naiba, răspunde repede Roland.

— Sigur?

— E în ordine.

Roland priveşte pe geamul maşinii şi zgârie cu unghia capacul unei cutii cu tutun.

Saga Bauer deschide portiera şi lasă să intre un pic de aer. Ştie că este cel mai potrivit moment pentru intervenţie. Nu mai au ce să aştepte. Dar, în acelaşi timp, ar vrea să înţeleagă legătura cu Penelope Fernandez. Nu-şi poate da seama ce rol are Penelope pentru extremiştii de stânga şi de ce a fost ucisă sora acesteia. Sunt prea multe lucruri neclare. Ar trebui să-l interogheze pe Daniel Marklund înainte de intervenţie, să-l privească în ochi şi să-i pună întrebări directe. A încercat să-i explice asta şefului ei, i-a spus că s-ar putea să nu mai aibă pe cine interoga după intervenţie.

Este în continuare ancheta mea, se gândeşte Saga în vreme ce părăseşte microbuzul şi iese afară, în fierbinţeala înăbuşitoare de pe trotuar.

— Grupul de atac intră pe aici, repetă Göran Stone, arătând pe schiţa clădirii. Noi stăm aici şi s-ar putea să fim siliţi să trecem prin teatru...

— Unde naiba a dispărut Saga Bauer?

— Poate că de frică i-a venit menstruaţia, rânjeşte Anders.

30 Durerea

Joona Linna şi Nathan Pollock parchează pe Hornsgatan, aruncă o privire rapidă pe copia neclară a fotografiei lui Daniel Marklund. Coboară din maşină, traversează repede strada aglomerată şi intră pe uşa unui mic teatru.

Teatrul „Tribunalul" este o companie independentă, care se susţine financiar din vânzarea biletelor şi care a făcut tot felul de spectacole, de la *Orestia* până la *Manifestul Partidului Comunist*.

Joona şi Nathan continuă rapid în jos pe scara lată şi apoi prin faţa barului care e, în acelaşi timp, şi casă de bilete. O femeie cu părul drept, vopsit în negru şi un inel de argint în nas le zâmbeşte. Dau amândoi amabil din cap, dar continuă să meargă, fără o vorbă.

— Căutaţi pe cineva? strigă ea, în vreme ce ei urcă scara de metal.

— Da, răspunde Pollock, aproape fără glas.

Ajung într-un birou dezordonat cu un xerox, masă de scris şi o tablă de afişaj plină de tăieturi din ziare. În faţa unui computer se află un bărbat slab, cu păr zburlit şi cu o ţigară atârnându-i neaprinsă în gură.

— Salut, Richard, spune Pollock.

— Cine eşti? întreabă bărbatul distrat, fără să întoarcă privirea spre ei.

Joona şi Pollok continuă să meargă prin cabinele actorilor, cu costume atârnate pe umeraşe, mese de machiaj şi baie.

Un buchet de trandafiri se află într-un vas, pe o masă.

Pollock aruncă o privire în jur, apoi arată pe schiţă. Se duc direct la o uşă metalică pe care scrie: „Centrala electrică".

— Aici trebuie să fie, spune Pollock.

— În dulapul de electricitate al unui teatru?

Pollock nu răspunde, ci desface repede lacătul cu un şperaclu. Privesc spaţiul îngust cu contor electric, dulap de siguranţe şi o grămadă de cutii de carton. Lampa din tavan nu funcţionează, dar Joona se caţără peste cartoane, calcă pe pungi de hârtie cu haine vechi şi găseşte o nouă uşă, ascunsă în spatele cablurilor de prelungire. Deschide uşa şi continuă printr-un gang cu pereţi goi de beton. Nathan Pollock îl urmează. Simt că nu au destul aer. Duhneşte a gunoaie şi a pământ jilav. Se aude o muzică îndepărtată, un ritm greu de desluşit. Pe podea zace un afiş care-l reprezintă pe şeful marxist de gherilă Che Guevara cu un fitil aprins ieşindu-i din cap.

— Brigada se ascunde aici de câţiva ani, spune Pollock cu glas scăzut.

— Ar fi trebuit să iau cu mine nişte prăjiturele pentru cafea.

— Promite-mi că o să ai grijă.

— Sunt neliniştit dacă Daniel Marklund nu s-ar afla aici.

— Ba este, se pare că întotdeauna e prezent.

— Îţi mulţumesc de ajutor, Nathan.

— Poate e mai bine să vin şi eu totuşi? spune Pollock. Ai doar câteva minute, Joona. Când or să năvălească cei de la Säpo, s-ar putea să devină periculos.

Ochii cenuşii ai lui Joona se îngustează, dar glasul îi este blând, când spune:

— Am să-i salut doar.

Nathan se întoarce în teatru şi tuşeşte când dispare, trăgând uşile după el. Joona rămâne o secundă nemişcat, singur în gangul gol, îşi scoate apoi pistolul, verifică încărcătorul şi-l pune înapoi, în holster. Pe urmă, continuă până la uşa de metal de la capătul culoarului. Uşa e închisă şi trec câteva secunde preţioase până descuie lacătul.

Pe suprafaţa vopsită în albastru a uşii, cineva a zgâriat „brigada" cu litere foarte mici.

Joona apasă clanţa, deschide cu atenţie şi este întâmpinat de o muzică zgomotoasă.

Pare un fel de versiune prelucrată electronic a melodiei lui Jimi Hendrix *Machine Gun*. Muzica acoperă toate celelalte sunete, notele stridente de chitară se revarsă în valuri.

Joona închide uşa în urma sa şi continuă cu paşi repezi, printr-un coridor plin de gunoaie. Cărţi stivuite şi ziare vechi ajung aproape până la tavan.

Coridorul e întunecat, dar Joona înţelege că vrafurile alcătuiesc un sistem de treceri prin încăpere, un labirint care duce la noi uşi.

Trece rapid prin pasaj, ajunge sub o lumină palidă, continuă înainte, drumul se desparte şi el o ia spre dreapta, dar se răsuceşte brusc.

I s-a părut că a văzut ceva, o mişcare rapidă.

O umbră care a dispărut.

Nu e sigur.

Merge înainte, apoi la colţ se opreşte, încercând să vadă ceva. Un bec gol se clatină de firul prins în tavan. Dincolo de zgomotul muzicii, Joona distinge brusc un răcnet, un om care urlă în spatele pereţilor care-i atenuează strigătul. Se opreşte, se duce câţiva paşi înapoi, cercetează o trecere îngustă unde un vraf de reviste a alunecat într-o parte şi acum zace împrăştiat pe podea.

Joona a început să aibă dureri în cap, se gândeşte că ar fi trebuit să mănânce ceva, câteva tablete de ciocolată ar fi ajuns.

Trece peste revistele împrăştiate şi ajunge la o scară în spirală care duce la etajul de dedesubt. Miroase a fum dulceag. Se ţine strâns de balustradă, încearcă să se strecoare în jos cât de repede poate, dar scara de metal scârţâie. Pe ultima treaptă se opreşte în faţa unei draperii de mătase neagră şi pune mâna pe pistolul din holster.

Aici muzica este mai slabă.

O lumină roşie ajunge până la el prin crăpătura dintre draperii, împreună cu un miros greu de canabis şi transpiraţie. Joona încearcă să vadă ceva, dar câmpul vizual este limitat. Un clovn de plastic cu un bec roşu drept nas stă într-un colţ. Joona ezită câteva secunde, apoi pătrunde în cameră prin draperia de mătase neagră. Pulsul îi creşte şi durerea de cap se înteţeşte când priveşte în jur. Pe podeaua de beton zace o puşcă cu ţeavă dublă şi o cutie de carton deschisă, cu cartuşe cu alice, bile grele, solide de plumb care lasă în carne răni teribile. Pe un scaun de birou stă un bărbat gol. Fumează, cu ochii închişi. Nu este Daniel Marklund, constată Joona. O femeie blondă cu pieptul dezvelit stă pe jumătate culcată pe o saltea, cu o pătură militară în jurul şoldurilor. Ea întâlneşte

privirea lui Joona, îi trimite o sărutare şi ia liniştită o înghiţitură dintr-o cutie de bere.

Un nou ţipăt se aude dinspre singura deschidere.

Joona nu-i scapă din priviri, în vreme ce ridică puşca, propteşte ţeava în podea şi o calcă, până ce se îndoaie.

Femeia lasă din mână cutia de bere şi se scarpină absentă la subsuoară.

Joona lasă cu grijă puşca jos, apoi continuă să meargă, trece prin faţa femeii de pe saltea, apoi pe sub un prag cu tavanul jos, vată de sticlă galbenă acoperită cu plasă metalică. Fumul greu al unei ţigări de foi pluteşte în aer. O lampă puternică este îndreptată spre el şi încearcă să-şi protejeze ochii cu mâna. La capătul pasajului atârnă nişte lamele late de plastic industrial. Joona e orbit şi nu poate vedea ce se întâmplă. Bănuieşte doar mişcări şi aude un glas speriat. Brusc, cineva ţipă foarte aproape. Ţipătul vine din adâncul gâtlejului şi e urmat de o respiraţie rapidă, gâfâită. Joona se strecoară grăbit în faţă, trece de lampa orbitoare şi brusc poate privi în încăperea din spatele plasticului gros.

În încăpere e fum, văluri lente se mişcă prin aerul neclintit.

O femeie scundă, musculoasă, îmbrăcată într-un hanorac cu glugă, jeanşi negri şi un maiou închis la culoare stă în picioare în faţa unui bărbat în chiloţi şi ciorapi. Acesta are capul ras şi cuvintele „Puterea Albă" îi sunt tatuate pe frunte. Şi-a muşcat limba. Îi curge sânge pe bărbie, pe gât şi pe burta grasă.

— Te rog, şopteşte el, clătinând capul.

Joona vede trabucul aprins pe care femeia îl ţine în mâna care atârnă. Brusc, se duce la bărbat, apasă jarul aprins pe tatuajul din fruntea acestuia, până ce el urlă cu

gura deschisă. Burta îi tremură. Face pe el, o pată închisă la culoare se răspândeşte pe chiloţii albaştri şi urina curge în jos, pe picioarele lui goale.

Joona şi-a scos pistolul, se apropie de deschizătura din perete şi încearcă să-şi dea seama dacă în încăpere se mai află şi alte persoane. Nu poate distinge pe nimeni altcineva şi deschide gura ca să strige, dar brusc îşi vede pistolul căzând la podea. Arma zăngăneşte pe betonul gol şi rămâne pe jos, lângă apărătoarea de plastic. Joona îşi priveşte întrebător propria-i mână, vede cum tremură şi în secunda următoare vine durerea cea mare. Nu mai vede nimic, simte o mişcare grea, care se frânge înăuntrul frunţii. Nu poate să-şi reţină un geamăt şi e obligat să se sprijine cu o mână de perete, simte că e pe cale să-şi piardă cunoştinţa, însă continuă să audă vocile din dosul peretelui.

— La dracu! strigă femeia cu trabucul. Spune: ce-ai făcut?

— Nu-mi aduc aminte, plânge neonazistul.

— Ce-ai făcut?

— Am fost scârbos cu un tip.

— Spune ce-ai făcut!

— L-am ars la ochi.

— Cu o ţigară, adaugă ea. Un puşti de zece ani....

— Da, dar eu...

— De ce? Ce ţi-a făcut?

— L-am urmărit de la sinagogă, până la...

Joona nu-şi dă seama că dărâmă un stingător de incendiu greu, de pe perete. Pierde noţiunea timpului. Întregul loc e învăluit în ceaţă şi dispare. Singurul lucru care există este durerea din cap şi un sunet ascuţit, de sonerie, în urechi.

31 Mesajul

Joona se sprijină de perete, strânge pleoapele, ca să-şi recapete văzul şi observă că cineva se află în faţa lui, a venit după el din încăperea cu tinerii goi. Simte mâna pe spinare şi întrezăreşte un chip printre vălurile negre de durere.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Saga Bauer cu glas scăzut. Eşti rănit?

El încearcă să scuture din cap, dar îl doare prea tare ca să poată vorbi. E ca şi cum un cârlig metalic i-ar fi tras direct prin piele, craniu, scoarţa cerebrală şi lichidul cranian vâscos.

Joona se lasă în genunchi.

— Trebuie să ieşi de aici, spune ea.

Joona simte cum aceasta îi înalţă faţa, dar nu poate vedea nimic. Tot trupul îi este acoperit de broboane de sudoare, simte transpiraţia curgându-i din subsuori, pe grumaz şi pe spinare, o simte pe faţă, la rădăcina părului şi pe frunte.

Saga îi scotoceşte prin haine, crede că este un atac de epilepsie şi caută prin buzunare după vreun medicament. El simte cum îi scoate portofelul şi caută insigna cu o flacără de lumânare, simbolul pentru epilepsie.

După o vreme, durerea cedează, Joona îşi umezeşte buzele cu limba şi înalţă privirea. Fălcile îi sunt încordate şi tot trupul îl doare de la criza de migrenă.

— Încă nu trebuia să veniţi, şopteşte el. Eu o să...

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Nimic, răspunde Joona, luând pistolul de pe podea.

Se ridică în picioare şi se năpusteşte în încăperea de alături. E goală. O tăbliţă pe care scrie „Ieşire de incendiu" luminează pe celălalt perete. Saga vine după el, privindu-l întrebătoare. Joona deschide uşa de la ieşirea de incendiu şi vede câteva trepte abrupte care duc la uşa de metal dinspre stradă.

— La dracu, mormăie el.

— Vorbeşte cu mine! îi cere furioasă Saga.

Joona evită întotdeauna să se gândească la cauza acestor simptome, refuză să-şi amintească ce s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă şi ce face uneori ca ţeasta lui să înceapă să pulseze de durere — într-un minut îl doboară aproape total. Medicul său e de părere că este vorba despre o formă extremă de migrenă.

Singurul lucru care s-a dovedit că-l poate ajuta e un medicament ce previne atacurile de epilepsie, Topiramat. De fapt, Joona este obligat să ia medicamentul tot timpul, dar când trebuie să lucreze şi să gândească limpede refuză să-l ia, pentru că îl face să se simtă obosit şi îi estompează ascuţimea minţii. Ştie că e vorba despre hazard, că în general se poate descurca fără medicament timp de câteva săptămâni, fără să aibă o criză de migrenă, dar că poate fi lovit, aşa cum s-a întâmplat acum, după numai câteva zile de pauză.

— Torturau un tip, un neonazist, cred, dar...

— Torturau?

— Da, cu un trabuc, răspunde el, luând-o înapoi, pe culoar.

— Ce s-a întâmplat?

— N-am putut să...

— Dar, te rog, îl întrerupe ea cu voce stăpânită. Poate că n-ar trebui, vreau să spun... să lucrezi, dacă eşti bolnav.

Saga îşi trece mâna peste obraji.

— Ce rahat, murmură.

Joona continuă să meargă spre încăperea cu clovnul luminos şi o aude în urma lui.

— De fapt, ce dracu' faci aici? Grupul de intervenţie Säpo poate să vină în orice moment. Dacă văd că eşti înarmat, trag, ştii asta, o să fie beznă, gaze lacrimogene şi...

— Trebuie să vorbesc cu Daniel Marklund, o întrerupe Joona.

— N-ar trebui nici măcar să ştii despre el, spune ea, urmându-l pe scara în spirală. Cine ţi-a povestit?

Joona o ia pe unul din culoarele dintre vrafurile de ziare, dar se opreşte când vede că Saga face un gest, arătând în altă direcţie. O urmează, vede că începe să alerge, îşi scoate pistolul, dispare după un colţ şi o aude strigând ceva.

Saga se află în cadrul uşii unei încăperi cu cinci computere. Într-un colţ stă un tânăr cu barbă şi păr murdar. Este Daniel Marklund. Îşi umezeşte buzele cu un gest nervos. În mână ţine o baionetă rusească.

— Suntem poliţişti şi te rugăm să laşi din mână cuţitul, spune ea liniştită, arătându-i legitimaţia.

Tânărul scutură din cap, mişcând cuţitul în aer în faţa sa; întoarce lama repede, în diferite unghiuri.

— Trebuie doar să vorbim cu tine, spune Joona, punând revolverul la loc, în holster.

— Vorbiţi atunci, răspunde Daniel cu glasul încordat.

Joona se apropie de el, întâlnindu-i privirea hăituită. Se preface că nu vede cuţitul, lama care îl caută, vârful lucios.

— Daniel, tu nu eşti prea priceput la asta, spune Joona zâmbind.

Simte clar mirosul de ulei de armă cu care a fost unsă lama lucioasă. Daniel Marklund face cercuri mai repezi cu baioneta şi privirea îi este concentrată, când răspunde:

— Nu numai finlandezii sunt buni la...

Joona îl ia prin surprindere, îl apucă de încheietura mâinii şi i-o răsuceşte, făcând să cadă cuţitul pe care-l pune pe masa de scris.

Se lasă tăcerea, se privesc unul pe altul, apoi Daniel Marklund înalţă din umeri.

— Eu mă ocup mai ales de IT, spune el pe un ton de scuză.

— Vom fi întrerupţi curând, îl anunţă Joona. Povesteşte-mi ce făceai acasă la Penelope Fernandez.

— O vizită.

— Daniel, spune Joona mohorât. În mod garantat ai primi o pedeapsă mare pentru chestia asta, cu baioneta, dar eu am lucruri mai importante de făcut decât să te bag la puşcărie şi îţi dau posibilitatea să mă ajuţi să câştig un pic de timp.

— Penelope Fernandez face parte din Brigadă? întreabă Saga repede.

— Penelope Fernandez? zâmbeşte Daniel Marklund. Ne e adversară declarată.

— Şi atunci, ce treabă aveţi cu ea? întreabă Joona.

— Cum adică „adversară"? întreabă Saga. Există o luptă pentru putere între...

— Säpo nu ştie chiar nimic? întreabă Daniel cu un zâmbet obosit. Penelope Fernandez e pacifistă, e democrată convinsă. Prin urmare, nu-i plac metodele noastre... dar noi o plăcem pe ea.

Se aşază pe un scaun, în faţa a două computere.

— O plăceţi?

— Are tot respectul nostru, spune el.

— De ce? întreabă Saga uimită. De ce-ar trebui...?

— Nu înţelegeţi cât de ameninţată este... vreau să spun, caută pe internet numele ei, e destul de brutal ce se spune acolo... şi acum sunt câţiva care au depăşit limita.

— Cum adică, „au depăşit limita"?

Daniel le aruncă o privire cercetătoare:

— Ştiţi că a dispărut, nu?

— Da, răspunde Saga.

— Bine, aprobă el. E bine, dar dintr-un motiv anume nu prea cred eu că poliţia o să se străduiască s-o găsească pe Penelope. De aceea am fost la ea, trebuia să mă uit în computerul ei, să văd ce se află în spatele chestiei. Vreau să spun, Mişcarea de Rezistenţă Suedeză a trimis în aprilie o înştiinţare tuturor membrilor, neoficială... cu îndemnul de a o răpi pe curva comunistă Penelope Fernandez şi a o pune la dispoziţia întregii mişcări ca sclavă sexuală. Dar uitaţi-vă la asta...

Daniel Marklund apasă pe tastele unuia dintre computere, apoi întoarce ecranul spre Joona.

— E pagina Frăţiei Ariene, spune el.

Joona îşi aruncă în treacăt privirea peste un forum teribil de vulgar, despre sule ariene şi cum or s-o potolească ei pe Penelope.

— Totuşi, aceste grupări nu au nimic de-a face cu dispariţia Penelopei, remarcă Joona.

— Nu au? Atunci cine e la mijloc? Asociaţia Nordică? întreabă intrigat Daniel. Hai, fii serios! Încă nu-i prea târziu!

— Ce vrei să spui, că nu e prea târziu? întreabă Joona.

— Vreau să spun că de obicei e prea târziu când, în sfârşit, te hotărăşti să treci la acţiune... dar eu am prins un mesaj lăsat pe robotul telefonic al mamei ei. Părea al dracului de urgent, însă nu era prea târziu, aşa că am fost silit să mă uit în computerul ei şi...

— Ai prins? îl întrerupe Joona.

— Penelope a încercat s-o sune pe maică-sa ieri-dimineaţă, răspunde tânărul, scărpinându-se în părul murdar.

— Penelope?

— Da.

— Ce-a spus? întreabă repede Saga.

— Nu numai Säpo ştie să asculte telefoanele, răspunde băiatul cu un zâmbet strâmb.

— Ce-a spus Penelope? repetă Joona cu glas ridicat.

— Că e urmărită! exclamă Daniel Marklund înverşunat.

— Ce-a spus, mai exact? insistă Joona.

Daniel aruncă o privire scurtă spre Saga Bauer, apoi o întreabă:

— Cât timp mai avem, înainte să luaţi cu asalt clădirea?

Saga îşi priveşte ceasul.

— Între trei şi patru minute, răspunde ea.

— Atunci, aveţi timp să ascultaţi asta, spune Daniel şi dă câteva comenzi rapide pe celălalt computer.

În difuzor se aude un zumzet, apoi un clinchet şi în cele din urmă se aude mesajul de pe robotul telefonic al Claudiei Fernandez. Trei sunete scurte, apoi un pârâit şi un bâzâit puternic, din cauza unei recepţii foarte proaste. Undeva, în spatele paraziţilor, se aude o voce slabă.

Cea care vorbeşte e o femeie, dar cuvintele sunt imposibil de desluşit. După câteva secunde se aude un glas de bărbat spunând „caută-ţi o slujbă", apoi un clinchet şi se face din nou tăcere.

— Iertare, spune Daniel. Trebuia să pun câteva filtre de voce.

— Timpul trece, murmură Saga.

El apasă iar pe taste, priveşte la curbele de sunet care se întretaie, schimbă câteva cifre, apoi pune din nou mesajul:

Sunt Claudia — momentan nu pot răspunde, dar dacă-mi lăsaţi un mesaj vă voi suna de îndată ce-l voi auzi.

Cele trei sunete se aud acum diferit şi pârâitul seamănă cu un clinchet metalic slab.

Dintr-odată, se aude vocea Penelopei, clară:

— Mamă, am nevoie de ajutor, sunt urmărită de...

— Caută-ţi o slujbă, spune un bărbat, şi apoi se lasă tăcerea.

32 A-ţi face meseria

Saga Bauer priveşte repede la ceas şi spune că trebuie să plece. Daniel mormăie în glumă că el rămâne pe baricade, dar are privirea speriată.

— O să procedăm cu multă duritate. Ascunde cuţitul, nu te împotrivi, predă-te direct, nicio mişcare violentă, spune Saga repede, în vreme ce ea şi Joona părăsesc micul birou.

Daniel Marklund rămâne pe scaun, priveşte în urma lor, apoi ia cuţitul-baionetă şi-l aruncă în coşul de hârtii.

Saga şi Joona părăsesc coridoarele labirintice ale Brigăzii şi ies pe Hornsgatan. Saga se duce la grupul de bărbaţi în civil condus de Göran Stone, care se află acum la Nagham Fast Food şi mănâncă în tăcere *pommes frites*. Ochii le sunt lucioşi şi goi, în aşteptarea ordinelor de la conducerea operativă.

Două minute mai târziu, din patru dube negre se năpustesc cincisprezece oameni din poliţia de securitate, cu echipament greu. Grupul de atac pătrunde în acelaşi timp pe mai multe intrări şi gazul lacrimogen se răspândeşte prin încăperi. Cinci tineri, printre care şi Daniel

Marklund, sunt găsiți stând pe podea cu mâinile ridicate. Sunt scoși tușind în stradă, cu mâinile prinse în cătușe la spate.

Confiscarea de arme făcută de poliția de securitate a arătat de fapt dotarea slabă a Brigăzii: un vechi pistol militar Colt, o pușcă cu aer comprimat, alta de vânătoare, cu alice, un cartuș cu gloanțe pentru vânat mare, patru cuțite și două praștii.

*

În mașină, trecând pe lângă Söder Mälarstrand, Joona își caută telefonul, formează numărul de la criminalistică și după două apeluri Carlos răspunde, apăsând pe butonul de la difuzor cu un pix:

— Cum te simți la Academia de Poliție, Joona? întreabă el.

— Nu sunt acolo.

— Știu, pentru că...

— Penelope Fernandez este în viață, îl întrerupe Joona. Este urmărită și încearcă să-și salveze viața.

— Cine spune asta?

— A lăsat un mesaj pe robotul telefonic al mamei ei.

Se face tăcere în receptor, apoi se aude cum Carlos trage adânc aer în piept.

— OK, trăiește, bine... Ce știm mai mult? Trăiește, dar...

— Știm că trăia în urmă cu treizeci de ore, când a sunat, spune Joona. Că cineva o vâna.

— Cine?

— N-a apucat să spună, însă... dacă e același bărbat pe care l-am întâlnit eu, atunci trebuie să acționăm de urgență, spune Joona.

— Crezi că e vorba despre un asasin profesionist?

— Sunt sigur că persoana care ne-a atacat pe mine şi pe Erixon este un lichidator profesionist, un grob.

— Grob?

— E cuvântul sârb pentru „mormânt". Sunt scumpi, în principiu lucrează singuri, dar fac ceea ce au fost plătiţi să facă.

— Sună absolut abracadabrant.

— Dar am dreptate, răspunde Joona înverşunat.

— Aşa spui mereu, însă dacă e vorba cu adevărat despre un ucigaş profesionist, atunci Penelope n-ar fi avut cum să se ascundă atât de multă vreme. Au trecut aproape două zile şi două nopţi, spune Carlos.

— Dacă mai trăieşte, e pentru că ucigaşul se ocupă mai întâi de alte lucruri.

— Crezi în continuare că e posibil să caute ceva?

— Da, răspunde Joona.

— Ce?

— Nu sunt sigur, poate o fotografie...

— De ce crezi asta?

— E cea mai bună teorie pe care o am pentru moment...

Joona îi povesteşte în grabă despre cărţile care fuseseră scoase din rafturi, fotografia cu versul de pe spate, scurta vizită a lui Björn, mâna pe care şi-o ţinea la burtă, amprenta de pe uşa de sticlă, bucăţile de bandă adezivă şi colţul rupt al fotografiei.

— Crezi că ucigaşul căuta fotografia pe care Björn o luase deja?

— Cred că a început prin a căuta în apartamentul lui Björn şi, când n-a găsit ce căuta, a stropit podeaua cu benzină şi a pus fierul de călcat al vecinei la temperatura maximă. Pompierii au fost anunţaţi la 11:05 şi, înainte să reuşească să controleze incendiul, tot etajul era ars.

— În aceeaşi seară o ucide pe Viola.

— De bună seamă, presupunea că Björn dusese fotografia cu el pe iaht, aşa că le-a luat urma, a urcat la bord, a înecat-o pe Viola, a căutat pe vas şi a plănuit să-l scufunde, dar ceva l-a făcut să-şi schimbe planul, să părăsească arhipelagul, să se reîntoarcă la Stockholm şi să înceapă să caute prin apartamentul lui Penelope...

— Dar tu crezi că a găsit fotografia? întreabă Carlos.

— Fie o are Björn cu el, fie a ascuns-o la vreun prieten sau în vreun compartiment pentru bagaje. Sau e în altă parte.

În aparat se lasă tăcerea. Joona îl aude pe Carlos respirând greu.

— Dar dacă găsim noi primii fotografia, spune acesta gânditor. Atunci totul se termină.

— Da, răspunde Joona.

— Adică... dacă am văzut fotografia, dacă poliţia a văzut-o, atunci nu mai constituie un secret, ceva pentru care să omori.

— Sper ca lucrurile să stea aşa de simplu.

— Joona, eu... eu nu pot lua ancheta de la Petter, dar presupun...

— Că mă duc la Academia de Poliţie şi ţin cursuri, îl întrerupe Joona.

— E tot ce trebuie să ştiu, râde Carlos.

Pe drum, înapoi spre Kungsholmen, Joona îşi ascultă mesageria vocală şi află că are mai multe mesaje de la Erixon. Mai întâi, acesta explică foarte calm că vrea să lucreze de la spital, treisprezece minute mai târziu, cere să participe la anchetă şi, douăzeci şi şapte de minute după aceea, strigă cât îl ţin puterile că e pe cale să înnebunească, fiindcă nu are nimic de făcut. Joona îl sună, se aud două apeluri, apoi glasul obosit al lui Erixon mormăie:

— Oac!

— E prea târziu? întreabă Joona. Ai apucat să înnebuneşti?

Erixon sughite, drept răspuns.

— Nu ştiu cât mai înţelegi, spune Joona. Dar ne grăbim foarte tare. Ieri-dimineaţă, Penelope a lăsat un mesaj pe robotul telefonic al mamei ei.

— Ieri? repetă Erixon alertat.

— A spus că e urmărită.

— Eşti pe drum într-acolo? întreabă Erixon.

Joona îl aude cum respiră precipitat, în vreme ce îi spune că Penelope şi Björn nu dormiseră împreună în noaptea dinspre joi spre vineri. Un taxi o luase la 06:40 şi o dusese la televiziune, unde trebuia să participe la o dezbatere. La numai câteva minute după ce taxiul părăsise Sankt Paulsgatan, Björn intrase în apartament. Joona îi povesteşte lui Erixon despre amprenta palmei de pe uşa de sticlă, despre bucăţelele de bandă adezivă şi colţul de fotografie rupt şi că e pe de-a-ntregul convins că Björn aşteptase ca Penelope să părăsească apartamentul pentru ca, fără ştirea ei, să poată lua fotografia.

— Şi mai cred că persoana care ne-a atacat e un ucigaş profesionist şi că atunci când l-am surprins el căuta fotografia, continuă Joona.

— Poate că e aşa, şopteşte Erixon.

— Voia doar să iasă din apartament şi nu a fost interesat în primul rând de noi, spune Joona.

— Pentru că atunci am fi fost morţi, răspunde Erixon.

Se aude un telefon şi Erixon roagă pe cineva să-l lase în pace.

Joona distinge vocea unei femei repetând că e vremea pentru gimnastică medicală, apoi aude cum Erixon şuieră că este o discuţie privată.

— O concluzie pe care o putem trage este că asasinul nu a găsit fotografia, continuă Joona. Pentru că, dacă ar fi găsit-o pe iaht, n-ar mai fi căutat acasă la Penelope.

— Şi acasă la ea nu se mai afla, pentru că Björn o luase deja.

— Eu cred că încercarea de a provoca o explozie în apartament arată că lichidatorul nu vrea să pună mâna pe fotografie, el doreşte de fapt s-o distrugă.

— Dar de ce atârna ea pe uşa lui Penelope Fernandez dacă e aşa de-a dracului de importantă? întreabă Erixon.

— Pot să găsesc mai multe motive, răspunde Joona. Cel mai credibil este că Björn şi Penelope făcuseră o fotografie care dovedeşte ceva, dar că nici ei înşişi nu înţeleg cât de importantă este.

— Chiar aşa, chiar aşa, spune Erixon zelos.

— Pentru ei, fotografia nu e ceva care trebuie ascuns, ceva pentru care se ucide.

— Însă brusc Björn îşi schimbă părerea.

— Poate că a aflat ceva, înţelege că e periculoasă şi de aceea o ia de acolo, sugerează Joona. Sunt multe lucruri pe care noi nu le ştim şi singura modalitate este desigur aceea de a ne face meseria.

— Exact, aproape strigă Erixon.

— Poţi să afli toate convorbirile telefonice din ultima săptămână, SMS-uri, extrageri din cont şi aşa mai departe? Chitanţe, bilete de autobuz, întâlniri, activităţi, program de lucru...

— Da, la naiba.

— Nu, de fapt, uită că te-am întrebat.

— Să uit? Ce să uit?

— Ai gimnastica medicală, spune Joona zâmbind. Ai oră de gimnastică.

— Faci glume de 1 aprilie? întreabă Erixon cu o indignare reţinută. Gimnastică medicală? Ce naiba mai e şi asta? Mă puneţi de fapt pe tuşă?

— Deşi tu trebuie să te odihneşti, îl tachinează Joona. Există un alt tehnician, care...

— O să înnebunesc dacă doar stau aici şi...

— Eşti internat de şase ore.

— Deja mă caţăr pe pereţi, se plânge Erixon.

33 Echipa de căutare

Joona conduce spre est, în direcţia Gustavsberg. Un câine alb stă nemişcat pe marginea drumului şi priveşte indiferent automobilul. Joona se gândeşte s-o sune pe Disa, dar în loc de asta formează numărul Anjei.

— Am nevoie de adresa Claudiei Fernandez.

— Mariagatan numărul 5, spune ea imediat. Aproape de vechea fabrică de porţelan.

— Mulţumesc, răspunde Joona.

Anja a rămas la telefon.

— Aştept, spune ea, pe un ton evaziv.

— Ce aştepţi? întreabă Joona blând.

— Să-mi spui c-o să mergem cu Silja Galaxy la Åbo, să închiriem o căsuţă cu saună încălzită cu lemne, pe malul apei.

— Sună plăcut, răspunde Joona.

E înnorat şi aerul e sufocant, atunci când parchează maşina în faţa casei Claudiei Fernandez. Joona iese din automobil, simte mirosul amar al tufişurilor de cimişir şi de coacăze roşii şi o clipă rămâne nemişcat, fascinat de o amintire. Chipul care i-a apărut în faţă se şterge încet, în vreme ce sună la uşa pe care se află o plăcuţă de lemn cu un nume scris caligrafic: *Fernandez*.

Soneria răsună melodios undeva, în interior. Aşteaptă. După o vreme, se aud paşi care se apropie încet.

Claudia deschide şi are chipul îndurerat. Când îl vede pe Joona, se dă înapoi, în hol. Un palton se desprinde din cuier şi cade.

— Nu, şopteşte ea. Nu Penny...

— Claudia, nu e nicio primejdie, se grăbeşte Joona s-o liniştească.

Ea nu mai are forţă să rămână în picioare, alunecă jos, pe podea, printre pantofii de sub hainele atârnate, gâfâie ca un animal hăituit.

— Ce s-a întâmplat? întreabă cu glas speriat.

— Nu ştim aproape nimic, dar ieri-dimineaţă Penelope a încercat să te sune.

— Trăieşte, spune Claudia.

— Da, trăieşte, răspunde Joona.

— Mulţumesc, Dumnezeule bun, şopteşte ea. Mulţumesc, Doamne...

— Am interceptat un mesaj de pe robotul tău telefonic.

— Mesageria mea... Nu, spune ea, ridicându-se.

— Sunt foarte mulţi paraziţi şi ai nevoie de echipament special ca să-i auzi vocea, explică Joona.

— Singurul lucru... tot ce-am auzit era glasul unui bărbat care-mi spunea să-mi caut slujbă.

— Da, asta e, zice Joona. Penelope vorbeşte înainte, dar nu se aude...

— Ce spune?

— Spune că are nevoie de ajutor. Poliţia marină e pe cale să organizeze o echipă de căutare.

— Dar pot să localizeze telefonul, e posibil să...

— Claudia, spune Joona pe un ton liniştit. Am nevoie să-ţi pun câteva întrebări.

— Ce fel de întrebări?

— Putem să ne aşezăm undeva?

Trec mai întâi prin hol, apoi intră în bucătărie.

— Joona Linna, pot să-ţi pun şi eu o întrebare?

— Întreabă-mă, dar nu ştiu dacă voi putea răspunde.

Claudia Fernandez pune în faţa fiecăruia dintre ei câte o ceaşcă cu cafea. Mâinile îi tremură uşor. Apoi se aşază în faţa lui şi-l priveşte lung.

— Ai familie, nu-i aşa? întreabă ea.

Se face tăcere în bucătăria galbenă, luminoasă.

— Îţi aminteşti când ai fost ultima oară la Penelope acasă? întreabă Joona după o vreme.

— Săptămâna trecută, marţi. M-a ajutat să modific o pereche de pantaloni pentru Viola.

Joona dă din cap şi Claudiei îi tremură buzele încercând să-şi înăbuşe plânsul.

— Gândeşte-te bine, Claudia, spune el, aplecându-se în faţă. Ai văzut cumva o fotografie pe uşa de sticlă de la camera de zi?

— Da.

— Ce reprezenta? întreabă Joona, încercând să-şi stăpânească vocea.

— Nu ştiu, n-am privit-o cu atenţie.

— Dar îţi aminteşti că era o fotografie, eşti sigură de asta?

— Da, dă din cap Claudia.

— Ar fi putut fi oameni în ea?

— Nu ştiu, am crezut că avea de-a face cu slujba ei.

— Fotografia era făcută în interior sau în exterior?

— N-am idee.

— Încearcă să ţi-o reprezinţi în minte.

Claudia închide ochii, dar apoi scutură din cap.

— Nu pot.

— Încearcă, e important.

Ea își pleacă privirea, se gândește, apoi scutură din nou capul:

— Mi-aduc aminte doar că mi-am zis că e ciudat să atârne o fotografie pe ușă, nu arată prea frumos.

— De ce-ai crezut că are de-a face cu slujba ei?

— Nu știu, șoptește Claudia.

Joona se scuză când începe să-i sune telefonul în buzunarul hainei; îl scoate, privește ecranul și vede că e Carlos, apoi răspunde:

— Da.

— Tocmai am vorbit cu Lance de la poliția marină din Dalarö și mi-a zis că vor organiza un grup de căutare mâine-dimineață. Trei sute de persoane s-au anunțat și sunt aproape cincizeci de vase.

— Bine, spune Joona și o vede pe Claudia ieșind în hol.

— Și pe urmă, l-am sunat pe Erixon să-l întreb cum se simte, spune Carlos.

— Pare să-și revină, remarcă Joona pe un ton neutru.

— Joona, nu vreau să știu ce faceți voi... dar Erixon m-a avertizat că aș putea să fiu obligat să recunosc că ai avut dreptate.

Când convorbirea se încheie, Joona merge în hol și o vede pe Claudia cu haina pe ea și cu o pereche de cizme de cauciuc în picioare.

— Am auzit ce-a spus la telefon, zice ea. Și eu pot ajuta la căutat, pot căuta toată noaptea...

Deschide ușa.

— Claudia, trebuie să lași poliția să-și facă treaba.

— Fata mea a sunat la mine și a spus că are nevoie de ajutor.

— Înţeleg că e îngrozitor doar să stai şi să aştepţi...

— Te rog, nu pot să vin cu dumneata? N-o să-ţi stau în drum, pot face de mâncare sau pot să răspund la telefon, ca să nu te mai gândeşti la asta.

— Nu e nimeni care să stea aici, cu dumneata, vreo rudă sau un prieten, sau...

— Nu vreau pe nimeni, o vreau doar pe Penny, îl întrerupe ea.

34 Dreambow

Erixon ţine pe genunchi o mapă şi un plic mare, care i-a fost adus în cameră de un curier. Ţine în dreptul feţei un mic ventilator care bâzâie, în vreme ce Joona îl împinge în scaunul cu rotile pe coridorul spitalului.

Tendonul i-a fost cusut şi în loc de ghips piciorul i-a fost imobilizat într-un fel de gheată specială, cu degetele afară. A făcut haz de necaz, spunând că-i mai trebuie un papuc cu poante în celălalt picior, dacă voiau să-l vadă în *Lacul lebedelor*.

Joona dă din cap amabil către două bătrâne care stau pe o canapea, ţinându-se de mână. Pufnesc în râs, şuşotesc şi apoi îi fac semne, ca nişte şcolăriţe.

— În aceeaşi dimineaţă când au ieşit cu iahtul, spune Erixon. Prin urmare, Björn a cumpărat un plic şi două timbre de la chioşcul de presă din Gara Centrală. Avea o chitanţă de la chioşc în portofelul care rămăsese pe vas şi eu am cerut de la firma de securitate să-mi trimită prin e-mail înregistrarea de pe camera de supraveghere. E fără îndoială vorba de o fotografie, aşa cum ai susţinut tot timpul.

— Aşadar, el a trimis cuiva fotografia? întreabă Joona.

— Nu se poate vedea ce scrie pe plic.

— Poate că şi-a trimis plicul lui însuşi.

— Dar apartamentul lui a ars, nu mai există nici măcar o uşă, nimic.

— Telefonează şi discută cu cei de la poştă.

De îndată ce ajung în lift, Erixon începe să facă o serie de mişcări ciudate cu braţele, ca de înot. Joona îl priveşte liniştit, fără să-i pună vreo întrebare.

— Jasmin spune că-mi fac bine, explică Erixon.

— Jasmin?

— Kinetoterapeuta mea... arată ca o floricică, dar e minunat de severă: *Ţine-ţi gura, stai drept, nu te mai miorlăi.* Mi-a spus chiar că-s „grăsan", zâmbeşte Erixon timid. Ştii ce şcoală grea fac?

Părăsesc liftul şi intră într-o capelă, cu o cruce de lemn pe un stativ înalt de un metru şi cu un altar simplu. Pe perete se află o broderie cu figura lui Hristos în culori luminoase.

Joona iese pe coridor, deschide uşa de la o debara şi aduce un suport pe care se află blocuri de hârtie şi creioane cu tuş. Când revine în capelă, vede cum Erixon desprinde fără jenă broderia de pe perete şi o atârnă peste crucea pe care a aşezat-o într-un colţ.

— Ceea ce ştim este că fotografia valorează pentru cineva vieţi umane, spune Joona.

— Însă de ce?

Erixon prinde cu piuneze pe perete copii după extrasul de cont al lui Björn Almskog, liste cu toate conversaţiile telefonice, copii după biletele de autobuz, chitanţele din portofelul acestuia şi transcrieri ale mesajelor telefonice.

— Fotografia trebuie să dezvăluie ceva ce o anume persoană doreşte să păstreze secret, trebuie să cuprindă o

informaţie importantă, poate secrete de firmă, material confidenţial, spune Joona, începând să noteze diferitele ore pe blocul cu foi detaşabile.

— Da, răspunde Erixon.

— Atunci, avem grijă să găsim fotografia ca să se termine toate astea, spune Joona.

Ia un creion cu tuş şi scrie pe o foaie mare:

06:40 Penelope pleacă de acasă într-un taxi.
06:45 Björn soseşte la apartamentul lui Penelope.
06:48 Björn părăseşte apartamentul cu fotografia.
07:07 Björn expediază fotografia de la chioşcul de presă din Gara Centrală.

Erixon se apropie în scaunul cu rotile şi priveşte foaia, în vreme ce desface ambalajul de la un baton de ciocolată.

— Penelope Fernandez părăseşte sediul televiziunii şi-l sună pe Björn cinci minute mai târziu, spune el arătând pe lista cu apeluri telefonice. Cartela ei de metrou are imprimată ora 10:30. Sora ei mai mică Viola o sună la 10:45. Atunci, Penelope este probabil deja împreună cu Björn în portul pentru vase mici de la Långholmen.

— Dar ce face Björn?

— Să vedem, spune Erixon mulţumit şi îşi şterge degetele pe o batistă albă.

Se deplasează de-a lungul peretelui şi arată spre una dintre cartelele de călătorie.

— Björn părăseşte apartamentul lui Penelope cu fotografia. Ia imediat metroul şi deja la ora 07:07 cumpără plicul şi cele două timbre de la chioşcul de presă din Gara Centrală.

— Şi pune scrisoarea la poştă, spune Joona.

Erixon îşi drege glasul şi continuă:

— Următorul indicator este tot o tranzacţie făcută de pe Visa Card, douăzeci de coroane la Dreambow, un internet-café de pe Vattugatan, la ora 07:35.

— ...şi 35, spune Joona, marcând evenimentul pe foaie.

— Unde naiba se află Vattugatan?

— E o stradă destul de mică, răspunde Joona. Undeva, în vechiul cartier Klara.

Erixon aprobă şi continuă:

— Presupun că Björn Almskog a mers mai departe cu acelaşi bilet, până în Fridhemsplan. Pentru că, după aceea, avem un apel de pe telefonul fix, din apartamentul de pe Pontonjärgatan numărul 47. E un apel fără răspuns către tatăl său, Greger Almskog.

— Trebuie să vorbim cu tatăl despre asta.

— Următorul indicator este o nouă imprimare, la ora 09:00, pe biletele de călătorie. După câte se pare, a luat autobuzul 4 din Fridhemsplan până în Högalidsgatan, în Södermalm şi a mers la iahtul din portul Långholmen.

Joona trece şi ultima oră pe hârtie şi cercetează schema dimineţii.

— Björn este grăbit să caute fotografia, spune el. Dar nu vrea s-o întâlnească pe Penelope în dimineaţa aceea, aşa că aşteaptă să dispară în taxi, aleargă apoi înăuntru, ia fotografia de pe uşa de sticlă, părăseşte apartamentul şi se duce la chioşcul de presă din Gara Centrală.

— Vreau să văd înregistrările de la camerele de supraveghere.

— După ce merge la chioşcul de presă, Björn se duce la un internet-café din apropiere, continuă Erixon. Rămâne acolo aproximativ o jumătate de oră şi pe urmă pleacă...

— Aici avem punctul central, îl întrerupe Joona, pornind spre uşă.
— Poftim?
— Atât Penelope, cât şi Björn au internet acasă.
— Aşa că, de ce un internet-café?
— Mă duc acolo, spune Joona, părăsind încăperea.

35 Material şters

Comisarul criminalist Joona Linna coteşte spre Vattugatan de pe Brunkebergstorg, din spatele Teatrului de Stat, se opreşte şi coboară din maşină. Apoi intră grăbit pe o poartă de fier şi continuă cu paşi mari, coborând o pantă betonată.

În cafeneaua Dreambow e linişte. Podeaua e proaspăt spălată, un miros de lămâie şi de plastic pluteşte în local. Scaunele lucioase de plexiglas stau în jurul măsuţelor pe care se află computerele. Singurele care se mişcă sunt imaginile afişate de screensaver-ul de pe ecranele aparatelor.

Un bărbat rotofei cu bărbuţă neagră, ascuţită stă aplecat peste o tejghea înaltă şi soarbe cafea dintr-o ceaşcă mare pe care stă scris „Lennart înseamnă leu". Poartă nişte blugi lăbărţaţi, iar un şiret îi atârnă peste unul dintre pantofii Reebok.

— Am nevoie de un computer, spune Joona de îndată ce intră.

— Aşază-te la coadă, glumeşte bărbatul, făcând un gest peste locurile goale din încăpere.

— Un anume computer, continuă Joona cu ochii strălucitori. Un prieten al meu a fost aici vineri şi eu vreau acelaşi computer pe care l-a folosit el.

— Nu ştiu dacă pot...

Bărbatul se întrerupe, când Joona se lasă pe un genunchi şi-i înnoadă şiretul.

— E important.

— Mă uit în registru, pentru vineri, spune bărbatul, în vreme ce pete mici, roşii încep să-i înflorească pe obraji. Cum îl cheamă?

— Björn Almskog, răspunde Joona, ridicându-se.

— A fost la numărul cinci, acolo, în colţ, spune el. Am nevoie de legitimaţie.

Joona îi dă legitimaţia de poliţist şi bărbatul pare complet zăpăcit, în vreme ce scrie numele şi numărul personal în registru.

— Poţi începe să navighezi.

— Mulţumesc, spune Joona amabil şi se duce la computer.

Scoate telefonul mobil şi-l sună pe Johan Jönson, un tânăr de la secţia pentru delicte informatice, din cadrul poliţiei criminaliste.

— Aşteaptă puţin, se aude o voce răguşită, pe jumătate înăbuşită. Am înghiţit o bucată de hârtie, o batistă de hârtie veche, m-am şters la nas şi în acelaşi timp am tras aer, ca să strănut... nu, nu pot să-ţi explic. Dar cu cine vorbesc?

— Joona Linna, comisar criminalist.

— O, la naiba, Joona, salut, ce drăguţ să te aud!

— Pari deja mai bine, spune Joona.

— Ah, am înghiţit-o.

— Am nevoie să văd ce-a făcut un tip cu un computer vineri.

— *Say no more*!

— Mă grăbesc, sunt într-un internet-café.

— Şi ai acces la computerul respectiv?

— Mă aflu în faţa lui.

— Asta simplifică lucrurile. Încearcă să intri pe istoric, e cu siguranţă şters, pentru că de obicei se repornesc calculatoarele după fiecare utilizator, dar totul rămâne de fapt pe hard disk, trebuie doar... sau... cea mai rapidă şi mai bună metodă e, desigur, să iei cu totul cutia şi să treci prin hard disk via un program pe care l-am făcut pentru...

— Ne întâlnim peste un sfert de oră în capela de la spitalul Sankt Göran, spune Joona, decuplează computerul, îl ia sub braţ şi porneşte spre uşă.

Bărbatul cu ceaşca de cafea îl priveşte uluit şi încearcă să-l oprească.

— Computerul nu poate să părăsească...

— Este arestat, spune Joona amabil.

— Bine, dar de ce e bănuit?

Bărbatul rămâne în picioare, privindu-l cu obraji palizi. Joona îi face un semn de rămas-bun cu mâna liberă şi iese afară, în soare.

36 Legătura

Asfaltul parcării din faţa spitalului Sankt Göran este fierbinte şi aerul sufocant.

În capelă, Erixon îşi manevrează în toate direcţiile scaunul cu rotile. A organizat un post de comandă funcţionabil şi trei telefoane diferite sună necontenit.

Joona soseşte ţinând computerul în braţe şi-l aşază pe un scaun. Pe o canapea mică se află deja Johan Jönson. Are douăzeci şi cinci de ani, e îmbrăcat într-un trening negru, care îi e puţin cam mare. Are capul ras, sprâncenele dese, unite deasupra nasului. Se ridică, merge la Joona, îl priveşte timid, îi întinde mâna, apoi îşi dă jos rucsacul roşu în care se află laptopul lui.

— *Ei saa peittää*, spune el, scoţând un laptop subţire.

Erixon toarnă Fanta dintr-un termos în pahare mici de hârtie.

— Obişnuiesc să ţin hard diskul în *freezer* câteva ore, dacă vibrează. Şi pe urmă, doar cuplez un contact ATA/SATA. Fiecare lucrează altfel, vreau să spun, am un amic la Ibas, el foloseşte DDR, şi nici măcar nu-şi întâlneşte clienţii, trece doar tot rahatul printr-o linie de telefon criptată. Aşa salvează destul de mult, dar eu vreau

să salvez totul, asta-i şmecheria mea, fiecare firimitură şi atunci ai nevoie de un program care se numeşte Hangar 18...

Îşi lasă capul pe spate şi imită râsul unui om de ştiinţă nebun.

— Ha, ha, ha!... Eu însumi l-am creat, continuă el. Funcţionează ca un aspirator digital, aduce acasă tot materialul şi-l structurează după oră, până la microsecunde.

Se aşază pe postamentul altarului şi cuplează computerele. În computerul lui se aud pocnituri slabe. Apoi scrie repede o grămadă de comenzi, citeşte pe ecran, mută cursorul în jos, citeşte şi scrie noi comenzi.

— Durează mult? întreabă după un timp Joona.

— Nu ştiu, mormăie Johan Jönson. Nu mai mult de o lună.

Înjură cu voce joasă pentru sine însuşi, scrie o altă comandă şi priveşte cifrele care licăresc pe ecran.

— Glumesc, zice apoi.

— Am înţeles asta, răspunde răbdător Joona.

— Într-un sfert de oră vom şti cât de mult poate fi salvat, spune Johan privind hârtia pe care Joona a scris data şi ora vizitei lui Björn Almskog la internet-café.

— Istoricul pare să fi fost şters în mai multe rânduri, ceea ce face un pic mai dificil...

Şiruri de cifre şi litere trec peste ecranul în care se reflectă lumina soarelui. Johan Jönson îşi pune neatent tutun de prizat sub buză, îşi şterge mâna pe pantaloni şi aşteaptă, cu un ochi pe ecran.

— Aici e curat, spune el agale. Dar nu se poate şterge nimic definitiv, nu există secrete.... pentru că Hangar 18 găseşte camere care nici măcar nu există.

Brusc, din computerul lui se aude un piuit şi el scrie ceva, apoi citeşte într-un tabel lung de cifre. Mai scrie ceva şi semnalul se opreşte brusc.

— Ce se întâmplă? întreabă Joona.

— Nu prea multe, răspunde Johan Jönson. E un pic mai greu, cu toate aceste sisteme firewalls, sandbox şi programele false antivirus... E o minune că mai funcţionează, cu atâtea mijloace preventive.

Clatină din cap şi linge un fir de tutun de pe buza de sus.

— Niciodată n-am avut instalat vreun program antivirus şi.... Ia stai puţin, se opreşte el.

Joona se apropie, priveşte peste umărul lui.

— Ce avem noi aici? şopteşte Jönson. Ce avem aici?

Se lasă pe spate şi se freacă pe gât, apoi scrie cu o mână ceva, apasă pe *Enter* şi zâmbeşte pentru sine.

— Aici e, spune el.

Joona şi Erixon privesc fix ecranul.

— O secundă... Nu e uşor, vine doar pe bucăţi...

Umbreşte ecranul cu mâna şi aşteaptă. Apar încet cifre şi litere de pe internet.

— Priviţi, acum se deschide uşa încet... Acum vom vedea ce a făcut Björn pe computerul ăsta.

Erixon a pus frâna la scaunul cu rotile şi se apleacă mult în faţă, ca să poată vedea ecranul.

— La naiba, sunt doar câteva semne! exclamă el.

— Priveşte în colţ.

Jos, în colţ, se vede un steag mic, colorat.

— A folosit Windows, spune Erixon. Foarte original!

— Hotmail, continuă Joona.

— Log in, explică Johan Jönson.

— Acum începe să fie interesant, spune Erixon.

— Poţi vedea numele? întreabă Joona.

— Nu funcţionează aşa... trebuie doar să te duci înapoi în timp, răspunde Johan, mergând pe pagina precedentă.

— Asta ce-a fost? arată Joona.

— Suntem în inbox, răspunde el.

— A trimis ceva? întreabă Joona cu glas încordat.

Pe ecran văd reclame pentru excursii ieftine la Milano, New Y k, Lo dn, P ris. Şi jos, în colţ se vede o mică cifră luminoasă, ora: 07:44:42 PM.

— Aici avem ceva, spune Johan Jönson.

Pe ecranul computerului său se vede acum textul:

tt j g kontakt ed

— Kontakt annons, rânjeşte Erixon. Nu funcţionează niciodată, şi eu...

Tace brusc. Johan Jönson mută încet cursorul în jos şi apoi se opreşte. Se depărtează de computer cu un zâmbet larg.

Joona îi ia locul, mijeşte ochii din pricina soarelui şi citeşte ce scrie pe ecran:

Carl Palmcr
ck f grafi tt jag kontakt med i

Joona simte cum i se zbârleşte părul de pe ceafă. Braţele şi spinarea îi sunt străbătute de fiori. Palmcrona, gândeşte el iar şi iar, în vreme ce scrie pe hârtie textul de pe ecranul calculatorului, îşi netezeşte părul şi se duce la fereastră. Încearcă să gândească limpede şi respiră adânc. Ameninţarea unui mic atac de migrenă trece. Erixon se holbează în continuare la ecran şi înjură în şoaptă.

— Eşti sigur că Björn Almskog a scris asta? întreabă Joona.

— Fără nicio îndoială, răspunde Johan Jönson.

— Absolut sigur?

— Dacă el este cel care a stat la acest computer la ora respectivă, atunci e scrisoarea lui.

— Atunci, este mesajul lui, repetă Joona cu gândurile deja în altă parte.

— O casă în iad, şopteşte Erixon.

Jonas Jönson priveşte fragmentele de text de pe adresa „crona@isp.se" şi bea Fanta direct din termos. Erixon se apleacă în scaunul cu rotile, închizând ochii o secundă.

— Palmcrona, spune Joona cu glas coborât.

— Asta e nebunie curată, remarcă Erixon. Ce mama dracului are Carl Palmcrona de-a face cu povestea asta?

Joona merge spre uşă, gânditor. Nu spune nimic în vreme ce iese din capelă şi părăseşte spitalul. Apoi, traversează parcarea, merge cu paşi mari prin soarele puternic, îndreptându-se spre automobilul său negru.

37 Unităţi partenere

Joona Linna merge repede pe coridor spre biroul şefului Departamentului de Criminalistică, pentru a-i povesti despre e-mailul lui Björn Almskog adresat lui Carl Palmcrona. Spre uimirea sa, uşa este larg deschisă. Carlos Eliasson priveşte pe fereastră, apoi se aşază din nou la birou.

— Mai e încă acolo, spune el.

— Cine?

— Mama fetelor.

— Claudia? întreabă Joona, ducându-se la fereastră.

— Stă acolo de o oră întreagă.

Joona priveşte afară, dar nu poate s-o vadă. Un tătic în costum albastru-închis trece cu coroana de rege pe cap, împreună cu o fetiţă în rochie trandafirie de prinţesă.

Pe urmă însă, aproape vizavi de poarta mare de la Direcţia Generală a Poliţiei, vede o femeie ghemuită lângă o Mazda murdară. Este Claudia Fernandez. Stă acolo, complet nemişcată, cu privirea îndreptată spre intrare.

— Am ieşit şi am întrebat-o dacă aşteaptă pe cineva anume, mă gândeam că ai uitat că aveţi întâlnire...

— Nu, spune cu voce scăzută Joona.

— Mi-a spus c-o aşteaptă pe fiica ei, Penelope.

— Carlos, trebuie să vorbim...

Înainte ca Joona să apuce să-i povestească despre e-mailul lui Björn Almskog, se aude un ciocănit uşor în uşă şi Verner Zandén, şeful Secţiei de Securitate din Säpo, intră în birou.

— Mă bucur să te văd, spune bărbatul înalt, dând mâna cu Carlos.

— Şi eu.

Verner îl salută pe Joona şi aruncă o privire în urma sa.

— Unde a dispărut Saga? întreabă cu vocea lui de bas.

Aceasta intră cu paşi înceţi. Silueta ei gingaşă şi chipul luminos aproape reflectă lucirea argintie a acvariului.

— Nu mi-am dat seama că ai rămas în urmă, zâmbeşte Verner.

Carlos se întoarce spre Saga, pare nehotărât, nu ştie dacă e potrivit să dai mâna cu o zână sau nu. Preferă să facă un pas înapoi şi întinde braţul, într-un gest de invitaţie.

— Intră în colibă, spune cu o răguşeală ciudată în glas.

— Mulţumesc, răspunde ea.

— L-ai cunoscut deja pe Joona Linna.

Saga stă acolo, cu părul ei strălucitor, lung până la brâu, dar ochii îi sunt duri şi fălcile strânse aprig. Cicatricea subţire din sprânceană îi luceşte pe faţă ca desenată cu var.

— Simţiţi-vă ca acasă, spune Carlos, reuşind să pară aproape prietenos.

Saga stă ţeapănă pe scaun, lângă Joona. Carlos pune pe masă o broşură lucioasă, cu titlul „Strategii pentru unităţile care colaborează". Verner ridică mâna în glumă, ca

un elev de şcoală, înainte ca vocea lui profundă să răsune în încăpere:

— Formal, întreaga anchetă se află pe masa de lucru la Säpo, spune el. Dar fără Departamentul de Criminalistică şi fără Joona Linna n-am fi avut niciun rezultat în ancheta asta.

Verner arată spre broşură şi chipul lui Saga Bauer se face roşu ca focul.

— Poate că nu avem propriu-zis un rezultat, murmură ea.

— Ce vrei să spui? întreabă Verner cu voce ridicată.

— Joona a găsit doar amprenta unei palme şi nişte părţi dintr-o fotografie.

— Şi tu ai aflat... împreună cu el, ai aflat că Penelope Fernandez trăieşte şi că este urmărită. Nu spun că a fost doar datorită lui, dar...

— E absurd! strigă Saga şi, cu un gest, aruncă toate hârtiile pe podea. Cum mama dracului puteţi să-l lăudaţi atât, el nici n-ar trebui să se afle aici, n-ar fi trebuit să ştie că Daniel era...

— Dar a făcut-o, o întrerupe Verner.

— Dar, la dracu', e informaţie clasificată, continuă ea pe acelaşi ton ridicat.

— Saga, spune Verner cu severitate. Tu n-ar trebui să fii aici!

— Nu, dar atunci totul ar...

Saga tace brusc.

— Acum putem continua discuţia? întreabă Verner.

Ea îşi priveşte o clipă şeful, apoi se întoarce spre Carlos, zicând:

— Iartă-mă, îmi pare rău că mi-am ieşit din fire.

Se apleacă şi începe să adune hârtiile de pe podea. Fruntea îi e plină de mici puncte roşii. Carlos îi spune să

lase hârtiile acolo, dar Saga le strânge, una câte una, le aranjează şi le pune din nou pe masă.

— Îmi pare foarte rău.

Carlos îşi drege vocea, apoi se întoarce cu grijă spre ea:

— Să sperăm totuşi că aportul lui Linna, sau cum vreţi să-i spuneţi, vă va face să-i permiteţi să ia parte la anchetă, concluzionează el.

— Acum, serios vorbind, se adresează Saga şefului ei. Nu vreau să fiu cârcotaşă, dar nu pricep de ce trebuie să-l lăsăm pe Joona să participe la ancheta noastră, noi nu avem nevoie de el. Vorbiţi despre rezultate, însă eu nu cred...

— Sunt de acord cu Saga, intervine Joona, apăsând cuvintele. Sunt convins că aţi fi găsit şi singuri amprenta şi colţul rupt din fotografie.

— E posibil, spune Verner.

— Pot să plec acum? îşi întreabă Saga şeful cu voce stăpânită, ridicându-se.

— Dar e ceva ce nu ştiţi, continuă Joona calm. Şi anume că Bjorn Almskog l-a contactat în secret pe Carl Palmcrona în aceeaşi zi în care a fost ucisă Viola.

Se lasă o tăcere deplină în încăpere. Saga se aşază la loc pe scaun. Verner se apleacă în faţă, lasă informaţia să-i pătrundă în minte, apoi îşi drege glasul:

— Ar putea fi o legătură între moartea lui Palmcrona şi cea a Violei Fernandez? întreabă cu glasul său adânc, vibrant.

— Joona? spune Carlos, aşteptând un răspuns.

— Da, cele două morţi au legătură, confirmă el.

— Asta e ceva mai grav decât ne închipuiam! aproape şopteşte Verner. E groasă!

— Bine lucrat! îl laudă Carlos cu un zâmbet neliniştit.

Saga Bauer îşi încrucişează braţele, îşi aţinteşte privirea în podea şi pe frunte încep din nou să-i apară puncte mici, roşii.

— Joona, începe Carlos şi-şi drege glasul. Eu nu pot trece peste Petter, el va continua să conducă ancheta noastră preliminară, dar mă gândesc să te împrumut la Säpo.

— Ce spui, Saga? întreabă Joona.

— E perfect, se grăbeşte să răspundă Verner.

— Eu sunt conducătorul anchetei, spune Saga, ridicându-se de pe scaun şi părăsind încăperea.

Verner se scuză şi o ia după ea.

Ochii cenuşii ai lui Joona strălucesc. Carlos stă în continuare pe scaun, tuşeşte şi apoi spune:

— E tânără şi trebuie să încerci... vreau să spun, fii un pic amabil, ai grijă de ea.

— Cred că poate foarte bine s-o facă şi singură, răspunde Joona scurt.

38 Saga Bauer

Saga Bauer se gândeşte la Carl Palmcrona şi abia apucă să întoarcă un pic faţa. Vede prea târziu lovitura. Vine dintr-o parte. Un croşeu destul de lung, care trece peste umărul ei stâng şi o nimereşte în ureche şi în obraz. Se clatină. Casca de protecţie s-a strâmbat din nou, nu mai vede aproape nimic, dar înţelege că o altă lovitură vine, de aceea lasă în jos bărbia şi îşi protejează faţa cu amândouă mâinile. E o lovitură grea, urmată de alta, în coaste. Se clatină înapoi, în corzi. Arbitrul se repede, dar ea a apucat deja să iasă din cursă. Se mişcă într-o parte, ajunge în mijlocul ringului şi apucă în acelaşi timp să-şi evalueze adversara: Svetlana Krantz din Falköping, o femeie vânjoasă de vreo patruzeci de ani, cu umeri căzuţi şi emblema *Guns N' Roses* tatuată pe umăr. Svetlana respiră cu gura deschisă, o urmăreşte cu paşi grei, crede că va câştiga prin knockout.

Saga se prelinge moale în spate — se răsuceşte ca o frunză deasupra pământului toamna.

E simplu să boxezi, gândeşte ea, simţind cum bucuria îi umple brusc pieptul. Se opreşte şi zâmbeşte aşa de larg, că e gata să-şi piardă proteza. Ştie că e mai bună, dar

de fapt nu se gândise s-o doboare la pământ pe Svetlana. Se hotărâse să câştige la puncte. Însă, când l-a auzit pe tipul Svetlanei urlând să facă zob faţa pizdulicii mici şi blonde, s-a răzgândit.

Svetlana se mişcă repede, mâna dreaptă e nerăbdătoare, un pic prea nerăbdătoare. E dornică să câştige şi nu mai urmează regulile jocului, ci s-a hotărât să termine deja, cu una sau mai multe lovituri de dreapta. Crede că Saga e suficient de ameţită ca s-o poată izbi sub centură. Dar Saga nu e slăbită, dimpotrivă, este foarte concentrată. Dansează un pic pe loc, aşteaptă adversara care se năpusteşte, iar apoi ridică mănuşile în faţa capului, ca şi cum ar vrea doar să se apere. Însă, exact la momentul potrivit, face o combinaţie neaşteptată umăr-picioare, astfel încât, cu un pas lateral în faţă, alunecă din linia adversarei. Saga loveşte din lateral, dar cu toată forţa dată de mişcare, direct în plexul solar al celeilalte.

Simte prin mănuşă conturul cutiei toracice, în vreme ce trupul doar se apleacă în faţă. Următoarea lovitură ratează un pic, Saga îi atinge doar creştetul, dar a treia lovitură este cât se poate de curată, direct în gură şi foarte tare.

Capul Svetlanei se duce pe spate. Stropi de sudoare se împrăştie în aer. Proteza dentară albastră zboară. Genunchii Svetlanei se îndoaie şi ea loveşte greu podeaua, se rostogoleşte o dată şi rămâne jos, înainte de-a începe să se mişte din nou.

După meci, Saga Bauer se află în vestiar şi simte cum trupul i se linişteşte încet. Are un gust ciudat în gură, un amestec de sânge şi clei. E obligată să-şi folosească dinţii pentru a-şi scoate banda textilă din jurul încheieturii mâinilor. Uşa de la dulapul unde îşi ţine hainele e deschisă,

iar lacătul e pe bancă. Se vede în oglindă şi îşi şterge iute câteva lacrimi. Nasul o ustură şi-i zvâcneşte după lovitura puternică pe care i-a aplicat-o adversara. La începutul meciului avea gândurile în altă parte, la discuţia cu şeful ei şi cu şeful Departamentului de Criminalistică, în urma căreia se luase hotărârea ca ea şi Joona Linna să colaboreze.

Pe uşa dulapului se află un abţibild cu textul „Södertälje Rockets" şi fotografia unei rachete, care mai curând seamănă cu un rechin furios.

Mâinile îi tremură când îşi scoate şortul, chiloţii, maioul negru, sutienul şi pieptarul de protecţie. Tremurând, se duce în sala duşurilor care are pereţii acoperiţi cu faianţă şi intră într-una din cabine. Apa îi curge pe grumaz şi pe spinare. Îşi alungă gândurile despre Joona şi scuipă câteva şuviţe de salivă amestecată cu sânge.

Când se întoarce în vestiar, acolo se află vreo douăzeci de femei. Au venit de la lecţia de sărituri Ki. Saga nu le observă cum se opresc şi capătă ceva lucios în priviri, la vederea ei. Saga Bauer este foarte frumoasă. Într-un fel care-l face pe cel ce o priveşte să se înmoaie, să cadă sub vraja ei. Poate că înrudirea cu ilustratorul de cărţi pentru copii John Bauer[18] este cea care te duce cu gândul la o zână a pădurii sau o silfidă. Chipul ei este neted şi simetric, fără niciun machiaj, ochii mari şi albaştri ca un cer de vară. Saga Bauer are un metru şaptezeci şi trupul zvelt, cu muşchii antrenaţi, plus toate vânătăile obişnuite. Dacă ar vedea-o, cei mai mulţi ar crede

[18] Pictor şi desenator suedez, cunoscut mai ales pentru ilustraţiile cărţii de poveşti *Printre pitici şi troli*, unde apare şi fermecătoarea prinţesă Tuvstarr. În 1918, împreună cu soţia sa Esther şi fiul lor în vârstă de trei ani Bengt, moare într-un naufragiu al unui vas cu aburi cu care traversau lacul Vättern, într-o furtună de toamnă.

că e dansatoare de balet, şi nu boxer de elită şi comisar în poliţia de securitate.

Legendarul ilustrator de basme John Bauer avea doi fraţi, Hjalmar şi Ernst. Ernst, cel mai mic, este străbunicul ei. Saga încă îşi aminteşte cum bunicul ei îi povestea despre tatăl său şi cât de îndurerat fusese acesta atunci când vestitul său frate mai mare, John, se înecase împreună cu soţia Esther şi micul lor fiu într-o noapte de noiembrie în Vättern, la doar câteva sute de metri de portul din Hästholmen.

Trei generaţii mai târziu, desenele lui John Bauer au căpătat o ciudată transpunere în realitate. Saga le aminteşte tuturor de sclipitoarea prinţesă Tuvstarr care stă în faţa trolului uriaş, întunecat, fără cea mai mică teamă.

Saga ştie că este un comisar priceput, cu toate că niciodată nu a putut duce la bun sfârşit o anchetă de una singură. E obişnuită să fie îndepărtată de la munca ei, să fie dată la o parte după multe săptămâni de total angajament, e obişnuită să fie supraprotejată şi să nu fie luată la acţiuni pe teren.

E obişnuită, dar asta nu înseamnă că îi place situaţia.

Saga Bauer a absolvit mai întâi Academia de Poliţie cu rezultate foarte bune, apoi a primit o instruire specială în brigada antitero de la poliţia de securitate, a ajuns comisar şi se ocupă atât de cercetări, cât şi de misiuni operative. Tot timpul a avut grijă să-şi perfecţioneze instruirea şi, în acelaşi timp, să se antreneze fizic. Aleargă în fiecare zi, face exerciţii sau ia parte la meciuri de box cel puţin de două ori pe săptămână, şi trage cu pistolul ei Glock 21 şi cu arma cu lunetă 90 în fiecare săptămână.

Saga locuieşte împreună cu Stefan Johansson, care cântă la pian într-o formaţie de jazz numită Red Bop

Label şi care a scos cinci discuri la ACT Music. Grupul a primit un premiu Grammis pentru discul cu improvizaţii pline de tristeţe *A Year Without Esbjörn*. Când Saga vine acasă de la slujbă sau de la antrenament, obişnuieşte să stea pe jumătate culcată pe canapea, să mănânce dulciuri şi să privească un film cu sunetul oprit, în vreme ce Stefan cântă la pian ore în şir.

Când Saga iese afară, vede că adversara ei o aşteaptă.

— Voiam doar să-ţi mulţumesc pentru meci şi să te felicit, spune Svetlana.

Saga se opreşte.

— Şi eu îţi mulţumesc.

Svetlana roşeşte uşor:

— Eşti foarte bună.

— Şi tu la fel.

Svetlana lasă privirea în jos, zâmbind. Printre tufişurile tunse pătrat din jurul parcării e plin de gunoaie.

— Iei trenul? întreabă Saga.

— Da, ar trebui să plec.

Svetlana îşi ia geanta sport, dar se opreşte, vrea să spună ceva, şovăie.

— Saga... îţi cer iertare pentru prietenul meu. Nu ştiu dacă ai auzit că striga tot felul de chestii. În orice caz, e ultima oară când mai vine cu mine.

Svetlana tuşeşte, apoi pleacă.

— Aşteaptă, spune Saga. Pot să te conduc la gară dacă vrei.

39 Urmărirea continuă

Penelope urcă de-a curmezişul panta, alunecă pe pietrele desprinse, cade, se sprijină cu mâna, simte izbitura în umăr şi în spinare, se zgârie şi gâfâie. Din încheietura mâinii, îi radiază durerea. Are respiraţia tăiată, tuşeşte şi priveşte jos, în urmă, printre copaci, în penumbra dintre trunchiuri, temându-se să nu dea din nou cu ochii de urmăritor.

Björn vine în urma ei, sudoarea îi curge pe obraji, ochii îi sunt injectaţi şi hăituiţi, mormăie ceva şi o ajută să se ridice.

— Nu ne putem opri, şopteşte el.

Nu ştiu cât de departe este urmăritorul sau dacă le-a pierdut urma. Cu doar câteva ore mai devreme, erau lungiţi pe duşumeaua unei bucătării în vreme ce el privea pe geam.

Acum, urcă în goană, se strecoară printre brazii pitici, simt mirosul acelor de brad şi continuă înainte, ţinându-se de mână.

Se aude o trosnitură şi Björn tresare înspăimântat, face un pas mare într-o parte şi e izbit de o creangă drept în faţă.

— Nu ştiu cât mai rezist, gâfâie el.

— Nu te gândi la asta, îl roagă Penelope.

Mai merg un pic. Picioarele şi genunchii îi dor. Continuă prin mărăcinişul des şi frunzele foşnitoare, jos, în şanţ, păşesc înainte printre buruieni şi ajung pe un drum cu pietriş. Björn priveşte în jur, o cheamă în şoaptă şi apoi începe să alerge spre sud, în direcţia zonei mai locuite din Skinnardal. Nu poate fi departe. Ea şchiopătează câţiva paşi, apoi îl urmează. O fâşie de pietriş cu câteva fire de iarbă se întinde între urmele de roţi. Drumul coteşte după un grup de mesteceni. Aleargă unul lângă celălalt şi, după ce înconjoară trunchiurile albe, văd brusc doi oameni. O femeie de vreo douăzeci de ani în fustă scurtă de tenis şi un bărbat cu o motocicletă roşie. Penelope îşi trage fermoarul de la bluză şi încearcă să-şi domolească răsuflarea, respirând pe nas.

— Hei, spune ea.

O privesc şi Penelope înţelege de ce sunt speriaţi. Atât ea, cât şi Björn sunt plini de sânge şi murdari.

— Am avut un accident, spune repede, printre gâfâieli. Avem nevoie de un telefon.

Fluturi roşii zboară peste tulpinile de coada-calului şi loboda sălbatică din şanţ.

— OK, spune tânărul, îşi caută telefonul şi i-l întinde lui Penelope.

— Mulţumesc, şopteşte Björn, privind în urmă, în pădure.

— Ce s-a întâmplat? întreabă tânărul.

Penelope nu ştie ce să răspundă, înghite în sec şi lacrimile încep să i se prelingă pe obrajii murdari.

— Un accident, răspunde Björn.

— O recunosc, spune fata în fustă de tenis către prietenul ei. La naiba, e tipa aia, pe care am văzut-o la televizor.

— Cine?

— Care vorbea tot felul de rahaturi despre exportul suedez.

Penelope încearcă să-i zâmbească, în vreme ce formează numărul mamei sale. Mâinile îi tremură prea tare şi greşeşte, se întrerupe, încearcă din nou. Tânăra şopteşte ceva în urechea prietenului ei.

Se aude un trosnet în pădure şi lui Penelope i se pare că vede ceva printre copaci. Înainte să înţeleagă că doar i s-a părut, apucă să îşi spună că urmăritorul îi va găsi, că a fost pe urmele lor, încă de la casa aceea. Mâna îi tremură aşa de tare în vreme ce ţine telefonul la ureche, încât se teme să nu-l scape.

— Aş putea să ştiu un lucru? i se adresează cu glas încordat tânăra lui Penelope. Crezi că cei ce muncesc din greu, care lucrează poate şaizeci de ore pe săptămână, trebuie să plătească impozite pentru cei care nu au chef să muncească, ci stau doar în faţa televizorului?

Penelope nu înţelege ce vrea să spună tânăra, de ce e furioasă, nu reuşeşte să se concentreze asupra întrebării, nu poate pricepe ce are asta de-a face cu ea. Gândurile îi aleargă prin cap, caută din nou cu privirea printre copaci şi în acelaşi timp aude semnalul telefonului, îndepărtat şi plin de păcănituri.

— Nu-ţi convine să munceşti? întreabă femeia cu voce ascuţită.

Penelope îl priveşte pe Björn, speră că el o va ajuta, că îi va spune tinerei ceva care s-o mulţumească. Suspină când aude vocea mamei sale pe robot:

Sunt Claudia — momentan nu pot răspunde, dar vă rog să-mi lăsaţi un mesaj...

Lacrimile îi curg pe obraji, genunchii sunt gata s-o lase, e teribil de epuizată. Ridică o mână spre tânără, pentru a-i arăta că nu-i poate răspunde chiar acum.

— Ne-am cumpărat telefoanele din banii pe care i-am câştigat, spune femeia. N-ai decât să-ţi câştigi propriii bani şi să-ţi cumperi un telefon...

Se aud pârâituri în telefon, semnalul e prost, încearcă să găsească un loc mai bun, dar se aude şi mai rău, pocnituri, tăcere şi nu ştie dacă legătura s-a întrerupt când începe să vorbească:

— Mama, am nevoie de ajutor, sunt urmărită de...

Brusc, tipa înjură, îi smulge telefonul din mână şi i-l dă tânărului.

— Caută-ţi o slujbă, spune acesta.

Penelope se împleticeşte, priveşte uimită tânăra pereche, vede femeia aşezându-se pe motocicletă în spatele bărbatului şi cuprinzându-i mijlocul cu braţele.

— Vă rog, îi imploră Penelope. Trebuie să...

Vocea ei se stinge în vreme ce motocicleta demarează, roata din spate se învârte în gol şi aruncă în aer pietrişul, înainte să pornească. Björn strigă după ei, să aştepte. O iau la goană după motocicletă, dar aceasta dispare spre Skinnardal.

— Björn, scânceşte Penelope şi se opreşte.

— Aleargă, strigă el.

Penelope se sufocă, priveşte înapoi şi se gândeşte că sunt pe cale să facă o greşeală. Björn se opreşte, se uită la ea, respiră cu greutate, se sprijină un moment cu braţele de genunchi, apoi începe din nou să meargă.

— Aşteaptă, el înţelege cum gândim noi, spune Penelope cu gravitate. Trebuie să facem altceva.

Björn încetineşte pasul, se întoarce s-o privească, dar continuă să meargă cu spatele.

— Trebuie să găsim ajutor, spune ea.

— Nu acum.

Björn vine înapoi la ea şi o prinde de după umeri.

— Penny, sunt cu siguranţă doar zece minute până la cea mai apropiată casă, poţi să mergi, te ajut eu...

— Trebuie să intrăm din nou în pădure, îl întrerupe ea. Ştiu că am dreptate.

Îşi scoate banda care-i ţine părul legat şi o aruncă în drum, un pic în faţă, apoi schimbă direcţia şi merge direct în pădure, îndepărtându-se de zona locuită.

Björn aruncă o privire spre drum, apoi o urmează, face un salt peste şanţ şi intră în pădure. Penelope îl aude în urma ei. O ajunge şi îi prinde mâna.

Aleargă unul lângă altul, nu foarte repede, dar cu fiecare minut se depărtează de drum, de oameni şi de orice ajutor.

Brusc, drumul le este blocat de o limbă îngustă de apă. Gâfâind, trec prin apa adâncă până la genunchi, înaintând vreo patruzeci de metri.

Ajung pe cealaltă parte şi continuă să alerge prin pădure cu pantofii uzi.

După vreo zece minute, Penelope încetineşte din nou. Se opreşte, îşi trage respiraţia, ridică privirea şi se uită în jur. Pentru prima dată nu mai simte prezenţa înghеţată a urmăritorului. Björn îşi trece mâna peste gură şi vine la ea.

— Când eram în casă, spune el. De ce ai strigat să intre?

— Fiindcă altfel ar fi deschis uşa şi ar fi intrat — era singurul lucru la care nu se aştepta.

— Dar...

— Tot timpul, a fost cu un pas înaintea noastră, continuă ea. Am fost speriaţi şi el ştie cum se comportă persoanele speriate.

— În orice caz, nu strigă la el să intre, spune Björn şi un zâmbet obosit i se răspândeşte pe faţă.

— De aceea n-am mai putut continua pe drumul spre Skinnardal. Trebuie să schimbăm direcţia tot timpul, să alergăm tot mai departe, în pădure, unde ne poartă paşii.

— Da.

Îi priveşte chipul istovit, buzele albe, uscate.

— Cred că trebuie să procedăm aşa dacă vrem să scăpăm. Să gândim altfel. Cred că noi, în loc... în loc să încercăm să plecăm de pe insula asta, trebuie să pătrundem mai adânc în arhipelag, departe de uscat.

— Nimeni n-ar face aşa.

— Mai rezişti puţin? îl întreabă ea cu glas scăzut.

El dă din cap şi încep amândoi să alerge mai adânc în pădure, mai departe şi mai departe de drumuri, de case şi de oameni.

40 Înlocuitorul

Axel Riessen își desface încet butonii de la manșetele cămășii scrobite. Îi pune în vasul de bronz de pe comodă. I i-a lăsat moștenire bunicul lui, amiralul Riessen, și poartă însemnul unui ordin, care constă din două ramuri de palmier încrucișate.

Axel Riessen se privește în oglinda de lângă șifonier. Își desface cravata, se duce apoi în celălalt capăt al camerei și se așază pe marginea patului. Țevile caloriferului zumzăie și prin pereți i se pare că distinge frânturi de note muzicale.

Muzica vine din apartamentul de dedesubt, unde locuiește fratele lui mai mic. Un solo de vioară, gândește el și imediat își dă seama ce piesă este. În minte aude Sonata numărul 1 pentru vioară în sol minor de Bach, partea introductivă, un adagio, însă cântată mult mai lent decât în interpretările obișnuite. Axel nu aude numai notele propriu-zise, dar se bucură, de asemenea, de fiecare sunet secundar, chiar și de o simplă lovitură involuntară în corpul viorii.

Degetele îi tremură când muzica își schimbă ritmul, mâinile îi tânjesc după o vioară. A fost cândva o vreme

în care îşi lăsa degetele să murmure împreună cu muzica, să curgă pe strune, pe corpul viorii.

Muzica din capul lui tace atunci când sună telefonul. Se ridică de pe marginea patului şi îşi trece mâna peste frunte. E foarte ostenit, n-a dormit aproape deloc săptămâna trecută.

Pe display vede un număr de la Cancelaria Guvernamentală. Axel îşi drege glasul, înainte să răspundă pe un ton calm:

— Axel Riessen.

— Mă numesc Jörgen Grünlicht, sunt şeful grupului guvernamental pentru probleme de politică externă, cum poate că ştiţi.

— Bună seara.

— Iertaţi-mă că sun aşa de târziu.

— Sunt treaz.

— Mi s-a spus că s-ar putea să fiţi, aprobă Jörgen Grünlicht şi întârzie un moment înainte de a continua. Am avut o şedinţă de conducere extraordinară chiar acum, în care am luat hotărârea de-a încerca să vă recrutăm pentru postul de director general al ISP.

— Înţeleg.

Un moment, în telefon se lasă tăcerea. Apoi, Grünlicht spune grăbit:

— Presupun că ştiţi ce i s-a întâmplat lui Carl Palmcrona.

— Ceea ce am citit în ziar.

Grünlicht tuşeşte slab, dregându-şi glasul şi spune ceva ce Axel nu poate înţelege, înainte ca interlocutorul său să înalţe glasul.

— Sunteţi familiarizat cu activitatea noastră şi teoretic aţi putea — dacă acceptaţi propunerea noastră — să începeţi imediat să lucraţi.

— Trebuie să-mi termin misiunea la ONU, răspunde Axel.

— Este aceasta o problemă? întreabă Grünlicht neliniştit.

— Nu.

— Trebuie, bineînţeles, să vedeţi condiţiile, dar... nu există nimic pe care să nu-l putem discuta, spune Grünlicht. Cred că vă daţi seama că vrem foarte mult să vă avem alături de noi, nu are rost să facem un secret din asta.

— Lăsaţi-mă să mă gândesc.

— Aveţi timp să ne întâlnim mâine-dimineaţă?

— E vreo grabă?

— Avem destul timp la dispoziţie, răspunde Grünlicht. Dar, e clar, gândindu-ne la cele întâmplate... Am avut unele avertismente de la ministrul comerţului referitoare la o chestiune care este deja un pic întârziată.

— Despre ce e vorba?

— Nimic ciudat... este vorba de aprobarea unei licenţe de export. Hotărârea preliminară a fost pozitivă, comisia de control al exportului şi-a făcut datoria, expertiza e încheiată, dar Palmcrona n-a apucat să semneze.

— Şi el trebuia s-o facă? întreabă Axel.

— Numai directorul general poate aproba exportul de materiale de apărare sau produse cu dublă utilizare, explică Grünlicht.

— Dar guvernul poate aproba anumite afaceri?

— Numai dacă directorul general al ISP a luat decizia de-a lăsa în seama guvernului problema respectivă.

— Înţeleg.

Timp de unsprezece ani, Axel Reissen lucrase ca inspector de material de război în vechiul sistem, pentru Ministerul de Externe, înainte să fie angajat de organul UNODA*.

* United Nations Office for Disarmament Affairs — Biroul pentru probleme de dezarmare al Organizaţiei Naţiunilor Unite (*n. red.*).

Acum era un fel de senior advisor la Divizia de analiză şi estimare. Riessen avea doar cincizeci şi unu de ani, iar părul său cărunt era încă des. Trăsăturile îi erau regulate şi blânde. Era ars de soare după concediul petrecut la Kapstaden, unde închiriase o barcă cu vele şi navigase de unul singur de-a lungul coastei abrupte.

Axel se duce la bibliotecă, se aşază în fotoliul de citit, închide pleoapele care-l ustură şi începe să se gândească la moartea lui Carl Palmcrona — azi-dimineaţă era o notă despre decesul lui în *Dagens Nyheter*. E greu de imaginat ce s-a întâmplat, dar ceva din text lăsa să se înţeleagă că dispariţia lui Palmcrona se petrecuse în mod neaşteptat. Nu a fost bolnav, de obicei asta se spune. Axel se gândeşte că ei doi s-au întâlnit de multe ori de-a lungul anilor. Au fost angajaţi amândoi drept consilieri pentru proiectul guvernamental de-a reuni Inspectoratul pentru Armament cu comisia Cancelariei Guvernamentale pentru Controlul Materialului Strategic într-un singur organ — Inspecţia pentru Produsele Strategice, ISP.

Şi acum, Palmcrona e mort. Axel are în faţa ochilor bărbatul înalt, palid, cu tunsoarea militărească şi un aer însingurat.

Apoi, asupra lui se năpusteşte neliniştea. În încăpere e tăcere. Axel se ridică şi priveşte în jur, caută un zgomot.

— Beverly, strigă el nu prea tare. Beverly?

Ea nu răspunde. Îl cuprinde teama. Trece rapid prin camere şi jos, în hol, pentru a-şi lua haina cu gândul să iasă şi s-o caute când, deodată, o aude fredonând pentru sine. Coboară, desculţă în bucătărie. Când ea îi vede faţa neliniştită, face ochii mari.

— Axel, spune cu vocea ei limpede. Ce s-a întâmplat?

— Mă temeam că ai ieşit, murmură el.

— În lumea cea primejdioasă, zâmbeşte ea.

— Eu spun doar că nu te poţi încrede în toţi oamenii.

— Dar n-o fac, doar îi privesc, le privesc aura, explică fata. Dacă aura lor străluceşte, atunci ştiu că sunt drăguţi.

Axel nu ştie ce-ar putea răspunde, spune doar că i-a cumpărat chipsuri şi o sticlă mare de Fanta.

Fata nu pare să-l audă. El încearcă să-i descifreze expresia feţei. Să vadă dacă începe să fie neliniştită sau deprimată, sau închisă în sine.

— Ce crezi, ne vom căsători? întreabă ea.

— Da, minte el.

— Numai că florile mă fac să mă gândesc la înmormântarea mamei şi la chipul lui tata, atunci când...

— Nu avem nevoie de flori, spune el.

— Deşi lăcrămioarele îmi plac.

— Şi mie, aprobă el cu glas slab.

Fata roşeşte de încântare şi el o aude prefăcându-se că-i vine să caşte, de dragul lui.

— Mi-e aşa de somn, spune ea, părăsind camera. Vrei să dormim?

— Nu, răspunde Axel Riessen, mai mult pentru sine, dar se ridică şi o urmează.

Trece prin încăperi cu senzaţia intensă că părţi din corpul lui încearcă să-l oprească. Se simte neîndemânatic şi ciudat de lent, când o urmează pe coridor, peste pardoseala de marmură şi apoi sus, pe scară, prin două saloane, până în camerele unde obişnuieşte să se retragă seara.

Fata e subţire şi scundă, nu-i ajunge la piept. Părul a reînceput să-i crească pe cap, după ce şi l-a ras, săptămâna trecută. Îl îmbrăţişează grăbit şi el apucă să simtă mirosul de zahăr ars al gurii ei.

41 Insomnia

Sunt deja zece luni de când Axel Riessen a întâlnit-o prima oară pe Beverly Andersson. Totul a pornit de la problemele lui cronice cu somnul. După o întâmplare care avusese loc cu mai mult de treizeci de ani în urmă, nu mai putea să doarmă. Existenţa lui funcţiona atâta vreme cât lua somnifere, dormea un somn chimic fără vise şi din care se trezea obosit.

Dar măcar dormea.

Era silit să crească încontinuu doza, iar pastilele creau un freamăt adormitor care-i învăluia gândurile. Dar, după mai mult de douăzeci de ani de consum intens, fusese găsit de fratele lui în hol, inconştient şi cu sângele curgându-i din nas.

Cei de la institutul Karolinska descoperiseră că suferă de ciroză.

Distrugerea celulelor se producea atât de rapid, că fusese pus pe o listă de aşteptare pentru un transplant de ficat, imediat după controlul obligatoriu. Dar, pentru că avea grupa de sânge 0 şi tipul de ţesut era foarte neobişnuit, numărul de posibili donatori era teribil de redus.

Fratele lui mai mic ar fi putut să-i doneze o parte din ficat dacă n-ar fi avut şi el, la rândul său, o problemă cardiacă atât de serioasă, încât inima sa nu putea face faţă unei asemenea operaţii.

Speranţa de a găsi un donator de ficat era aproape inexistentă, însă, dacă Axel se abţinea de la alcool şi de la somniferele lui, atunci n-avea să moară. Şi împreună cu o doză serioasă de Konakion, Inderal şi Spironolactonă, ficatul putea funcţiona, iar el putea duce o viaţă normală.

Problema era că iar se confrunta cu lipsa somnului, nu dormea mai mult de o oră, două pe noapte. A fost internat într-o clinică din Göteborg specializată în tulburările de somn, a trecut printr-o polisomnografie şi a primit diagnosticul de insomnie. Dar, pentru că medicaţia era exclusă, a putut doar să fie sfătuit să recurgă la unele tehnici de relaxare, să mediteze, să încerce hipnoză şi autosugestie, însă nimic nu l-a ajutat.

La patru luni după colapsul ficatului, a avut o perioadă în care n-a dormit deloc timp de nouă zile şi a suferit o cădere nervoasă asemănătoare unei psihoze.

S-a internat de bunăvoie în aşezământul psihiatric privat *Inima Sfintei Maria*.

Acolo a întâlnit-o pe Beverly, pe atunci ea nu avea mai mult de paisprezece ani.

Ca de obicei, Axel zăcea treaz în camera lui, era poate trei noaptea, întuneric beznă, când ea a deschis uşa. Era un suflet nefericit, un *walker*, rătăcea nopţile pe culoarele aşezământului.

Poate doar căuta pe cineva la care să rămână.

Axel zăcea acolo, disperat şi neputând să doarmă, când a intrat fata. S-a oprit nemişcată în faţa lui, cămaşa lungă de noapte i se târa pe duşumea.

— Am văzut cum luminează aici, înăuntru, a şoptit ea. Vine o strălucire de la tine.

Apoi s-a urcat în pat, lângă el. Axel era ameţit din pricina lipsei de somn, nu ştia ce face, a prins-o tare, prea tare şi a strâns-o lângă el.

Fata n-a spus nimic, ci doar a stat acolo.

El s-a agăţat cu putere de trupul mic, şi-a lipit faţa de gâtul ei şi atunci brusc s-a prăbuşit în somn.

A căzut în vise şi în apa somnului.

A fost vorba doar de câteva minute prima oară, însă pe urmă ea a venit în fiecare noapte.

El o prindea, o ţinea strâns şi adormea plin de transpiraţie.

Instabilitatea psihică s-a ameliorat şi Beverly n-a mai colindat pe culoare.

Axel Riessen şi Beverly Andersson au ales amândoi să părăsească *Inima Sfintei Maria* şi ce s-a întâmplat mai apoi a fost o înţelegere tăcută şi confuză între ei doi.

Au înţeles că adevăratul motiv al acestui aranjament trebuie ţinut secret, dar, văzut din afară, Beverly primise aprobarea tatălui ei să locuiască în gazdă într-un apartament separat la Axel Riessen, în aşteptarea unui apartament propriu, studenţesc.

Beverly Andersson are acum cincisprezece ani şi a primit diagnosticul de comportament bipolar. Este lipsită de măsură în relaţiile cu ceilalţi oameni şi nu posedă capacitatea de a trasa limite. Nu are un instinct normal de supravieţuire.

Înainte, fete ca Beverly erau închise în aziluri de nebuni, erau sterilizate cu forţa sau lobotomizate, de teama desfrâului.

În continuare, fete ca Beverly întotdeauna merg acasă cu cine nu trebuie şi îşi pun toată încrederea în cei care nu le vor binele.

Dar Beverly are noroc că l-a găsit pe Axel Riessen. Acesta îşi repetă mereu că nu e pedofil, că nu vrea să-i facă rău sau să câştige bani de pe urma ei. Are nevoie de ea doar ca să poată dormi.

Beverly vorbeşte deseori despre căsătorie, lucru care se va întâmpla când ea va fi suficient de mare.

Axel Riessen o lasă să-şi dea frâu liber fanteziilor despre căsătorie, pentru că asta o face mulţumită şi liniştită. Îşi spune că în felul acesta o păzeşte de lumea înconjurătoare, însă de bună seamă ştie că profită de ea. Îi e ruşine, dar nu poate găsi o altă soluţie, e îngrozit să nu cadă din nou în ghearele insomniei.

Beverly apare cu periuţa de dinţi în mână. Face un semn cu capul spre cele trei viori care sunt agăţate pe perete.

— De ce nu cânţi la ele?

— Nu pot, îi răspunde Axel, zâmbind.

— Trebuie doar să atârne acolo? Dă-le mai bine cuiva care ştie să cânte.

— Iubesc viorile pentru că le-am primit de la Robert.

— Nu vorbeşti aproape niciodată despre fratele tău.

— E complicat...

— Construieşte viori în atelierul lui, spune ea.

— Da, Robert îşi construieşte viorile... şi cântă într-o orchestră de cameră.

— Poate să cânte la nunta noastră? îl întreabă fata, ştergându-şi pasta de dinţi din colţurile gurii.

Axel o priveşte şi speră că nu-i observă expresia împietrită a feţei, atunci când îi răspunde:

— Ce idee bună!

Simte cum oboseala vine în valuri, se revarsă peste trupul, peste creierul lui. Trece prin faţa ei, intră în dormitor şi se lasă pe marginea patului.

— Mi-e somn, mi-e....

— Bietul de tine, spune ea cu seriozitate.

Axel clatină din cap.

— Am nevoie doar să dorm, spune, simţind că e gata să izbucnească în plâns.

Se ridică şi scoate o cămaşă de noapte roz.

— Te rog, Beverly, pune asta pe tine.

— Dacă vrei.

Ea se opreşte, privind tabloul de Ernst Billgren care reprezintă un vulpoi îmbrăcat în haine omeneşti, aşezat într-un fotoliu, într-un interior burghez.

— Ce tablou scârbos! spune ea.

— Aşa crezi?

Fata dă din cap şi începe să se dezbrace.

— N-ai putea să te schimbi la baie?

Ea ridică din umeri şi, când îşi scoate maioul roz, Axel se ridică — nu vrea s-o vadă goală. Se îndreaptă spre tablou, îl priveşte, apoi îl scoate şi îl pune pe parchet, întors spre perete.

*

Axel e cufundat într-un somn greu, cu faţa boţită şi fălcile încleştate. Ţine fata strâns lângă el. Brusc se trezeşte, îi dă drumul şi trage aer în piept, ca unul care se îneacă. E transpirat şi inima îi bate tare de spaimă. Aprinde veioza. Beverly doarme relaxată ca un prunc, cu gura deschisă şi fruntea umedă.

Axel începe să se gândească din nou la Carl Palmcrona. Ultima oară, s-au întâlnit la adunarea anuală a cavalerilor, la Riddarhuset. Palmcrona era beat şi s-a comportat un pic agresiv, plângându-se de ultimul embargo de arme ONU şi a rostit nişte cuvinte uimitoare: *Dacă se duce naibii totul, poţi face un Algernon şi nu mai trebuie să-ţi culegi coşmarul.*

Axel stinge din nou lampa, se aşază mai bine şi continuă să se gândească la cuvintele lui Palmcrona, de a-şi face un Algernon. Ce a vrut să spună? La ce coşmar se referea? Chiar spusese aşa?

Nu mai trebuie să-ţi culegi coşmarul.

Soarta lui Carl-Fredrik Algernon era un mister în Suedia. Până la moartea sa, Algernon fusese inspector pentru echipamente militare în cadrul Ministerului de Externe. Într-o zi de ianuarie, avusese o întâlnire cu Anders Carlberg, şeful concernului Nobel Industriers, la care se spusese că, în urma cercetărilor făcute, se descoperise că una dintre firmele concernului trecuse prin contrabandă arme în ţările din jurul Golfului Persic. Mai târziu, în aceeaşi zi, Carl-Fredrik Algernon căzuse în faţa unui metrou care venea în plină viteză, în staţia T-Centralen din Stockholm.

Gândurile lui Axel alunecă, se învârt în jurul acuzaţiilor de trafic de arme şi mită care fuseseră îndreptate împotriva societăţii pe acţiuni Bofors. Vede în faţa ochilor un bărbat căzând în faţa unui tren care vine în plină viteză.

Bărbatul cade încet, cu haina fâlfâindu-i.

Respiraţia regulată a lui Beverly îl linişteşte. Se întoarce spre ea şi îşi pune braţele în jurul trupului mic.

Fata suspină, când o trage spre el.

Axel o ţine strâns şi somnul se adună în formaţiuni asemenea norilor, gândurile se împrăştie şi dispar.

Restul nopţii are un somn superficial şi se trezeşte la cinci dimineaţa, ţinând-o convulsiv de braţele mici. Îi simte părul ţepos gâdilându-i buzele şi îşi doreşte cu disperare să-şi poată lua pastilele.

42 Inspecţia pentru Produsele Strategice

Este ora şapte dimineaţa când Axel iese pe terasa pe care o împarte cu fratele său. La opt are întâlnire cu Jörgen Grünlicht în biroul lui Carl Palmcrona, la Inspecţia pentru Produse Strategice.

Afară, aerul este deja cald, înăbuşitor. Fratele său, Robert, a deschis uşile dinspre apartamentul lui şi stă pe un şezlong. Încă nu s-a bărbierit, stă doar acolo cu braţele atârnând şi priveşte frunzele castanului, umede de rouă. Are pe el un halat uzat de mătase. E acelaşi pe care tatăl lor îl purta în dimineţile de sâmbătă.

— Bună dimineaţa, îl salută Robert.

Axel dă din cap, fără să-şi privească fratele.

— Am reparat o vioară Fiorini pentru Charles Greendirk, îi spune Robert, încercând să lege o conversaţie.

— Cu siguranţă va fi fericit, răspunde Axel reţinut.

Robert ridică privirea spre el.

— Eşti agitat?

— Un pic, ca să fiu sincer, răspunde Axel. Se pare că-mi voi schimba slujba.

— Da, de ce nu? spune distrat Robert.

Axel cercetează chipul fratelui său, ridurile adânci, creştetul capului chel. Se gândeşte cât de diferite ar fi putut fi lucrurile între ei.

— Cum îţi merge cu inima? întreabă el. Încă nu ţi s-a oprit?

Robert îşi pipăie cu mâna pieptul, înainte să răspundă:

— Nu chiar...

— Grozav.

— Şi bietul tău ficat?

Axel ridică din umeri, întorcându-se în casă.

— Diseară cântăm Schubert, spune Robert.

— E frumos.

— Mă gândeam că poate...

Robert tace, îşi priveşte fratele, apoi schimbă subiectul:

— Fata care are camera de sus...

— Da... Beverly, spune Axel.

— Cât o să mai locuiască acolo? întreabă Robert, privindu-l printre gene.

— Nu ştiu, răspunde acesta. I-am promis tatălui ei că poate locui aici până găseşte un apartament studenţesc.

— Da, tu întotdeauna te-ai îngrijit de bondari răniţi şi de broaşte, care...

— Beverly este o fiinţă omenească, îl întrerupe Axel.

Deschide uşa înaltă de la terasă şi îşi vede chipul alunecând peste suprafaţa curbată a sticlei, când intră. Ascuns după draperie, îl priveşte apoi pe fratele său, cum se ridică de pe şezlong, se scarpină pe burtă şi coboară scările spre mica grădină şi spre atelier. De îndată ce acesta a dispărut, Axel se întoarce în camera sa şi o trezeşte cu grijă pe Beverly, care doarme cu gura deschisă.

*

Inspecţia pentru Produse Strategice este o organizaţie de stat care a fost înfiinţată în 1996. ISP a preluat răspunderea pentru toate chestiunile care au legătură cu comerţul de arme şi produsele cu dublă utilizare.

ISP îşi are birourile la etajul cinci, într-o clădire roz-somon de pe Klarabergviadukten numărul 90.

Când Axel ajunge sus cu liftul, vede că Jörgen Grünlicht de la Departamentul de afaceri externe îl aşteaptă în faţa uşilor mari de sticlă. Acesta dă din cap nerăbdător, cu toate că mai sunt două minute până la ora opt, scoate o cartelă, tastează un cod şi apoi îl lasă pe Axel să intre primul. Jörgen Grünlicht este un bărbat înalt, cu faţa acoperită de pete albe care lucesc în modele neregulate pe pielea lui roşcovană.

Merg în biroul lui Carl Palmcrona, alcătuit din mai multe încăperi pe colţ, cu ferestre uriaşe care dau spre intersecţia din spatele Gării Centrale, spre lacul Klara şi spre zidurile întunecate ale clădirii Primăriei.

Deşi e situat într-o zonă exclusivistă, sediul ISP are un aer ascetic. Podeaua e acoperită cu linoleum, mobilierul e simplu şi neutru, din lemn de pin alb. Ca şi cum ar vrea să sugereze că orice export de arme e îndoielnic din punct de vedere moral, îşi spune Axel, simţind cum îl trec fiorii.

E o senzaţie macabră să se afle aici, în biroul lui Palmcrona, la atât de puţin timp după moartea acestuia.

Axel aude un sunet înalt venind dinspre armătura de ţevi din tavan, ca o notă cântată la un pian dezacordat. Brusc, îşi aminteşte că a auzit cândva acelaşi sunet ascultând Sonata numărul 1 a compozitorului John Cage.

Jörgen Grünlicht închide uşa şi, când îl roagă pe Axel Riessen să ia loc, pare încordat, în ciuda zâmbetului amical.

— Foarte bine că ai putut veni aşa de repede, spune el, întinzându-i dosarul cu contractul.

— M-am străduit, zâmbeşte Axel.

— Aşază-te şi citeşte-l, spune Grünlicht, trecând mâna peste birou.

Axel se aşază pe scaunul inconfortabil, pune dosarul pe birou şi apoi ridică privirea.

— O să mă uit şi îţi dau un semn săptămâna viitoare.

— E un contract foarte avantajos, dar oferta nu e valabilă o perioadă nelimitată, spune Jörgen Grünlicht.

— Sunteţi grăbiţi, ştiu.

— Conducerea vrea să te aibă neapărat pe dumneata, cu cariera, cu reputaţia dumitale, nu există un nume mai bun, dar, în acelaşi timp, nu putem lăsa activitatea să stea pe loc.

Axel deschide mapa şi încearcă să-şi alunge o senzaţie neplăcută, bănuiala că a nimerit într-o cursă. Simte ceva forţat în comportamentul prea insistent al lui Grünlicht, ceva ascuns şi dubios.

Dacă va semna contractul, va fi director general al ISP. Va lua singur hotărâri asupra exportului suedez de arme. Axel a lucrat în cadrul ONU pentru dezarmarea gherilelor, cu scopul de a micşora valul de arme convenţionale şi îşi doreşte să vadă această funcţie ca o continuare a misiunii sale.

Citeşte cu atenţie contractul şi vede că e foarte bun, aproape prea bun. În timpul lecturii, roşeşte de câteva ori.

— Bun venit la bord, zâmbeşte Jörgen Grünlicht, întinzându-i stiloul.

Axel îi mulţumeşte, îşi scrie numele pe contract şi se ridică, întorcându-şi spatele către Grünlicht şi privind pe fereastră. Zăreşte cele trei coroane de pe acoperişul Primăriei, aproape invizibile în ceaţa luminoasă.

— Nu-i o privelişte prea urâtă, murmură Jörgen Grünlicht. Mai bună decât din camera mea de la UD[19].

Axel se întoarce spre el.

— Pentru moment, ai trei probleme în braţe, dintre care cea din Kenya e cea mai grabnică. E o afacere mare şi importantă. Te sfătuiesc s-o rezolvi repede, imediat, aş spune. Carl a făcut deja toată treaba, aşa că...

Jörgen tace, împinge documentul spre Axel, apoi îl priveşte cu o strălucire ciudată în ochi. Axel are impresia că de fapt ar vrea să-i pună tocul în mână şi să-l silească să scrie.

— Sunt sigur că vei fi un foarte bun urmaş al lui Carl.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, îl bate pe Axel pe umăr şi porneşte cu paşi repezi spre ieşire. În uşă, se întoarce şi spune scurt:

— Întâlnire cu grupul de referenţi azi la ora cincisprezece.

Axel rămâne singur în încăpere. O tăcere surdă se înalţă în jurul lui. Se aşază din nou la birou şi îşi aruncă ochii peste documentele pe care Carl Palmcrona le-a lăsat nesemnate.

Materialul este foarte detaliat. E vorba despre un export de 1,25 milioane de unităţi de muniţie de 5,56 x 4,45 milimetri pentru Kenya. Comisia de export a votat pentru o recomandare pozitivă, hotărârea preliminară a lui Palmcrona a fost pozitivă şi Silencia Defence AB este o întreprindere serioasă cu o reputaţie bună. Dar exportul nu poate fi

[19] Utrikes Departementet — Ministerul de Externe.

efectuat înainte ca ultima treaptă, directorul general al ISP, să dea aprobarea.

Axel se lasă pe spate şi se gândeşte la cuvintele misterioase ale lui Palmcrona, de-a face un Algernon, pentru a nu trebui să culeagă roadele coşmarului.

43 Un computer clonat

Göran Stone îi zâmbeşte lui Joona Linna, apoi scoate din geantă un plic, îl deschide şi lasă să-i cadă cheia în palmă. Saga Bauer stă lângă uşa liftului cu privirea coborâtă. Se află toţi trei în faţa apartamentului lui Carl Palmcrona din Grevgatan numărul 2.

— Tehnicienii noştri vin mâine, spune Göran.

— Ştii la ce oră? întreabă Joona.

— La ce oră, Saga? repetă Göran întrebarea.

— Cred că noi...

— Crezi? o întrerupe el. Ar trebui să ştii exact ora.

— Zece, răspunde ea încet.

— Şi vrei să fii amabilă să le spui că eu personal vreau să înceapă cu verificarea computerului şi a telefoanelor?

— Da, le-am zis să...

Göran o face să tacă printr-o mişcare a mâinii, iar când telefonul lui începe să sune, răspunde, îndepărtându-se câţiva paşi în jos, pe scară, se aşază pe pervazul ferestrei cu pătrate de geam cafenii şi roşii şi vorbeşte.

Joona se întoarce spre Saga, întrebând-o cu glas scăzut:

— Nu eşti tu şefa anchetei preliminare?

Saga clatină din cap.

— Ce se întâmplă? întreabă el.

— Nu ştiu, răspunde ea. E întotdeauna la fel, ăsta nu-i domeniul lui Göran, el n-a lucrat niciodată cu trupele antitero.

— Şi ce-ai de gând să faci în această situaţie?

— Nu e nimic de...

Se întrerupe, atunci când Göran Stone îşi termină convorbirea şi vine din nou la ei. Saga întinde mâna, ca să ia cheia de la uşa lui Palmcrona.

— Cheia, spune ea.

— Ce?

— Eu sunt conducătoarea anchetei.

— Ce spui de chestia asta? râde Göran Stone spre Joona.

— Cu siguranţă, nimic nu e greşit cu tine, Göran, spune Joona. Dar adineauri am fost la o întâlnire cu şefii noştri şi acolo am acceptat să lucrez împreună cu Saga Bauer.

— Poate veni şi ea, sugerează Göran repede.

— Ca şef al anchetei preliminare, precizează Saga.

— Vreţi să scăpaţi de mine — sau despre ce naiba e vorba? întreabă Göran Stone cu un surâs uimit şi uşor jignit.

— Poţi veni şi tu dacă vrei, răspunde Joona liniştit.

Saga ia cheia din mâna lui Göran.

— Îl sun pe Verner, spune, luând-o în jos, pe scări.

Îi aud paşii pe scară în timp ce vorbeşte cu şeful la telefon, iar tonul îi e din ce în ce mai indignat şi, în cele din urmă, strigă „nenorociţilor" aşa de tare, că răsună în toată clădirea.

Saga se sileşte să-şi alunge un zâmbet, se concentrează şi vâră cheia în broască, o răsuceşte de două ori şi deschide uşa grea.

Sechestrul pus de poliție a fost ridicat după ce suspiciunea de crimă n-a fost confirmată. Ancheta preliminară a fost închisă imediat, atunci când raportul anatomopatologic al lui Nils Åhléns a fost gata: autopsia a întărit punct cu punct afirmația lui Joona Linna referitoare la felul în care a avut loc sinuciderea. Carl Palmcrona și-a luat viața spânzurându-se cu o frânghie, pe care a atârnat-o de cârligul lămpii din tavanul apartamentului său. Cercetarea locului a fost întreruptă și probele trimise la laboratorul criminalistic de la Linköping n-au mai fost analizate.

Dar acum au aflat ceva important: cu o zi înainte să fie găsit cadavrul lui Palmcrona, Björn Almskog i-a scris o scrisoare.

Mai târziu, în aceeași seară, a fost asasinată Viola Fernandez, pe iahtul lui Björn Almskog.

Björn este o verigă între cele două decese. Două morți care ar fi fost clasate drept sinucidere și accident, fără absolut nicio legătură între ele, dacă iahtul s-ar fi scufundat în mare.

Saga și Joona pătrund în hol și constată că n-a venit niciun fel de corespondență. În aer plutește un miros de leșie. Continuă să traverseze încăperile mari. Lumina soarelui intră în valuri pe ferestre. Acoperișul roșu de tablă de pe cealaltă parte a străzii strălucește. Din balconul închis poți privi peste apa sclipitoare din Nybroviken.

Plasticul de protecție pus de tehnicieni a fost îndepărtat și sub cârligul lămpii din salonul gol parchetul a fost bine șters.

Trec cu pași rari peste parchetul care scârțâie. În mod bizar, în apartamentul lui Palmcrona nu mai dăinuie senzația de moarte. Acest loc pare însuflețit. Joona și Saga

simt acelaşi lucru. Camerele mari, cu puţină mobilă, emană un fel de linişte confortabilă.

— Ea vine în continuare, spune brusc Saga.

— Exact, răspunde imediat Joona, zâmbind. Menajera, ea a fost aici şi a făcut curat, a ridicat corespondenţa, a pus cearşafuri curate şi aşa mai departe.

Amândoi se gândesc că nu este ceva neobişnuit atunci când cineva moare pe neaşteptate. Oamenii refuză să creadă că viaţa lor s-a schimbat. În loc să accepte noul, ei au acelaşi comportament ca mai înainte.

Se aude soneria de la intrare. Saga pare un pic neliniştită, dar îl urmează totuşi pe Joona în hol.

Uşa e deschisă de un bărbat cu capul ras, îmbrăcat într-un trening negru, lăbărţat.

— Joona mi-a spus să arunc hamburgerul şi să vin imediat aici.

— El este Johan Jönson, specialist în informatică, explică Joona.

— Joona o ţine tot înainte, spune Johan cu un accent finlandez apăsat. Drumul o coteşte, Joona nu.

— Saga Bauer este comisar la Serviciul Secret, face Joona prezentările.

— Conversăm sau acţionăm? întreabă Johan Jönson.

— Termină odată, se răsteşte Saga.

— Trebuie să verificăm computerul lui Palmcrona, spune Joona. Cât timp ne ia?

Pornesc spre camera de lucru.

— Va fi folosit drept dovadă? întreabă Johan Jönson.

— Da, răspunde Joona.

— Prin urmare, vreţi să clonez computerul? întreabă Johan Jönson.

— Cât timp ne ia? repetă Joona.

— Cât să-i spui câteva vorbe de duh domnişoarei de la Säpo, răspunde el, fără să se clintească.

— Ce-i cu tine? întreabă Saga iritată.

— Pot să te întreb dacă te întâlneşti cu cineva? se aventurează Johan Jönson cu un surâs timid.

Ea îl priveşte în ochi şi aprobă cu mare seriozitate. El pleacă privirea, mormăie ceva şi apoi dispare în camera de lucru a lui Carl Palmcrona.

Joona împrumută o pereche de mănuşi de protecţie de la Saga, apoi se uită prin corespondenţa din sertar, dar nu găseşte nimic special. Sunt doar câteva plicuri de la bancă, de la fisc, informaţii de la biroul guvernamental, rezultatele analizelor de la specialistul în osteopatie de la Sophiahemmet şi procesul-verbal de la şedinţa de vară a asociaţiei de locatari.

Se întorc în încăperea unde cântase muzica, atunci când Palmcrona fusese găsit mort. Joona se aşază pe una dintre canapelele Carl Malmsten şi îşi mişcă atent mâna prin faţa micului ecran, luminat în albastru, al combinei muzicale. Din difuzoare se revarsă imediat notele unei singure viori. Un virtuoz trezeşte la viaţă o melodie în registrul cel mai înalt, dar cu izbucniri pasionale.

Joona se uită la ceas, o lasă pe Saga lângă combina muzicală şi merge în camera de lucru. Johan Jönson nu e acolo, ci stă la masa din bucătărie cu laptopul în faţă.

— A mers? întreabă Joona.

— Ce?

— Ai putut să copiezi conţinutul computerului lui Palmcrona?

— Sigur că da — e o clonare simplă, răspunde Johan ca şi cum n-ar fi înţeles de fapt întrebarea.

Joona înconjoară masa şi priveşte pe ecran.

— Ajungi la e-mailul lui?

Johan Jönson deschide programul.

— Ta, da, da, face el.

— Trecem prin corespondenţa lui din ultima săptămână, continuă Joona.

— Începem cu ce-i la coş?

— Da, da!

— Crezi că Saga mă place? întreabă brusc Johan Jönson.

— Nu, răspunde Joona.

— Dragostea începe cu năbădăi.

— Încearcă s-o tragi de păr, spune Joona, arătând în acelaşi timp spre ecran.

Johan Jönson deschide folderul cu e-mailuri şterse, zâmbind pieziş.

— *Jackpot-voitto*, spune Johan.

Joona vede trei mesaje de la „skunk@hotmail.com".

— Deschide-le, şopteşte Joona.

Johan Jönson apasă pe primul şi mesajul lui Björn Almskog umple în acelaşi moment tot ecranul calculatorului.

— Jesus Christ Superstar, şopteşte Johan, dându-se la o parte.

44 Scrisoarea

Joona citeşte scrisoarea, apoi rămâne nemişcat un moment, deschide celelalte două mesaje, le citeşte de câte două ori şi se duce la Saga Bauer.

— Aţi găsit ceva? îl întreabă ea.

— Da... doi iunie, începe Joona. Atunci Carl Palmcrona a primit un mesaj de la Björn Almskog, via o adresă anonimă, mesaj prin care era şantajat.

— Deci, e vorba despre şantaj, oftează ea.

— Nu sunt sigur, răspunde Joona.

Apoi continuă să-i povestească despre ultimele zile ale lui Carl Palmcrona. Împreună cu Gerald James de la Consiliul de Ştiinţe Tehnice, Palmcrona vizitase fabrica de armament Silencia Defence, în Trollhättan. Aproape sigur, nu citise mesajul lui Björn Almskog înainte de a veni acasă seara, pentru că răspunsul lui către şantajist fusese trimis la ora 18:25. În mesajul respectiv, Palmcrona îl avertizează că vor fi consecinţe serioase. A doua zi, la prânz, Palmcrona îi trimite un alt mesaj şantajistului, în care îşi exprimă totala descurajare. Apoi a legat probabil o frânghie de tavan şi a rugat-o pe menajeră să-l lase în pace. După ce ea a plecat, a dat drumul la muzică, s-a

dus în salon, şi-a pus servieta în picioare, s-a urcat pe ea, şi-a trecut laţul în jurul gâtului şi a răsturnat servieta. Imediat după moartea lui, soseşte al doilea mesaj de la Björn Almskog şi, a doua zi, încă unul.

Saga se aşază lângă Joona şi citesc împreună cele cinci mesaje.

Primul mesaj de la Björn Almskog, miercuri 2 iunie, ora 11:37:

Domnule Carl Palmcrona,

Vă scriu pentru a vă spune că mă aflu în posesia originalului unei fotografii compromiţătoare. Pe fotografie apăreţi într-o lojă privată bând şampanie împreună cu Raphael Guidi. Pentru că am convingerea că acest document este compromiţător, sunt gata să vă vând fotografia pe un milion de coroane. De îndată ce veţi depune această sumă în contul 837-9 222701730, fotografia vă va fi trimisă şi întregul istoric al acestei corespondenţe va fi distrus.

Cu cele mai bune urări, din partea unui ticălos

Mesajul de răspuns de la Carl Palmcrona, miercuri 2 iunie, ora 18:25:

Habar n-am cine eşti, dar un lucru ştiu sigur: nu înţelegi în ce te-ai băgat, nu ai nici cea mai mică idee.
Prin urmare, te avertizez că este ceva foarte grav şi te implor: te rog, trimite-mi fotografia înainte de-a fi prea târziu.

Următorul mesaj de la Carl Palmcrona, joi 3 iunie, ora 14:02:

Acum e prea târziu, atât tu, cât şi eu vom muri.

Următorul mesaj de la Björn Almskog, joi 3 iunie, ora 16:02:

Mă predau, fac cum spuneţi.

Al treilea mesaj de la Björn Almskog, vineri 4 iunie, ora 07:45:

Am trimis fotografia. Uitaţi că v-am scris vreodată.

Cu cele mai bune urări, din partea unui ticălos

După ce citeşte mesajele de două ori, Saga îl priveşte grav pe Joona şi apoi spune că ele conţin esenţa tragediei:

— Björn Almskog vrea să-i vândă lui Palmcrona o fotografie compromiţătoare. Este evident că Palmcrona crede în existenţa fotografiei şi este, de asemenea, evident că ceea ce înfăţişează fotografia e mult mai grav decât şi-a închipuit Björn. Palmcrona îl avertizează pe Björn că nu are nici cea mai mică intenţie de a-i oferi bani, în schimb pare să creadă că însăşi existenţa fotografiei este periculoasă pentru amândoi.

— Şi ce crezi că se întâmplă mai departe? întreabă Joona.

— Palmcrona aşteaptă un răspuns, sau prin e-mail, sau prin poştă, spune Saga. Când răspunsul nu soseşte, trimite al doilea mesaj, în care îi spune că vor muri amândoi.

— Şi pe urmă, se spânzură, adaugă Joona.

— Când Björn ajunge la internet-café şi citeşte al doilea mesaj al lui Palmcrona, se sperie şi-i răspunde că va face cum spune el.

— Fără să ştie că acesta este deja mort.

— Exact. Deja e prea târziu şi tot ce va face el după aceea e, de fapt, în zadar...

— Pare să acţioneze stăpânit de panică, după al doilea mesaj al lui Palmcrona, spune Joona. Întrerupe orice plan de şantaj, acum nu vrea decât să scape.

— Dar problema e că fotografia se află în apartamentul lui Penelope.

— Abia când aceasta pleacă la televiziune pentru a participa la dezbatere, el are posibilitatea să ia fotografia, continuă Joona. Aşteaptă afară, o vede urcând în taxi, aleargă înăuntru, o întâlneşte pe fetiţa de pe scară, se grăbeşte să intre în apartament, smulge fotografia de pe geamul uşii, ia metroul, îi trimite fotografia lui Palmcrona prin poştă, îi trimite şi un e-mail, se duce în apartamentul lui, îşi ia bagajul, pe urmă ajunge cu autobuzul în Södermalm şi, în sfârşit, la iahtul din portul de la Långholmen.

— Aşadar, ce te face să crezi că este mai mult decât un şantaj obişnuit?

— Apartamentul lui Björn a fost distrus în întregime de un incendiu abia la trei ore după ce acesta l-a părăsit, spune Joona. Experţii în investigarea cauzelor incendiului sunt convinşi că ceea ce a provocat incendiul a fost un fier de călcat uitat în priză în apartamentul vecin, dar...

— În cazul acesta, am încetat de mult să mai cred în coincidenţe, îl întrerupe Saga.

— Şi eu la fel, zâmbeşte Joona.

Se uită din nou la mesaje şi Joona arată spre cele scrise de Palmcrona.

— Palmcrona trebuie să fi luat legătura cu cineva între primul şi al doilea mesaj.

— Primul conţine un avertisment, precizează Saga. Al doilea spune că e prea târziu, că amândoi vor muri.

— Cred că Palmcrona a sunat pe cineva, când a primit mesajul prin care era şantajat, s-a speriat de moarte, dar a sperat să primească ajutor, continuă Joona. Abia când a înţeles că nu există nicio soluţie a scris al doilea mesaj, în care, pur şi simplu, îl anunţă că vor muri amândoi.

— Punem pe cineva să-i verifice listele de convorbiri telefonice, spune Saga.

— Erixon se ocupă de asta.

— Ce-ar mai fi?

— Trebuie să vedem cine e persoana pe care o pomeneşte Björn în primul mesaj, răspunde Joona.

— Raphael Guidi? întreabă Saga.

— Ştii cine este?

— Toată lumea îl numeşte Raphael, după arhanghel, explică Saga. E un om de afaceri italian care aranjează livrări de armament în Orientul Mijlociu şi în Africa.

— Vânzare de armament, completează Joona.

— Raphael se ocupă cu asta de treizeci de ani şi a construit un imperiu privat, dar nu cred că este amestecat. Interpolul nu a avut niciodată nimic împotriva lui, au existat bănuieli, dar nimic altceva.

— E ceva neobişnuit ca Palmcrona să-l întâlnească pe Raphael Guidi? întreabă Joona.

— Dimpotrivă. Făcea parte din slujba lui, deşi se poate spune că e total nepotrivit să ciocnească un pahar cu şampanie.

— Dar nu e ceva pentru care să-ţi iei viaţa sau pentru care să ucizi, observă Joona.

— Nu, zâmbeşte ea.

— În cazul acesta, fotografia trebuie să conţină ceva mai mult, ceva periculos.

— Dacă Björn i-a trimis fotografia lui Palmcrona, atunci ea trebuie să se afle în apartament, spune Saga.

— Am verificat corespondenţa şi...

Tace brusc şi Saga îi aruncă o privire:

— Ce e? La ce te gândeşti? îl întreabă.

— Nu există decât scrisori personale în corespondenţă, nicio reclamă, nicio notă de plată, spune el. Poşta era deja sortată, când a ajuns aici.

45 După autostradă

Menajera Edith Schwartz nu are telefon. Locuieşte la aproximativ doisprezece kilometri nord de Stockholm, lângă Knivsta. Joona stă tăcut lângă Saga. Ea conduce cu viteză moderată pe Sveavägen. Părăsesc centrul oraşului prin Norrtull şi continuă pe autostradă, prin faţa spitalului Karolinska.

— Cercetarea apartamentului lui Penelope, făcută de Säpo, e gata, spune ea. Am trecut prin tot materialul şi ea nu are nicio legătură cu vreun grup extremist de stânga. Dimpotrivă, îi critică aspru, este pacifistă declarată şi a apărut în dezbateri, declarându-se revoltată de metodele acestora. Am citit şi puţinele informaţii pe care le avem despre Björn Almskog. Acesta lucrează la *Debaser*, în Medborgarplatsen, nu e implicat în politică, dar a fost arestat cu ocazia unui festival organizat de *Reclaim the City*.

Trec repede prin faţa gardului negru al cimitirului Norra şi a vegetaţiei înalte din parcul Haga.

— Am cercetat arhiva noastră, explică Saga. Tot ce avem despre grupările extremiste de stânga şi de dreapta din Stockholm... mi-a luat aproape întreaga noapte.

Materialul este, de bună seamă, secret, dar trebuie să ştii că Säpo a comis o greşeală: Penelope şi Björn nu sunt amestecaţi în vreun sabotaj sau în altceva de genul acesta. Sunt aproape înduioşător de inocenţi.

— Aşa că, ai abandonat pista asta?

— Sunt convinsă, exact ca şi tine, că anchetăm ceva ce ţine de cu totul alt segment, că nu e vorba despre extremişti, fie ei de dreapta, ori de stânga... Probabil, ţine de ceva mult mai puternic decât Säpo şi decât Departamentul de Criminalistică. Vreau să spun, moartea lui Palmcrona, incendierea apartamentului lui Björn, asasinarea Violei şi aşa mai departe... este vorba despre cu totul alte lucruri.

Se lasă tăcerea şi Joona îşi aminteşte de menajeră, cum îl privise în ochi, întrebându-l dacă l-au dat jos pe Palmcrona.

— Cum adică: „Dacă l-am dat jos"?

— Vă cer iertare, eu sunt doar menajera, credeam...

El a întrebat-o dacă a văzut ceva special.

— O frânghie legată de cârligul lămpii în salonul mic, a răspuns ea.

— Ai văzut frânghia?

— Fireşte.

Fireşte, gândeşte Joona privind autostrada cu un panou antifonic pe dreapta, protejând cartierul de vile şi stadionul. Menajera pronunţase „fireşte" aproape şuierat, amănuntul acesta i-a rămas lui Joona în minte, în vreme ce-şi aminteşte chipul femeii când el îi explicase că va fi probabil rugată să treacă pe la secţia de poliţie, să stea de vorbă cu un poliţist. Nu reacţionase cu îngrijorarea la care se aştepta el, dăduse doar din cap.

Trec de Rotebro, unde dezgropaseră rămăşiţele omeneşti vechi de zece ani ale lui Johan Samuelsson, în grădina Lydiei Evers, atunci când îl căutau pe Benjamin, fiul

lui Erik Maria Bark[20]. Era iarnă atunci, acum e plin de verdeaţă în jurul şinelor de cale ferată ruginite, al parcărilor şi, mai jos, în grădinile caselor.

Joona îi telefonează lui Nathan Pollock, la Comisariatul general şi, după două apeluri, îi aude vocea uşor nazală:

— Nathan.

— Tu şi Tommy Kofoed aţi cercetat urmele de sub corpul lui Palmcrona.

— Cercetarea a fost suspendată, răspunde Pollock şi Joona îl aude scriind la un computer.

— Da, dar acum...

— Ştiu, îl întrerupe acesta. Am vorbit cu Carlos, mi-a povestit care e stadiul anchetei.

— Poţi să te uiţi din nou?

— Tocmai asta fac, răspunde Pollock.

— Grozav, spune Joona. Când crezi că eşti gata?

— Acum, răspunde el. Urmele provin de la Palmcrona şi de la menajera acestuia, Edith Schwartz.

— Nimeni altcineva?

— Nu.

Saga păstrează o viteză constantă de 140 de kilometri la oră şi continuă în direcţia nord, pe Europaväg 4.

Joona şi Saga au fost împreună la sediul poliţiei, au ascultat înregistrarea interogatoriului cu Edith Schwartz, urmărind în acelaşi timp comentariile scrise de mână ale lui John Bengtsson.

Acum, Joona îşi derulează în minte interogatoriul: după formalităţile obişnuite, John Bengtsson o anunţă că nu este suspectă de nimic, dar că speră că ea va putea

[20] Aluzie la romanul anterior, *Sub hipnoză*.

să-i ajute să facă puţină lumină în cazul morţii lui Carl Palmcrona. Apoi se lasă tăcerea, se aude un slab şuierat de la sistemul de ventilaţie, un scaun scârţâie din când în când, un pix fâşâie pe hârtie. În protocol, John Bengtsson a scris că, întrucât Edith Schwartz arăta indiferenţă, a ales să aştepte să vorbească ea prima.

Au trecut mai mult de două minute până ce femeia a început să povestească. Minutele trec greu atunci când nu faci decât să stai în faţa unui poliţist la un birou, în vreme ce nu se imprimă pe bandă nimic altceva decât o lungă tăcere.

— Domnul Palmcrona îşi scosese pardesiul? a întrebat ea apoi.

— De ce întrebi? a replicat John Bengtsson prietenos.

Ea a tăcut din nou, tăcerea a durat aproximativ o jumătate de minut, înainte de-a fi întreruptă de John:

— Avea pardesiul pe el când l-ai întâlnit ultima oară? a întrebat el.

— Da.

— I-ai spus mai devreme comisarului Joona Linna că ai văzut o frânghie atârnând din tavan.

— Da.

— La ce credeai că va fi folosită?

Niciun răspuns.

— Câtă vreme a atârnat acolo?

— De miercuri, a răspuns ea calm.

— Aşadar, ai văzut frânghia atârnând de pe 2 iunie, ai mers acasă, te-ai întors a doua zi, 3 iunie, ai văzut-o din nou, l-ai întâlnit pe Palmcrona, ai părăsit apartamentul şi te-ai întors pe 5 iunie, la ora 14:30... şi atunci l-ai întâlnit pe comisarul Linna.

În protocol scrie că Edith a înălţat din umeri drept răspuns.

— Poţi povesti cu propriile dumitale cuvinte cum s-a întâmplat?

— Sosesc la apartamentul domnului Palmcrona la ora şase dimineaţa. Doar dimineaţa am voie să folosesc cheia, pentru că el doarme până la ora şase şi jumătate. Este foarte atent cu numărul orelor de somn, nu doarme mai mult nici duminica. Macin cafeaua cu râşniţa de mână, tai două felii de franzelă, le ung cu cremă de brânză Bregott, pun pe ele două felii de pateu de ficat cu trufe, castravete murat şi alături, o felie de brânză Cheddar. Pun o faţă de masă scrobită şi vesela de vară. Ziarele de dimineaţă nu trebuie să aibă suplimentele de reclame şi de sport şi să se afle împăturite, la dreapta.

Cu o minuţiozitate uimitoare, a relatat apoi cum a gătit chiftelele din carne de vacă cu sos de smântână, felul obişnuit al zilei de miercuri, şi cum a pregătit micul dejun pentru joi.

Ajungând la momentul când se întorsese sâmbătă cu proviziile pentru sfârşitul de săptămână şi sunase la uşă, a tăcut.

— Înţeleg că e greu, a spus John Bengtsson după un moment. Dar eu am stat aici şi am ascultat tot ce-ai povestit. Ai parcurs zilele de miercuri şi joi, ţi-ai amintit fiecare detaliu, dar nici măcar o singură dată n-ai pomenit nimic legat de dispariţia neaşteptată a lui Carl Palmcrona.

Femeia tăcea, fără să dea vreo explicaţie.

— Trebuie să te rog să te întorci în timp, a continuat John Bengtsson cu răbdare. Ştiai că Palmcrona e mort atunci când ai sunat la uşă?

— Nu, a răspuns ea.

— Nu l-ai întrebat pe comisarul Joona Linna dacă l-am dat deja jos? s-a interesat John cu o anume nerăbdare în glas.

— Ba da, a răspuns ea.

— Îl văzuseşi deja mort?

— Nu.

— La dracu'! a exclamat John iritat. Nu poţi, pur şi simplu, să povesteşti ceea ce ştii? Ce te-a făcut să întrebi dacă l-am dat jos? Exact asta ai întrebat! De ce ai făcut-o dacă nu ştiai că era mort?

În raport, John Bengtsson a scris că, din păcate, făcuse greşeala de-a se lăsa provocat de felul ei de a se eschiva şi că femeia, după izbucnirea lui, se închisese în ea.

— Sunt acuzată de ceva? a întrebat Edith cu răceală.

— Nu.

— Atunci, am terminat.

— Ne-ar fi de mare ajutor dacă...

— Nu-mi amintesc nimic mai mult, l-a întrerupt ea, ridicându-se de pe scaun.

Joona o priveşte pe Saga, ochii ei sunt îndreptaţi spre autostrada pe care gonesc şi spre trailerul din faţă.

— Mă gândesc la interogatoriul menajerei, spune Joona.

— Şi eu, răspunde ea.

— John s-a înfuriat, i se părea că Edith se contrazice. A susţinut că ştia că Palmcrona era mort atunci când a sunat la uşă, explică Joona.

— Da, aprobă Saga fără să-l privească.

— Dar ea a spus adevărul, pentru că nu ştia că e mort. Credea asta, dar nu ştia, continuă el. De aceea răspunsul ei a fost negativ.

— Edith Schwartz pare să fie o femeie specială.

— Cred că încearcă să ne ascundă ceva, fără să trebuiască să mintă, sugerează Joona.

46 Fotografia

Atât Joona, cât şi Saga se îndoiesc că vor reuşi s-o facă pe Edith Schwartz să spună ceva important, dar poate că-i va îndruma spre fotografie şi în acest fel se va încheia toată povestea.

Saga semnalizează spre dreapta, părăseşte autostrada şi încetineşte, apoi o ia la stânga pe drumul 77, trece pe viaductul de sub autostradă în direcţia Knivsta, dar foarte repede intră pe un drumeag cu pietriş, care merge paralel cu autostrada.

Brazi pitici se înghesuie pe lângă mici ogoare cultivate. Pereţii unui loc pentru strângerea îngrăşămintelor naturale s-au prăbuşit şi acoperişul de tablă atârnă strâmb.

— Ar trebui să ajungem, spune Saga, aruncând o privire pe GPS.

Merg încet până la o barieră ruginită şi se opresc. Când Joona iese din maşină, aude traficul de pe autostradă vuind înăbuşit.

Douăzeci de metri mai departe se vede o casă fără etaj, din cărămidă de un galben murdar, cu obloane închise la ferestre şi ţigle acoperite de muşchi.

Un sunet ciudat, ca un fel de zăngănit de lanţuri, se aude dinspre casă.

Saga îl priveşte pe Joona. Se deplasează cu precauţie în direcţia uşii de la intrare. În spatele casei se aude din nou zornăitul.

Sunetul se apropie repede şi un câine mare se aruncă spre ei. Se opreşte pe labele din spate cu gura deschisă, la doar un metru de Saga. Dar lanţul îl ţine în loc; pune pe pământ labele din faţă şi începe să latre. E un câine-lup mare, cu blana neîngrijită. Latră ameninţător, dă violent din cap şi fuge dintr-o parte în alta. Abia acum văd că este legat cu un lanţ lung. Când aleargă, lanţul alunecă pe cablul de sârmă cu un zgomot ascuţit.

Câinele se întoarce din nou şi se năpusteşte spre Joona, însă lanţul îl ţine iar. Latră ca scos din minţi, dar încetează brusc la auzul unei voci din casă.

— Nils, strigă o femeie.

Câinele mârâie şi se învârte pe loc, cu coada între picioare. Duşumeaua scârţâie şi, după un moment, se deschide uşa. Câinele aleargă în spatele casei, urmat de zornăitul lanţului. Edith iese pe scară, îmbrăcată într-un halat mov, scămoşat şi-i priveşte.

— Trebuie să vorbim cu dumneata, începe Joona.

— Am spus tot ce ştiam, răspunde ea.

— Putem intra?

— Nu.

Joona aruncă o privire pe lângă ea, în casa întunecată. Holul e plin de cratiţe şi farfurii, un aspirator cenuşiu, haine, pantofi şi curse de prins racii ruginite.

— E foarte bine şi aici, spune Saga pe un ton mai amabil.

Joona se uită prin însemnările lui şi începe prin a-i pune câteva întrebări ca să verifice nişte detalii din interogatoriul anterior.

— Ce-a mâncat Palmcrona miercuri?

— Chiftele din carne de vacă cu sos de smântână, răspunde ea.

— Cu orez? întreabă Joona.

— Cartofi. Întotdeauna cartofi fierţi.

— La ce oră ai venit joi la apartamentul lui Palmcrona?

— La ora şase.

— Ce însărcinare aveai când ai părăsit joi apartamentul lui Palmcrona?

— Mi-a dat liber.

Joona o priveşte în ochi şi se gândeşte că n-are niciun rost să se învârtă aşa, în jurul întrebărilor importante.

— Palmcrona atârnase frânghia de tavan încă de miercuri?

— Nu, răspunde Edith.

— E ceea ce i-ai spus colegului nostru John Bengtsson, intervine Saga.

— Nu.

— Avem tot interogatoriul înregistrat, spune Saga cu o iritare reţinută, dar pe urmă se opreşte brusc.

— I-ai spus ceva despre frânghie lui Palmcrona? întreabă Joona.

— Nu vorbeam despre chestiunile personale.

— Dar nu e ciudat să laşi singur un bărbat cu o sfoară prinsă de tavan? întreabă Saga.

— Nu puteam să stau acolo şi să mă uit, răspunde Edith cu un mic zâmbet.

— Nu, repetă Saga.

Pentru prima oară, Edith pare s-o observe pe Saga. Nestingherită, îşi lasă privirea să alunece peste părul ei de zână, cu panglici în culori vii, peste faţa nemachiată, jeanşii decoloraţi şi pantofii sport.

— Nu înţeleg nimic, spune Saga cu un glas obosit. I-aţi spus colegului nostru că aţi văzut frânghia miercuri, dar chiar adineauri, când v-am întrebat, aţi spus, de fapt, contrariul.

Joona se uită în caietul de însemnări şi vede ce a notat în urmă cu câteva minute, când Saga a întrebat dacă Palmcrona a atârnat frânghia deja de miercuri.

— Edith, începe el. Cred că înţeleg ce vrei să spui.

— Bine, zice ea încet.

— La întrebarea dacă Palmcrona a atârnat frânghia de miercuri ai răspuns nu, deoarece nu el a fost cel care a prins sfoara.

Femeia îndreaptă spre el o privire grea şi apoi spune cu asprime:

— A încercat, dar n-a reuşit, avea spatele înţepenit, după operaţia de iarna trecută... Aşa că m-a rugat pe mine să fac asta.

E din nou tăcere. Copacii se înalţă nemişcaţi în lumina soarelui.

— Prin urmare, tu ai fost cea care a înnodat miercuri sfoara de cârligul lămpii? întreabă Joona.

— El a făcut nodul şi a ţinut scara, când m-am urcat pe ea.

— Apoi, ai dus scara de acolo, te-ai întors la îndeletnicirile obişnuite şi ai plecat acasă miercuri-seară, după ce ai spălat vasele de la cină, spune Joona.

— Da.

— Te-ai întors dimineaţa, continuă el. Ai intrat, ca de obicei, şi i-ai pregătit micul dejun.

— Ştiai că în momentul acela nu atârna încă de frânghie? întreabă Saga.

— M-am uitat în salonul mic, răspunde Edith.

Ceva ce seamănă cu un zâmbet ironic trece pentru o clipă peste faţa ei posomorâtă.

— Ai precizat deja că Palmcrona a luat micul dejun ca de obicei, dar nici în dimineaţa aceea nu s-a dus la lucru.

— A stat în camera de audiţie cel puţin o oră.

— Şi a ascultat muzică?

— Da, răspunde ea.

— Chiar înainte de prânz a dat un telefon scurt, spune Saga.

— Nu ştiu, era în birou cu uşa închisă, dar înainte să se aşeze la masă şi să mănânce somon rasol, m-a rugat să chem un taxi pentru ora două.

— Trebuia să meargă la aeroportul Arlanda, spune Joona.

— Da.

— La ora două fără zece a primit un telefon?

— Da, avea deja pardesiul pe el şi a răspuns în hol.

— Ai auzit ce-a spus? întreabă Saga.

Edith stă nemişcată, apoi lasă mâna pe clanţă.

— Nu e atât de îngrozitor să mori, şopteşte ea.

— V-am întrebat dacă aţi auzit ce a spus, repetă Saga.

— Acum trebuie să mă scuzaţi, spune Edith scurt şi se pregăteşte să închidă uşa.

— Aşteaptă, o opreşte Joona.

Uşa se opreşte la jumătate şi ea îl priveşte prin crăpătură, fără s-o deschidă mai mult.

— Ai apucat să sortezi corespondenţa de azi a lui Palmcrona? întreabă Joona.

— Fireşte.

— Te rog să aduci tot ce nu e reclamă, îi cere Joona.

Edith dă din cap în semn de aprobare, închide uşa în urma ei şi se întoarce după un moment cu o cutie albastră din plastic plină de scrisori.

— Mulţumesc, spune Joona, luând cutia.

Femeia închide uşa. După câteva secunde, lanţul începe să zornăie. Aud lătratul agresiv în spatele lor, atunci când se întorc la maşină şi urcă în ea.

Saga porneşte motorul, bagă în viteză şi întoarce. Joona îşi pune mănuşile de protecţie, răscoleşte prin corespondenţa din cutie, culege un plic alb cu adresa scrisă de mână, îl deschide şi scoate cu grijă fotografia pentru care au murit cel puţin doi oameni.

47 Cea de-a patra persoană

Saga Bauer trage la marginea drumului şi opreşte. Iarba înaltă din şanţ ajunge până la geamul maşinii. Joona Linna stă absolut nemişcat, privind fotografia.

Imaginea e uşor întunecată în partea de sus, dar în rest este incredibil de clară. Probabil că fotografia a fost făcută pe furiş, cu un aparat ascuns.

În fotografie se află patru persoane într-o lojă încăpătoare dintr-o sală de concerte. Sunt trei bărbaţi şi o femeie. Feţele lor sunt vizibile şi clare. Doar unul dintre ei este întors, dar nu este în întregime ascuns.

Într-o frapieră se vede o sticlă de şampanie şi masa este frumos aranjată.

Joona îl recunoaşte imediat pe Carl Palmcrona, cu paharul subţire de şampanie în mână, iar Saga identifică două dintre cele trei persoane rămase.

— Acesta este Raphael Guidi, traficantul de arme despre care se pomeneşte în mesajul acela, spune ea, arătând spre un bărbat cu păr rar. Şi cel care stă întors este Pontus Salman, directorul firmei Silencia Defence.

— Arme, spune Joona cu glas coborât.

— Silencia Defence este o întreprindere serioasă.

În lumina reflectoarelor, pe scena din spatele bărbaţilor din loja privată, se vede un cvartet de coarde — două viori, o violă şi un violoncel. Toţi muzicienii sunt bărbaţi. Stau în semicerc, întorşi unii spre alţii, cu feţele liniştite, ascultând. Nu se poate distinge dacă au pleoapele deschise ori închise, dacă privesc partiturile sau doar ascultă muzica.

— Cine este cea de-a patra persoană, femeia? întreabă Joona.

— Stai puţin, răspunde Saga gânditoare. O recunosc, dar... La naiba...

Tace şi rămâne cu ochii pe chipul femeii.

— Trebuie să aflăm cine este, spune Joona.

Saga porneşte motorul şi, chiar în secunda în care intră pe şosea, găseşte răspunsul:

— Agathe al-Haji, spune ea repede. E consilier pe probleme de apărare al preşedintelui Omar al-Bashir.

— Sudan, adaugă Joona.

— Da.

— Câtă vreme i-a fost consilier? întreabă Joona.

— Cincisprezece ani, poate mai mult, nu-mi amintesc.

— Prin urmare, ce e cu fotografia?

— Nu ştiu, nimic, vreau să spun... Nu e deloc ciudat că ei patru se întâlnesc şi discută despre posibilitatea de-a încheia o afacere, explică Saga. Dimpotrivă. O întâlnire de acest fel este normală. Poate fi un prim pas. Oamenii se întâlnesc, povestesc despre intenţiile lor şi poate îi cer un aviz preliminar lui Carl Palmcrona.

— Şi un aviz preliminar favorabil înseamnă că se poate presupune că ISP va da în final licenţa de export?

— Exact, este un indiciu.

— Suedia exportă de obicei armament în Sudan?

— Nu, nu cred, răspunde ea. Trebuie să vorbim cu cineva care se ocupă de regiunea asta. Cred că Rusia şi China sunt cei mai mari exportatori, dar nu e sigur că mai sunt în momentul de faţă, pentru că în Sudan s-a făcut pace în 2005, şi presupun că de atunci piaţa a fost deschisă total.

— Prin urmare, ce înseamnă fotografia aceasta? Ce legătură are cu sinuciderea lui Carl Palmcrona? Vreau să spun, singurul lucru care reiese de aici este că el a întâlnit aceste persoane într-o lojă.

Merg în tăcere pe autostrada prăfuită, în vreme ce Joona priveşte fotografia, o întoarce, priveşte colţul rupt şi reflectează.

— Aşadar, fotografia în sine nu e primejdioasă? întreabă el.

— Nu, după părerea mea.

— Palmcrona şi-a luat viaţa pentru că a înţeles că cel care a făcut fotografia avea intenţia să dezvăluie un secret? Poate că ea era doar un avertisment. Poate că Penelope şi Björn sunt mai importanţi decât fotografia propriu-zisă?

— Nu ştim nimic, la naiba!

— Ba da, ştim, spune Joona. Problema este că nu reuşim să punem cap la cap bucăţile pe care le-am găsit. În continuare, nu putem decât să ghicim misiunea asasinului, dar se pare că el a căutat fotografia pentru a o distruge şi că a ucis-o pe Viola Fernandez crezând că aceasta este Penelope.

— Penelope poate fi fotograful, sugerează Saga. Probabil că aşa e, dar el nu s-a mulţumit cu moartea ei.

— Exact, la asta mă gândeam şi eu. Nu ştim ce este pe primul plan... reprezintă fotografia un element de legătură cu

fotograful, considerat a fi adevărata amenințare? Sau fotograful este elementul de legătură cu fotografia, considerată a fi adevărata amenințare?

— Primul obiectiv al criminalului a fost apartamentul lui Björn.

Rămân tăcuți o jumătate de oră și aproape au ajuns la sediul poliției de pe Kungsholmen, când Joona privește din nou fotografia. Cele patru persoane din lojă, mâncarea, cei patru muzicieni de pe scenă, din spatele lor, instrumentele, cortina grea, sticla de șampanie, paharele înalte.

— Privesc fotografia, spune el. Văd patru chipuri... și mă gândesc că unul dintre cei aflați în lojă e responsabil de asasinarea Violei Fernandez.

— Da, răspunde Saga. Palmcrona e mort, așa că aproape putem să-l excludem. Atunci, mai rămân de fapt trei... pe doi dintre ei nu vom putea să-i interogăm, sunt mult în afara sferei noastre de acțiune.

— Trebuie să-l facem pe Pontus Salman să vorbească, hotărăște Joona.

— Să-l supunem unui interogatoriu?

48 Cununa de mireasă

Este greu să intri în legătură cu cineva de la Silencia Defence AB. Toate numerele de telefon accesibile te duc în acelaşi labirint: „Apasă tasta 1, apasă tasta 2" şi tot felul de mesaje înregistrate. Dar, până la urmă, Saga găseşte o portiţă, alegând tasta 9 şi steluţă, pentru a ajunge direct la cel care e responsabil cu vânzările firmei. I se face legătura cu secretara respectivului, ignoră întrebările acesteia şi trece direct la subiect. Secretara tace, apoi îi spune că a format un număr greşit şi că acum se grăbeşte şi trebuie să închidă.

— Vă rog să reveniţi mâine între nouă şi unsprezece, şi...

— Ai grijă doar să-l anunţi pe Pontus Salman că va primi vizita Serviciului Secret astăzi la ora două, o întrerupe Saga pe un ton ridicat.

Se aude zumzetul unui computer.

— Din păcate, spune secretara după un moment, are şedinţă toată ziua.

— Nu la ora două, răspunde calm Saga.

— Ba da, aici scrie că...

— Pentru că atunci el va vorbi cu mine, o întrerupe ea.

— Am să-i comunic dorinţa dumneavoastră.

— Îţi mulţumesc foarte mult, încheie Saga, întâlnind privirea lui Joona peste masă.

— La ora două? întreabă el.

— Da.

— Tommy Kofoed vrea să vadă fotografia, spune Joona. Ne vedem în biroul lui după prânz, înainte de a pleca.

*

În vreme ce Joona ia prânzul cu Disa, experţii de la Comisariatul general măresc fotografia.

Chipurile celor patru persoane din lojă se estompează, până devin de nerecunoscut.

*

Disa zâmbeşte pentru sine, în vreme ce scoate oala pentru fiert orezul. I-o întinde lui Joona, care încearcă cu mâna umedă dacă orezul s-a răcorit suficient ca să poată face pernuţe din el.

— Ştiai că Södermalmul avea un munte al calvarului? întreabă ea.

— Munte al calvarului? Nu este un...

— O Golgota, aprobă Disa, deschide bufetul, găseşte două pahare şi toarnă vin alb într-unul şi apă în celălalt.

Chipul Disei este relaxat. Pistruii s-au înmulţit şi părul ciufulit e prins într-o coadă lăsată pe spate.

Joona îşi spală mâinile şi ia un ştergar de bucătărie nou. Disa se aşază în faţa lui, trecându-i braţele după gât. Joona răspunde îmbrăţişării. Îşi sprijină faţa de capul ei,

simţindu-i parfumul şi simte cum mâinile ei îi mângâie spinarea şi grumazul.

— Putem încerca, şopteşte ea. Nu putem face asta?

— Ba da, răspunde el stins.

Ea îl îmbrăţişează strâns şi apoi se desprinde din braţele lui.

— Uneori sunt aşa de furioasă pe tine, murmură ea, întorcându-se cu spatele.

— Disa, eu sunt aşa cum sunt, dar...

— E bine că nu locuim împreună, îl întrerupe ea şi părăseşte bucătăria.

O aude închizându-se în baie, se întreabă dacă s-o urmeze, să bată la uşă, dar de fapt ştie că acum vrea să fie lăsată în pace. În loc să meargă după ea, continuă cu pregătirea mâncării. Ia o bucată de peşte, o pune cu grijă în palmă şi apoi întinde deasupra puţin wasabi.

După câteva minute, uşa de la baie se deschide şi Disa se întoarce în bucătărie, stă în uşă, privindu-l, în vreme ce el continuă să pregătească sushi.

— Îţi aduci aminte, spune Disa cu veselie în glas, că mama ta scotea întotdeauna somonul din sushi şi-l prăjea, înainte de a-l pune înapoi în orez?

— Da.

— Să pun masa?

— Dacă vrei.

Disa duce farfuriile şi beţişoarele pentru mâncat în living, se opreşte lângă fereastră şi se uită spre Wallingatan. Un pâlc de copaci luminează cu frunzele lor văratice verde-deschis. Privirea îi rătăceşte peste cartierul plăcut din Norra Bantorget, unde Joona Linna locuieşte de un an.

Pune tacâmurile pe faţa de masă crem, se întoarce în bucătărie şi ia o înghiţitură de vin. Acesta şi-a pierdut

prospețimea pe care i-o dă răceala. Ea își reține impulsul de a se așeza pe dușumeaua lăcuită și de a-l întreba dacă nu se poate să mănânce cu mâinile acolo, sub masă, cum fac copiii.

— Am primit o invitație, spune ea în loc de asta.

— O invitație?

Disa aprobă din cap și simte că vrea să fie un pic rea.

— Povestește-mi, spune Joona calm, aducând tava cu sushi la masă.

Disa ia paharul și continuă pe un ton degajat:

— E o persoană de la muzeu care mă întreabă de vreo jumătate de an dacă nu vreau să iau cina cu el într-o seară.

— Așa se face acum? Se invită doamnele la cină?

Disa zâmbește pieziș:

— Ești gelos?

— Nu știu, un pic, răspunde Joona apropiindu-se de ea. E plăcut să fii invitată la cină.

— Da.

Disa își lasă degetele să treacă prin părul lui des.

— E frumos? întreabă Joona.

— Da, de fapt.

— Ce bine!

— Dar eu nu vreau să ies cu el, zâmbește Disa.

Joona nu răspunde, stă doar complet nemișcat, cu fața întoarsă.

— Tu știi ce vreau eu, spune Disa cu glas blând.

Fața lui devine dintr-odată ciudat de palidă și Disa vede că i s-au adunat broboane de sudoare pe frunte. Își ridică cu greutate privirea spre ea și e o sclipire stranie în ochii lui negri, duri și adânci ca o prăpastie.

— Joona? Hai să uităm asta, zice ea repede. Iartă-mă...

Joona deschide gura să spună ceva, face un pas spre ea, dar picioarele i se înmoaie brusc.

— Joona! strigă Disa, izbindu-şi paharul de masă.

Se lasă să cadă pe podea lângă el, îl strânge în braţe şi-i şopteşte că va trece imediat.

După o vreme, chipul lui Joona se îmblânzeşte, iar expresia de durere dispare treptat.

Disa mătură cioburile paharului şi apoi se aşază tăcuţi la masă.

— Nu-ţi mai iei medicamentele, spune ea după un moment.

— Îmi dau o stare de somnolenţă. Trebuie să pot gândi, în perioada asta e important să pot gândi cât mai limpede.

— Ai promis c-o să le iei.

— Am s-o şi fac, răspunde el.

— E riscant, ştii asta, şopteşte ea.

— Încep să le iau de îndată ce-am rezolvat cazul.

— Şi dacă nu-l rezolvi?

*

În ansamblu, Muzeul Nordic seamănă cu o bijuterie şlefuită în fildeş, dar clădirea este de fapt construită din gresie şi calcar. Un vis renascentist graţios, cu nenumărate creneluri şi turnuri. Muzeul a fost gândit să fie un omagiu adus suveranităţii popoarelor nordice, dar când a fost inaugurat, într-o zi ploioasă din vara lui 1907, uniunea cu Norvegia fusese dizolvată şi regele era pe moarte.

Joona trece rapid prin holul enorm şi abia când ajunge în capătul scărilor se opreşte, îşi adună gândurile, privind în podea un moment lung, apoi continuă mai

încet, prin faţa vitrinelor luminate. Nimic nu-i opreşte privirea. Joona trece doar prin faţa lor, înconjurat de amintiri şi de nostalgie.

Paznicul a pus deja un scaun în faţa vitrinei.

Joona Linna se aşază şi priveşte cununa laponă de mireasă cu opt vârfuri, ca două mâini încleştate. În spatele geamului subţire ea luminează viu. Joona aude în adâncul său un glas, vede un chip zâmbindu-i, în vreme ce stă la volan şi conduce maşina, în ziua aceea în care plouase, iar soarele strălucea în bălţile de apă de pe stradă, ca şi cum ar fi fost luminate de un foc subpământean. Se întoarce, ca să controleze dacă Lumi e prinsă bine cu centura de siguranţă.

Cununa de mireasă pare făcută din ramuri luminoase, din piele sau păr împletit. Joona priveşte promisiunea dragostei şi a bucuriei şi se gândeşte la expresia serioasă pe care o are gura soţiei sale, la părul de culoarea nisipului care-i cade pe faţă.

— Cum o mai duci?

Joona priveşte uimit paznicul. Lucrează aici de mulţi ani. E un bărbat de vârstă mijlocie cu bărbuţă şi ochi osteniţi.

— De fapt, nu ştiu, murmură el, ridicându-se de pe scaun.

Când părăseşte muzeul, amintirea mâinii micuţe a lui Lumi persistă o clipă, ca o lipsă în trupul lui. El doar se întorsese şi verificase dacă era prinsă cum trebuie şi brusc îi simţise mâna atingându-i degetele.

49 Un chip neclar

Joona Linna şi Saga Bauer sunt în maşină, în drum spre sediul central al firmei Silencia Defence, pentru a vorbi cu Pontus Salman. Au cu ei fotografia pe care tehnicienii Comisiei Centrale de Criminalistică au modificat-o. Merg în tăcere spre sud, pe drumul 73, care se întinde ca o şină de tren murdară spre Nynäshamn.

În urmă cu două ore, Joona privise imaginea clară a celor patru persoane din lojă: faţa liniştită a lui Raphael, părul lui rar; zâmbetul lipsit de vigoare al lui Palmcrona, ochelarii cu ramă de metal; Pontus Salman, cu înfăţişarea de băieţandru, şi Agathe al-Haji, cu obrajii ridaţi şi privirea inteligentă, grea.

— Mi-a venit o idee, spusese Joona, întâlnind privirea lui Saga. Dacă am putea prelucra fotografia, aşa încât să nu mai poată fi recunoscut Pontus Salman...

Tăcuse, continuându-şi raţionamentul în gând.

— Ce obţinem cu asta? întrebase Saga.

— El nu ştie că avem un original clar — nu-i aşa?

— Probabil că nu ştie, va presupune desigur că am făcut tot posibilul să îmbunătăţim claritatea, şi nu invers...

— Exact, am făcut totul pentru a identifica cele patru persoane din imagine, dar am reuşit doar cu trei, pentru că cel de-al patrulea e un pic întors şi faţa îi e cu totul neclară.

— Vrei să spui, să-i dăm posibilitatea să mintă, spusese Saga repede. Să mintă şi să spună că el nu se afla acolo, nu se întâlnise cu Palmcrona, Agathe al-Haji şi Raphael.

— Pentru că, dacă va nega că a fost acolo, întâlnirea în sine este problematică.

— Şi dacă începe să mintă, l-am prins în cursă.

Imediat după Handen, o cotesc pe centura spre Jordbro şi trec printr-o zonă industrială înconjurată de o pădure liniştită.

Sediul central al întreprinderii Silencia Defence este o clădire de beton de un cenuşiu mat şi impersonal, cu un aer sceptic.

Joona priveşte clădirea impunătoare, îşi lasă privirea să alunece încet peste ferestrele negre blindate şi se gândeşte din nou la cele patru persoane din lojă, la fotografia care declanşase un şir de violenţe, lăsând în urmă o fată moartă şi o mamă copleşită de durere. Poate că Penelope Fernandez şi Björn Almskog sunt şi ei morţi din cauza fotografiei. Se dă jos din maşină şi simte cum i se încleştează fălcile gândindu-se că Pontus Salman, una dintre persoanele din misterioasa fotografie, se află în această clădire chiar în acest moment.

Fotografia a fost copiată şi originalul a fost trimis la Laboratorul naţional de criminalistică din Linköping. Tommy Kofoed a prelucrat o copie, astfel încât pare veche şi uzată. Un colţ lipseşte şi resturi de bandă adezivă se văd pe celelalte. Kofoed a făcut în aşa fel încât faţa lui Pontus Salman şi una din mâini să fie neclare, par să se

fi aflat în mişcare chiar în momentul în care a fost făcută poza.

Salman va crede că el — tocmai el — a avut norocul de-a fi de nerecunoscut în imagine, gândeşte Joona. Nimic nu-l poate lega de întâlnirea cu Raphael Guidi, Carl Palmcrona şi Agathe al-Haji. Tot ce are de făcut este să nege că e vorba despre el. Nici măcar nu e un delict faptul că nu va reuşi să se recunoască într-o fotografie neclară şi să nu-şi mai amintească de întâlnirea cu acele persoane.

Joona porneşte spre intrare.

Dar dacă neagă, vom şti că minte, că vrea să ascundă ceva.

Aerul e apăsător, fierbinte şi înăbuşitor.

Saga îi aruncă lui Joona o privire gravă, în vreme ce pătrund pe uşile grele, strălucitoare.

Şi dacă Salman începe să mintă, gândeşte Joona, o să avem grijă să continue să mintă, până ce va fi prins în cursă.

Au ajuns în holul de la recepţie, mare şi rece.

Când Pontus Salman va privi fotografia şi va spune că nu poate identifica persoana, atunci noi vom spune că ne pare rău că n-a putut să ne ajute, îşi continuă Joona gândurile. Ne vom pregăti să plecăm, dar o să ne oprim şi o să-l rugăm să o mai privească o dată, cu o lupă. Tehnicianul a lăsat vizibil un inel cu sigiliu pe mâna care atârnă. Îl vom întreba pe Pontus Salman dacă recunoaşte hainele, pantofii sau inelul de pe degetul mic. Va fi, desigur, obligat să nege şi minciuna lui evidentă va constitui pe urmă un motiv îndeajuns de puternic pentru a-l lua la poliţie pentru interogatoriu, suficient ca să-l presăm.

În spatele biroului de la recepţie luminează o siglă roşie cu numele întreprinderii şi un logo ca un şarpe brăzdat de rune.

— *A luptat cât timp a avut arme*, spune Joona.

— Poţi citi runele? întreabă Saga sceptică.

Joona arată spre tăbliţa cu traducerea, întorcându-se apoi spre birou. În spatele lui se află un bărbat palid cu buze subţiri, uscate.

— Pontus Salman, spune Joona scurt.

— Aveţi întâlnire cu dânsul?

— La ora două, precizează Saga.

Recepţionerul priveşte în hârtiile lui, răsfoieşte şi citeşte ceva.

— Da, exact, spune el încet, ridicând privirea. Pontus Salman a contramandat-o.

— Nu ni s-a comunicat, spune Saga. Avem nevoie de ajutorul lui pentru...

— Îmi pare rău.

— Sună-l şi comunică-i neînţelegerea, îi cere Saga.

— Îl pot căuta, dar nu cred... pentru că se află într-o şedinţă.

— La etajul patru, adaugă Joona.

— Cinci, răspunde recepţionerul automat.

Saga se aşază într-unul din fotolii. Soarele pătrunde pe ferestrele largi şi se răspândeşte ca un foc în părul ei. Joona a rămas lângă birou, în vreme ce recepţionerul pune receptorul la ureche şi tastează un număr în calculator. Se aud mai multe semnale şi bărbatul dă din cap în semn de regret.

— Lasă telefonul jos, spune brusc Joona. Mai bine îi facem o surpriză.

— Surpriză? repetă bărbatul cu o privire nesigură.

Joona merge la uşa de sticlă dinspre coridor şi o deschide.

— Nu e nevoie să-i spui că venim, spune el pe un ton vesel.

Tânărul recepţioner se înroşeşte. Saga se ridică de pe canapea şi-l urmează pe Joona.

— Aşteptaţi! le strigă bărbatul. Am să încerc să...

Ei continuă să meargă pe culoar, intră în liftul care aşteaptă şi apasă pe cifra 5. Uşa se închide şi liftul începe să urce tăcut.

Când se deschide uşa, în faţa liftului îi aşteaptă Pontus Salman. E un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu un chip obosit.

— Bine aţi venit, spune cu glas reţinut.

— Vă mulţumesc, îi răspunde Joona.

Pontus Salman îi cercetează cu privirea.

— Un comisar şi o prinţesă din basme, constată el.

În vreme ce-l urmează pe un coridor lung, Joona rememorează planul lor — acela de a-i prezenta fotografia cu chipul neclar.

Joona simte un fior rece pe spinare — ca şi cum Viola Fernandez ar fi deschis ochii în camera frigorifică, privindu-l cu speranţă.

Ferestrele de pe culoar sunt întunecate, dând o senzaţie de atemporalitate. Biroul e foarte mare, cu o masă de scris din lemn de ulm şi un grup de canapele şi fotolii cu tapiserie cenuşiu-deschis, în jurul unei mese de sticlă neagră.

Se aşază fiecare în fotoliul lui. Pontus Salman zâmbeşte fără veselie, îşi împreunează mâinile şi întreabă:

— Despre ce e vorba?

— Ştiaţi că directorul Carl Palmcrona de la ISP este mort? întreabă Saga.

Salman dă aprobator din cap de câteva ori.

— Sinucidere, am auzit.

— Ancheta este în desfăşurare, explică Saga cu amabilitate. Tocmai studiem o fotografie pe care am găsit-o, am dori foarte tare să identificăm persoanele din jurul lui Palmcrona.

— Trei dintre ele se văd bine, dar cea de-a patra este foarte neclară, adaugă Joona.

— Am dori să lăsaţi angajaţii dumneavoastră să privească fotografia, poate că-l va recunoaşte cineva. O mână, de exemplu, se vede limpede.

— Înţeleg, spune Salman, strâmbându-se uşor.

— Poate că cineva îşi va da seama din context cine este, continuă Saga. În orice caz, merită o încercare.

— Am fost deja la Patria şi la Saab Bofors Dynamics, spune Joona, dar nimeni n-a recunoscut persoana.

Faţa îmbătrânită a lui Pontus Salman nu exprimă niciun fel de sentimente. Joona se întreabă dacă acesta ia pastile care-l fac să se simtă liniştit şi sigur de sine. Există ceva neobişnuit de inert în privirea lui, ceva care-l face să pară extrem de apatic.

— Credeţi, probabil, că este foarte important, spune Salman, încrucişându-şi picioarele.

— Da, răspunde Saga.

— Pot să privesc fotografia asta specială? întreabă Pontus Salman pe tonul lui impersonal.

— În afară de Palmcrona, i-am identificat pe traficantul de arme Raphael Guidi, explică Joona. Şi pe Agathe al-Haji, care este consilierul pe probleme de apărarer al preşedintelui Al-Bashir... Dar pe a patra persoană n-a recunoscut-o nimeni.

Joona scoate mapa şi îi întinde plicul transparent cu fotografia. Saga arată cu degetul silueta neclară de la

marginea lojii. Joona se concentrează ca să înregistreze fiecare tresărire nervoasă, fiecare tremur al lui Salman, când acesta va minți.

Salman își umezește buzele din nou, obrajii îi pălesc, apoi zâmbește, bate cu degetul în fotografie și spune:

— Sunt chiar eu!

— Dumneavoastră?

— Da, râde el și i se văd dinții din față, ca de copil.

— Dar...

— Ne-am întâlnit la Frankfurt, continuă acesta cu un zâmbet mulțumit. Am ascultat un admirabil... Acum, nu-mi amintesc ce cântau, Beethoven, cred...

Joona încearcă să înțeleagă această reacție și tușește scurt.

— Sunteți absolut sigur?

— Da, răspunde Salman.

— Așadar, misterul a fost dezlegat, spune Saga pe un ton cald, care în niciun caz nu-i dezvăluie dezamăgirea.

— Poate că ar trebui să caut de lucru la Säpo, glumește Salman.

— Care a fost scopul întâlnirii? se interesează Joona. Pot să vă întreb?

— Absolut, râde Salman, privindu-l, fotografia aceasta a fost făcută în primăvara lui 2008, am discutat trimiterea unui transport de muniție spre Sudan. Agathe al-Haji purta tratativele în numele guvernului ei. Zona trebuia stabilizată după pacea din 2005. Tratativele erau destul de avansate, dar toată munca noastră s-a spulberat ca fumul odată cu evenimentele din vara lui 2009. Am fost zguduiți, da, înțelegeți... Și, după asta, n-am mai avut, bineînțeles, niciun contact cu Sudanul.

Joona o privește pe Saga pentru că el nu are nici cea mai mică idee despre ce s-a petrecut în vara lui 2009.

Chipul ei este complet lipsit de expresie şi el nu se poate hotărî să întrebe.

— Cât de multe întâlniri aţi avut? întreabă atunci Joona.

— A fost numai aceasta, răspunde Salman. Prin urmare, s-ar putea crede că e un pic neobişnuit ca directorul ISP să accepte un pahar de şampanie...

— Credeţi? întreabă Saga.

— Nu era nimic de sărbătorit... dar poate că-i era doar sete, zâmbeşte Salman.

50 Ascunzătoarea

Penelope şi Börn nu mai ştiu de câtă vreme stau ascunşi şi tăcuţi într-o crăpătură adâncă a stâncii. Până la căderea celei de-a doua nopţi au stat ghemuiţi în întuneric, sub trunchiul unui pin căzut.

Nu mai aveau putere să alerge, nici măcar nu mai simţeau oboseala şi făcuseră cu rândul, să doarmă şi să stea de pază.

Înainte, urmăritorul prevăzuse fiecare pas pe care îl făceau, dar acum senzaţia prezenţei lui imediate dispăruse. De multă vreme era ciudat de tăcut. Senzaţia insuportabilă că sunt urmăriţi, bănuiala rece ca un sloi de gheaţă că cineva aleargă chiar lângă ei dispăruseră din momentul în care părăsiseră drumul care ducea la zona locuită, alegând să se întoarcă drept în pădure, departe de oameni şi de continent.

Penelope nu e sigură dacă a reuşit să lase vreun mesaj pe robotul mamei ei.

Dar cineva ar trebui totuşi să găsească în scurt timp iahtul lui Björn, îşi spune ea. Şi atunci, poliţia va începe căutările.

Singurul lucru pe care trebuie să-l facă pentru ca urmăritorul să nu-i găsească este să rămână ascunşi.

Lespedea rotunjită a muntelui este acoperită de muşchi verde, dar în adâncitură stânca e goală şi în mai multe locuri musteşte apa.

Au lins picăturile şi s-au ascuns din nou în întuneric. Ziua a fost foarte fierbinte, iar ei au stat complet nemişcaţi, dar spre seară, când soarele arzător dispare în spatele copacilor, adorm din nou.

Vise şi amintiri se amestecă în mintea adormită a Penelopei. O aude pe Viola cântând *Clipeşte, stea mică* pe vioara ei minusculă, pe care sunt lipite abţibilduri, ca să marcheze locul unde trebuie să pună degetele şi o vede privindu-se în oglindă şi punându-şi fard roz pe pleoape. Penelope respiră greu, când se trezeşte.

Björn stă cu braţele în jurul genunchilor şi tremură.

Când cea de-a treia noapte începe să pălească, nu mai rezistă, sunt aşa de flămânzi şi de slăbiţi, încât părăsesc ascunzătoarea şi încep să meargă.

E aproape dimineaţă când Björn şi Penelope ies la marginea apei. Razele soarelui au evadat deja, ca nişte limbi de foc, de sub vălurile lungi ale norilor. Apa e neclintită în lumina zorilor. Două lebede plutesc una lângă alta. Înaintează liniştite, dând aproape invizibil din labe.

Björn întinde mâna ca să o ajute să coboare spre apă. Brusc i se înmoaie genunchii de oboseală, se clatină, alunecă, se sprijină cu mâna de o piatră şi se ridică din nou. Penelope priveşte fix înainte, în vreme ce-şi scoate pantofii, leagă şireturile şi îi atârnă de gât.

— Vino, şopteşte Björn. Înotăm doar, nu te gândi la nimic, pur şi simplu, înoată.

Penelope ar vrea să-l roage să aştepte, nu e sigură c-o să aibă putere, dar el e deja în apă. O trec fiorii şi priveşte spre cealaltă insulă, mai departe, în arhipelag.

O ia după el, simte apa rece îmbrăţişându-i gleznele şi pulpele. Fundul e pietros şi alunecos, se face repede adânc. Nu apucă să şovăie, alunecă doar în apă, după Björn.

Braţele o dor şi hainele o trag în jos când începe să înoate spre celălalt ţărm. Björn este deja departe.

E greu, fiecare mişcare este de nesuportat, muşchii ei vor doar să se odihnească.

Insula Kymmend se întinde ca un banc de nisip în faţă. Împinge cu picioarele obosite, luptă mai departe şi se ţine la suprafaţă. Brusc e orbită de primele raze de soare de deasupra copacilor, o înţeapă în ochi şi se opreşte din înotat. Muşchii nu i se contractă, dar braţele şi picioarele nu mai au forţă, se predau. E vorba doar despre câteva secunde, însă hainele ude apucă s-o tragă dedesubt, înainte ca braţele s-o asculte din nou. Când iese la suprafaţă şi trage aer în piept e foarte speriată, adrenalina e pompată în trup, respiră repede şi a pierdut direcţia, vede doar marea în jurul ei. Zăpăcită, calcă apa şi se învârte în loc, se forţează să nu ţipe şi, în cele din urmă, vede capul care urcă şi coboară al lui Björn, la vreo cincizeci de metri depărtare. Penelope continuă să înoate, fără să ştie dacă va avea puterea să ajungă la cealaltă insulă.

Pantofii care-i atârnă de gât îi împiedică mişcările, încearcă să scape de ei, dar se prind în lănţişorul crucii. Apoi, lanţul fin se rupe şi crucea dispare împreună cu pantofii în adâncuri.

Înoată mai departe, simte în trup bătăile grele ale inimii, întrezăreşte în depărtare cum Björn se târăşte pe uscat.

Îi intră apă în ochi, dar reuşeşte să-l vadă cum stă în picioare pe mal. El priveşte în urmă, după ea, când de fapt ar trebui să se ascundă. Urmăritorul lor s-ar putea

afla chiar acum pe malul nordic al insulei Orn, sau poate fi undeva în urma lor, cercetând zona cu un binoclu.

Mişcările lui Penelope devin mai lente şi mai slabe, simte greutatea şi amorţeala în picioare când acidul lactic se răspândeşte în muşchii pulpelor. Îi e foarte greu să înoate, ultima bucată i se pare imposibil de străbătut. Björn are o privire speriată şi intră din nou în apă. Penelope e pe cale să cedeze din nou, dar mai face câteva mişcări, iar apoi simte fundul apei sub picioare. Björn îi prinde mâna şi o trage la el, apoi o târăşte în sus, pe malul plin de pietre.

— Trebuie să ne ascundem, gâfâie ea.

O ajută să urce printre brazi, nu-şi mai simte picioarele, îi e frig şi tremură. Continuă mai departe, în pădure şi se opresc abia când marea nu se mai vede. Epuizaţi, se prăbuşesc pe muşchiul moale, strângându-se în braţe, în vreme ce respiraţia li se domoleşte.

— N-o să reuşim, geme ea.

— Ne ajutăm unul pe altul.

— Mi-e frig, trebuie să fac rost de haine uscate, murmură Penelope, sprijinindu-se de pieptul lui osos.

Se ridică şi el o sprijină, în vreme ce pornesc cu picioarele înţepenite prin pădure. Tenişii uzi ai lui Björn lipăie la fiecare pas, picioarele goale ale lui Penelope lucesc albe pe pământ. Hainele le atârnă ude şi reci pe trupuri. Tăcuţi, se îndreaptă spre est, departe de insula Orn. După douăzeci de minute, ajung la celălalt mal. Soarele este deja sus şi sclipeşte orbitor pe marea netedă. Aerul începe să fie mai cald. Penelope se opreşte în faţa unei mingi de tenis care se află în iarba înaltă. Verzuie şi ciudat de străină. Abia când ridică ochii, vede casa. Aproape ascunsă în spatele unei tufe dese de liliac se află o

căsuţă roşie, cu o verandă frumoasă care dă spre apă. Perdelele sunt trase la toate ferestrele şi sub umbrar este întins un hamac fără perne. Iarba de pe pajişte e înaltă şi o creangă din mărul bătrân zace chiar pe poteca din plăci cenuşii de piatră.

— Nu e nimeni acasă, şopteşte Penelope.

Se strecoară mai aproape de casă, pregătiţi să audă un lătrat sau strigăte furioase. Privesc prin crăpăturile dintre perdele, continuă să înconjoare casa şi încearcă precauţi clanţa uşii. E închis şi Penelope priveşte în jur.

— Trebuie să intrăm, trebuie să ne odihnim, spune Björn. Spargem un geam.

Lângă perete se află un ghiveci de pământ cu o tufă mică cu frunze înguste, de un verde-gălbui. Penelope simte mireasma dulce de lavandă când se apleacă şi ridică una dintre pietrele din ghiveci. Piatra e de fapt din plastic şi pe partea interioară se află un capac mic. Ea deschide capacul, scoate o cheie şi pune la loc în ghiveci piatra decorativă.

Descuie şi intră într-un hol cu duşumea de pin. Penelope îşi simte picioarele tremurând, de parcă sunt pe cale să dispară de sub ea. Bâjbâie cu mâna după ceva pe care să se sprijine. Pereţii sunt acoperiţi cu tapet din pluş. Penelope este aşa de ostenită şi de flămândă, încât casa îi pare ireală, ca o căsuţă de turtă dulce. Peste tot sunt agăţate fotografii cu dedicaţii. Semnături şi urări scrise cu peniţă de aur sau tuş negru. Recunosc şirul de chipuri din programele televiziunii suedeze: Siewert Öholm, Bengt Bedrup, Kjell Lönnå, Arne Hegerfors, Magnus Härenstam, Malena Ivarsson, Jakob Dahlin.

Trec apoi printr-o cameră de zi, ajung în bucătărie, privesc neliniştiţi în jur.

— Nu putem rămâne aici, şopteşte Penelope.

Björn se duce direct la frigider şi deschide uşa. E plin de produse proaspete. Casa nu e părăsită, cum au crezut. Björn ia un pachet de brânză, o jumătate de salam şi cutia de lapte. În dulap, Penelope găseşte o baghetă şi un pachet cu fulgi de porumb. Rup grăbiţi pâinea cu mâinile, îşi trec brânza de la unul la altul şi îşi vâră în gură îmbucături mari, pe care le înghit cu bucăţi de pâine. Björn bea cu înghiţituri mari din cutia de lapte, îi curge pe la colţurile gurii în jos, pe gât. Penelope mănâncă salam şi fulgi de porumb, ia pachetul de lapte, bea, se îneacă, tuşeşte, bea din nou. Îşi zâmbesc nervos, se îndepărtează de fereastră şi continuă să mănânce, până se liniştesc.

— Trebuie să căutăm nişte haine, înainte să ne continuăm drumul, spune Penelope.

În vreme ce caută prin casă, sunt cuprinşi încet de senzaţia ciudată că se încălzesc de la mâncare. Corpul începe din nou să funcţioneze, inima bate tare, simt dureri în stomac, sângele curge prin vene.

În dormitorul mare cu uşa de sticlă care dă spre bolta de liliac se află un dulap în perete. Penelope se duce şi trage într-o parte uşile glisante.

— Ce-i aici?

Dulapul mare e plin cu haine neobişnuite. Jachete aurii, brâuri cu paiete lucioase, un smoching galben şi o jachetă scurtă, din blană pufoasă. Penelope răscoleşte uimită printr-o grămadă de slipuri tanga, transparente, cu imprimeu leopard, de camuflaj şi chiloţi bărbăteşti croşetaţi.

Deschide cealaltă uşă a dulapului, găseşte haine mai simple, bluze, jachete şi pantaloni. Caută repede şi scoate câteva. Clătinându-se, îşi scoate pantalonii uzi şi slipul, îşi trage greu bluza strâmtă cu glugă şi sutienul murdar.

În oglindă, dă brusc cu ochii de propria-i imagine. E plină de vânătăi pe tot corpul, părul îi atârnă în şuviţe negre, are răni pe faţă, zgârieturi şi lovituri pe picioare, dintr-o rană de pe pulpă încă i se prelinge sânge şi are şoldul julit după căzătura pe pantă.

Îşi trage pe ea o pereche de pantaloni şifonaţi, un maiou cu textul „Mănâncă mai mult terci" şi un pulover tricotat. Puloverul e larg, îi ajunge până la genunchi. Simte cum se încălzeşte, trupul ei vrea să se relaxeze. Brusc, începe să plângă, dar se linişteşte repede, îşi şterge lacrimile de pe obraji şi se duce în hol, să caute nişte pantofi. Găseşte o pereche de cizme albastre marinăreşti şi se întoarce în dormitor. Vede că Björn e ud şi plin de nămol, dar că îşi trage pe deasupra o pereche de pantaloni mov din catifea. Picioarele îi arată groaznic, sunt pline de pământ şi de răni, lasă urme însângerate pe unde trece. Îşi pune un maiou albastru şi o jachetă strâmtă din piele, albastru-deschis, cu revere late.

Lacrimile încep din nou să curgă pe obrajii lui Penelope, plânsul vine în valuri — ţâşneşte din ea, este prea obosită, nu are cum să i se împotrivească. Ar vrea să alunge toată spaima provocată de fuga lor fără sens.

— Ce se întâmplă? scânceşte ea.

— Nu ştiu, şopteşte Björn.

— Nu i-am văzut faţa. Ce vrea? Ce dracu' vrea, de fapt? Nu înţeleg absolut nimic. De ce ne vânează? De ce vrea să ne facă rău?

Îşi şterge lacrimile cu mâneca puloverului.

— Mă gândesc, continuă ea, vreau să spun... poate că Viola a făcut ceva, vreo prostie. Ştii, tipul ei, Serghei, cu care o încheiase, s-ar putea să fie criminal, ştiu că a fost paznic la un bar....

— Penny...

— Vreau doar să spun că Viola e aşa de... poate că a făcut ceva ce nu trebuia să facă.

— Nu, şopteşte Björn.

— Habar n-avem ce se întâmplă, aşa că nu-i nevoie să mă consolezi.

— Eu trebuie să....

— El... bărbatul care ne urmăreşte... Poate vrea doar să vorbească cu noi. Nu ştiu dacă nu e aşa, vreau să spun că... nu ştiu ce vreau să spun.

— Penny, începe Björn cu gravitate. Tot ce s-a întâmplat e din vina mea.

O priveşte. Ochii lui sunt injectaţi, obrajii au pete roşii pe pielea palidă.

— Ce vrei să spui? Ce vrei să spui acum? întreabă ea cu glas scăzut.

El înghite cu greutate şi apoi explică:

— Am făcut o mare prostie, Penny.

— Ce-ai făcut?

— Fotografia, răspunde el. Totul este din cauza fotografiei.

— Ce fotografie? Aia cu Palmcrona şi Raphael Guidi?

— Da, l-am contactat pe Palmcrona, răspunde sincer Björn. I-am povestit despre fotografie şi-am spus că vreau bani, dar...

— Nu, şopteşte ea tăios.

Îl priveşte fix şi se dă înapoi cu spatele, răstoarnă din greşeală noptiera cu paharul de apă şi oul cu ceas.

— Penny...

— Nu, taci, îl întrerupe ea cu glas ridicat. Nu înţeleg. Ce spui? Ce dracu' spui? Tu nu poţi să... nu poţi... Nu eşti zdravăn la cap, l-ai şantajat pe Palmcrona? Ai folosit...

— Ascultă-mă! M-am răzgândit, a fost o greşeală, ştiu, el a primit fotografia, i-am trimis-o.

Se lasă tăcerea. Penelope încearcă să înţeleagă ce tocmai a auzit. Gândurile i se rotesc fără încetare prin minte.

— Nu voiam să vând iahtul, şopteşte el şi pare gata să izbucnească în plâns.

— Deşi eu nu înţeleg... I-ai trimis fotografia lui Palmcrona?

— Pentru că am fost obligat, Penny, am înţeles că am făcut o greşeală... am fost obligat să-i dau fotografia.

— Dar... dar îmi trebuie, spune ea. Nu pricepi? Gândeşte-te, dacă cel care mi-a trimis-o mă contactează şi vrea s-o aibă înapoi! E vorba despre lucruri serioase, despre export de arme. Nu e vorba de banii tăi, nu are de-a face cu noi, Björn!

Penelope îl priveşte derutată şi glasul îi e spart, când începe să strige:

— E vorba despre oameni, despre viaţa lor! Sunt dezamăgită, spune ea pe un ton grav. Sunt aşa de-a dracului de furioasă pe tine, îmi vine să te lovesc, nu mai pot!

— Dar, Penny, n-am ştiut, se plânge. Cum aş fi putut să ştiu? Nu mi-ai spus nimic, ai spus doar că fotografia este compromiţătoare pentru Palmcrona, nu ai spus că...

— Ce importanţă are? îl întrerupe ea.

— Am crezut doar că...

— Ţine-ţi gura! Nu vreau să-ţi ascult scuzele, eşti un şantajist, un şantajist lacom, nu te cunosc şi nu mă cunoşti!

Tace şi rămân o vreme unul în faţa altuia. Ţipătul unui pescăruş se aude peste apă şi alţii îi răspund, ca un ecou.

— Trebuie să mergem mai departe, spune Björn cu glas stins.

Penelope dă din cap şi în secunda următoare se deschide uşa. Fără să schimbe nicio privire, ei se retrag în

dormitor. Aud pe cineva intrând. Björn încearcă să deschidă uşa de la terasă, dar este încuiată. Penelope deschide fereastra cu mâinile tremurându-i, dar e prea târziu să fugă.

51 Câştigătorul

Penelope îşi trage răsuflarea. Un bărbat stă în cadrul uşii dinspre dormitor. Björn caută ceva cu care să se apere.

— Ce naiba faceţi aici? întreabă bărbatul cu glas răguşit.

Penelope înţelege că nu este urmăritorul lor, ci pesemne proprietarul casei. E un bărbat scund, lat în umeri şi corpolent. Faţa lui îi este cumva cunoscută, ca şi cum l-ar fi văzut cu mulţi ani în urmă.

— Drogaţi? întreabă el curios.

Dintr-odată, Penelope înţelege cine e. Au intrat prin efracţie în casa lui Ossian Wallenberg. În urmă cu vreo zece ani, era un realizator de emisiuni iubit de public. Era vorba despre o emisiune de divertisment, la sfârşit de săptămână — *Vinerea de aur, Căţărându-se pe pereţi, Seara leului*. Ossian Wallenberg organiza de obicei concursuri, avea invitaţi şi premii în spatele unor uşiţe strălucitoare. Fiecare ediţie a *Vinerii de aur* se termina în acelaşi fel — Ossian trebuia să-şi ridice în aer invitatul. Zâmbitor şi roşu la faţă. Penelope îşi aminteşte cum, în copilărie, îl văzuse ridicând-o în aer pe Maica Tereza. Femeia fragilă, bătrână, părea complet paralizată de spaimă. Ossian Wallenberg era cunoscut pentru părul

său auriu şi hainele extravagante, dar şi pentru răutatea studiată.

— Am avut un accident, spune Björn. Şi trebuie să luăm legătura cu poliţia.

— Aha, aprobă indiferent Ossian. Din păcate, am doar un telefon mobil.

— Trebuie să-l împrumutăm, e urgent.

Ossian îşi scoate telefonul, îl priveşte, apoi îl închide.

— Ce faceţi? întreabă Penelope.

— Fac ce am chef, răspunde el.

— Dar noi chiar avem nevoie de telefon, insistă ea.

— Atunci vă trebuie parola, zâmbeşte Ossian.

— Ce faceţi?

El se sprijină de uşă şi-i cercetează un moment.

— Ce chestie, nişte drogaţi au nimerit aici, la bietul de mine.

— Dar nu suntem...

— Cui îi pasă? o întrerupe Ossian.

— N-are rost, îi spune Penelope lui Björn.

Vrea să plece, dar Björn pare foarte obosit, are obrajii şi buzele albe, se sprijină de perete cu mâna.

— Ne pare rău că am intrat în casa dumneavoastră, spune el. Şi vă vom plăti pentru ce-am luat, dar acum trebuie să ne împrumutaţi telefonul, este o situaţie urgentă şi...

— Cum te cheamă? îl întrerupe zâmbind Ossian.

— Björn.

— Îţi stă bine în costum, Björn, dar n-ai văzut cravata? E o cravată care se potriveşte la el.

Ossian merge la dulap, scoate o cravată albastră din piele, în aceeaşi nuanţă ca jacheta şi o înnoadă încet la gâtul lui Björn.

— Sunaţi dumneavoastră la poliţie, îl roagă Penelope. Spuneţi că aţi prins doi hoţi în flagrant.

— Nu-i deloc amuzant, spune Ossian posomorât.

— De fapt, ce vreţi? întreabă ea înverşunată.

El se dă câţiva paşi în spate şi îi cercetează.

— Nu-mi place de ea, îi spune lui Björn. Dar tu eşti frumos şi îţi vine bine costumul meu. N-are decât să păstreze puloverul ăla urât. Nu-i aşa? Ca bufniţa Helge. Nu pare a fi suedeză, arată ca o...

— Termină, îl întrerupe Björn.

Ossian se apropie de el cu un aer furios şi izbeşte cu pumnul în aer.

— Ştiu cine eşti, spune Penelope.

— Grozav, zâmbeşte Ossian.

Björn o priveşte întrebător, apoi se uită la bărbat. Penelope simte că i se face greaţă, se aşază pe pat şi încearcă să respire liniştit.

— Aşteaptă, spune Ossian. Şi tu... te-am văzut la televizor, te recunosc.

— Am participat la câteva emisiuni...

— Şi acum, eşti moartă, rânjeşte el.

Penelope simte că tot trupul i se încordează şi devine atentă la cuvintele ciudate. Încearcă să înţeleagă ce vrea să spună Ossian şi caută cu privirea o cale de evadare. Björn stă lângă perete şi alunecă încet jos, pe duşumea. E alb la faţă, nu reuşeşte să scoată o vorbă.

— Dacă nu vrei să ne ajuţi, spune Penelope, o să rugăm pe altcineva, care...

— Vreau, sigur că vreau, o întrerupe el.

Ossian iese în hol, se întoarce cu o pungă, scoate din ea un cartuş de ţigări şi un ziar. Aruncă ziarul pe pat şi duce ţigările la bucătărie. Pe prima pagină, Penelope vede

o fotografie a sa, una, mai mare, a Violei şi alta a lui Björn. Deasupra fotografiei Violei stă scris „ucisă" şi deasupra celorlalte două „dispăruţi".

Tragedie pe mare — există temeri că trei persoane au murit.

Penelope se gândeşte la mama ei, o vede înaintea ochilor, îngrozitor de speriată, zguduită de plâns. Nemişcată, cu braţele strânse în jurul trupului, ca în puşcărie.

Podeaua scârţâie şi Ossian Wallenberg intră din nou în dormitor.

— Ne luăm la întrecere, îi anunţă el vesel.

— Ce vrei să spui...

— La naiba, ce poftă mi-e de un concurs!

— Concurs? întreabă Björn cu un zâmbet nesigur.

— Nu ştii ce este un concurs?

— Ba da, dar...

Penelope îl priveşte pe Ossian şi îşi dă seama cât de vulnerabili sunt, atâta vreme cât nimeni nu ştie că sunt în viaţă, câtă vreme nimeni nu ştie ce s-a întâmplat. Ar putea să-i ucidă, pentru că toată lumea crede că sunt deja morţi.

— Vrea să-şi demonstreze puterea asupra noastră, spune Penelope.

— Ne dai telefonul şi parola dacă participăm? întreabă Björn.

— Dacă învingeţi, răspunde Ossian şi-i priveşte cu ochi sclipitori.

— Şi dacă pierdem? întreabă Penelope.

52 Comisionarul

Axel Riessen traversează sufrageria până la fereastră, se opreşte privind tufele de trandafiri de lângă gardul de metal, strada şi scara care duc la biserica Engelbrekt.

Chiar în momentul în care şi-a scris numele pe cererea de angajare, a preluat toate sarcinile şi îndatoririle defunctului Carl Palmcrona.

Zâmbeşte în sinea lui, gândindu-se la întorsăturile pe care le ia viaţa, când înţelege brusc că a uitat cu totul de Beverly. Simte un gol în stomac. Odată, ea i-a spus că se duce la magazin, dar când, după patru ore, încă nu venise acasă, a ieşit s-o caute. A găsit-o două ore mai târziu, într-o magazie din faţa Muzeului Observatorului. Era complet dezorientată, mirosea a alcool şi nu mai avea chiloţi. Cineva îi lipise gumă de mestecat în păr. A spus că întâlnise câţiva băieţi în parc.

— Aruncau cu pietre într-un porumbel rănit, i-a explicat Beverly. Aşa că m-am gândit să le dau bani, să înceteze. Însă nu aveam decât douăsprezece coroane. Nu erau de ajuns. În schimb, voiau să fac ceva. Au spus c-or să calce în picioare porumbelul dacă nu fac.

Apoi a tăcut. În ochi i se adunau lacrimi.

— Eu n-am vrut, a şoptit ea. Dar mi-era aşa de milă de pasăre!

Ia telefonul şi formează numărul ei. În vreme ce aude cum sună, priveşte spre stradă, spre clădirea care a fost înainte sediul ambasadei chineze şi mai departe, spre casa întunecată care adăposteşte asociaţia Opus Dei din Suedia.

Fraţii Axel şi Robert Riessen împart una dintre casele mari de pe Bragevägen. Clădirea se află în mijlocul cartierului Lärkstaden, o zonă exclusivistă între Östermalm şi Vasastan, unde casele seamănă între ele.

Locuinţa familiei Riessen constă din două apartamente mari, separate, fiecare dispus pe trei niveluri.

Tatăl fraţilor, Erloff Riessen, care e mort de douăzeci de ani, a fost ambasador la Paris şi apoi la Londra, în vreme ce unchiul lor, Torleif Riessen, era un cunoscut pianist care concertase la Symphony Hall, în Boston, şi la Grosser Musikvereinssaal din Viena. Nobilul neam Riessen s-a mândrit mai ales cu diplomaţi şi muzicieni. Două meserii care la bază seamănă — amândouă necesită un auz foarte fin şi mult devotament.

Soţii Alice şi Erloff Riessen aveau o înţelegere ciudată, dar logică. Hotărâseră de timpuriu că fiul mai mare, Axel, se va dedica muzicii, iar cel mic, Robert, va urma drumul tatălui, ca diplomat. Însă acest aranjament fusese brusc întors pe dos atunci când Axel făcuse greşeala lui fatală. Axel avea şaptesprezece ani când a fost obligat să se lase de muzică. A fost trimis la şcoala militară şi Robert a trebuit să urmeze cariera muzicală. Axel şi-a acceptat pedeapsa, a considerat că o merită şi de atunci nu a mai cântat niciodată la vioară.

După cele întâmplate, de la acea zi neagră din urmă cu treizeci şi patru de ani, mama întrerupsese orice

contact cu fiul ei. Nici măcar pe patul de moarte n-a vrut să mai vorbească cu el.

După nouă apeluri, Beverly răspunde într-un final, tuşind:

— Alo?

— Unde eşti?

— Sunt la...

Beverly îşi întoarce faţa de la receptor şi el nu mai aude continuarea.

— Nu te aud, spune el şi neliniştea îi face glasul ascuţit şi forţat.

— De ce eşti furios?

— Spune-mi doar unde eşti, o imploră el.

— Dar ce-i cu tine? râde ea. Sunt aici, în apartamentul meu. Nu e bine?

— Am fost îngrijorat.

— Nu te prosti, vreau doar să văd programul despre Victoria.

Fata întrerupe convorbirea, dar Axel e în continuare agitat, din cauza tonului vag pe care îl avusese aceasta.

Priveşte telefonul, întrebându-se dacă s-o sune din nou. Brusc, telefonul sună în mâna lui. Axel tresare şi răspunde:

— Riessen.

— Sunt Jörgen Grünlicht.

— Bună ziua, spune Axel pe un ton uşor întrebător.

— Cum a fost întâlnirea cu grupul de referenţi?

— Cred că a fost mulţumitoare, răspunde Axel.

— Sper că aţi pus pe primul loc Kenya.

— Şi expirarea autorizaţiei din Olanda, adaugă Axel. Erau multe de rezolvat şi aştept să-mi clarific punctul de vedere, înainte să...

— Dar Kenya, îl întrerupe el. Nu ai semnat încă autorizaţia de export? Pontus Salman stă pe capul meu şi se întreabă de ce dracu' tragi de timp. E o afacere a naibii de mare care e deja întârziată. ISP le-a dat semnale pozitive, aşa că şi-au orientat întreaga producţie pe linia asta. Produsele sunt gata, vor fi transportate de la Trollhättan până în port la Göteborg, armatorul vine mâine cu un vas de containere din Panama, îl descarcă în timpul zilei şi este pregătit să încarce muniţia în ziua următoare.

— Jörgen, eu am înţeles toate astea, m-am uitat pe hârtii şi, desigur... E clar că o să semnez, dar abia am intrat în funcţie şi pentru mine e important să fiu temeinic.

— Am revăzut toată documentaţia, spune Jörgen pe un ton prompt. Şi n-am găsit niciun fel de neclarităţi.

— Nu, dar...

— Unde eşti acum?

— Sunt acasă, răspunde Axel pe un ton ezitant.

— Îţi trimit hârtiile cu un curier, spune Jörgen scurt. Acesta poate aştepta, în vreme ce semnezi, să nu mai pierdem timpul.

— Nu, mă uit la ele mâine.

Douăzeci de minute mai târziu, Axel coboară în hol ca să primească pachetul de la Jörgen Grünlicht. Este deranjat de insistenţă, dar nu vede niciun motiv pentru care să întârzie afacerea.

53 Semnătura

Axel deschide uşa şi-l salută pe curierul pe bicicletă. Aerul de seară călduţ se revarsă înăuntru, împreună cu muzica bubuitoare de la petrecerea de sfârşit de an a Şcolii de arhitectură.

Ia mapa şi, din cine ştie ce motiv, se simte încurcat la gândul de a semna contractul în faţa curierului, ca şi cum ar fi o persoană gata să facă orice, numai să fie un pic presată.

— Dă-mi un minut, spune el, părăsindu-l în hol.

Merge pe culoar la stânga, prin faţa bibliotecii de jos şi intră în bucătărie. Trece pe lângă suprafeţele de lucru lucioase din piatră închisă la culoare, pe lângă dulapurile de un negru strălucitor şi se duce la frigiderul cu uşi duble şi maşină de făcut gheaţă. Scoate o sticlă mică de apă minerală şi bea direct din ea, îşi slăbeşte nodul de la cravată, apoi se aşază pe scaunul înalt, deschizând mapa.

Totul pare să fie în ordine, fiecare anexă se află la locul ei, raportul comisiei de control al exporturilor, clasificarea, hotărârea preliminară, copiile de la Ministerul de Externe şi informaţiile asupra ofertei.

Cercetează documentul referitor la aprobarea licenţei de export, planul definitiv al operaţiunii, apoi răsfoieşte până la rândul unde directorul general pentru inspecţia produselor strategice urmează să-şi scrie numele.

Prin trup îi trece o răceală, ca un scurt îngheţ.

E o afacere importantă, care are însemnătate pentru balanţa comercială a ţării, o treabă de rutină care a fost întârziată de sinuciderea lui Palmcrona. Înţelege că situaţia lui Pontus Salman este foarte neplăcută, poate că afacerea va scăpa din mâinile lui dacă mai întârzie.

Şi, în acelaşi timp, înţelege că el este silit să aprobe exportul de muniţie pentru Kenya, fără să poată garanta personal corectitudinea hotărârii.

Axel se decide şi imediat se simte mai bine.

În următoarele zile, îşi va dedica tot timpul acestei însărcinări şi apoi îşi va scrie numele pe licenţa de export.

Va face acest lucru, o ştie, dar nu acum. Puţin îi pasă cât vor fi de furioşi, de indignaţi. De fapt, el este cel care hotărăşte, el este directorul general al Inspecţiei pentru Produse Strategice.

Ia tocul şi, pe rândul care aşteaptă semnătura lui, desenează un chip vesel, cu un balon care-i iese din gură.

Se întoarce în hol cu o mină serioasă, îi înmânează mapa curierului, apoi urcă scara, până în salon. Se întreabă dacă Beverly este într-adevăr sus sau dacă n-a îndrăznit să spună că a fugit.

Ce se întâmplă dacă fuge şi dispare?!

Axel ia telecomanda de pe o măsuţă şi pune unul dintre cântecele de început ale lui David Bowie.

Combina muzicală are forma unui animal ciudat din sticlă, strălucind slab. E fără fir şi difuzoarele sunt montate în pereţi, total invizibile.

Merge până la dulapul-vitrină, deschide uşa bombată de sticlă şi priveşte buteliile strălucitoare.

Şovăie un moment, apoi ia o sticlă de whisky numerotată individual, un Hazelbrun de la Spingbank Distillery. Distileria se află în Scoţia, în regiunea Campbeltown. Axel vizitase locul şi îşi aminteşte vana pentru plămada de malţ care avea o sută de ani şi care încă se mai foloseşte. Era uzată, vopsită într-un roşu-deschis şi nu avea nici măcar capac.

Axel Riessen scoate dopul şi inspiră parfumul băuturii: de pământ, întunecat ca un cer de furtună. Pune dopul la loc şi aşază cu grijă sticla înapoi pe raft. Acum se aude o melodie de pe discul *Hunky Dory*:

But her friend is nowhere to be seen. Now she walks through her sunken dream, to the seat with the clearest wiew, and she's hooked to the silver screen[21], cântă David Bowie. Uşa dinspre apartamentul fratelui său se izbeşte din nou. Axel priveşte pe fereastra uriaşă care dă spre grădina cu pomi deşi. Se întreabă dacă Robert va trece pe la el şi, în acelaşi moment, se aude un ciocănit în uşă.

— Intră! strigă el.

Robert deschide uşa şi intră în salon cu o expresie stânjenită pe faţă.

— Înţeleg că asculţi gunoaie ca să mă enervezi, dar...

Axel zâmbeşte şi cântă:

Take a look at the Lawman, beating up the wrong guy. Oh man! Wonder if he'll ever know: he's in the best selling show...[22]

---

[21] *Prietenul ei nu e de văzut. Acum se plimbă prin visul adânc, spre locul cu cea mai bună vedere, şi se pierde în ecranul argintiu.*

[22] *Priveşte omul legii, bătându-l pe tipul greşit. O, Doamne! Mă întreb dacă o să ştie vreodată: e în cel mai bine vândut spectacol...*

Fratele său face câţiva paşi de dans, apoi se duce la vitrina deschisă şi aruncă o privire înăuntru.

— Te rog, spune Axel pe un ton sec.

— Vrei să vezi Strosserul meu — pot să opresc muzica un moment?

Axel ridică din umeri, Robert apasă pe butonul de pauză şi muzica se întrerupe.

— L-ai terminat?

— Am stat toată noaptea, răspunde Robert cu un zâmbet larg. I-am pus corzile azi-dimineaţă.

Se lasă tăcerea. Cu multă vreme în urmă, mama lor fusese convinsă că Axel avea să devină un violonist faimos. Alice Riessen fusese ea însăşi o muziciană profesionistă, vioara a doua la capela regală a operei din Stockholm, şi-l prefera deschis pe fiul mai mare. Totul se prăbuşise atunci când Axel, care studia la Conservator, devenise unul dintre cei trei finalişti ai concursului Johan Fredrick Berwald pentru tineri solişti, care este considerat rampa sigură de lansare spre elita mondială a muzicii.

După concurs, Axel încheiase definitiv cu muzica şi începuse şcoala militară din Karlsborg. Fratele său mai mic, Robert, a trebuit să-i preia locul ca muzician în familie. Ca majoritatea celor care trec prin Universitatea Regală de Muzică, Robert n-a devenit o stea. În schimb, cântă într-o orchestră de cameră şi, în primul rând, a devenit un renumit lutier care primeşte comenzi din întreaga lume.

— Arată-mi vioara, spune Axel după un scurt moment.

Robert dă din cap şi îi aduce instrumentul, o vioară suplă, lăcuită într-un roşu de flacără şi cu dosul din arţar ca blana de tigru.

Se aşază în faţa fratelui său şi începe să cânte un fragment dintr-una din piesele lui Béla Bartók compuse în călătoria în Ungaria. Axel l-a iubit întotdeauna. Bartók a fost un oponent deschis al nazismului, silit să-şi părăsească ţara. În muzică, reuşeşte uneori să transmită scurte momente de fericire. Un fel de muzică populară, melancolică, printre ruinele unei catastrofe, gândeşte Axel în vreme ce Robert încheie fragmentul muzical.

— Sună destul de bine, spune Axel. Dar trebuie să muţi un pic mai jos căluşul, căci există o mică pauză moartă care...

Chipul fratelui se întunecă imediat.

— Daniel Strosser a spus că... el vrea să aibă exact acest sunet, explică el scurt. Vrea ca vioara să sune ca o Birgit Nilsson tânără.

— Atunci trebuie neapărat să muţi mai în faţă căluşul, zâmbeşte Axel.

— Tu nu te pricepi, voiam doar să...

— Altfel, e absolut minunată, se grăbeşte Axel să spună.

— Ascultă sunetul — uscat şi tăios, şi...

— Nu vorbesc despre asta, continuă Axel imperturbabil. Spun doar că există ceva neînsufleţit în...

— Neînsufleţit? Cel care va avea instrumentul este specialist în Bartók, continuă Robert. Vorbim despre Bartók — nu e acelaşi lucru ca Bowie.

— Poate am auzit greşit, spune Axel cu voce slabă.

Robert deschide gura ca să răspundă, dar se opreşte, auzind-o pe soţia sa Anette ciocănind la uşă.

Ea deschide şi îi zâmbeşte văzându-l acolo, cu vioara.

— Ai probat Strosserul tău? întreabă ea cu speranţă în glas.

— Da, spune Robert sec. Dar lui Axel nu-i place.

— Nu e adevărat, se apără Axel. Clientul va fi mai mult decât mulţumit, sunt sigur de asta. Ce spuneam — cred că e doar în imaginaţia mea...

— Nu-l asculta, el nu ştie nimic, îl întrerupe Anette iritată.

Robert vrea să plece şi s-o ia pe nevastă-sa cu el, n-are chef de scene, dar aceasta se apropie de Axel.

— Recunoaşte că doar ai inventat defectul, spune ea cu glas spart.

— Nu e niciun defect, doar căluşul ar trebui....

— Şi când ai cântat tu ultima oară? Acum treizeci, patruzeci de ani? Erai doar un copil pe vremea aceea. Cred că trebuie să-i ceri scuze.

— Las-o moartă, spune Robert.

— Cere-ţi scuze, insistă ea.

— OK, scuze, spune Axel, simţind cum roşeşte.

— Pentru că ai minţit, continuă ea. Ai minţit, pentru că nu poţi accepta laudele pe care le merită noua vioară a lui Robert.

— Îmi pare rău.

Axel pune muzica din nou, destul de tare. Mai întâi, se aude doar ca un zdrăngănit pe două chitare dezacordate şi un cântăreţ care caută tonul cu voce slabă: *Goodbye love, goodbye love...*

Anette mormăie ceva despre lipsa de talent a lui Axel, iar Robert îi spune să termine, în vreme ce-o trage afară din cameră. Axel ridică şi mai mult sunetul, tobele şi basul electric pun la locul ei melodia contorsionată: *Didn't know what time is was, the lights were low oh oh. I leaned back on my radio oh oh*[23].

---

[23] *Nu ştiam ce oră era, luminile erau micşorate, oh, oh. M-am dat în spate sprijinindu-mă de radio, oh, oh...*

Axel închide pleoapele şi simte cum ochii îi ard în întuneric. E deja foarte obosit. Uneori doarme o jumătate de oră, alteori nu doarme nici când Beverly este culcată lângă el. Atunci, obişnuieşte să se învelească într-o pătură, să se aşeze pe verandă cu privirea aţintită spre copacii din grădină, în lumina umedă a zorilor. De bună seamă, Axel Riessen bănuieşte ce stă la baza problemei lui. Strânge pleoapele şi se întoarce cu gândul la zilele care i-au schimbat viaţa.

54 Concursul

Penelope şi Björn se privesc cu ochi obosiţi şi gravi. Prin uşa închisă îl aud pe Ossian Wallenberg cântând *Vreţi să vedeţi o stea*, imitând-o pe Zarah Leander, în vreme ce rearanjează mobilele.

— Putem să-l învingem, şopteşte Penelope.

— Poate.

— Trebuie să încercăm.

— Şi pe urmă, ce facem pe urmă? O să-l torturăm, să ne spună parola?

— Cred c-o să ni-l dea de bunăvoie dacă raportul de forţe se schimbă.

— Dar dacă n-o face?

Ea se împleticeşte când se duce la fereastră, începând să desfacă încet cârligele. Degetele o dor. Se opreşte, cercetându-şi mâinile la lumina zilei, vede murdăria de sub unghiile rupte, degetele cenuşii de pământ şi de humă, pline de sânge.

— Nu vom primi niciun ajutor aici, trebuie să continuăm, spune ea. Dacă o să căutăm mai departe, pe mal...

Tace, privindu-l pe Björn care stă ghemuit pe marginea patului, în jacheta albastră din piele.

— Bine, spune el slab. Fă-o.

— Nu te părăsesc.

— Dar eu nu mai pot, Penny, răspunde el fără s-o privească. Nu mă mai ţin picioarele, cred că doar o jumătate de oră mai sunt în stare să merg.

— Te ajut eu.

— Poate că nu mai există alte telefoane pe insulă, nu ştim, nu avem nicio idee.

— Nu vreau să particip la consursul lui scârbos...

— Penny, noi... Noi trebuie să vorbim cu poliţia, trebuie să ne dea telefonul.

Cu un zâmbet larg, Ossian se iveşte în cadrul uşii. E îmbrăcat într-o haină cu imprimeu leopard şi are o bucată de material cu acelaşi model în jurul şoldurilor. Cu mişcări graţioase le face semn spre canapeaua mare. Perdelele sunt trase şi el a împins mobilele lângă pereţi, aşa încât să se poată mişca liber prin încăpere. Ossian se plasează sub lumina celor două lampadare, se opreşte şi se întoarce spre ei.

— Iubiţi oaspeţi de vineri, timpul trece repede când te distrezi, spune, făcându-le cu ochiul. Suntem la emisiunea „Concurs" şi le urăm bun venit vedetelor din seara asta. O comunistă căcăcioasă şi iubitul ei minor. O pereche total nepotrivită, dacă mă întrebaţi pe mine. O babornită şi un tânăr cu un tors bine lucrat.

Ossian râde şi îşi încordează muşchii spre presupusa cameră de luat vederi.

— Haideţi! strigă Ossian, dansând pe loc. Sus, pe pereţi! Sunt pregătiţi toţi, gata să apese pe butoane? Vă dau... „Adevăr şi provocare"! Ossian Wallenberg provoacă — Babornita şi Frumuşelul!

Ossian pune o sticlă goală pe podea şi o face să se învârtească. Sticla se roteşte de câteva ori, înainte de a se opri cu gâtul îndreptat spre Björn.

— Frumuşelul! strigă zâmbitor Ossian. Frumuşelul este primul! Aici vine întrebarea. Eşti pregătit să spui adevărul şi numai adevărul?

— Absolut, oftează Björn.

O picătură de sudoare se prelinge de pe nasul lui Ossian, în vreme ce deschide un plic, citind cu voce tare:

— La ce te gândeşti când te culci cu baba?

— Foarte amuzant, murmură Penelope.

— Primesc telefonul dacă răspund? spune calm Björn.

Ossian plescăie din buze şi clatină din cap.

— Nu, dar dacă publicul crede în răspunsul tău, primeşti prima cifră din parolă.

— Şi dacă aleg „provocarea"?

— Atunci, concurezi cu mine şi publicul singur va face alegerea, răspunde Ossian. Dar timpul trece, tic, tac, tic, tac. Cinci, patru, trei, doi...

Penelope îl priveşte pe Björn în lumina puternică a lămpilor, chipul lui murdar, barba şi părul încâlcit. Are nările negre de sânge închegat şi ochii îi sunt obosiţi şi injectaţi.

— Mă gândesc la Penelope când facem sex, răspunde Björn cu glas scăzut.

Ossian huiduie, face o mină dezgustată şi aleargă pe loc.

— Trebuie să fie „adevărul"! strigă el. Nu eşti nici pe aproape. Nimeni din public nu crede că te gândeşti la Babornită când te culci cu ea. Unu, două, trei puncte minus la Frumuşel.

Învârte sticla din nou, se opreşte aproape imediat şi de data asta gâtul este îndreptat spre Penelope.

— Ai, ai, ai! strigă Ossian. Una specială! Şi ce înseamnă asta? Tocmai! „Provocarea", direct! Nu-i o farfurie cu piure de cartofi, cu arome de grătar! Du-te direct la „Porneşte"! Eu deschid capacul şi ascult ce şopteşte hipopotamul!

Ossian ia un hipopotam micuţ din lemn lăcuit de pe masă, îl duce la ureche, ascultă şi dă din cap aprobator:

— Vrei să spui, Babornița? întreabă el şi ascultă iar. Înţeleg, domnule hipopotam. Da. Mulţumesc.

Îl pune cu grijă pe masă şi se întoarce cu un zâmbet spre Penelope.

— Babornița va concura împotriva lui Ossian! Şi genul este: striptease! Dacă poţi excita publicul mai bine decât Ossian, vei primi toate cifrele din parolă — altfel, Frumuşelul trebuie să-ţi dea un picior în cur, cât de tare poate!

Ossian ţopăie până la combina muzicală, apasă pe un buton şi după un scurt moment se aude *Teach Me Tiger*.

— Am pierdut această întrecere o dată în faţa lui Loa Falkman, şopteşte cu voce teatrală Ossian, în vreme ce-şi mişcă şoldurile pe ritmul muzicii.

Penelope se ridică de pe canapea, face un pas în faţă şi apoi rămâne pe loc, în cizmele ei de marinar, cu pantalonii dungaţi şi puloverul mare, tricotat.

— Vrei să scot hainele de pe mine? întreabă ea. Despre asta era vorba? Să mă vezi goală?

Ossian se opreşte din cântat, cu o expresie de dezamăgire pe buze şi se uită rece la ea, înainte de a-i răspunde:

— Dacă aş fi interesat să văd o pizdă de imigrantă, aş putea s-o comand pe internet.

— Atunci, de ce naiba eşti interesat?

Ossian îi dă o palmă grea. Ea se clatină, e gata să cadă, dar îşi recapătă echilibrul.

— Trebuie să fii politicoasă cu mine, spune el cu gravitate.

— OK, murmură ea.

Un zâmbet îi apare în colţul buzelor, în vreme ce-i explică:

— Eu sunt o persoană care m-am întrecut cu mari vedete... şi pe tine te-am văzut la televizor doar când n-am reuşit să schimb destul de repede canalul....

Ea îi priveşte faţa roşie, excitată.

— N-o să ne dai telefonul, nu-i aşa?

— Promit, regulile sunt reguli, îl primiţi, însă doar dacă obţin ce vreau, răspunde el iute.

— Ştii că ne aflăm într-o situaţie de urgenţă, şi tu o foloseşti ca să...

— Da, aşa fac! ţipă el.

— OK, la naiba, atunci facem un pic de striptease, pe urmă primesc telefonul.

Se întoarce cu spatele la Ossian, îşi scoate puloverul şi maioul. În lumina puternică, se văd bine rănile de pe umăr şi şold, vânătăile şi murdăria. Penelope se răsuceşte, ascunzându-şi sânii cu amândouă mâinile.

Björn bate din palme şi fluieră, cu privirea tristă. Ossian are faţa transpirată, o priveşte şi apoi se aşază în lumina lămpii, în faţa lui Björn. Ea mişcă şoldurile şi trage brusc pânza din jurul mijlocului, o răsuceşte în aer, o lasă să coboare între picioare, apoi i-o aruncă lui Björn pe faţă.

Ossian îi trimite o sărutare şi face un gest, cum or să se audă la telefon.

Björn bate din nou din palme, fluieră mai tare, continuă să aplaude şi vede în acelaşi timp cum Penelope ia vătraiul de fontă din faţa sobei.

Lopata pentru cenuşă se pune în mişcare şi sună slab, lovindu-se de cleştele mare.

Ossian dansează țopăind în chiloții cu paiete aurii. Penelope ține vătraiul cu amândouă mâinile și se apropie de Ossian pe la spate. El dă din șolduri în fața lui Björn.

— Jos, în genunchi, îi șoptește. Jos, Frumușelule, jos!

Penelope înalță unealta grea și-l lovește peste picior cât de tare poate. Se aude o trosnitură și Ossian cade pe spate, țipând din răsputeri. Se ține de picior, se răsucește de durere și rage ca un animal. Penelope se duce direct la combina muzicală, o distruge cu patru lovituri grele până ce, în sfârșit, tace.

Ossian zace acum nemișcat, respiră foarte repede și geme. Penelope se apropie, iar el o privește cu ochi speriați. Ea mai zăbovește un moment acolo. Vătraiul greu de fontă i se leagănă în mâna dreaptă.

— Domnul hipopotam mi-a șoptit că o să-mi dai telefonul și parola, spune ea cu glas liniștit.

55 Poliţia

E foarte cald şi înăbuşitor în vila lui Ossian Wallenberg. Björn se ridică mereu de pe scaun, se duce la fereastră şi aruncă priviri spre debarcader şi spre apă. Penelope stă pe canapea, cu telefonul în mână, aşteptând ca poliţia să sune înapoi. Au primit apelul de urgenţă şi au promis s-o contacteze la acelaşi număr atunci când şalupa poliţiei va fi în apropiere. Ossian stă într-un fotoliu cu un pahar mare de whisky în faţă, privindu-i. A luat nişte calmante şi spune cu voce înăbuşită c-o să supravieţuiască.

Penelope priveşte ecranul telefonului, vede că semnalul e mai slab, dar încă suficient. Poliţia va suna curând. Se lasă pe spate, pe canapea. E o zăpuşeală oribilă. Maioul îi e ud de transpiraţie. Închide ochii şi se gândeşte la Darfur, la căldura din autobuz când se ducea la Kubbum, ca să i se alăture lui Jane Oduya, în misiunea din cadrul Action Contre la Faim.

Se îndrepta spre barăcile care aparţineau administraţiei, când se oprise brusc. Dăduse cu ochii de nişte copii care jucau un joc bizar. Puneau nişte figurine de lut pe drum, apoi aşteptau, sperând să fie sfărâmate de automobilele care treceau. S-a apropiat, ca să vadă mai bine.

Izbucneau în hohote de râs de fiecare dată când una dintre figurine era călcată:

— Am omorât unul! Era un moş!

— Şi eu am omorât un darfurian!

Unul dintre copii a alergat în mijlocul drumului şi a pus repede jos două figurine. Una mare şi alta mică. Când o căruţă a răsturnat-o pe cea mică, zdrobind-o sub roată, copilul a jubilat:

— A murit! Puiul de căţea a murit!

Penelope s-a dus la ei, întrebându-i ce fac acolo, dar copiii n-au răspuns, ci au luat-o la fugă. Ea s-a oprit privind cioburile de lut care zăceau pe drumul roşu, ars de soare.

Darfurienii sunt poporul care a dat numele regiunii Darfur. Acest neam african străvechi e pe cale de dispariţie din cauza terorii *Janjawid*.

Pentru că îndeletnicirea tradiţională a popoarelor africane este agricultura, din cele mai vechi timpuri au existat conflicte între ele şi partea migratoare a populaţiei. Dar adevăratul motiv al genocidului este petrolul. A fost găsit petrol în pământul care era locuit de vechile triburi africane şi acum se vrea, pur şi simplu, dispariţia satelor din zonă.

Cu toate că pe hârtie războiul civil s-a terminat, neamul Janjawid continuă cu raidurile sistematice, violează femeile, omoară bărbaţii şi copiii şi apoi le ard locuinţele.

Penelope a văzut copiii arabi fugind de acolo şi s-a dus să ridice din praf ultimele figurine de pământ, când cineva a strigat:

— Penny! Penny!

A tresărit de spaimă, s-a întors şi a văzut-o pe Jane Oduya stând şi făcându-i semn cu mâna. Jane purta nişte

jeanşi decoloraţi şi o geacă galbenă. Penelope abia a recunoscut-o. Chipul ei se zbârcise şi îmbătrânise teribil în doar câţiva ani.

— Jane!

S-au îmbrăţişat strâns.

— Să nu vorbeşti cu copiii aceia, a murmurat Jane. Sunt ca toţi ceilalţi, ne urăsc pentru că suntem negri, pur şi simplu, nu pot înţelege asta. Ei urăsc pielea neagră.

Jane şi Penelope au pornit-o spre tabăra de refugiaţi. Ici şi colo începuseră să se strângă oamenii, ca să mănânce şi să bea. Mirosul de lapte ars se amesteca insuportabil cu duhoarea latrinelor. Peste tot se vedeau însemnele ONU, pe apărători de vânt, perdele, cearşafuri. Sute de corturi albe ale Crucii Roşii se smuceau în vântul care sufla peste întinderile pustii.

Penelope a urmat-o pe Jane în cortul mare al spitalului. Trecând prin pânza albă, lumina soarelui devenea cenuşie. Jane a privit prin fereastra de plastic, spre secţia de chirurgie.

— Surorile mele au devenit chirurgi iscusiţi, a spus Jane liniştită. Fac amputări şi operaţii mai uşoare, fără niciun ajutor.

Doi băieţi slăbuţi, având poate în jur de treisprezece ani, au adus în cort o cutie mare de carton cu pansamente şi au lăsat-o cu grijă lângă alte cutii. Au venit la Jane, ea le-a mulţumit şi le-a spus să le ajute pe femeile care tocmai sosiseră, aveau nevoie de apă ca să le spele rănile.

Băieţii au plecat şi s-au întors curând, aducând apă în butelii mari de plastic.

— Făceau parte din miliţia arabă, i-a explicat Jane arătând spre băieţi. Dar acum totul e calm. În lipsă de muniţie şi de piese de schimb, este un fel de echilibru,

oamenii nu ştiu exact ce vor face, mulţi au început chiar să ne ajute aici. Avem o şcoală de băieţi cu tineri din miliţie în clasă.

O femeie a început să se vaite într-un pat şi Jane s-a dus grăbită spre ea, mângâindu-i fruntea şi obrajii. Nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani, dar era însărcinată în ultimele luni şi îi fusese amputat un picior.

Toată ziua Penelope a lucrat alături de Jane, făcând tot ce-i spunea aceasta, fără să pună întrebări, fără să vorbească cu nimeni, încerca doar să ajute cât mai mulţi suferinzi.

Un african de vreo treizeci de ani cu un chip frumos şi umeri musculoşi s-a apropiat de Jane cu o cutie mică, albă în mână.

— Treizeci de doze noi de antibiotic, a spus cu faţa strălucind.

— Eşti sigur?

El a dat din cap zâmbitor.

— Ai lucrat bine.

— Mă duc să-l mai presez un pic pe Ross. Zicea că s-ar putea să primim o ladă cu aparate de luat tensiunea, săptămâna asta.

— El este Grey, a spus Jane. E de fapt medic, dar eu n-aş rezista dacă nu l-aş avea pe el.

Penelope a întins mâna şi a întâlnit privirea amuzată a bărbatului.

— Penelope Fernandez, a spus ea.

— Tarzan, s-a prezentat el, strângându-i mâna uşor.

— Vrea să fie numit Tarzan, de când a venit aici, a râs Jane.

— Tarzan şi Jane, a zâmbit el. Eu sunt Tarzanul ei.

— Până la urmă, i-am zis că ar trebui să-l cheme Greystoke, a explicat Jane. Dar toţi cred că-i greu de rostit, aşa că trebuie să se mulţumească cu Grey.

Un camion a claxonat brusc în faţa cortului şi au ieşit în fugă toţi trei. Praful roşu de pe drum învăluia camionul ruginit. Pe platforma deschisă zăceau şapte răniţi. Veneau din vest, dintr-un sat unde se iscase o luptă în jurul unui puţ.

Restul zilei a fost dedicat operaţiilor de urgenţă. Unul dintre bărbaţi a murit. La un moment dat, Penelope a fost oprită de Grey, care îi întindea o sticlă cu apă. Penelope a scuturat din cap tulburată, dar el a zâmbit liniştit:

— Ai timp să bei.

I-a mulţumit, a băut apă şi pe urmă l-a ajutat să ridice un rănit pe un pat.

Seara, Penelope şi Jane şedeau istovite pe veranda uneia dintre barăcile de locuit, luând o cină târzie. Flecăreau şi priveau drumul dintre case şi corturi, oamenii care se ocupau cu ultimele treburi ale serii, înainte să se întunece cu totul.

De îndată ce s-a lăsat întunericul, s-a aşternut o tăcere rău-prevestitoare. Mai întâi, Penelope a auzit oamenii care se retrăgeau, zgomotul de la latrine şi câte-o mişcare furişată prin întuneric. Dar curând a fost tăcere deplină, nici cel mai mic plânset de copil.

— Toţi sunt încă speriaţi să nu treacă pe aici trupele Janjawid, a spus Jane, adunând farfuriile.

Au mers înăuntru, punând zăvorul la uşă, apoi au spălat împreună vasele. Şi-au urat noapte bună şi Penelope s-a dus în camera de oaspeţi, în fundul coridorului.

Două ore mai târziu, Penelope s-a trezit cu o tresărire. Adormise îmbrăcată şi acum stătea acolo, ascultând murmurul nopţii imense a Darfurului. Nu putea spune ce o trezise. Inima începea să i se liniştească încet-încet,

când brusc a auzit un strigăt afară. S-a ridicat şi s-a dus la ferestruica cu bare de metal, privind afară. Luna lumina strada. O discuţie agitată se purta undeva. Trei adolescenţi mergeau pe mijlocul străzii. Făceau parte, fără îndoială, din miliţia Janjawid. Unul dintre ei avea un revolver în mână. Lui Penelope i s-a părut că aude o replică de genul: „Să ucidem sclavii". Un bătrân african, care obişnuia să coacă pe jăratic cartofi dulci şi să-i vândă cu doi piaştrii bucata, şedea deja pe pătura lui, în faţa unui depozit al ONU. Băieţii s-au dus direct la bătrân şi l-au scuipat. Băieţandrul a ridicat pistolul şi l-a împuşcat direct în faţă. Ecoul împuşcăturii a răsunat ciudat printre corturi. Băieţii au strigat, au luat câţiva cartofi, au mâncat un pic şi pe urmă i-au aruncat în praf, lângă bătrânul mort.

Au pornit mai departe pe stradă, uitându-se împrejur, arătând cu degetul şi continuând drept spre baraca unde locuiau Jane şi Penelope. Penelope îşi aminteşte cum îşi ţinea respiraţia în vreme ce-i auzea bocănind pe verandă, vorbind aţâţaţi între ei şi bătând cu pumnii în uşă.

Penelope trage brusc aer în piept şi deschide ochii. Trebuie că a aţipit pe canapeaua lui Ossian Wallenberg.

Un bubuit de furtună răsună afară. Cerul s-a întunecat.

Björn stă la fereastră şi Ossian îşi soarbe băutura.

Penelope priveşte telefonul — n-a sunat nimeni.

Poliţia marină trebuie să sosească în curând.

Bubuitul tunetelor vine tot mai aproape. Lampa din tavan se stinge, ventilatorul din bucătărie tace, e pană de curent. Ploaia începe să răpăie pe acoperiş şi în ferestre.

Telefonul nu mai are deloc semnal.

Un fulger luminează camera, urmat de o bubuitură puternică.

Penelope se lasă pe spate şi ascultă ploaia, simte aerul răcoros care intră pe fereastră, adoarme din nou, dar e trezită de vorbele lui Björn.

— Ce e? întreabă ea.

— Un vas, spune el. O şalupă de poliţie.

Ea se ridică repede, priveşte pe fereastră. Apa pare să clocotească sub ploaia deasă. Vasul mare este aproape, în drum spre debarcader. Penelope priveşte telefonul. În continuare nu au semnal.

— Grăbeşte-te, spune Björn.

Încearcă să vâre cheia în broasca uşii dinspre verandă. Mâinile îi tremură. Şalupa poliţiei alunecă pe lângă debarcader, sună sirena.

— Nu se potriveşte, spune Björn tare. Nu e cheia bună.

— Vai, vai, vai, zâmbeşte Ossian, scoţându-şi legătura de chei. Poate că e asta.

Björn caută cheia, o pune în broască, o răsuceşte şi aude clinchetul metalic.

Şalupa poliţiei e greu de distins prin ploaie, a început deja să se depărteze de debarcader când Björn reuşeşte să deschidă uşa.

— Björn! strigă Penelope.

Motorul bubuie şi în spatele vasului e spumă albă, Björn face semne cu mâna şi aleargă prin ploaie cât poate de repede, pe poteca cu pietriş care coboară spre debarcader.

— Aici, sus! strigă el. Suntem aici!

Björn e ud din cap până-n picioare. Ajunge la debarcader şi vede cum barca cu motor frânează, cu un bubuit care pulsează sub apă. O trusă de prim ajutor se află pe punte. Prin geam se întrezăreşte un poliţist. Un nou fulger luminează cerul. Bubuitul îi sparge urechile. Poliţistul

din spatele geamului pare să vorbească într-un aparat de radio. Ploaia loveşte acoperişul vasului. Björn strigă şi-i face semne cu braţul ridicat. Şalupa se întoarce uşor şi babordul se lipeşte de debarcader.

Björn se apucă de balustrada udă şi urcă pe puntea din faţă, se caţără pe scară spre intrarea care duce la o uşă metalică. Vasul se clatină. El se împleticeşte, deschide uşa grea şi intră.

Un miros dulceag şi metalic umple cabina de comandă, ca de motorină şi de transpiraţie.

Primul lucru pe care îl vede Björn este un poliţist ars de soare care zace pe podea cu o rană în frunte. Ochii îi sunt deschişi. O baltă aproape neagră de sânge se întinde sub el. Björn respiră cu repeziciune, îşi aruncă privirea prin spaţiul întunecat, printre pelerine şi echipament de surf. Aude o voce prin bubuitul motorului. Este Ossian Wallenberg, care strigă ceva de pe aleea pietruită. Se apropie şchiopătând de debarcader cu o umbrelă galbenă deasupra capului. Björn simte cum îi zvâcneşte pulsul în tâmple şi îşi înţelege greşeala, înţelege că a intrat într-o cursă. Vede petele de sânge de pe geam şi pipăie după clanţa uşii. Scara dinspre cabină scârţâie, el se întoarce şi-l vede pe urmăritorul lor ieşind din întuneric. E îmbrăcat în uniformă de poliţist şi faţa îi e atentă, aproape curioasă. Björn înţelege că e prea târziu ca să fugă. Trage o şurubelniţă de pe raftul cu scule, ca să se apere. Urmăritorul e pe scară, urcă în cabina de pilotaj, clipeşte în lumina puternică şi întoarce privirea spre geam. Ploaia bate în fereastră. Björn se mişcă rapid. Ţinteşte spre inimă cu şurubelniţa, se repede şi nu pricepe exact ce se întâmplă. Îi tremură doar umărul. Björn nu-şi mai simte braţul în urma unei lovituri în plin. E ca şi cum braţul n-ar mai

exista. Şurubelniţa cade zornăind în spatele unei lăzi de aluminiu. Urmăritorul continuă să-i ţină braţul fără viaţă, îl împinge în faţă, face să se răsucească corpul, îi dă o lovitură în picioare, făcându-le să se îndoaie, dirijează şi accentuează violenţa căderii, astfel că Björn se prăbuşeşte cu faţa în jos şi se opreşte în braţul scaunului de la cârmă. Grumazul se frânge în coliziune, cu un pârâit surd. Nu simte nimic, dar vede câteva scântei ciudate, flăcări mici care ţopăie în întuneric, tot mai rar şi tot mai plăcut. Faţa lui Björn zvâcneşte un pic şi câteva secunde mai târziu este mort.

56 Elicopterul

Penelope stă la fereastră. Cerul e luminat de un fulger şi bubuitul se rostogoleşte peste mare. Ploaia cade cu furie. Björn a urcat pe şalupa poliţiei şi a dispărut în cabina de comandă. Apa bolboroseşte sub ploaia puternică. Îl vede pe Ossian împleticindu-se prin ploaie, ţinând deasupra capului o umbrelă galbenă. Uşa de metal de la cabina de comandă se deschide şi un poliţist în uniformă iese pe punte, sare pe debarcader şi amarează vasul.

Abia când începe să meargă pe potecă, Penelope înţelege cine este.

Urmăritorul nu răspunde salutului lui Ossian, întinde doar mâna stângă şi-l prinde tare de bărbie.

Penelope nu observă că îi cade telefonul din mână.

Cu brutalitate, bărbatul în uniformă răsuceşte într-o parte capul lui Ossian. Umbrela galbenă cade la pământ şi se rostogoleşte pe pantă. În câteva clipe, totul s-a terminat. Urmăritorul abia de se opreşte în loc, în vreme ce scoate cu mâna liberă un pumnal scurt. Răsuceşte faţa lui Ossian încă un pic, apoi îl loveşte fulgerător cu pumnalul în ceafă. Ca muşcătura unui şarpe. Ossian e deja mort când se prăbuşeşte la pământ.

Urmăritorul îmbrăcat în uniforma de poliţist continuă cu paşi mari drumul spre intrarea casei. Lucirea palidă a unui fulger îi luminează brusc chipul şi Penelope îi întâlneşte privirea prin ploaie. Înainte de a se întuneca din nou cerul, apucă să vadă trăsăturile posomorâte. Ochii obosiţi, trişti şi gura cu cicatricea adâncă. Furtuna bubuie. Bărbatul continuă în sus, spre casă. Penelope rămâne nemişcată la fereastră. Respiră repede, dar nu poate fugi, e paralizată. Ploaia bate în pervazul ferestrei şi în geam. Lumea de afară e ciudat de depărtată, dar dintr-odată în spatele bărbatului apare o lumină nouă, galbenă. Debarcaderul, apa şi cerul lucesc orbitor. Din şalupa poliţiei se ridică o flacără, ca un copac înalt de foc. Bucăţi de metal sunt aruncate în aer. Norul de foc creşte şi pulsează în nuanţe galben-aprins. Fierbinţeala aprinde desişul de trestie şi debarcaderul, în timp ce presiunea exploziei şi bubuitura ajung până la casă.

Abia atunci când ochiul de geam din faţa ei se crapă dintr-un colţ într-altul, Penelope reacţionează. Ploaia cade şi întâlneşte fumul negru care se învălătuceşte din resturile şalupei, în spatele urmăritorului. El continuă să meargă cu paşi repezi spre casă. Penelope se întoarce, străbate în goană încăperile, se caţără peste fotoliile mutate din loc, ajunge în holul cu portretele semnate, deschide uşa şi aleargă peste peluza udă, neîngrijită. Alunecă, aleargă mai departe, pe potecă, înconjurând un pâlc de mesteceni şi continuând pe o pajişte. Acolo, întâlneşte o familie cu copii, ducând undiţe, veste galbene şi umbrele. Trece prin micul grup, în jos, spre o plajă cu nisip. Aproape se sufocă, gâfâie necontrolat, simte că e gata să leşine. Trebuie să se oprească, nu ştie încotro s-o ia, se târăşte în spatele unui şopron mic, vomită printre urzici şi spune în

şoaptă *Tatăl nostru*. Un tunet se aude depărtându-se. Tot trupul îi tremură, dar se ridică totuşi din nou şi îşi şterge ploaia de pe faţă cu mâneca puloverului. Se apleacă cu grijă şi priveşte după colţ, spre pajişte. Urmăritorul tocmai înconjoară crângul, se opreşte la familia cu copii, care imediat arată în direcţia ei. Ea se târăşte înapoi, se lasă să alunece pe stâncă şi apoi o ia la goană spre malul apei, ajunge pe plajă. Urmele lucesc albe în spate, acolo unde a călcat pe nisipul ud. Continuă pe un debarcader foarte lung, doar să ajungă cât mai departe. Deodată aude răpăitul greu al palelor unui elicopter. Penelope continuă pe debarcader, vede urmăritorul în uniforma de poliţist alergând printre arbori, în jos, spre mal. Dintr-un elicopter de salvare, un bărbat în haine galbene a fost lăsat în jos cu un cablu, aterizează la capătul pontonului, apa din jurul lui e biciuită în cercuri încreţite. Penelope aleargă spre el pe debarcaderul lunecos, acesta îi strigă cum să stea, îi prinde centura şi face un semn spre pilotul elicopterului. Urcă amândoi de pe debarcader, zboară aproape de apă, apoi sunt ridicaţi în sus, oblic. Ultimul lucru pe care îl vede Penelope, înainte ca plaja să fie umbrită de pădurea de brazi, este urmăritorul, care a pus un genunchi în pământ. Rucsacul negru se află în faţa lui. Cu mişcări sigure montează o armă. Apoi, ea nu-l mai vede. Doar copaci verzi, deşi. Suprafaţa apei se depărtează în goană, sub ea. Dintr-odată, aude o pocnitură scurtă şi ceva care pârâie deasupra lor. Cablul se smuceşte violent şi-i provoacă dureri în pântece. Bărbatul din spatele ei strigă ceva spre pilot. Sunt aruncaţi în toate părţile, elicopterul se roteşte pieziş şi Penelope înţelege ce s-a întâmplat. Înţelege că urmăritorul l-a împuşcat pe pilotul elicopterului. Fără să se gândească la nimic, Penelope desface clama

de siguranţă, lasă libere curelele şi cade în spate. Se prăbuşeşte prin aer, în vreme ce elicopterul pierde din forţă şi se înclină pe o parte, începând să facă volte. Cablul cu salvamarul atârnat se agaţă în rotorul uriaş. Huruie înspăimântător şi apoi se aude o bubuitură dublă, atunci când cele două pale uriaşe ale elicei sunt smulse din ax. Penelope cade vreo douăzeci de metri, înainte să atingă suprafaţa apei. Se cufundă adânc. Continuă bolborosind în jos, în apa rece, înainte ca mişcarea să se schimbe.

Dă din picioare, iese la suprafaţă şi îşi umple cu aer plămânii, priveşte în jur şi începe să înoate departe de insulă, direct în mare.

57 Furtuna

Joona Linna şi Saga Bauer părăsesc Silencia Defence, după scurta întâlnire cu directorul Pontus Salman.

Îi pregătiseră o cursă. Dar Pontus Salman îi luase prin surprindere, identificându-se imediat şi explicând circumstanţele. Fotografia fusese făcută în primăvara lui 2008, într-o sală de concert din Frankfurt. Pontus Salman le explicase că, atunci când fusese făcută fotografia, discutau despre un transport de muniţie către Sudan. Afacerea era înaintată când ceva care se întâmplase în vara lui 2009 o făcuse imposibilă. Salman părea să fie convins că atât Joona, cât şi Saga ştiau la ce se referea.

El le spusese că aceasta fusese singura întâlnire cu oficialii din Sudan şi că orice posibilitate de-a continua tratativele era exclusă.

— Ai înţeles despre ce vorbea Salman? întreabă Joona. Ce s-a întâmplat în vara lui 2009?

Chiar înainte de-a o coti pe Nynäsvägen, Saga scoate telefonul şi-l sună pe Simon Lawrence, la Säpo.

— Presupun că nu mă suni ca să fixăm o întâlnire, spune Simon calm.

— Ai pe masă Africa, la nord de Sahara şi probabil că ştii ce s-a întâmplat în Sudan în vara lui 2009.

— La ce te referi?

— Dintr-un motiv oarecare, după aceea Suedia n-a mai putut exporta arme în Sudan.

— Tu nu citeşti ziarele?

— În general, le citesc, răspunde ea încet.

— În iulie 2009, Tribunalul Internaţional de la Haga a emis un ordin de arestare pentru Omar al-Bashir, preşedintele Sudanului.

— Pe numele preşedintelui?

— Da.

— O chestie destul de mare.

— Acuzaţia privea ordinele directe date de preşedinte — acelea de a jefui, viola, transmuta cu forţa, de a tortura, a ucide şi distruge trei grupuri de populaţie din Darfur.

— Înţeleg, spune Saga.

Înainte de a încheia convorbirea, Simon Lawrence îi ţine o scurtă lecţie despre situaţia din Sudan.

— Despre ce a fost vorba? întreabă Joona.

— Tribunalul Internaţional de la Haga a emis un ordin de arestare pentru preşedintele Omar al-Bashir, răspunde ea, aruncându-i lui Joona o privire lungă.

— Nu ştiam, spune Joona.

— ONU a introdus un embargo de armament pentru Janjawid şi alte grupuri înarmate din Darfur, în 2004.

Conduc spre nord, pe Nynäsvägen. Cerul de vară se întunecă, lăsându-se tot mai jos.

— Continuă, spune Joona.

— Preşedintele Al-Bashir a negat tot timpul legăturile lui cu miliţia, povesteşte ea. Şi după embargoul ONU, exportul a fost permis numai direct guvernului din Sudan.

— Tocmai pentru că nu aveau nicio legătură cu miliţiile.

— Exact, spune Saga. Şi în 2005 s-a încheiat un acord de pace care-i cuprindea pe toţi, Acordul Lărgit de Pace, care însemna sfârşitul celui mai lung război intern din Africa. După aceea, nu mai existau niciun fel de piedici principiale privind exportul de arme suedeze pentru armata Sudanului. De aceea, rolul lui Carl Palmcrona era să aprecieze dacă era relevant din punctul de vedere al politicii de securitate.

— Dar tribunalul internaţional a făcut cu siguranţă o altă apreciere, spune Joona sarcastic.

— Da, în totalitate... ei au văzut o legătură directă între preşedinte şi miliţiile înarmate şi au cerut să fie arestat pentru violuri, tortură şi genocid.

— Ce s-a întâmplat pe urmă?

— Au fost alegeri acum, în aprilie, şi Al-Bashir continuă să fie preşedinte, iar Sudanul, după cât se vede, n-are nicio intenţie să se conformeze ordinului de arestare, însă astăzi este cu totul exclus să se exporte arme către Sudan sau să se facă afaceri cu Omar al-Bashir şi cu Agathe al-Haji.

— Exact cum a spus Pontus Salman, observă Joona.

— De aceea au întrerupt afacerea.

— Trebuie s-o găsim pe Penelope Fernandez, spune Joona, exact în momentul în care primele picături de ploaie izbesc parbrizul maşinii.

Conduc printr-o revărsare puternică de ploaie şi vizibilitatea devine foarte proastă. Plouă cu găleata şi apa bubuie în acoperişul maşinii. Joona este silit să coboare viteza la 50 de kilometri pe oră pe autostradă. E întuneric total, numai uneori cerul e luminat de sclipirea fulgerelor îndepărtate. Ştergătoarele de parbriz alunecă grăbite înainte şi înapoi.

Brusc, sună telefonul lui Joona. E Petter Näslund, şeful lui direct, care cu glas încordat îl anunţă că Penelope Fernandez a sunat la centrala SOS, cu douăzeci de minute în urmă.

— De ce nu mi s-a comunicat nimic?

— Am anunţat mai întâi poliţia marină, sunt deja pe drum. Dar am rechiziţionat şi un elicopter de la ei, ca să-i aducă repede acasă.

— E bine, Petter, spune Joona şi o vede pe Saga care-l priveşte întrebătoare.

— Ştiu că vrei să-i interoghezi imediat pe Penelope Fernandez şi pe Björn Almskog.

— Da, răspunde Joona.

— Te sun când aflu în ce stare se află.

— Mulţumesc.

— Colegii de la poliţia marină ar trebui să fie la insula Kymmend peste doar... Aşteaptă, s-a întâmplat ceva, poţi să aştepţi o secundă...

Petter lasă deoparte telefonul şi Joona îl aude vorbind cu cineva. Aude cum Petter pare din ce în ce mai indignat, şi la urmă strigă: „Dar mai încercaţi, iar şi iar!", înainte să reia convorbirea cu Joona.

— Trebuie să închei, spune Petter furios.

— Dar ce s-a întâmplat? întreabă Joona.

Un tunet bubuie surd şi apoi se stinge.

— Nu-i putem contacta pe colegii de pe şalupă, nu răspund. E blestematul ăla de Lance, a dat cu ochii de un val pe care trebuie să-l încerce!

— Petter, spune Joona cu glas înalt şi grav. Ascultă-mă, acum trebuie să acţionezi foarte rapid. Cred că şalupa a fost capturată şi...

— Nu trebuie să...

— Ţine-ţi gura şi ascultă-mă! îl întrerupe Joona. Probabil că cei de la poliţia marină sunt deja morţi. Ai câteva minute să organizezi un grup şi să preiei conducerea operativă. Sună la Crucea Roşie, tu pe unul dintre telefoane şi Bengt Olofsson pe celălalt, încearcă să obţii două patrule de la corporaţia National Instruments şi cere întăriri, cu un elicopter 14 de la cea mai apropiată flotilă.

58 Beneficiarul

Vremea rea ia în stăpânire Stockholmul, furtuna vuieşte, fulgere lucesc brusc pe cer şi ploaia cade cu găleata. Picăturile bat în ferestrele apartamentului mare al lui Carl Palmcrona. Tommy Kofoed şi Nathan Pollock au reluat cercetarea tehnică întreruptă.

E aşa de întuneric, încât sunt siliţi să aprindă lămpile din tavan.

Într-unul din dulapurile înalte din dressing, sub un rând de costume albastre, cenuşii şi negre, Pollock găseşte o mapă de piele lucioasă.

— Tommy, strigă el.

Kofoed vine, aplecat de spinare şi morocănos.

— Ce este?

Nathan Pollock bate uşor în mapă cu degetele.

— Cred că am găsit ceva, spune el simplu.

Merg la nişa înaltă, adâncă a ferestrei şi Pollock deschide cu grijă încuietoarea.

— Continuă, şopteşte Kofoed.

Pollock ridică încet prima foaie subţire, cu câteva cuvinte scrise pe ea: *Ultimele dorinţe ale lui Carl Palmcrona.*

Citesc în tăcere. Documentul este datat 1 martie, cu trei ani în urmă. Palmcrona şi-a lăsat prin testament toată averea unei singure persoane: Stefan Bergkvist.

— Cine dracu' mai e şi acest Stefan Bergkvist? întreabă Kofoed, după ce au terminat de citit. Palmcrona nu are nicio rudă, niciun prieten, după câte am înţeles, nu are pe nimeni.

— Stefan Bergkvist locuia în Västerås... la alcătuirea acestui document, spune Pollock. Pe Rekylgatan numărul 11, în Västerås, şi....

Pollock se întrerupe, ridicând privirea:

— Avea un copil. După cum arată numărul personal, Stefan Bergkvist are doar şaisprezece ani.

Testamentul este făcut de avocatul lui Palmcrona, de la firma „Wieselgreen şi fiii". Polock răsfoieşte anexele, care precizează posesiunile lui Palmcrona. Este vorba despre patru forme de pensie, o pădure arendată de numai două hectare, o fermă în indiviziune în Sörmland, închiriată pe o lungă perioadă şi apartamentul de pe Grevgatan, care a fost ipotecat pe o sumă mare. Averea cu adevărat importantă constă însă dintr-un cont la Standard Chartered Bank din Jersey, al cărui sold este, după cum afirmă Palmcrona, de nouă milioane de euro.

— Se pare că Stefan a devenit foarte bogat, spune Pollock.

— Da.

— Dar de ce?

Tommy înalţă din umeri:

— Unii lasă prin testament tot ce au câinelui lor sau antrenorului de la sala de gimnastică.

— Îl sun.

— Pe băiat?

— Ce altceva putem face?

Nathan Pollock își scoate telefonul, formează un număr, roagă să i se facă legătura la un anume Stefan Bergkvist de pe Rekylgatan numărul 11, în Västerås, află că există o Siv Bergkvist, la aceeași adresă și își spune că aceasta este probabil mama băiatului. Nathan privește ploaia puternică și jgheaburile care dau pe dinafară.

— Siv Bergkvist, răspunde o femeie cu vocea dogită.

— Mă numesc Nathan Pollock și sunt comisar criminalist... sunteți mama lui Stefan Bergkvist?

— Da, șoptește ea.

— Pot să vorbesc cu el?

— Ce?

— Nu e niciun motiv să fiți neliniștită, trebuie doar să întreb...

— Du-te dracului! țipă ea, închizând telefonul.

Pollock sună din nou, dar nu primește niciun răspuns. Privește strada și telefonează iar la același număr.

— Micke, răspunde un bărbat cu voce rezervată.

— Mă numesc Nathan Pollock și...

— Ce dracu' vrei?

Nathan aude femeia plângând în fundal — ea îi spune ceva bărbatului și acesta îi răspunde că poate să se descurce.

— Nu, repetă ea, eu trebuie s-o fac...

Se aud pași.

— Alo, spune femeia încet.

— Trebuie neapărat să...

— Stefan este mort, îl întrerupe femeia cu voce spartă. De ce faci asta, de ce suni și spui că vrei să vorbești cu el, nu am putere să...

Ea plânge în telefon, ceva cade pe podea zornăind.

— Iertați-mă, spune Pollock, n-am știut, eu...

— Nu mai suport, plânge femeia. Nu mai suport.

Se aud paşi, apoi bărbatul ia telefonul din nou.

— Ajunge, spune el.

— Aşteaptă, îl roagă Pollock. Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat? E important...

Tommy Kofoed, care a urmărit conversaţia, vede cum Nathan ascultă în receptor, păleşte şi îşi trece mâna peste părul cărunt strâns în coadă de cal.

59 Când viaţa capătă un sens

Mai mulţi poliţişti s-au adunat pe culoarele sediului poliţiei. Atmosfera e plină de nervozitate. Toţi aşteaptă nerăbdători noile rapoarte. Mai întâi, s-a întrerupt contactul cu vasul poliţiei marine şi apoi a dispărut şi legătura radio cu elicopterul Serviciului de Urgenţă.

Sus, la secţia de criminalistică, Joona stă în biroul lui, citind vederea pe care i-a trimis-o Disa de la conferinţa din Gotland. „Îţi transmit scrisoarea de dragoste a unei admiratoare. Îmbrăţişări, Disa." Bănuieşte că Disa a căutat mult până a găsit ilustrata care să-l facă să se înfioare. Strânge din dinţi şi întoarce vederea. Pe ea scrie cu litere mari „Sex on the beach", deasupra fotografiei unui pudel alb cu ochelari de soare şi bikini roz. Câinele stă pe un şezlong şi are lângă el un pahar înalt, cu o băutură roşie.

Se aude un ciocănit şi surâsul lui Joona dispare, când întâlneşte faţa serioasă a lui Nathan Pollock.

— Carl Palmcrona a lăsat prin testament tot ce avea fiului său, începe Nathan.

— Credeam că nu avea rude.

— Fiul e mort, avea doar şaisprezece ani, a fost probabil un accident, ieri.

— Ieri? repetă Joona.

— Stefan Bergkvist i-a supravieţuit lui Palmcrona cu trei zile, spune Nathan rar.

— Ce s-a întâmplat?

— N-am înţeles prea bine, era ceva în legătură cu motocicleta lui, explică Pollock. Am rugat să mi se trimită raportul preliminar...

— Ce ştii?

Bărbatul uscăţiv cu coadă de cal argintie se lasă să cadă pe scaun.

— Am vorbit de mai multe ori cu mama, Siv Bergkvist, şi cu concubinul ei, Micke Johansson... şi ceea ce a reieşit este că Siv îi ţinea locul secretarei lui Palmcrona, în perioada în care acesta lucra la a Patra Flotilă Marină Militară. Au avut o scurtă relaţie. Ea a rămas gravidă. Când i-a spus, Palmcrona i-a propus să avorteze. Siv s-a întors la Västerås, a născut copilul şi de atunci a afirmat întotdeauna că tatăl e necunoscut.

— Ştia Stefan că Palmcrona este tatăl lui?

Nathan scutură din cap, gândindu-se la cuvintele mamei: „I-am spus lui Humla[24] că tatăl lui e mort, că a murit înainte să se nască el".

Se aude o bătaie în uşă şi Anja Larsson intră, punând pe masă un raport, cald încă de la imprimantă.

— Un accident, spune Anja fără altă explicaţie, părăsind camera.

Joona ia mapa de plastic şi începe să citească raportul preliminar. Din cauza căldurii foarte puternice, moartea nu a survenit în urma intoxicării cu monoxid de carbon, ci a fost provocată de arsuri. Înainte

[24] *Humla* (în lb. sued.) „Bondar".

ca băiatul să moară, pielea se acoperise de plăgi adânci, apoi întreaga musculatură se calcinase. Căldura provocase fracturi de craniu şi ale oaselor. Patologul a constatat hematoame produse de foc, un cheag de sânge între osul cranian şi creier, din cauză că sângele începuse să fiarbă.

— Oribil, murmură Joona.

Ancheta incendiului fusese îngreunată de faptul că nu mai rămăsese aproape nimic din magazia unde fuseseră găsite rămăşiţele lui Stefan Bergkvist. Doar un morman de jăratic şi cenuşă, părţi metalice înnegrite şi resturile unui corp carbonizat, ghemuit în faţa a ceea ce fusese uşa. Teoria preliminară a poliţiei provenea în mare de la un singur martor, mecanicul de tren care anunţase pompierii. El văzuse motocicleta care ardea, zăcând ca o pană în dreptul uşii. Rezultatul anchetei a fost că Stefan Bergkvist, în vârstă de şaisprezece ani, se afla în vechea magazie atunci când motocicleta lui a căzut, blocând uşa. Capacul de la rezervor nu era bine înşurubat şi benzina a curs afară. La sosirea raportului, încă nu se ştia ce a provocat aprinderea benzinei, dar probabil era vorba despre o ţigară.

— Palmcrona moare, spune Pollock, apăsând cuvintele. Îi lasă întreaga avere fiului său, iar trei zile mai târziu şi fiul este găsit mort.

— Moştenirea îi revine mamei? întreabă Joona.

— Da.

Rămân tăcuţi şi aud pe culoar paşi târşâiţi, înainte ca Tommy Kofoed să intre în biroul lui Joona.

— Am deschis seiful lui Palmcrona, spune Kofoed ursuz. Nu avea nimic acolo, în afară de asta.

Ţine în mână un caiet cu coperte frumoase din piele.

— Ce e? întreabă Pollock.

— O descriere a vieţii, spune Kofoed. E destul de obişnuit la cei din categoria lui socială.

— Un jurnal, vrei să spui?

Kofoed înalţă din umeri.

— Mai curând, un fel de memorii nepretenţioase, care n-au fost scrise pentru publicare. Ele trebuie doar să adauge încă o parte la istoria comună a familiei lui. Sunt scrise de mână... Începe cu un arbore genealogic, cariera tatălui, apoi este doar o trecere în revistă plicticoasă a şcolii pe care a urmat-o, a examenelor, a serviciului militar şi a carierei... Face un număr de investiţii greşite şi situaţia lui financiară se înrăutăţeşte destul de rapid, vinde pământ şi proprietăţi. Totul este descris foarte sec...

— Şi fiul?

— Relaţia cu Siv Bergkvist e descrisă pe scurt ca un accident, răspunde Tommy Kofoed, respirând adânc. Dar destul de curând, el începe să-l numească pe Stefan Bergkvist drept fiul său şi însemnările din ultimii opt ani nu se mai referă la nimic altceva decât la acesta. Urmăreşte de la distanţă viaţa lui, ştie la ce şcoală este, ce interese are Stefan, cu ce prieteni se întâlneşte. De mai multe ori, aminteşte că moştenirea va fi refăcută. Pare să economisească toţi banii pentru fiu. La sfârşit, scrie doar cum îşi va căuta fiul, care în curând va împlini optsprezece ani. Speră că îl va ierta şi că vor învăţa să se cunoască, după toţi aceşti ani. E singurul lucru la care se gândeşte... Şi acum, brusc, amândoi sunt morţi.

— Ce coşmar, mormăie Pollock.

— Ce-ai spus? întreabă Joona, privindu-l fix.

— Mă gândeam doar că e ca un coşmar, răspunde Pollock. Face totul pentru viitorul fiului său, dar acesta îi supravieţuieşte doar trei zile, nici nu apucă să ştie cine a fost tatăl lui.

60 Un scurt răgaz

Beverly se află deja în pat, când Axel intră în dormitor. Cu o noapte în urmă a dormit doar două ore şi se simte ameţit de oboseală.

— Cât timp îi ia lui Evert să conducă până aici? întreabă ea cu glas limpede.

— Vrei să spui, tatălui tău? Poate şase ore.

Ea se ridică din pat şi o porneşte spre uşă.

— Ce faci? o întreabă Axel.

Fata se întoarce.

— Mă gândeam că poate stă în maşină şi mă aşteaptă.

— Ştii că el nu vine la Stockholm, spune Axel.

— Voiam doar să privesc pe fereastră, ca să fiu sigură.

— Putem să-i telefonăm — vrei?

— Am încercat deja.

El întinde o mână, mângâind-o pe obraz şi fata se culcă din nou în pat.

— Eşti obosit? îl întreabă.

— Mă simt aproape bolnav.

— Vrei să dormim împreună?

— Da, te rog.

— Cred că mâine tata o să vrea să vorbească cu mine, spune ea cu voce scăzută.

Axel dă din cap aprobator:

— Sigur mâine.

Ochii mari, strălucitori o fac să pară mai tânără ca oricând.

— Atunci, culcă-te, spune ea. Culcă-te şi o să dormi, Axel.

Clipeşte spre ea obosit şi o vede întinzându-se cu precauţie pe partea ei din pat. Cămaşa de noapte miroase a bumbac curat. Când se aşază în spatele ei, nu doreşte decât să plângă. Vrea să-i spună că are de gând să-i găsească un psiholog, că are de gând s-o ajute să iasă din faza asta, va fi mai bine aşa.

Optimist, îi prinde braţul, pune mâna cealaltă peste pântecele ei şi o aude gemând, când o trage spre el. Îşi apasă faţa în ceafa ei, răsuflă umed spre capul ei, o ţine strâns. După un moment, simte cum respiraţia rapidă a fetei se face mai uşoară. Stau culcaţi absolut nemişcaţi, se încălzesc şi transpiră, dar el nu-i dă drumul.

*

Dimineaţa, Axel se trezeşte devreme, a dormit patru ore şi-l dor toţi muşchii. Stă la fereastră şi priveşte ciorchinii întunecaţi de liliac.

Când soseşte la noul loc de muncă, se simte în continuare foarte obosit. Ieri a fost la un pas de a-şi scrie numele pe contractul unui om mort. Gata să-şi lase onoarea în mâinile unui om care se spânzurase, încrezându-se în puterea acestuia de judecată, întorcând spatele propriei lui raţiuni.

Se simte foarte uşurat de decizia de a aştepta, dar în acelaşi timp îşi spune că fusese poate o prostie să deseneze un tip cu gura până la urechi pe contract.

Ştie că în zilele următoare va trebui să aprobe transportul de muniţie spre Kenya. Deschide dosarul cu hârtii şi începe să citească despre afacerile comerciale ale Suediei în regiune.

O oră mai târziu, uşa de la biroul lui Axel Riessen e izbită de perete şi Jörgen Grünlicht intră, trage un scaun lângă birou şi se aşază. Deschide dosarul, scoate contractul, răsfoieşte până la rândul pentru semnătură, apoi întâlneşte privirea lui Axel.

— Hei! spune Axel.

Jörgen Grünlicht nu se poate opri să nu râdă, pentru că omuleţul cu păr ţepos seamănă de fapt cu Axel Riessen şi pentru că în cerculeţul pentru text scrisese tocmai aşa: „Hei!".

— Hei, spune Jörgen Grünlicht.

— Era prea devreme, îi explică Axel.

— Înţeleg remarca, nu aveam intenţia să te stresez, chiar dacă în realitate e cam urgent, spune Jörgen. Ministrul comerţului e pe capul meu din nou, Silencia Defence sună de câteva ori pe zi. Dar te înţeleg, să ştii. Eşti nou şi... vrei să acţionezi temeinic.

— Da.

— Şi asta e, desigur, bine, continuă el. Dar ştii că poţi lăsa însărcinarea asta pe seama guvernului, dacă te simţi nesigur.

— Nu mă simt nesigur, răspunde Axel. Nu sunt încă gata, nu este vorba despre nimic altceva.

— Numai că... din punctul lor de vedere, a trecut absurd de mult timp.

— Las toate celelalte probleme la o parte, şi de pe acum pot spune că totul pare foarte bine, răspunde el. Nu am de gând să opresc Silencia Defence să încarce cargoul, dar nu sunt gata.

— Îi anunţ pe toţi cei interesaţi că poziţia ta e favorabilă.

— Poţi s-o faci, vreau să spun, dacă nu găsesc ceva neobişnuit, atunci...

— N-o să găseşti, eu însumi am trecut prin toate documentele.

— Atunci, aşa stau lucrurile, spune calm Axel.

— N-o să te mai deranjez, zice şi Jörgen, ridicându-se. Când crezi că te vei decide?

Axel priveşte din nou materialul.

— În vreo două zile, pentru că s-ar putea să fiu obligat să-mi procur date proprii despre Kenya.

— Bineînţeles, zâmbeşte Jörgen Grünlicht şi părăseşte încăperea.

61 Obsesia

La ora zece, Axel părăseşte deja sediul ISP, ca să lucreze acasă. Ia cu el toate hârtiile privind licenţa de export. Oboseala îl face să se simtă îngheţat şi flămând, conduce maşina la Grand Hotel şi cumpără o gustare pentru două persoane. Axel intră, ducând mâncarea în bucătărie. Beverly stă pe masa din bucătărie şi răsfoieşte revista *Amelia mirese & nunţi*.

— Ţi-e foame? o întreabă el.

— Nu ştiu dacă vreau să port alb, când mă mărit, spune Beverly. Poate roz foarte deschis...

— Mie îmi place albul, mormăie el.

Axel aranjează o tavă şi apoi merg amândoi sus, în salon, aşezându-se pe fotoliile rococo de lângă uriaşul perete din sticlă. Între ei se află o masă octogonală din secolul al XVIII-lea. Blatul mesei oglindeşte entuziasmul epocii pentru intarsii*. Motivul este o grădină cu păuni şi o femeie care cântă la un sitar chinezesc.

Axel pune masa cu porţelanul familiei cu blazonul colorat argintiu, şervete de in cenuşii şi pahare subţiri de

* Intarsie — tehnica de ornamentare a mobilierului prin incrustaţie. (*N.red.*)

vin. Toarnă coca-cola în paharul lui Beverly şi apă minerală cu felii de lime într-al său.

Gâtul lui Beverly este zvelt, bărbia netedă şi frumoasă. Pentru că are părul atât de scurt, se vede întreaga ceafă frumos rotunjită. Goleşte paharul şi îşi îndreaptă indolentă partea de sus a corpului. Un gest frumos şi copilăresc. El gândeşte că va face aceleaşi mişcări şi ca femeie adultă, poate chiar şi când va fi bătrână.

— Povesteşte-mi din nou despre muzică, îl roagă ea.

— Unde eram? întreabă Axel, îndreptând telecomanda spre combina muzicală.

În difuzoare se aude traducerea excesiv de emoţională făcută de Alexander Malter piesei *Alina* de Arvo Pärt. Axel priveşte în pahar cum freamătă bulele şi îşi doreşte intens să poată bea din nou, vrea şampanie la sparanghel, apoi Propavan şi Stesolid, înainte de căderea nopţii.

Îi mai toarnă fetei coca-cola în pahar. Ea îl priveşte, mulţumindu-i tăcută. Se uită drept în ochii ei mari, întunecaţi şi nu observă că spuma din pahar se prelinge pe dinafară, înainte ca băutura dulce să se răspândească pe tăblia mesei. Întregul motiv chinezesc se întunecă, ca atunci când soarele intră în nori, o pojghiţă umedă face să strălucească parcul cu păuni.

Axel se ridică şi vede cum Beverly se reflectă în sticla ferestrei, vede linia bărbiei şi deodată înţelege că seamănă cu Greta.

Ciudat că abia acum a văzut asta...

Axel vrea doar să se întoarcă şi s-o ia la fugă, vrea să iasă din casă, dar se străduieşte să caute o cârpă, în vreme ce inima îşi recapătă ritmul obişnuit.

Nu sunt întru totul asemănătoare, dar Beverly îi aminteşte în multe feluri de Greta.

Se opreşte şi îşi şterge gura cu mâna tremurătoare.

Se gândeşte la Greta în fiecare zi, în fiecare zi încearcă să nu se mai gândească la ea.

Săptămâna de dinaintea concursului îl urmăreşte necontenit.

Era acum treizeci şi patru de ani, când totul s-a întunecat în viaţa lui, era aşa de tânăr, avea doar şaptesprezece ani, dar multe erau deja sfârşite.

62 Somnul cel dulce

Concursul Johan Fredrik Berwald este fără îndoială cea mai prestigioasă întrecere din nordul Europei pentru tinerii violoniști. Aici s-au lansat câțiva dintre cei mai cunoscuți virtuozi ai lumii, intrând direct sub lumina puternică, orbitoare a reflectoarelor. În finala aceea se aflau doar trei soliști. Timp de șase etape, participanții cântaseră doar pentru juriu cu ușile închise, finala însă urma să aibă loc a doua zi în fața unui public numeros, în cadrul unui concert transmis în direct la televizor și dirijat de Herbert Blomstedt.

În cercurile muzicale, era o senzație faptul că doi dintre finaliști, Axel Riessen și Greta Stiernlood, studiau la Academia de Muzică din Stockholm. Cel de-al treilea finalist era Shiro Sasaki din Japonia.

Pentru Alice Riessen, care era ea însăși o muziciană profesionistă fără vreun succes personal, succesele fiului său Axel constituiau un enorm triumf.

În special acum, când primise un șir de avertismente de la directorul școlii că Axel lipsea de la lecții, uneori zile întregi, că nu avea suficientă concentrare și era neglijent.

După ce ajunseseră în faza a treia, Axel şi Greta fuseseră scutiţi de şcoală pentru a-şi putea dedica tot timpul repetiţiilor pentru următorul moment. Pe parcursul competiţiei, învăţaseră să se cunoască, se bucurau reciproc de succesele celuilalt şi, înainte de finală, începuseră să se întâlnească acasă la Axel, ca să se susţină unul pe altul.

Această ultimă etapă a concursului consta dintr-o bucată pe care violonistul o alegea singur sau cu ajutorul profesorului său.

Axel şi fratele lui mai mic, Robert, aveau la dispoziţie şapte încăperi la ultimul nivel al casei din Lärkstaden. În principiu, Axel nu exersa niciodată pe instrumentul său, dar îi plăcea să cânte, să caute el însuşi prin lucrări noi, să încerce sunete pe care nu le mai auzise niciodată înainte şi rămânea adesea până noaptea târziu, cânta la vioara sa până când îl ardeau vârfurile degetelor.

Mai era doar o zi. Mâine Axel şi Greta aveau să cânte finala, la sala de concerte. Axel stătea privind copertele discurilor care zăceau răspândite pe podea în faţa gramofonului. Erau trei discuri ale lui David Bowie, *Space Oddity*, *Alladin Sane şi Hunky Dory*. Mama lui a bătut la uşă şi a intrat cu o sticlă de coca-cola şi două pahare cu cuburi de gheaţă şi felii de lămâie în ele. Axel i-a mulţumit un pic mirat, a luat tava şi a pus-o pe masa de lângă canapea.

— Credeam că exersaţi, a spus Alice, privind în jur.

— Greta a trebuit să meargă acasă, să mănânce.

— Dar tu puteai să continui şi singur.

— O aştept şi pe ea.

— Ştii că mâine e finala, a spus Alice, aşezându-se lângă fiul ei. Eu exersez cel puţin opt ore în fiecare zi, uneori lucrez şi câte zece ore.

— Eu nici măcar treaz nu sunt zece ore pe zi, a glumit Axel.

— Axel, tu ai talent.

— De unde ştii asta?

— Ştiu. Dar asta nu ajunge, nu ajunge pentru nimeni, a replicat ea.

— Mamă, dar exersez ca un nebun, a minţit el.

— Cântă-mi, l-a rugat Alice.

— Nu, a spus el imediat.

— Înţeleg că nu vrei s-o ai pe mama ta drept profesor, dar ai putea să mă laşi să te ajut acum, când e nevoie, a continuat Alice răbdătoare. Ultima oară când te-am auzit a fost de fapt acum doi ani, la un concert de Crăciun, nimeni n-a priceput ce cântai...

— *Cracked Actor*, al lui Bowie.

— Era o copilărie... Dar destul de impunător, pentru un băiat de cincisprezece ani, a recunoscut ea, întinzând mâna ca să-l mângâie pe umăr. Însă mâine e...

Axel s-a retras de sub mâna ei.

— Nu mă bate la cap.

— Pot să ştiu ce bucată ai ales?

— Clasică, a răspuns el cu un zâmbet larg.

— Slavă Domnului.

El a ridicat din umeri, întâlnindu-i privirea. Când s-a auzit soneria, a părăsit încăperea, alergând pe trepte în jos.

Începuse să se întunece, dar zăpada arunca o lumină difuză şi în faţa casei întunericul nu era dens. Greta stătea pe scară, înfofolită într-un palton cu glugă. Fularul în dungi era înfăşurat în jurul gâtului. Obrajii îi luceau roşii de ger şi părul care-i cădea pe umeri era plin de fulgi de zăpadă. Şi-a lăsat vioara pe scrinul din hol, şi-a agăţat

cu grijă paltonul, şi-a desfăcut şireturile bocancilor negri şi a scos din geanta de umăr pantofii de interior.

Alice Riessen a coborât şi ea, ca să o salute, era foarte însufleţită şi ochii îi străluceau de bucurie.

— E grozav că vă ajutaţi unul pe altul să exersaţi, a spus ea. Trebuie să fii severă cu Axel, altfel se leneveşte.

— Am observat, a râs Greta.

Greta Stiernlood era fiica unui industriaş care deţinea multe pachete de acţiuni, printre altele la Saab Scania şi Enskilda Banken. Greta crescuse doar cu tatăl — părinţii ei se despărţiseră când era foarte mică şi după aceea n-o mai întâlnise niciodată pe mama ei. Foarte devreme — poate chiar înainte de a se naşte — tatăl ei hotărâse că avea să devină violonistă.

Când au urcat în camera de studiu a lui Axel, Greta s-a dus la pian. Strălucea, părul buclat i se răsfira pe umeri. Era îmbrăcată în bluză albă şi o fustă scoţiană în carouri, vestă bleumarin şi ciorapi cu dungi.

A scos vioara, a fixat suportul pentru bărbie, ştergând cu o cârpă de bumbac resturile de sacâz care se prinseseră de coarde, a încordat arcuşul şi a pus notele pe stativ. A verificat repede dacă vioara nu se dezacordase din cauza frigului şi a umezelii.

Apoi, a început să exerseze. Cânta ca întotdeauna, cu ochii pe jumătate închişi şi privirea concentrată. Genele lungi aruncau umbre tremurătoare pe faţa ei îmbujorată. Axel cunoştea bine bucata muzicală: prima parte din Cvartetul de coarde numărul 5 al lui Beethoven. O temă gravă.

O asculta, zâmbind şi gândindu-se că Greta avea simţul muzicii, o onestitate în interpretări care-l umplea de respect.

— Frumos, a spus, când ea s-a oprit.

Greta a schimbat partitura, suflând peste degetele dureroase.

— Deşi nu mă pot hotărî... Ştii, tata s-a informat ce-ar trebui să cânt, el spune să cânt Tartini, Sonata pentru vioară în sol minor.

Greta a tăcut, urmărind notele cu privirea, a numărat şaisprezecimile şi a încercat să memoreze complicatul legato.

— Dar nu mă simt sigură, eu...

— Pot să aud? a întrebat Axel.

— Sună oribil, a spus ea, roşind.

A cântat ultima frază muzicală cu faţa încordată, era frumoasă şi tristă, dar spre sfârşit a pierdut ritmul, atunci când tonurile cele mai înalte ale viorii trebuia să ţâşnească în sus, ca un foc neliniştit.

— La dracu', a şoptit, punându-şi vioara în poziţie de repaus, sub braţ. Am rămas în urmă cu ritmul, deşi am muncit ca un animal la jug, dar trebuie să mai exersez şaisprezecimile şi trioletele, care...

— Deşi mie mi-a plăcut balansul, era ca şi cum ai fi aplecat o oglindă mare spre...

— Am cântat greşit, l-a întrerupt ea, roşind încă şi mai tare. Iartă-mă, ai încercat doar să fii drăguţ, ştiu, dar nu merge, trebuie să cânt corect. E pur şi simplu o tâmpenie să stau aici, în seara de dinaintea concursului, fără să pot să mă decid dacă voi alege ce-i mai uşor sau partea grea.

— Le ştii pe amândouă, aşa că...

— Nu, nu le ştiu, ar însemna să risc, a replicat ea. Dar dă-mi câteva ore, trei şi poate după aceea o să îndrăznesc să mizez mâine pe Tartini.

— Nu poţi face asta doar pentru că tatăl tău crede...

— Deşi el are dreptate.

— Nu, a spus Axel, rulând cu încetineală un joint.

— Eu pot cânta bucata uşoară, a continuat ea. Dar poate nu-i de ajuns, depinde de ce alegeţi tu şi japonezul.

— Nu poţi gândi aşa.

— Dar cum să gândesc? Eu nu te-am văzut exersând nici măcar o singură dată. Ce-o să cânţi — te-ai hotărât măcar?

— Ravel, a răspuns el.

— Ravel? Fără să exersezi?

Ea a izbucnit în râs.

— Vorbeşti serios? a întrebat apoi.

— *Tzigane* de Ravel — nimic altceva.

— Axel, iartă-mă, e o alegere absolut nebunească, tu ştii asta, e prea complicat, prea rapid, prea minuţios şi...

— Vreau să cânt ca Perlman, dar fără să mă grăbesc... pentru că de fapt nu merge repede.

— Axel, merge îngrozitor de repede, i-a zâmbit ea.

— Da, pentru iepurele care este vânat... Dar pentru lup, merge prea încet.

Greta i-a aruncat o privire obosită.

— Unde ai citit asta?

— I se atribuie lui Paganini.

— Aha, atunci trebuie să mă îngrijorez doar pentru concurentul japonez, a spus ea, punând vioara pe umăr. Axel, dacă nu exersezi, nu poţi cânta *Tzigane* de Ravel.

— Nu e aşa de greu cum spun toţi, a răspuns el, aprinzându-şi jointul.

— Nu, a zâmbit ea, începând din nou să cânte.

S-a întrerupt după o clipă, privindu-l cu ochi gravi.

— Vei cânta Ravel?

— Da.

Greata a devenit serioasă.

— M-ai minţit, ai exersat bucata timp de patru ani sau despre ce e vorba?

— M-am hotărât exact acum — exact când m-ai întrebat.

— Cum poţi să fii aşa de prost? a râs ea.

— Nu-mi pasă dacă ies ultimul, a zis Axel, întinzându-se pe canapea.

— Mie îmi pasă, a spus ea simplu.

— Ştiu, dar vor mai fi şi alte ocazii.

— Nu pentru mine.

Greta a început să cânte din nou pasajul dificil din Tartini, mergea mai bine, dar s-a întrerupt totuşi, a cântat din nou partea complicată, şi încă o dată.

Axel a aplaudat, a pus discul lui David Bowie *The Rise and Fall of Ziggy Stardust and the Spinders from Mars* la pick-up, lăsând braţul aparatului în jos. S-a lăsat pe spate, a închis ochii şi a început să cânte:

Ziggy really sang, screwed up eyes and screwed down hairdo. Like some cat from Japan, he could lick'em by smiling. He could leave'em to hang[25].

Greta a ezitat, a lăsat jos vioara, s-a dus la el şi i-a luat jointul dintre degete. A tras câteva fumuri, a tuşit şi i l-a dat înapoi.

— Cum poate fi cineva aşa de prost ca tine? a întrebat, trecându-şi brusc degetele peste buzele lui.

Apoi s-a aplecat, încercând să-l sărute pe gură, dar a nimerit strâmb, l-a sărutat pe obraz, i-a şoptit „iartă-mă" şi l-a sărutat din nou. Au continuat să se sărute, cu grijă, căutându-se.

---

[25] *Ziggy cânta cât putea, cu ochi nebuni şi părul lipit. Ca un şmecher japonez, putea să spună tot cu un zâmbet. Putea să-i trimită la plimbare.*

I-a scos haina, părul ei scotea scântei, era electrizat. El a simţit de parcă l-ar fi curentat când i-a atins obrazul şi şi-a tras grăbit mâna înapoi. Au râs nervos şi s-au sărutat din nou. I-a deschis nasturii de la bluza albă, scrobită şi i-a simţit sânii mici prin sutienul simplu. Ea l-a ajutat să-şi scoată maioul. Părul ei lung, şerpuitor mirosea a zăpadă şi a iarnă, dar trupul îi era cald ca pâinea proaspătă.

Au mers apoi în dormitor, lăsându-se să cadă pe patul lui. Cu mâini tremurătoare, ea şi-a desfăcut fusta, apoi şi-a scos ciorapii groşi, cu dungi.

— Ce e? a întrebat-o Axel în şoaptă. Vrei să te opreşti?

— Nu ştiu — tu vrei?

— Nu, a zâmbit el.

— Sunt doar un pic nervoasă, i-a mărturisit Greta.

— Deşi eşti mai mare decât mine.

— Tocmai, tu ai abia şaptesprezece ani — e aproape un pic indecent, i-a zâmbit ea.

Inima lui Axel bătea violent când i-a tras jos chiloţii. Ea stătea absolut nemişcată, în vreme ce el îi săruta pântecele, sânii mici, gâtul, bărbia, buzele. I-a desfăcut cu grijă picioarele şi s-a aşezat peste ea, simţind cum fata îşi apasă lent pulpele de şoldurile lui. Obrajii ei s-au îmbujorat când Axel a alunecat în ea. L-a tras spre ea, mângâindu-i grumazul şi spinarea şi suspinând de fiecare dată când el se scufunda în ea.

Când mai apoi s-au oprit gâfâind, un strat subţire de sudoare se formase între trupurile lor goale. Au rămas încolăciţi în patul lui şi curând au adormit.

63 Concursul Johan Fredrik Berwald

Era lumină afară când Axel s-a trezit în ziua aceea, în care avea să piardă totul. El şi Greta nu trăseseră perdelele şi dormiseră întreaga noapte unul în braţele celuilalt, istoviţi şi fericiţi.

Axel s-a dat jos din pat, privind-o pe Greta care încă mai dormea cu chipul liniştit şi înfăşurată în cuvertura groasă. S-a dus spre uşă, oprindu-se în faţa oglinzii şi cercetându-şi un moment trupul gol, de băiat de şaptesprezece ani, înainte de a se îndrepta spre camera de studiu. A închis cu grijă uşa spre dormitor, s-a dus la pian şi a scos vioara din cutia ei. A pus-o pe umăr, s-a aşezat în dreptul ferestrei şi a privit dimineaţa de iarnă, zăpada care era suflată de pe acoperiş, în văluri lungi, apoi a început să cânte *Tzigane* de Maurice Ravel, direct din amintire.

Bucata începea cu o melodie ţigănească tristă şi lentă, dar apoi tempoul creştea. Melodia avea un ecou tot mai rapid, asemenea frânturilor de amintiri care trec repede precum clipele unei nopţi de vară.

Degetele i se mişcau incredibil de uşor.

Cânta pentru că era fericit, nu gândea, lăsa doar degetele să curgă, să danseze împreună cu izvorul fremătător, gâlgâitor.

Axel a început să-şi zâmbească sieşi, în vreme ce se gândea la tabloul pe care bunicul lui îl avea în salon. El susţinea că este versiunea cea mai plină de pasiune a lui „Näcken", tabloul lui Ernst Josephsson. În vremea copilăriei, Axel iubea poveştile din jurul acestei făpturi vrăjite care amăgea oamenii cu glasul minunat al viorii, făcându-i să se înece.

Axel se gândea că în momentul acela semăna cu Näcken, adolescentul gol care stătea lângă apă cântând. Marea diferenţă între Axel şi făptura din tabloul lui Josephsson era că Axel se simţea fericit.

Arcuşul trecea peste corzi cu o viteză ameţitoare. Nu i-a păsat nici când struna arcuşului s-a desprins din capră, atârnând.

Aşa trebuie cântat Ravel, gândea el. Trebuie cântat cu fericire. Ravel este un compozitor fericit, un compozitor tânăr.

A lăsat rezonanţa notelor de sfârşit să plutească în aer, să fie purtate ca zăpada uşoară de pe acoperişul casei de vizavi. A lăsat jos arcuşul şi era pe cale să facă o plecăciune în faţa iernii, când a simţit o mişcare în spatele său.

S-a întors şi a văzut-o pe Greta stând în cadrul uşii. Era învelită în cearşaf şi-l privea cu ochi ciudaţi, întunecaţi.

S-a neliniştit când a văzut gravitatea de pe chipul ei.

— Ce e?

Ea nu a răspuns, a înghiţit doar în sec. Două lacrimi mari au început să-i curgă pe obraji.

— Greta, ce este? a repetat el.

— Ai spus că n-ai repetat, a zis ea pe un ton rece.

— Nu, eu... eu, s-a bâlbâit Axel. Ţi-am spus doar că mi-e uşor să învăţ bucăţi noi.

— Felicitări.

— Dar nu e cum crezi.

Ea a scuturat din cap:

— Nu pot pricepe cum am putut să fiu aşa de proastă.

Axel a lăsat deoparte vioara şi arcuşul, dar Greta s-a întors în dormitor, închizând uşa în urma ei. Axel a tras pe el o pereche de pantaloni care atârnau pe spătarul unui scaun, s-a dus la uşă şi a ciocănit.

— Greta? Pot să intru?

Fata nu i-a răspuns. Axel simţea crescând înăuntrul lui o neliniştе grea. După un moment, Greta a ieşit, complet îmbrăcată. Nu l-a privit, s-a dus doar la pian, şi-a pus vioara în cutie şi l-a lăsat singur.

*

Sala de concerte era plină. Greta era prima dintre concurenţi. Nu-l văzuse, nici măcar nu-l salutase la venire. Era îmbrăcată într-o rochie de mătase albastru-închis şi purta un colier simplu, cu o inimioară.

Axel şedea în lojă, aşteptând cu ochii pe jumătate închişi. Era tăcere totală. Doar un susur slab se auzea de la un ventilator prăfuit din plastic. Fratele său mai mic, Robert, a venit la el.

— Nu trebuia să stai cu mama? l-a întrebat Axel.

— Sunt prea nervos... Nu pot să mă uit când cânţi, mai bine stau aici şi aştept.

— Greta a început?

— Da, sună bine.

— Ce bucată a ales, sonata de violină a lui Tartini...?

— Nu, era ceva de Beethoven.

— Bine, a murmurat Axel.

Stăteau amândoi tăcuţi, fără să spună nimic. După o vreme, s-a auzit un ciocănit în uşă. Axel s-a ridicat, i-a deschis unei femei care i-a spus că în curând va fi rândul lui.

— Succes, i-a urat Robert.

— Mulţumesc, a răspuns Axel, a luat vioara şi arcuşul şi a plecat pe culoar în urma femeii.

Aplauze puternice s-au auzit dinspre scenă şi Axel i-a întrezărit pe Greta şi pe tatăl ei, grăbindu-se spre lojă.

Axel a mers la intrare şi a trebuit să aştepte în spatele unui paravan, în vreme ce prezentatorul îl anunţa. Imediat după aceea a ieşit în lumina orbitoare a reflectoarelor, zâmbind publicului. Un murmur a străbătut întreaga sală când a spus că va cânta *Tzigane*, de Maurice Ravel.

Şi-a pus vioara pe umăr şi a luat arcuşul. Apoi, a început să cânte introducerea melancolică, urcând ritmul până la imposibil. Publicul îşi ţinea respiraţia. Auzea el însuşi că suna absolut strălucitor, dar de data aceasta melodia nu era ca apa izvorului. Nu cânta fericit, ci ca adevăratul Näcken. Cânta cu o tristeţe mânioasă, febrilă. Când a ajuns la o treime din bucată şi notele cădeau ca o ploaie noaptea, a început înadins să sară peste unele note, a scăzut tempoul, a cântat un pic fals şi apoi s-a întrerupt cu totul.

În sala de concerte era tăcere totală.

— Vă rog să mă scuzaţi, a spus şi a coborât de pe scenă.

Publicul a aplaudat amabil. Mama lui s-a ridicat de la locul ei şi a venit după el, oprindu-l din mers.

— Vino aici, băiatul meu, a spus, punându-şi mâinile pe umerii lui.

I-a mângâiat obrazul şi vocea ei era caldă şi adânc mişcată, când i-a spus:

— A fost incredibil, cea mai bună interpretare pe care am auzit-o.

— Iartă-mă, mamă.

— Nu, a răspuns ea, s-a întors şi a părăsit sala de concert.

Axel a mers în lojă, să-şi ia hainele, dar a fost oprit de vestitul dirijor Hergert Blomstedt.

— Suna foarte bine, înainte să te prefaci şi să cânţi fals, a spus el cu voce stăpânită.

*

Casa era tăcută, când Axel a sosit acasă. Era deja seara târziu. A urcat în apartamentul de la mansardă, a trecut prin camera de studiu, a intrat în dormitor şi a închis uşa. În cap mai auzea încă muzica. Se auzea pe sine, sărind peste note, scăzând tempoul pe neaşteptate şi, în cele din urmă, tăcând.

Tăcea, iar şi iar.

Axel s-a aşezat pe pat şi a adormit lângă cutia viorii.

Dimineaţa, a fost trezit de un telefon care răsuna în toată casa.

Cineva mergea prin sufragerie, se auzea parchetul scârţâind uşor.

După un moment, a auzit paşi pe scară şi pe podea. Fără să bată, mama lui a intrat direct în dormitor.

— Ridică-te, i-a poruncit cu gravitate.

El s-a speriat, când a văzut-o. Plânsese şi obrajii îi erau încă uzi.

— Mamă, eu nu înţeleg...

— Gura, a ţipat Alice.

S-a lăsat tăcerea, ea a dus o mână tremurătoare la buze şi a rămas aşa, în vreme ce lacrimile continuau să-i curgă pe obraji.

— E vorba de Greta, a spus în cele din urmă. Şi-a luat viaţa.

Axel a privit-o, încercând să înţeleagă ce spusese.

— Nu, pentru că eu...

— I-a fost ruşine, l-a întrerupt Alice. Ar fi trebuit să exerseze, tu ai promis, dar eu ştiam, de fapt ştiam... N-ar fi trebuit să fie aici, ea... Nu spun că e greşeala ta, Axel, nu e aşa. S-a descurcat singură când nu trebuia şi n-a putut trăi cu gândul acesta...

— Mamă, eu...

— Taci, l-a întrerupt din nou. S-a terminat.

Alice a părăsit încăperea şi ca într-un vertij Axel s-a ridicat din pat, s-a clătinat, a deschis cutia viorii, a scos instrumentul delicat şi l-a izbit cu toată puterea de podea. Gâtul s-a rupt, apoi Axel a călcat vioara şi aşchiile de lemn s-au împrăştiat de jur împrejur.

— Axel! Ce faci?

Fratele său mai mic, Robert, s-a năpustit înăuntru, încercând să-l oprească, însă Axel l-a împins. Robert s-a lovit cu spinarea de dulap, dar s-a întors din nou către Axel.

— Axel, ai cântat fals, ce-i cu asta? a încercat Robert să-l liniştească. M-am întâlnit cu Greta şi ea a cântat fals, toţi pot...

— Ţine-ţi gura! a strigat Axel. Să nu mai vorbeşti niciodată despre ea cu mine!

Robert l-a privit, apoi doar s-a întors şi a părăsit camera. Axel a continuat să calce pe aşchiile de lemn, până ce nu s-a mai putut distinge că acolo fusese o vioară.

Shiro Sasaki din Japonia a câştigat concursul Johan Fredrik Berwald. Greta alesese bucata uşoară a lui Beethoven

şi totuşi falsase. Când a sosit acasă, Greta a luat o doză mare de somnifere şi s-a închis în camera ei. A fost găsită dimineaţa, după ce nu coborâse la micul dejun.

Amintirile lui Axel coboară, asemenea unui oraş scufundat, jos, în nămol şi alge, dincolo de gânduri. O priveşte pe Beverly, care-l priveşte pe el, cu ochii Gretei. Se uită la cârpa pe care o are în mâini şi la lichidul de pe masă, la incrustaţiile lucioase cu femeia care cântă la sitar.

Lumina de afară cade pe ceafa rotundă a lui Beverly când se întoarce, privind viorile care atârnă pe perete.

— Aş dori să pot cânta la vioară, spune ea.

— Putem merge la un curs împreună, zâmbeşte el.

— Aş vrea s-o fac, răspunde fata cu un aer grav.

El pune cârpa pe masă şi simte cum marea oboseală bolboroseşte înăuntrul lui. Muzica pianului răsună prin încăperi, notele plutesc ca în vis, una într-alta.

— Bietul Axel vrea să doarmă, spune ea.

— Trebuie să lucrez, murmură el, ca pentru sine însuşi.

— Diseară, răspunde ea, ridicându-se.

64 Liftul

Comisarul criminalist Joona Linna se află în biroul său de la Direcţia Generală a Departamentului de Criminalistică. Stă la masa de lucru şi citeşte jurnalul lui Carl Palmcrona. Într-o notă scrisă cu cinci ani în urmă, Palmcrona povesteşte cum a fost la Västerås, ca să fie de faţă la serbarea de sfârşit de an a fiului său. Stătea la oarecare distanţă, când toţi s-au strâns cu umbrelele în curtea şcolii şi au cântat psalmul *Acum soseşte vremea florilor*. Palmcrona descrie jeanşii şi haina albă ale fiului său, părul lui lung, blond şi spune că „ceva din forma nasului şi a ochilor lui m-a făcut să plâng". Se întorsese la Stockholm, gândindu-se că fiul său merita tot ce făcuse până atunci şi tot ce va face după aceea.

Telefonul sună şi Joona preia imediat convorbirea. E Petter Näslund, care se află în maşina de unde conduce acţiunea din Dalarö.

— Tocmai am vorbit cu grupul flotilei de elicoptere, spune el cu glas agitat. Chiar acum zboară înapoi, peste golful Ersta, şi o au cu ei pe Penelope Fernandez.

— E în viaţă? întreabă Joona, simţind cum îl cuprinde uşurarea.

— Înota în larg, când au găsit-o, explică Petter.

— Cum se simte? E bine?

— Aşa se pare — sunt în drum spre spitalul Söder.

— E prea periculos, spune pe un ton brusc Joona. Mai bine s-o aducă direct aici, la sediul poliţiei şi chemăm o echipă de medici de la Karolinska.

Îl aude pe Petter spunând cuiva să contacteze echipajul elicopterului.

— Ştii ceva despre ceilalţi? întreabă Joona.

— E haos total. Am pierdut oameni, Joona. E o nebunie.

— Björn Almskog? întreabă Joona.

— Nu a fost găsit, dar... Nu există niciun fel de informaţii, nu ştim nimic.

— Infractorul a dispărut?

— Îl prindem imediat, este o insulă mică. Avem băieţii noştri de la forţele de intervenţie, atât pe uscat, cât şi în aer, avem vase de la paza de coastă şi poliţia marină e pe drum.

— Bine, spune Joona.

— Crezi că nu-l vom prinde?

— Dacă nu-l găsiţi imediat, atunci o să aibă timp să dispară.

— E greşeala mea?

— Petter, spune Joona cu glas liniştit şi blând, dacă tu n-ai fi acţionat atât de rapid cum ai făcut-o, Penelope Fernandez ar fi moartă acum... Şi fără ea, n-am fi avut nimic, nicio legătură cu fotografia, niciun martor.

O oră mai târziu, doi medici de la Karolinska o consultă pe Penelope Fernandez într-o cameră secretă, de la subsolul poliţiei. Îi bandajează rănile şi-i administrează calmante; de asemenea, o hidratează şi-i dau hrană lichidă.

Petter Näslund îi raportează lui Carlos Eliasson, şeful Departamentului de Criminalistică, faptul că rămăşiţele colegilor lor Lennart Johansson şi Göran Sjödin au fost identificate. Încă un cadavru a fost găsit prin ce a mai rămas din şalupa poliţiei marine, probabil e vorba despre Björn Almskog. Ossian Wallenberg a fost găsit mort în faţa casei sale şi o echipă de scufundători este acum pe drum spre locul unde s-a prăbuşit elicopterul Salvării. Petter presupune că toţi cei de la bord au murit.

Poliţia nu a prins făptaşul, dar Penelope Fernandez trăieşte.

Pe sediul poliţiei se lasă în bernă drapelul, în semn de doliu şi şeful poliţiei regionale Margareta Widding, precum şi şeful Direcţiei Generale de Criminalistică Carlos Eliasson ţin pe un ton sobru o conferinţă de presă în camera din spatele pereţilor de sticlă de la parter.

Comisarul criminalist Joona Linna nu participă la conferinţa de presă, el şi Saga Bauer iau liftul spre nivelul cel mai de jos, pentru a se întâlni cu Penelope Fernandez, în speranţa că vor afla răspunsul la enigme şi vor găsi motivele din spatele tuturor celor întâmplate.

65 Ceea ce au văzut ochii

Cinci niveluri sub cea mai modernă parte din sediul poliţiei se află un spaţiu cu două apartamente, opt camere de oaspeţi şi două dormitoare mari. Această secţie a fost construită pentru a servi drept locuinţă secretă pentru conducerea poliţiei în situaţii de criză, stări de urgenţă şi catastrofe. De asemenea, camerele de oaspeţi au fost folosite în ultimii zece ani pentru protecţia martorilor grav ameninţaţi.

Penelope Fernandez zace pe un pat ca de spital şi simte cum frigul îi pătrunde în braţ, când lichidul din perfuzie începe să picure mai repede.

— Îţi dăm un pic de hrană artificială, îi explică doctoriţa Daniella Richards.

Cu voce blândă îi spune ce face, în vreme ce prinde cateterul cu bandă adezivă la încheietura braţului.

Rănile Penelopei au fost curăţate şi li s-au pus plasturi, piciorul stâng e bandajat şi cusut, iar tăietura adâncă de la şold a fost cusută cu opt puncte de sutură.

— Aş vrea să-ţi dau un pic de morfină împotriva durerii.

— Mama, şopteşte Penelope, umezindu-şi buzele. Vreau să vorbesc cu mama.

— Înţeleg, răspunde ea. O să-i transmit.

Pe obrajii lui Penelope cad lacrimi calde, i se preling în păr şi în urechi. O aude pe doctoriţă rugând o soră să pregătească o injecţie cu 9 mililitri de morfină cu scopolamină.

Camera pare o încăpere obişnuită de spital, poate doar un pic mai confortabilă. Un buchet simplu de flori se află pe noptieră, pe pereţii zugrăviţi în galben sunt tablouri în culori luminoase. Un raft de mesteacăn e plin cu cărţi uzate. Camera nu are ferestre, dar o lampă este aprinsă în spatele unei perdele, ca să-ţi alunge gândul că te afli într-un buncăr, în adâncul pământului.

Daniella Richardson îi explică amabil că acum o vor lăsa în pace, dar că ea poate apăsa pe butonul luminos dacă are nevoie de ajutor.

— Se va afla cineva aici tot timpul, dacă vrei să întrebi ceva sau, pur şi simplu, dacă doreşti un pic de companie, îi spune ea.

Penelope Fernandez rămâne singură în camera zugrăvită în culori vesele. Închide ochii, în vreme ce liniştea caldă a morfinei se răspândeşte în corp şi o poartă în jos, într-un somn plăcut.

Tresare uşor, când o femeie îmbrăcată într-un niqab negru sfărâmă sub picior două figurine mici de lut. O fetiţă şi frăţiorul ei se prefac în firimituri şi praf sub sandal. Femeia poartă în spinare o povară grea de grâne, nici nu observă ce face. Doi băieţi fluieră şi râd, strigă că puii de sclav sunt morţi, n-au mai rămas decât câţiva prunci, toţi fururii vor muri.

Penelope se sileşte să-şi alunge din minte amintirile din Kubbum şi, înainte de a adormi, simte pentru un moment tonele de piatră, pământ, noroi şi beton care zac

deasupra ei. E ca şi cum s-ar prăbuşi direct în miezul pământului, cade şi cade şi cade.

*

Penelope Fernandez se trezeşte, nu are putere să deschidă pleoapele, morfina îi îngreunează încă trupul. Îşi aminteşte că zace pe un pat de spital într-o cameră secretă departe, sub sediul poliţiei. Nu trebuie să mai fugă. Uşurarea e urmată de un val de durere şi de regret. Nu ştie câtă vreme a dormit, îşi spune că ar putea să se scufunde din nou în somnolenţă, totuşi deschide ochii.

Încăperea subpământeană este în întregime neagră.

Clipeşte, însă nu vede nimic.

Nici măcar lumina butonului de lângă pat nu mai clipeşte. Trebuie să fie o pană de curent. E gata să strige, dar se sileşte să tacă, când uşa dinspre coridor trosneşte brusc. Se holbează în întuneric, îşi aude inima bătând cu lovituri surde. O furnică în tot trupul, fiecare muşchi se încordează. Cineva îi atinge părul. Aproape imperceptibil. Ea zace complet nemişcată şi simte cum cineva stă lângă pat şi-i mângâie părul, foarte încet. Degete se împletesc alene în buclele ei. E pe punctul de-a începe să se roage la Dumnezeu, când persoana de lângă ea o înşfacă tare de păr şi o trage din pat. Penelope ţipă când e aruncată în perete cu toată puterea, astfel încât tabloul înrămat cade şi aparatul de perfuzie se răstoarnă. Se prăbuşeşte pe podea, printre cioburile de sticlă. El continuă s-o tragă tare de păr, o face să alunece înapoi, o răsuceşte, îi loveşte faţa de roata desprinsă a patului şi scoate apoi un cuţit cu lamă neagră.

Penelope se trezeşte căzând pe podea, uşa se deschide şi sora se năpusteşte înăuntru. Toate lămpile sunt

aprinse şi Penelope înţelege că a avut un coşmar. E ajutată să se urce din nou în pat, sora îi vorbeşte cu un glas liniştitor, apoi ridică zăbrelele patului, ca să nu mai cadă din nou.

Penelope simte cum transpiraţia de pe corp se răceşte. Nu reuşeşte să se mişte, pielea i se zbârleşte pe braţe. Zace doar pe spate, cu butonul soneriei în mână şi se holbează în tavan, când se aude un ciocănit la uşă. O femeie tânără cu panglici colorate împletite în părul care-i ajunge la mijloc intră, privind-o cu seriozitate blândă. În spatele ei stă un bărbat înalt, cu păr blond, ciufulit şi faţă simetrică, prietenoasă.

— Mă numesc Saga Bauer, spune femeia. Sunt de la Serviciul Secret. Acesta este colegul meu, Joona Linna, de la Direcţia Generală a Departamentului de Criminalistică.

Penelope îi cercetează fără să facă vreo mişcare, apoi îşi coboară privirea spre braţele ei pline de plasturi, vede toate zgârieturile şi vânătăile, cateterul de la încheietura mâinii.

— Regretăm tot ce ţi s-a întâmplat în ultimele zile, spune femeia. Şi înţelegem că doreşti doar să fii lăsată în pace, dar va trebui să discutăm cu tine în orele următoare o mulţime de lucruri şi trebuie să începem cu primele întrebări chiar acum.

Saga Bauer trage scaunul de la micul birou şi se aşază lângă pat.

— Mă vânează în continuare, nu-i aşa? întreabă Penelope după un moment.

— Aici eşti în siguranţă, răspunde Saga.

— Spune-mi că e mort.

— Penelope, noi trebuie...

— Nu l-aţi putut opri, o întrerupe ea cu glas slab.

— O să-l prindem, îţi promit, spune Saga Bauer. Dar tu trebuie să ne ajuţi.

Penelope suspină adânc şi apoi închide ochii.

— O să-ţi fie greu, dar trebuie să ne răspunzi la câteva întrebări, continuă Saga. Ştii de ce s-au întâmplat toate astea?

— Întrebaţi-l pe Björn, murmură Penelope. El poate că ştie.

— Ce-ai spus? se miră Saga.

— Am spus să-l întrebi pe Björn, şopteşte Penelope şi deschide încet ochii. Întreabă-l pe Björn, poate că el ştie.

Păianjeni şi insecte trebuie să fi venit cu ea din pădure, i se răspândesc pe piele, se scarpină pe frunte, dar Saga îi opreşte mâinile cu blândeţe.

— Ai fost urmărită, spune Saga. Nu-mi pot imagina cât de îngrozitor a fost, dar trebuie să ştim dacă tu îl cunoşti pe urmăritor. L-ai mai întâlnit cândva?

Penelope scutură abia vizibil din cap.

— Nici noi nu credeam asta, spune Saga. Dar poţi să ne dai un semnalment, un tatuaj, vreo trăsătură particulară?

— Nu, şopteşte Penelope.

— Sperăm să ne poţi ajuta să-i facem un portret-robot, nu e nevoie de prea multe ca să începem să-l căutăm prin Interpol.

Bărbatul de la criminalistică se apropie de ea şi privirea lui ciudată, cenuşiu-deschis e ca piatra şlefuită de izvor.

— Mi s-a părut că ai dat din cap adineauri, spune el cu glas liniştit. Când Saga te-a întrebat dacă l-ai mai întâlnit pe urmăritor — aşa e?

Penelope aprobă cu un semn.

— Atunci, trebuie să-l fi văzut, continuă Joona pe un ton prietenos. Pentru că altfel n-ai fi ştiut că nu l-ai mai întâlnit.

Penelope priveşte ţintă înaintea ei şi îşi aminteşte cum se mişca asasinul, ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume, totuşi lucrurile se petreceau înspăimântător de repede. Îl vede cum se aşezase jos şi ţintise, în vreme ce ea atârna de cablul elicopterului. Nicio grabă, nicio nervozitate. Vede din nou chipul lui, când fusese luminat de fulger, cum se priviseră drept în ochi.

— Înţelegem că eşti speriată, continuă Joona. Dar noi...

Tace când o soră intră în cameră, explicându-le că încă nu au dat de mama lui Penelope.

— Nu este acasă şi nu răspunde la...

Penelope tresare şi se întoarce, îşi ascunde faţa în pernă. Sora îi pune o mână consolatoare pe umăr.

— Nu vreau, plânge Penelope. Nu vreau...

O altă soră vine în grabă, explică repede că va introduce calmante în cateter.

— Acum, o să vă rog să plecaţi, spune grăbită către Saga şi Joona.

— Ne întoarcem mai târziu, răspunde Joona. Cred că ştiu unde se află mama ta. Am să aranjez asta.

Penelope s-a oprit din plâns, dar în continuare respiră precipitat. Aude sora pregătind perfuzia şi se gândeşte că de fapt camera îi aminteşte de o temniţă. Mama ei nu va vrea niciodată să vină aici. Strânge din dinţi şi încearcă să-şi stăpânească lacrimile.

Există momente în care Penelope crede că-şi aminteşte primii ani ai copilăriei sale. Mirosul de trupuri murdare, asudate poate s-o arunce înapoi în celula în care s-a născut, să simtă din nou cum trecea peste feţele

prizonierelor sclipirea unei lanterne şi cum mama o ridica s-o încredinţeze altcuiva, care imediat începea să fredoneze o melodie, în vreme ce mama ei dispărea însoţită de paznici.

66 Fără Penelope

Claudia Fernandez coboară din autobuz la staţia Strand Hotel din Dalarö. În vreme ce merge spre port, aude zgomotul elicopterelor şi al sirenelor dispărând în depărtare. Echipa de căutare nu s-a oprit, ci continuă să o caute. Câteva şalupe de poliţie se învârt departe, pe mare. Priveşte în jur. Nu se vede niciun bac, niciun automobil nu e parcat în port.

— Penelope! strigă ea în văzduh. Penelope!

Înţelege cum trebuie să arate, cât de ciudat se comportă, dar fără Penelope nu mai există nimic.

Începe să meargă de-a lungul apei. Iarba este uscată şi neagră, peste tot sunt gunoaie. Pescăruşi ţipă în depărtări. Începe să alerge, dar nu are putere şi după o vreme e silită să încetinească pasul. Se opreşte la o tăbliţă pe care e scris cu vopsea albă „Privat". Continuă să meargă pe lângă tăbliţă, pe un debarcader de beton şi priveşte spre stâncile mari. Nu mai există oameni, gândeşte ea, întorcându-se din nou spre port. Un bărbat vine pe aleea cu pietriş, făcându-i semne. O siluetă întunecată, cu haina fluturând. Ea strânge ochii din cauza soarelui. Bărbatul strigă ceva. Claudia priveşte zăpăcită spre el.

Bărbatul începe să meargă repede, cu paşi mari şi acum îi poate vedea faţa prietenoasă.

— Claudia Fernandez! strigă el.

— Eu sunt, răspunde ea, aşteptându-l.

— Mă numesc John Bengtsson, se recomandă acesta când ajunge în faţa ei. Joona Linna m-a trimis. Spunea că probabil ai venit aici.

— De ce? întreabă ea cu glas stins.

— Fiica ta trăieşte.

Claudia priveşte bărbatul care repetă cuvintele.

— Penelope trăieşte, spune el, zâmbindu-i.

67 Unde se scurg banii

Atmosfera din sediul poliţiei este foarte agitată şi plină de înverşunare. Se compară întâmplările cu asasinarea poliţiştilor din Malexander[26] şi cu bestialitatea lui Josef Ek,[27] din anii trecuţi. Ziarele scriu despre drama din arhipelag, îl numesc pe criminal „măcelar", ziariştii speculează şi storc de informaţii sursele din interiorul poliţiei.

Joona Linna şi Saga Bauer urmează să aibă o întâlnire informativă cu şeful poliţiei criminaliste Carlos Eliasson, şeful Säpo Verner Zandén, comisarul criminalist Petter Näslund, care e şeful operativ al acţiunii, cu Benny Rubin, precum şi cu Nathan Pollock şi Tommy Kofoed, de la Comisariatul general.

Merg pe coridor, discutând despre posibilitatea ca Penelope Fernandez să-i ajute să avanseze cu ancheta.

— Cred că va vorbi curând, spune Joona.

---

[26] Unul dintre cele mai discutate delicte din Suedia; în 1999, după ce jefuiseră o bancă, cei trei delincvenţi sunt urmăriţi de poliţie; lângă localitatea Malexander, maşina lor este oprită de un automobil al poliţiei şi doi poliţişti sunt ucişi cu propriile lor arme.

[27] Personaj al romanului anterior, *Sub hipnoză*.

— Nu e sigur, s-ar putea la fel de bine să se închidă total, răspunde Saga.

Anja Larsson a ieşit din biroul ei, stă pe culoar şi-i priveşte pe Joona şi pe Saga cu un aer nefericit. Când Joona o vede, îi zâmbeşte larg, făcându-i un semn cu mâna, dar înainte să intre în sala de conferinţe nu mai vede, cum ea formează o inimă din degetele mari şi arătătoare. Închid uşa, se aşază şi îi salută cu voce scăzută pe cei care au luat deja loc în jurul mesei.

— Vreau să încep prin a spune că s-a renunţat la orice bănuială cum că ar fi vorba de un atentat al grupărilor extremiste de stânga, spune Saga.

Verner îi şopteşte ceva lui Nathan Pollock.

— Sau nu-i aşa? întreabă Saga, pe un ton iritat.

Verner ridică privirea, aprobând grăbit.

— Ia-o de la început, o îndeamnă Carlos.

— Da... Penelope Fernandez e activistă pentru pace şi preşedintă a Asociaţiei Suedeze pentru Pace şi Arbitraj, continuă Saga prezentarea. Are o lungă relaţie cu Björn Almskog, barman la clubul Debaser, din Medborgarplatsen. Ea locuieşte pe Sankt Paulsgatan numărul 3 şi el pe Pontornärgatan numărul 47. Penelope Fernandez are o fotografie prinsă cu bandă adezivă pe uşa de sticlă dintre hol şi camera de zi.

Cu ajutorul computerului, Saga proiectează pe ecranul de pânză care acoperă unul dintre pereţii încăperii o copie a fotografiei.

— Fotografia a fost făcută în primăvara lui 2008, la Frankfurt, explică ea.

— Pe Palmcrona îl recunoaştem, spune Carlos.

— Da, exact, aprobă Saga, continuând apoi să indice persoanele din lojă. Acesta este Pontus Salman, director

al fabricii de arme Silencia Defence. Şi persoana de aici este însuşi Raphael Guidi. E un cunoscut traficant de arme, se ocupă cu asta de multă vreme... în branşă e numit Arhanghelul şi aranjează afaceri mai ales în Africa şi în Orientul Mijlociu.

— Şi dama le aduce cafele? glumeşte Benny Rubin.

— Se numeşte Agathe al-Haji, spune Saga fără să zâmbească. E consilier pe probleme de apărare în regimul din Sudan şi foarte apropiată de preşedintele Omar al-Bashir.

Benny izbeşte tare cu palma în tăblia mesei, arătându-şi dinţii când Pollock îi aruncă o privire iritată.

— Acesta este procedeul obişnuit? întreabă Carlos. Să se întâlnească în felul acesta?

— Da, aşa aş crede, răspunde Saga. Întâlnirea din fotografie avea legătură cu o mare livrare de muniţie făcută cu licenţă pentru armata Sudanului. Afacerea era considerată ca relevantă din punctul de vedere al securităţii politice şi, fără îndoială, ar fi fost dusă la bun sfârşit dacă tribunalul internaţional de la Haga n-ar fi emis un ordin de arestare pentru preşedintele Omar al-Bashir.

— Era în 2009, nu-i aşa? întreabă Pollock.

— Mi-a scăpat, mormăie Carlos.

— Nu s-a scris prea mult despre asta, explică Saga. Dar s-a cerut arestarea preşedintelui cu acuzaţia de tortură, viol şi genocid în Darfur.

— Aşa că nu s-a mai făcut nicio afacere, constată Carlos.

— Nu, răspunde ea.

— Şi fotografia? Ce-i cu ea? Nimic? întreabă Verner.

— Penelope Fernandez nu pare să creadă că e periculoasă, de vreme ce şi-a lipit-o pe uşă, acasă, spune Saga.

— Şi în acelaşi timp nu este lipsită de importanţă — pentru că ea o avea la vedere, adaugă Carlos.

— Nu ştim, poate funcţionează doar ca o amintire a felului în care arată lumea, speculează Saga. Că jos se află câţiva care luptă pentru pace şi sus cei puternici ciocnesc cupele de şampanie.

— Sperăm că vom putea s-o audiem curând pe Penelope Fernandez, dar suntem destul de siguri că Björn Almskog a acţionat în spatele ei, continuă Joona. Poate că acesta ştia mai multe despre fotografie decât Penelope, poate că a jucat la întâmplare, dar pe 2 iunie Björn a folosit o adresă de e-mail anonimă, de la un internet-café şi i-a scris o scrisoare de şantaj lui Carl Palmcrona. Mesajul a însemnat începutul unei scurte corespondenţe: Björn scrie că înţelege că fotografia este compromiţătoare pentru Palmcrona şi că e gata s-o vândă contra unui milion de coroane.

— Şantaj clasic, mormăie Pollock.

— Björn foloseşte cuvântul „compromiţătoare" pentru fotografie, continuă Saga, ceea ce ne face să ne îndoim că el înţelegea cât de serioasă va considera Palmcrona că este întreaga situaţie.

— Björn crede că deţine controlul, spune Joona. Aşa că va fi cu adevărat uimit atunci când va citi răspunsul lui Palmcrona, unde acesta îşi avertizează şantajistul. Palmcrona îi scrie cu cea mai mare seriozitate că Björn nu ştie în ce s-a vârât şi, în final, îl roagă să-i trimită fotografia înainte de a fi prea târziu.

Joona bea puţină apă.

— Cum e tonul mesajului? întreabă grăbit Nathan Pollock. Spui că este serios, dar şi agresiv?

Joona scutură din cap şi împarte peste masă copii ale mesajelor.

— Nu mi se par agresive, ci scrise pe un ton grav.

Tommy Kofoed citeşte mesajele, dă din cap, îşi freacă mâinile cu urme de vărsat de vânt şi notează ceva.

— Ce se întâmplă apoi?

— Miercuri, înainte să plece acasă, menajera îl ajută pe Palmcrona să prindă o frânghie de tavan.

Petter izbucneşte în râs:

— De ce?

— Pentru că nu putea singur, după operaţia de coloană, răspunde Saga.

— Aşa deci, spune Carlos, cu o grimasă.

— A doua zi, la prânz... După ce a venit poşta, credem noi... continuă Joona. Deci, Palmcrona sună la un număr din Bordeaux şi...

— Numărul nu poate fi urmărit mai departe, intervine Saga.

— Numărul aparţine unei centrale telefonice care te poate cupla la o altă ţară, o altă regiune a lumii sau înapoi, la Suedia, explică Joona. În orice caz, este vorba despre o convorbire foarte scurtă, patruzeci şi trei de secunde. Poate că a lăsat doar un mesaj vocal. După toate probabilităţile, povesteşte despre fotografie şi ce conţinea scrisoarea de şantaj, adăugând că aşteaptă ajutor.

— Pentru că, după asta... câteva minute mai târziu, menajera lui Palmcrona sună la Taxi Stockholm şi comandă în numele lui Palmcrona un taxi pentru ora două, pentru aeroportul Arlanda. Exact la o oră şi cincisprezece minute după aceea, sună telefonul. Palmcrona a apucat deja să-şi pună pardesiul şi pantofii, dar se duce totuşi să răspundă. E un apel din Bordeaux. E acelaşi număr pe care el însuşi îl folosise. Această discuţie durează două minute. Palmcrona îi trimite acum un ultim mesaj şantajistului, cu următorul conţinut: „Acum e prea târziu, atât tu, cât şi eu vom

muri". Îi dă liber menajerei, plăteşte şoferul de taxi care aştepta în faţa casei şi pe urmă urcă în apartament. Fără să-şi scoată pardesiul, se duce în salonul mic, îşi aşază servieta în picioare, se caţără pe ea şi se spânzură.

În jurul mesei e tăcere deplină.

— Dar acesta nu e sfârşitul poveştii, spune Joona, accentuând cuvintele, pentru că telefonul lui Palmcrona a pus în mişcare ceva... Este angajat un tip care să rezolve problema, un asasin profesionist trimis ca să şteargă toate urmele şi să pună mâna pe fotografie.

— Cât de des... vreau să spun, cât de des apare în Suedia un asasin profesionist? se întreabă Carlos cu îndoială în glas. Trebuie să fie în joc foarte mulţi bani, pentru o măsură de felul acesta.

Joona îl priveşte fără expresie:

— Da.

— Probabil că Palmcrona citise la telefon scrisoarea de şantaj unde era trecut numărul de cont pe care i-l dăduse Björn, spune Saga.

— Nu e foarte greu să urmăreşti pe cineva cu ajutorul unui număr de cont, murmură Verner.

— Cam în acelaşi timp când Palmcrona răstoarnă servieta pe care se urcase, Björn Almskog se află la Dreambow, un internet-café, continuă Joona. El intră pe adresa anonimă de e-mail şi vede că a primit două răspunsuri de la Palmcrona.

— Spera probabil că Palmcrona i-a scris că e de acord să-i plătească un milion pentru fotografie, spune Saga.

— În loc de asta, îl aşteaptă avertismentul lui Palmcrona şi, pe urmă, mesajul scurt în care îi spune că e deja prea târziu, că vor muri amândoi.

— Şi chiar au murit, remarcă Pollock.

— Putem să ne imaginăm cât de speriat a fost Björn, intervine Saga. Nu era de fapt un şantajist cu experienţă, a prins doar din zbor şansa, când i s-a oferit.

— Şi ce face?

Petter îi priveşte cu gura căscată. Carlos îi toarnă puţină apă.

— Björn regretă, se hotărăşte să-i trimită fotografia lui Palmcrona, încearcă să facă totul uitat.

— Dar Palmcrona era deja mort atunci când Björn i-a scris, explicându-i că se predă, că-i va trimite fotografia, spune Joona.

— Problema e că fotografia era lipită pe uşă, acasă la Penelope, precizează Saga. Şi ea nu ştia nimic despre şantaj.

— Björn trebuie să ia fotografia fără să-i dezvăluie încercarea de şantaj, aprobă Tommy Kofoed.

— Nu ştim cum se gândea să-i explice lui Penelope dispariţia fotografiei, spune Saga zâmbind. Probabil că a acţionat doar sub imperiul panicii, spera că totul va dispărea pur şi simplu, în vreme ce ei se vor ascunde pe iaht, departe în arhipelag.

Joona se ridică şi merge la fereastră, privind afară. O femeie poartă în braţe un copil şi împinge în faţa ei pe trotuar un cărucior plin de cumpărături.

— A doua zi, de dimineaţă, Penelope ia un taxi până la televiziune pentru a participa la o dezbatere, continuă Saga. De îndată ce dispare, Björn intră în apartament, smulge fotografia, aleargă la staţia de metrou de la Slussen, ia un tren spre T-Centralen, cumpără un plic şi un timbru de la chioşcul de ziare, îi trimite plicul lui Palmcrona, aleargă la internet-café şi scrie ultimul mesaj adresat lui Palmcrona, unde-i spune că fotografia a fost trimisă.

Björn se întoarce pe urmă la apartamentul său, ia bagajele sale şi ale lui Penelope şi se duce la iahtul aflat la clubul nautic din Långholmen. Când Penelope termină treaba la televiziune, ia metroul de la piaţa Karla şi, după cum se pare, merge direct la Hornstull, de unde străbate pe jos ultima bucată, până la Långholmen.

— La vremea aceea, asasinul verificase deja apartamentul lui Björn şi declanşase un incendiu care a distrus în întregime locuinţa.

— Dar eu am citit raportul... Cel care a anchetat condiţiile în care s-a produs incendiul a ajuns la concluzia că motivul a fost un fier de călcat uitat în priză în apartamentul vecin, intervine Petter.

— Da, sigur, spune Joona.

— Exact la fel cu explozia la ţeava de gaze, care ar fi fost motivul incendiului din apartamentul lui Penelope, precizează Saga.

— Planul asasinului era, de bună seamă, să şteargă orice urmă, continuă Joona. Negăsind fotografia în apartamentul lui Björn, i-a dat foc şi l-a urmărit pe Björn la vas.

— Pentru a căuta acolo fotografia, completează Saga. Pentru a-i ucide pe Björn şi pe Penelope, făcând să pară că a fost vorba despre un accident.

— Ceea ce nu ştia asasinul era că planurile fuseseră schimbate în ultima clipă şi că sora lui Penelope, Viola, îi însoţise pe iaht.

Joona tace, gândindu-se o clipă la femeia moartă de la morgă. Chipul ei tânăr, vulnerabil. Urma roşie de pe piept.

— Bănuiesc că tinerii se opresc lângă vreo insulă din Golful Fecioarei, lângă Dalarö. Şi, înainte ca asasinul să ajungă acolo, Penelope coboară pe ţărm, din cine ştie ce motiv. Când asasinul urcă la bord, o întâlneşte pe Viola.

Crezând că este Penelope, o înecă într-un vas şi o aşază pe pat, în dormitorul de sub prora. Aşteptându-l pe Björn, caută fotografia şi, cum n-o găseşte, vrea să declanşeze o explozie pe vas. Avem pe masă raportul lui Erixon. Nu ştim exact ce s-a întâmplat, dar Penelope şi Björn au reuşit cumva să-l evite pe ucigaş.

— Şi iahtul cu cadavrul Violei Fernandez este părăsit.

— Nu ştim cum au fugit, în orice caz, luni se aflau pe insula Kymmend.

Buzele lui Benny tremură:

— Acasă la Ossian Wallenberg? Era al naibii de bun, dar nu se mai potrivea cu stilul de acum.

Carlos tuşeşte şi îşi mai toarnă cafea.

— Când asasinul înţelege că i-a pierdut, se duce la apartamentul lui Penelope, pentru a căuta fotografia, continuă Joona, fără să-şi schimbe expresia feţei. Eu şi Erixon ne facem apariţia, întrerupându-l. Abia în acel moment, când sunt confruntat cu el, înţeleg că avem de-a face cu un grob, unul care se ocupă cu rezolvarea problemelor la nivel internaţional.

— Care se pare că poate să pătrundă în sistemul nostru de comunicaţii, să asculte mesajele pe RAKEL şi aşa mai departe, spune Saga.

— De aceea i-a găsit pe Penelope şi pe Björk pe insula Kymmend?

— Nu ştim, răspunde Joona.

— În orice caz, acţionează foarte rapid, continuă Saga. După cum se pare, se întoarce pe Dalarö să-i caute, imediat după confruntarea din apartament cu Joona şi Erixon.

— Prin urmare, era deja la faţa locului când am vorbit eu cu poliţia marină, spune Petter, înclinându-se peste masă şi îndreptând hârtia cu ordinea de zi.

— Ce se întâmplă după aceea? întreabă Carlos.

— Reconstituirea este doar la început, răspunde Petter. Dar, într-un fel sau altul, pune mâna pe vasul de luptă al poliţiei marine, îi omoară pe Lennart Johansson şi pe Göran Sjödin, merge la insula Kymmend, îi omoară pe Björn Almskog şi pe Ossian Wallenberg, aruncă în aer vasul poliţiei marine, o urmăreşte pe Penelope şi doboară elicopterul Salvării.

— Şi dispare, oftează Carlos.

— Însă, datorită eficienţei lui Petter Näslund, Penelope Fernandez este salvată, spune Joona, văzând cum Pollock se întoarce plin de interes spre Petter.

— Desfăşurarea exactă a evenimentelor va fi, desigur, cercetată în detaliu, explică Petter cu o amărăciune în glas care încearcă într-un fel să mascheze plăcerea provocată de laude.

— O să dureze al naibii de mult, comentează trist Kofoed.

— Şi atunci, fotografia? Trebuie să însemne ceva, spune Carlos.

— E doar o blestemată de fotografie, oftează Petter.

— Şapte persoane au murit din cauza ei, spune Joona grav. Şi probabil vor mai muri şi alţii, dacă nu reuşim...

Joona tace, privind pe fereastră.

— Fotografia este poate un lacăt care are nevoie de o cheie, murmură el.

— Ce fel de cheie? întreabă Petter.

— Fotograful, spune Saga.

— Penelope Fernandez, ea a făcut-o? se întreabă Pollock.

— Asta ar explica vânarea ei! exclamă Carlos, pe un ton cam prea apăsat.

— De bună seamă, remarcă Saga cu îndoială în glas.

— Dar? întreabă Carlos.

— Ce ar sta împotriva acestei afirmaţii? se interesează Benny.

— Faptul că Joona nu crede că Penelope este fotograful, răspunde Saga.

— Dar, ce naiba! aproape strigă Petter.

Carlos strânge buzele, priveşte fix tăblia mesei şi e destul de înţelept să păstreze tăcerea.

— Penelope se află, desigur, în stare de şoc, aşa că încă nu ştim care a fost rolul ei, continuă Saga.

Nathan Pollock îşi drege vocea şi trimite în jurul mesei copii ale testamentului lui Carl Palmcrona.

— Palmcrona are un cont la o bancă din Jersey, spune el.

— Paradisul evaziunii fiscale, aprobă Petter Näslund, punându-şi sub buză puţin tutun de prizat. Îşi şterge degetul mare de tăblia mesei, ignorând privirea obosită a lui Carlos.

— Se poate vedea ce sumă are în cont? întreabă Verner.

— Nu există nicio posibilitate să ai acces la tranzacţii, spune Joona. Dar, conform propriului său testament, este vorba de nouă milioane de euro.

— Situaţia lui financiară a fost destul de proastă şi e de neînţeles cum a putut câştiga legal asemenea sume, observă Pollock.

— Am luat legătura cu Transparency International, o organizaţie globală de luptă împotriva corupţiei, însă nu au nicio suspiciune în privinţa lui Carl Palmcrona sau a altcuiva de la ISP.

— Averea i-a fost lăsată prin testament unui băiat de şaisprezece ani, pe nume Stefan Bergkvist, care s-a dovedit că este fiul lui Palmcrona, un fiu pe care acesta nu l-a întâlnit niciodată... Însă băiatul moare într-un incendiu la Västerås, la doar trei zile după sinuciderea lui Palmcrona.

— Băiatul nu a ştiut niciodată cine este tatăl său adevărat, adaugă Saga.

— După raportul preliminar al poliţiei, este vorba despre un accident, spune Carlos.

— Da, dar poate cineva să creadă că incendiul în care a murit fiul lui Carl Palmcrona la trei zile după moartea tatălui a fost o simplă coincidenţă? întreabă Joona.

— Cum ar putea fi? observă Carlos.

— E o nebunie totală, spune Petter, înroşindu-se la faţă. De ce i-ar omorî cineva fiul, pe care Palmcrona nici nu-l văzuse vreodată?

— Despre ce naiba e vorba, de fapt? întreabă şi Verner.

— Palmcrona pozează tot timpul, spune Joona, bătând cu degetul în fotografie, în imaginea omului zâmbitor. Se află în fotografie, este supus şantajului, este găsit spânzurat, fiul lui moare şi el are nouă milioane de euro într-un cont.

— Banii sunt interesanţi, remarcă Saga.

— I-am studiat viaţa, spune Pollock. Nu are nicio altă familie, niciun interes, nu face investiţii, nu cumpără şi nu vinde acţiuni, sau...

— Dacă e adevărat că aceşti bani se află în contul lui bancar, atunci ei trebuie să aibă într-un fel o legătură cu poziţia lui de director general la ISP, explică Joona.

— Poate că s-a ocupat cu afaceri folosind informaţii interne, prin oameni de paie, propune Verner.

— Sau a luat mită, sugerează Saga.

— *Follow the money*, şopteşte Pollock.

— Trebuie să vorbim cu succesorul lui Palmcrona, Axel Riessen, spune Joona, ridicându-se. Dacă există vreo ciudăţenie printre deciziile lui Palmcrona, la vremea asta ar fi trebuit s-o găsească.

68 Un motiv de sărbătoare

De undeva, dinspre Institutul Tehnic, Joona aude trâmbiţe care încep să sune, fluiere şuierând şi tobe mari care lovesc surd şi rapid. O coloană de demonstranţi ajunge pe Odengatan. Par să fie vreo şaptezeci de tineri cu simboluri antifasciste. Poartă banderole pe care scrie că protestează împotriva felului în care Säpo i-a tratat pe membrii Brigăzii. Joona vede o bucată de pânză viu colorată cu simbolul curcubeului şi secera şi ciocanul fluturând în vânt şi aude cum vocile tinere, ascuţite, scandează:

— *Säpo pute a fascism, statul face terorism*!

Strigătele revoltate dinspre Odengatan dispar atunci când Joona Linna şi Saga Bauer urcă pe Bragevägen, o colină cu aspect pitoresc, care se întinde până sus, spre biserica Engelbrekt. Au sunat la ISP şi au aflat că în această dimineaţă directorul general lucrează de acasă.

Pe partea stângă se află clădirea impunătoare unde fraţii Riessen locuiesc în două apartamente separate. Faţada este elegantă, din cărămidă închisă la culoare, ţigla e realizată manual, ornamentele din lemn sunt lucrate artistic, foişorul şi hornurile sunt îmbrăcate în aramă.

Merg până la uşa cu sticlă închisă la culoare şi o tăbliţă de cupru pe care se află numele Axel Riessen. Saga apasă pe sonerie. După un moment, uşa grea este deschisă de un bărbat înalt, ars de soare şi cu o expresie amabilă pe faţă.

Saga îi spune că este comisar la poliţia de securitate şi îi explică pe scurt scopul misiunii lor. Axel Riessen îi priveşte lung legitimaţia, apoi ridică privirea:

— Mă îndoiesc că v-aş putea fi de vreun folos, dar...

— Oricum, este o plăcere că putem admira toate acestea, spune Joona Linna.

Axel îi aruncă o privire uimită, apoi zâmbeşte, sesizând gluma, în vreme ce îi conduce prin holul înalt, plin de lumină. E îmbrăcat în pantaloni de costum bleumarin, cămaşă bleu, deschisă la gât şi are papuci în picioare. Scoate două perechi de papuci dintr-un dulap scund, oferindu-le celor doi.

— Propun să ne aşezăm în oranjerie, de obicei acolo e un pic mai răcoare.

Îl urmează pe Axel prin apartamentul mare, pe lângă scara de mahon şi lambriurile întunecate, trec apoi prin două saloane, unul după altul.

Oranjeria este o încăpere cu pereţi de sticlă care dă spre grădina unde gardul viu înalt aruncă umbre verzi, mişcătoare. Orhidee fără parfum şi plante aromate stau frumos aranjate pe mesele de aramă şi pe suprafeţele faianţate.

— Luaţi loc, vă rog, spune Axel, făcând un gest spre fotoliile de grădină. Tocmai mă gândeam să beau un ceai şi să mănânc nişte *crumpets*[28], şi ar fi plăcut dacă mi-aţi ţine companie.

---

[28] Crumpets (engl.): un fel de gogoşi pentru micul dejun.

— *Crumpets*... n-am mai mâncat de când am fost într-o excursie de învăţare a limbii engleze, în Edinburgh, zâmbeşte Saga.

— Atunci, aşa facem, spune Axel mulţumit şi părăseşte încăperea.

Se întoarce după câteva minute, cu o tavă de metal. Pune ceainicul, farfuria cu felii de lămâie şi vasul cu zahăr în mijlocul mesei. Pâinişele mici, calde sunt înfăşurate într-un şervet de in, alături de untieră. Axel aşază cu grijă ceştile şi farfurioarele, pune câte un şervet de in lângă fiecare tacâm şi toarnă ceaiul.

Prin uşi şi pereţi se aude slab muzică de vioară.

— Spuneţi-mi, cu ce vă pot ajuta? întreabă Axel.

Saga lasă cu grijă ceaşca jos, îşi drege glasul şi apoi spune cu voce limpede:

— Trebuie să vă punem unele întrebări despre ISP şi sperăm că vreţi să ne ajutaţi.

— Absolut, dar în cazul acesta trebuie să dau un telefon, să mă asigur că totul este în ordine, explică el amabil, scoţându-şi telefonul.

— Bineînţeles, aprobă Saga.

— Iartă-mă, ţi-am uitat numele.

— Saga Bauer.

— Pot să văd din nou legitimaţia dumitale, Saga?

Saga i-o întinde, iar el se ridică, părăsind încăperea. Îl aud vorbind puţin, apoi se întoarce, mulţumeşte şi înapoiază legitimaţia.

— Anul trecut, ISP a eliberat licenţe de export pentru Africa de Sud, Namibia, Tanzania, Algeria, Tunisia, spune Saga, ca şi cum n-ar fi existat nicio întrerupere. Muniţie pentru mitraliere grele, piese de tanc, obuze de tanc, grenade...

— Şi avioane de luptă JAS Gripen, desigur, răspunde Axel. Suedia a avut o lungă colaborare cu cele mai multe dintre aceste ţări.

— Dar niciodată cu Sudanul?

El îi întâlneşte din nou privirea şi umbra unui zâmbet îi trece peste faţă:

— Nu-mi vine să cred.

— Vreau să spun, înainte de emiterea ordinului de reţinere a preşedintelui Al-Bashir, explică ea.

— Am înţeles asta, răspunde el amuzat. Altfel, ar fi absolut de neconceput, există ceea ce noi numim o piedică necondiţionată, nu e nimic de discutat.

— Probabil că aţi apucat să treceţi printr-o bună parte dintre deciziile luate de Palmcrona, remarcă Saga.

— Sigur, răspunde Axel.

— Dar n-aţi observat nimic neobişnuit?

— Ce înţelegi prin „neobişnuit"?

— Hotărâri care par ciudate, spune Saga, sorbind din ceai.

— Sunt motive să bănuim că există aşa ceva? întreabă el.

— Este exact ceea ce vă întrebăm, zâmbeşte Saga.

— Atunci, răspunsul este „nu".

— Cât de departe în timp aţi mers?

Joona ascultă întrebările docte ale Sagăi despre clasificare, hotărâre preliminară şi licenţă de export şi, în acelaşi timp, cercetează faţa liniştită, atentă a lui Axel Riessen. Brusc, aude din nou muzica de vioară. Vine de afară, de pe fereastra deschisă înspre curte. O mazurcă, cu note înalte, triste. Apoi, vioara se opreşte brusc, o ia de la început, tace din nou şi continuă iarăşi.

Joona ascultă muzica, se gândeşte la fotografia cu cele patru persoane din loja privată. Îşi atinge distrat geanta unde are o copie.

Se gândeşte la Palmcrona, cum atârna de tavan cu o frânghie în jurul gâtului, la testamentul acestuia şi la moartea fiului său.

Joona vede că Saga aprobă din cap ceva ce spune Axel. O dungă verde trece peste faţa lui Riessen, ceva ce se reflectă de pe tava de aramă aflată pe masă.

Palmcrona a înţeles imediat gravitatea situaţiei, gândeşte Joona. Singurul lucru pe care Björn Almskog a trebuit să-l menţioneze în scrisoarea lui de şantaj a fost că Palmcrona fusese fotografiat într-o lojă împreună cu traficantul de arme Raphael Guidi. Carl Palmcrona n-a şovăit o clipă privind autenticitatea fotografiei.

Poate că-i cunoştea deja existenţa.

Sau faptul că şantajistul ştia despre întâlnirea din lojă era dovada că fotografia exista. Altfel, acesta n-ar fi avut cum să ştie despre ea.

Axel îi mai toarnă puţin ceai Sagăi. Ea îşi şterge o firimitură din colţul gurii.

„Nu se potriveşte", gândeşte Joona.

Pontus Salman le precizase momentul exact în care avusese loc întâlnirea. El nu părea să creadă că fotografia era în vreun fel compromiţătoare.

Atunci, de ce era aşa de importantă în ochii lui Palmcrona?

Îi aude pe Axel şi pe Saga discutând despre cum se schimbă poziţia iniţială a politicii de securitate atunci când se ridică sau, dimpotrivă, se pune un embargo asupra unei ţări.

Joona mormăie aprobator, ca să-i facă să creadă că le urmăreşte discuţia, dar continuă să se concentreze asupra gândurilor din jurul fotografiei.

Masa din loja privată era pregătită pentru patru persoane şi patru persoane se vedeau în fotografie. Înseamnă că cea de-a cincea persoană, cea care ţinuse aparatul de fotografiat, nu făcea parte dintre invitaţi, nu urma să i se ofere un loc la masă şi să i se pună un pahar de şampanie în mână.

Cea de-a cincea persoană continua să stea în lojă, păstrându-şi secretul.

Trebuie s-o facem cât mai curând pe Penelope Fernandez să vorbească, gândeşte Joona. Căci, chiar dacă nu ea a făcut fotografia, poate fi cheia care va dezlega misterul, totuşi.

Se reîntoarce în minte la persoanele din fotografie: Carl Palmcrona, Raphael Guidi, Agathe al-Haji şi Pontus Salman.

Joona se gândeşte la întâlnirea cu Pontus Salman, când acesta se numise drept al patrulea din fotografie. Singurul lucru demn de-a fi amintit era, după părerea lui, faptul că Palmcrona nu refuzase şampania, pentru că, în fond, nu aveau nimic de sărbătorit, fiind vorba doar despre prima lor întâlnire.

Dar, gândeşte-te, dacă era totuşi ceva de sărbătorit?!

Pulsul lui Joona creşte.

Gândeşte-te, dacă în secunda următoare toţi patru au ridicat paharele şi au ciocnit?

Pontus Salman le vorbise despre motivul întâlnirii, precizând locul şi momentul.

Momentul, gândeşte Joona, data la care această fotografie a fost făcută poate fi cu totul alta.

Noi ştim doar ceea ce a spus Pontus Salman şi că întâlnirea a avut loc la Frankfurt, în primăvara lui 2008.

Avem nevoie de ajutorul lui Penelope.

Joona își vede propriile mâini întinzându-se spre geantă. Își spune că trebuie să fie posibil să fie identificați muzicienii din fundalul fotografiei, căci fețele lor sunt vizibile. Cineva trebuie să-i recunoască.

Căci, dacă sunt identificați muzicienii, atunci poate se va confirma momentul întâlnirii. Este vorba despre patru persoane care cântă, despre un cvartet.

Poate că cei patru instrumentiști au cântat împreună doar de data aceasta. Atunci, s-ar putea fixa momentul fără vreun dubiu.

Sigur că da, gândește el. Ar fi trebuit s-o facă deja. Se gândește că ar putea s-o lase pe Saga la Axel Riessen și să meargă la sediu, să vorbească cu Petter Näslund, să-l întrebe dacă ei s-au gândit la faptul că întrunirea mai multor muzicieni îi va ajuta să fixeze data evenimentului.

Se uită la Saga, o vede zâmbindu-i lui Axel Riessen, apoi întrebându-l despre consolidarea industriei americane de apărare. Ea numește două dintre concernele uriașe, Raytheon și Lockhed Martin.

Din nou se aude cântecul viorii pe fereastra deschisă. O bucată mai rapidă, de data aceasta. Se oprește brusc și pe urmă pare ca și cum două strune ar fi încercate, una în comparație cu cealaltă.

— Cine cântă?

— Fratele meu, Robert, răspunde Axel, cu ușoară uimire în glas.

— Înțeleg — este violonist?

— Mândria familiei... dar, în primul rând este lutier, are atelierul aici, în spatele casei.

— Credeți că l-aș putea întreba ceva?

69 Cvartetul de coarde

Joona merge alături de Axel pe podeaua de marmură a terasei din spatele casei. Parfumul liliacului e puternic. Ajung în fața atelierului și bat la ușă. Muzica se întrerupe și le deschide un bărbat între două vârste, cu părul rar și o față destul de frumoasă, inteligentă și cu un trup care a fost zvelt, dar care, odată cu anii, a devenit tot mai gras.

— Poliția vrea să vorbească cu tine, spune Axel pe un ton grav. Ești bănuit de comportament scandalos.

— Recunosc totul în alb, răspunde Robert.

— Amuzant, comentează Joona.

— Mai este ceva?

— De fapt, mai avem o grămadă de cazuri care n-au fost rezolvate, spune Joona.

— Cu siguranță, eu sunt vinovatul!

— Vă mulțumim, glumește Joona, dând mâna cu Robert. Joona Linna, Departamentul de criminalistică.

— Despre ce e vorba? întreabă Robert zâmbind.

— Ne ocupăm de un caz privind moartea subită a cuiva — fostul director general al ISP, de aceea am discutat cu fratele dumneavoastră.

— Nu știu despre Palmcrona mai mult decât s-a scris în ziare.

— Pot să intru un moment?

— Sigur că da.

— Mă întorc la colega dumitale, explică Axel închizând ușa în spatele lui Joona.

Tavanul atelierului este jos și înclinat, precum acela al unei mansarde. Îi întâmpină un miros puternic, un amestec de lemn proaspăt tăiat, rășină și terebentină. Peste tot atârnă bucăți de vioară, lemn ales cu grijă, gâturi de vioară cioplite, unelte speciale, rindele cât un tirbușon și cuțite încovoiate.

— V-am auzit pe fereastră cântând, spune Joona.

Robert dă din cap, făcând un gest spre o vioară frumoasă.

— Trebuia acordată un pic.

— Ați făcut-o dumneavoastră? întreabă Joona.

— Da.

— E foarte frumoasă.

— Mulțumesc.

Robert ridică vioara și i-o întinde lui Joona. Instrumentul strălucitor este aproape lipsit de greutate. Joona o răsucește, mirosind-o.

— Lacul este secretul, comentează Robert, așezând instrumentul într-o cutie cu căptușeală roșie ca vinul.

Joona își deschide geanta, scoate și-i întinde fotografia pe care Björn Almskog i-a trimis-o lui Carl Palmcrona.

— Palmcrona, spune Robert.

— Da, dar recunoașteți persoanele din fundal, muzicienii?

Robert privește din nou și apoi dă din cap, aprobator.

— Acesta este Martin Beaver, arată el. Kikuei Ikeda... Isomura și Clive Greensmith, la violoncel.

— Muzicieni cunoscuți?

Robert zâmbește fără voie, auzind întrebarea:

— Sunt aproape legende... Tokyo String Quartet.

— Tokyo String Quartet — sunt de fiecare dată aceleași persoane?

— Da.

— Întotdeauna?

— De multă vreme — lucrurile au mers bine pentru ei.

— Puteți vedea ceva special în fotografia asta?

Robert examinează atent fotografia.

— Nu, spune el după o vreme.

— Ei nu cântă numai la Tokio? întreabă Joona.

— Cântă peste tot în lume, însă instrumentele sunt proprietatea unei fundații japoneze.

— Este un lucru obișnuit?

— Da, când e vorba despre instrumente cu totul speciale, răspunde grav Robert. Și cele de aici, pe care le vedeți în fotografie, se numără fără îndoială printre cele mai deosebite din lume.

— Înțeleg.

— Cvartetul lui Paganini, spune Robert.

— Cvartetul lui Paganini, repetă Joona și privește din nou muzicienii din imagine.

Lemnul lucește întunecat, hainele negre se reflectă în lustrul instrumentelor.

— Sunt făcute de Stradivarius, povestește Robert. Cel mai vechi instrument este Desaint, o vioară din 1680... Kikuei Ikeda cântă la ea. Martin Beaver are vioara pe care contele Cozio de Salabue i-a lăsat-o lui Paganini.

Robert tace și-i aruncă lui Joona o privire întrebătoare, însă Joona îi face semn că vrea să audă mai departe:

— Toate cele patru instrumente au fost proprietatea lui Nicolò Paganini, nu ştiu cât de multe aţi auzit despre Paganini, a fost un virtuoz al viorii şi compozitor... A scris bucăţi care erau considerate total ridicole, pentru că era imposibil să fie cântate, până în momentul în care Paganini însuşi lua vioara. După moartea lui, a trebuit să treacă o sută de ani înainte să-i mai poată cânta cineva compoziţiile... Şi unele dintre tehnicile lui încă sunt considerate ca fiind imposibile... Da, există tot felul de poveşti despre Paganini şi duelurile lui de vioară.

Se face tăcere. Joona priveşte din nou fotografia şi cei patru bărbaţi care stau pe scenă, în fundal.

Le priveşte instrumentele.

— Aşa că Tokyo String Quartet cântă deseori cu aceste instrumente?

— Da, au poate opt, nouă concerte pe lună.

— Când credeţi că a fost făcută această fotografie?

— Nu poate fi mai veche de zece ani — vreau să spun, dacă îl privesc pe Martin Beaver, pe care l-am întâlnit de câteva ori.

— S-ar putea stabili data dacă ar fi identificat locul?

— Este Alte Oper, în Frankfurt.

— Sunteţi sigur?

— Ştiu că ei cântă acolo în fiecare an, spune Robert. Uneori, de mai multe ori într-un an.

— La naiba, mormăie Joona.

Trebuie să existe o modalitate de-a stabili precis momentul în care a fost făcută fotografia, pentru ca ori să se nege, ori să se confirme afirmaţia lui Pontus Salman.

Joona desface suportul de plastic ca să pună înapoi fotografia, spunându-şi că Penelope este probabil singura care poate face lumină în legătură cu împrejurările respective.

Priveşte din nou fotografia, fiecare violonist, mişcarea arcuşului, cotul ridicat şi apoi îl fixează pe Robert cu ochii lui cenuşiu-deschis.

— Când fac turnee, cântă aceleaşi bucăţi? întreabă Joona.

— Aceleaşi? Nu, adică... au luat la rând toate cvartetele lui Beethoven — lucrul ăsta singur arată cât de variat e repertoriul lor. Dar mai cântă desigur şi multe altele, adesea e Schubert şi Bartók. Şi Brahms. Ce-ar mai fi? E o listă lungă... Debussy, Dvorák, Haydn, o grămadă de Mozart şi Ravel şi aşa mai departe.

Joona priveşte fix în faţă, apoi se ridică, face câţiva paşi prin atelier, se opreşte şi se întoarce spre Robert:

— Mi-a venit o idee, spune cu o însufleţire bruscă. S-ar putea, bazându-te pe fotografie, dacă priveşti la mâinile muzicienilor... Este posibil să stabileşti ce bucată cântă, privind doar fotografia?

Robert deschide şi închide gura, scutură din cap, totuşi priveşte cu un zâmbet fotografia din nou: în lumina reflectoarelor, pe scena de la Alte Oper se vede Tokyo Spring Quartet cântând. Faţa slabă a lui Clive Greensmith este neobişnuit de încordată, fruntea înaltă îi luceşte. Şi Kikuei Ikeda ia un ton înalt, cu degetul mic al mâinii stângi pe gâtul instrumentului.

— Îmi pare rău, este imposibil, ar putea fi vorba despre... orice note, voiam să spun, dar...

— Dar cu o lupă... Se văd degetele, corzile, gâtul instrumentelor...

— Sigur, teoretic aşa e, însă...

Oftează şi clatină din cap.

— Cunoaşteţi pe cineva care ar putea să mă ajute? continuă Joona cu o notă de încăpăţânare în glas. Vreun

muzician sau vreun profesor de la Conservator, care ar putea să analizeze pentru noi fotografia?

— Mi-aş dori să...

— N-o să meargă — nu-i aşa? întreabă Joona.

— Nu, serios vorbind, răspunde Robert, ridicând din umeri. Dacă nici Axel n-a putut s-o facă, nu cred că este posibil.

— Axel? Fratele dumneavoastră?

— N-a privit fotografia? întreabă Robert.

— Nu, răspunde Joona.

— Dar aţi vorbit cu el!

— Nu despre muzică — dumneavoastră sunteţi de fapt muzicianul, zâmbeşte Joona.

— În cazul acesta, vorbiţi cu el, încheie Robert.

— De ce ar...

Joona tace, când se aude un ciocănit în uşa atelierului. În momentul următor, Saga Bauer intră înăuntru. Lumina soarelui trece prin părul ei blond.

— Axel este aici? întreabă ea.

— Nu, răspunde Joona.

— Alţi comisari? întreabă Robert zâmbind.

— Säpo, spune Saga scurt.

Momentul de tăcere e un pic prea lung, Robert pare să nu-şi poată lua ochii de la ea. Nu se poate sătura s-o privească, ochii mari, incredibil de albaştri şi gura gingaşă, de un roz-deschis.

— Nu ştiam că poliţia de securitate are o secţie pentru zânele pădurii, spune el, zâmbind larg şi încercând apoi să-şi recapete gravitatea: iertaţi-mă, nu a fost cu intenţie, dar chiar păreţi o zână sau prinţesa lui Bauer.

— Aparenţele înşală, spune ea sec.

— Robert Riessen, se prezintă el, întinzându-i mâna.

— Saga, răspunde ea.

70 O presimţire

Joona Linna şi Saga Bauer părăsesc casa familiei Riessen şi se urcă în maşină. Telefonul Sagăi vibrează, ea priveşte mesajul şi zâmbeşte în sinea sa.

— Iau prânzul acasă, spune roşind.

— Cât e ceasul?

— Unsprezece şi jumătate, răspunde ea. Te duci la birou?

— Nu, merg cu o prietenă la concertul de prânz de la teatrul Södra.

— În cazul ăsta, mă laşi şi pe mine undeva, în Söder, locuiesc pe Bastugatan.

— Pot să te conduc acasă dacă vrei, spune el.

Joona a fost în atelierul lui Robert Riessen, în vreme ce Saga a rămas la Axel. Acesta tocmai începuse să-şi descrie cariera din cadrul ONU, când a sunat telefonul. Axel a privit pe display, s-a scuzat şi a părăsit încăperea. Saga a stat şi l-a aşteptat, dar după un sfert de oră a început să-l caute. Negăsindu-l, a mers la atelierul de viori al lui Robert Riessen. Împreună cu acesta şi cu Joona l-au căutat din nou pe Axel, dar şi-au dat seama că a ieşit din casă.

— De fapt, ce voiai să afli de la fratele lui Axel Riessen?

— Am avut o presimţire, începe Joona.

— Ura! mormăie Saga. O presimţire.

— Ştii... I-am arătat fotografia lui Pontus Salman, continuă Joona. A recunoscut că a fost prezent, a povestit deschis despre întâlnirea de la Frankfurt, despre discuţia de afaceri cu reprezentanta guvernului din Sudan şi că orice relaţie de genul ăsta s-a întrerupt când tribunalul de la Haga a dat ordinul de arestare...

Se opeşte auzind soneria telefonului, îl caută şi, fără a-şi lua privirea de la trafic, răspunde:

— A mers repede.

— Data corespunde, spune Anja Larsson. Tokyo Spring Quartet a cântat la Alte Oper şi Pontus Salman a fost la Frankfurt.

— Înţeleg, răspunde Joona.

Saga îl priveşte cum aprobă şi mulţumeşte înainte de a termina convorbirea.

— Aşadar, Pontus Salman a spus adevărul? întreabă ea.

— Nu ştiu.

— Dar data a fost confirmată?

— Numai că Pontus Salman a mers la Frankfurt şi că Tokyo Spring Quartet cântă cel puţin o dată pe an la Alte Oper.

— Încerci să spui că a minţit asupra datei, cu toate că tocmai ţi s-a confirmat?

— Nu, dar... nu ştiu, cum ţi-am spus, este doar o presimţire, răspunde Joona. Există multe motive întemeiate ca să mintă în ceea ce priveşte relaţia sa şi a lui Carl Palmcrona cu Agathe al-Haji după emiterea ordinului de arestare.

— Atunci, ar fi vorba despre o infracţiune, ar putea să pară export direct către miliţiile din Darfur, ar putea să fie o încălcare a legilor internaţionale, şi asta...

— L-am crezut pe Salman pentru că s-a arătat pe sine însuşi în fotografie, explică Joona. Dar faptul că a spus un adevăr nu înseamnă că spune doar adevăruri.

— De asta se leagă presimţirea ta?

— Nu, a fost ceva cu glasul lui Salman... când a spus că singurul lucru ciudat din fotografie era că Palmcrona nu refuzase şampania.

— De vreme ce nu era nimic de sărbătorit, completează Saga.

— Da, aşa a formulat el, dar mie mi se pare că, dimpotrivă, era ceva de sărbătorit, că au ciocnit şampanie pentru că ajunseseră la un acord.

— Toate faptele infirmă ceea ce spui acum.

— Deşi, gândeşte-te la fotografie, continuă Joona cu încăpăţânare. Există o anumită atmosferă în lojă şi... expresiile lor indică faptul că au semnat contractele.

— Dar, chiar dacă ar fi aşa, nu putem stabili cu siguranţă momentul în timp fără Penelope Fernandez.

— Ce spune medicul ei? întreabă Joona.

— Că vom putea vorbi cu ea foarte curând, dar că este încă epuizată psihic.

— N-avem nicio idee despre ce ştie ea, spune Joona.

— Nu, dar, la naiba, ce altceva avem?

— Fotografia, răspunde Joona repede. Pentru că în fundal se văd cei patru muzicieni şi poate că cineva va reuşi să stabilească, după mişcarea mâinilor lor, ce bucată anume interpretau şi, în acest fel, să stabilească data concertului.

— Joona, oftează Saga.

— Da, zâmbeşte el.

— E o nebunie totală — sper că înţelegi şi tu.

— Robert spunea că, din punct de vedere teoretic, ar fi posibil.

— Trebuie să aşteptăm ca Penelope să se simtă mai bine.

— Sun, spune Joona, ridicând telefonul.

Formează numărul de la Direcţia Generală a Poliţiei şi cere să i se facă legătura la camera U 12.

Saga îi priveşte chipul liniştit.

— Mă numesc Joona Linna, sunt...

Tace şi un surâs mare i se întinde pe faţă.

— Sigur că-mi amintesc de tine şi de pardesiul roşu, spune el, continuând apoi să asculte. Da, dar... Credeam că vei propune hipnoza?[29]

Saga o aude pe doctoriţă râzând, ca la o glumă.

— Nu, spune el. Dar, serios vorbind — chiar trebuie să vorbim cu ea.

Chipul îi redevine grav.

— Înţeleg, dar... cel mai bine ar fi s-o convingi să... OK, putem rezolva asta... La revedere!

Încheie convorbirea şi, în acelaşi timp, o ia pe Bellmansgatan.

— Am vorbit cu Daniella Richards, îi spune Sagăi.

— Şi ce-a zis?

— Crede că putem s-o interogăm pe Penelope peste vreo două zile, dar că mai întâi trebuie să primească o nouă locuinţă — refuză să mai stea în cea de sub pământ, spune că...

— Nu există loc mai sigur.

— Dar dacă refuză? întreabă Joona.

— Trebuie să-i explicăm că e periculos.

— Ştie deja asta mai bine decât noi.

---

[29] Aluzie la întâmplările din romanul anterior, *Sub hipnoză*.

71 Şapte milioane de posibilităţi

Disa şi Joona stau unul în faţa altuia la o masă din restaurantul de la Mosebacke Etablissements. Razele soarelui intră prin ferestrele uriaşe care dau spre Gamla Stan, Skeppsholmen şi apa strălucitoare. Au mâncat heringi proaspăt prăjiţi cu piure de cartofi şi jeleu de merişoare, iar acum îşi toarnă în pahare ultimele resturi de bere. Pe mica scenă se află Ronald Brautigam în faţa unui pian cu coadă negru, iar cotul drept al lui Isabelle van Keulens mai este încă în aer, în vreme ce arcuşul termină ultimul acord.

Muzica încetează, ultimele sunete ale viorii tremură încă în aer, aşteaptă pianul şi apoi încheie, într-o notă înaltă, vibrantă.

După concert, Joona şi Disa părăsesc restaurantul, ies în piaţa Mosebacke şi se opresc, privindu-se.

— Ce e cu Paganini? întreabă ea, îndreptându-i gulerul de la cămaşă. Ai mai vorbit şi ultima oară despre Paganini.

El îi prinde blând mâna.

— Voiam doar să te văd...

— Ca să mă cert cu tine, pentru că nu-ţi iei medicamentele?

— Nu, spune el cu gravitate.

— Atunci, o faci?

— Le iau curând, răspunde el, cu o nuanţă de nerăbdare în glas.

Disa nu spune nimic, îşi lasă doar privirea verde să se odihnească o clipă asupra lui. Apoi, respiră adânc şi îi propune să o ia din loc.

— În orice caz, a fost un concert foarte frumos, spune Disa. Muzica se potrivea cumva cu lumina de afară, aşa de gingaşă. Credeam că Paganini e numai... ştii, echilibristică şi viteză... De fapt, l-am ascultat pe Yngwie Malmsteen cântând *Capriciul nr. 5* la Gröna Lund, odată.

— Când erai împreună cu Benjamin Gantenbein.

— Am devenit prieteni pe Facebook, după toţi anii aceştia.

Se plimbă ţinându-se de mână peste podul de la Slussen şi o iau în jos, spre Skeppsbron.

— Oare nu se poate vedea după degete ce note cântă o persoană la vioară? întreabă Joona.

— Fără să auzi ceva, vrei să spui?

— Pe o fotografie.

— Aproximativ, aş crede... depinde cât de bun eşti la instrumentul respectiv, zice ea.

— Dar cât de exact ai putea stabili despre ce partitură e vorba?

— Dacă este important, pot să-l întreb pe Kaj.

— Kaj?

— Kaj Samuelsson, de la Academia de Muzică. Am făcut ore de şofat cu el, dar de fapt îl cunosc prin tata.

— Poţi să-l suni acum?

— Bine, spune Disa, ridicând uşor din sprâncene. Vrei să-l sun?

— Da, răspunde Joona.

Ea îi lasă mâna, scoate telefonul, caută în agendă şi-l sună pe profesor.

— Disa la telefon, spune ea, zâmbind. Iei prânzul?

Joona aude un glas de bărbat răspunzând vesel. După ce flecăresc câteva minute, Disa spune:

— Ştii, am un bun prieten lângă mine, vrea să-ţi pună o întrebare.

Râde la ceva ce-i spune, apoi îl întreabă direct:

— Poţi să deduci ce note cântă un violonist... nu... vreau să spun, după degete.

Joona o priveşte pe Disa care ascultă cu fruntea încruntată. De undeva, de pe străduţele din Gamla Stan, se aude un marş militar.

— OK, spune Disa după un moment. Ştii ce, Kaj, e mai bine dacă vorbeşti chiar cu el.

Fără o vorbă, îi întinde telefonul lui Joona.

— Joona Linna.

— Despre care Disa vorbeşte aşa de mult, completează Kaj Samuelsson pe un ton degajat.

— O vioară are doar patru coarde, începe Joona. De fapt, numărul de note care să se poată cânta nu e atât de mare...

— Ce vrei să spui cu „să se poată cânta"? întreabă profesorul.

— Nota cea mai înaltă ar trebui să fie un sol pe coardă liberă, răspunde Joona cu voce liniştită. Şi undeva trebuie să se găsească de asemenea o notă foarte înaltă, care să...

— Bine gândit, îl întrerupe profesorul. Omul de ştiinţă Mersenne a scos în 1636 *Harmonie universelle*. Şi în această lucrare el aminteşte că cei mai buni violonişti pot cânta până la o octavă deasupra fiecărei libere. Asta înseamnă că suprafaţa acoperită este de la sol la mi...

Ceea ce ne dă în total treizeci şi patru de note într-o scală cromatică.

— Treizeci şi patru de sunete, repetă Joona.

— Dar, dacă sărim la muzicienii din vremuri ceva mai apropiate, continuă Samuelsson cu glas amuzat. Atunci numărul se extinde, conform cu noua tehnică de aşezare a degetelor... Şi atunci începi să socoteşti că poţi ajunge la nota la de sus şi prin aceasta poţi avea o scală cromatică de treizeci şi nouă de sunete.

— Continuă, spune Joona, văzând-o pe Disa cum se opreşte în faţa unei vitrine unde sunt expuse nişte imagini ciudate, neclare.

— Deşi, de când Richard Strauss a revizuit învăţământul instrumental al lui Berlioz, stabilit de acesta în 1904, cel mai înalt sol (sol cu patru liniuţe) este considerat nota cea mai înaltă pentru un violonist de orchestră, ceea ce înseamnă treizeci şi nouă de posibile tonuri.

Kaj Samuelsson râde în receptor, amuzându-se de tăcerea plină de aşteptare a lui Joona.

— Limita de sus e departe de a fi atinsă, explică profesorul. Şi, de altminteri, se mai poate adăuga un întreg registru de flageolete şi sferturi de ton.

Trec pe lângă o corabie vikingă nou-construită, lângă cheiul Palatului şi se apropie de Grădina Regală.

— Şi la un violoncel? îl întrerupe nerăbdător Joona.

— Cincizeci şi opt, răspunde Kaj.

Disa îi aruncă o privire nerăbdătoare, arătând spre o cafenea în aer liber.

— Dar adevărata mea întrebare este dacă poţi privi fotografia a patru muzicieni — două viori, o vioară alto şi un violoncel — şi, numai uitându-te la degetele instrumentiştilor, ai putea deci să ghiceşti ce bucată cântă?

Joona îl aude pe Kaj Samuelsson mormăind pentru sine în receptor.

— Există o grămadă de posibilităţi, mii de...

Disa înalţă din umeri şi pleacă mai departe, fără să-l privească.

— Şapte milioane de combinaţii, spune Kaj Samuelsson după un moment.

— Şapte milioane, repetă Joona.

Se face din nou tăcere în receptor.

— Dar, pe fotografia mea, continuă Joona, se văd clar degetele şi corzile şi se pot exclude destul de uşor foarte multe posibilităţi.

— Pot privi cu plăcere fotografia, răspunde profesorul. Dar nu voi putea ghici notele, nu e posibil şi...

— Dar...

— Şi, imaginează-ţi, Joona Linna, continuă el vesel. Imaginează-ţi că vei afla notele aproximative... Cum ai putea să le găseşti printre miile de cvartete de coarde, Beethoven, Schubert, Mozart...

— Înţeleg, este imposibil, îl întrerupe Joona.

— Serios vorbind, da, spune Kaj.

Joona îi mulţumeşte pentru amabilitate şi se duce să se aşeze lângă Disa care stă pe ghizdul unei fântâni. Ea îşi înclină obrazul spre umărul lui. Exact în momentul în care îşi trece braţul pe după umerii ei, Joona îşi aminteşte cuvintele lui Robert Riessen despre fratele lui: *Dacă nici Axel n-a putut s-o facă, nu cred că este posibil.*

72 Enigma

În vreme ce merge cu paşi repezi pe trotuarul în pantă de pe Bragevägen, aude râsete de copii de la Şcoala Germană.

Sună la uşa lui Axel şi soneria răsună plăcut undeva, înăuntru. După ce aşteaptă o vreme, se hotărăşte să dea înconjur casei. Brusc aude un scârţâit care-l ia prin surprindere. Vine de la un instrument cu coarde. Cineva stă la umbră, sub coroana unui copac. Joona se opreşte la oarecare distanţă. Pe pardoseala de marmură a terasei se află o fată cu o vioară. Are poate cincisprezece ani. Părul îi este tuns foarte scurt şi fata are tatuaje pe braţe. Lângă ea se află Axel Riessen, care dă din cap aprobator şi ascultă curios, în vreme ce ea trece arcuşul peste corzi. Fata pare să ţină instrumentul pentru prima oară în viaţă. Poate este fiica lui Axel, poate vreo nepoată, pentru că el o priveşte necontenit, cu ochi calzi şi curioşi.

Arcuşul merge pieziş peste coarde, cu un scârţâit greoi.

— Nu e bine acordată, sugerează ea.

Zâmbeşte şi lasă cu grijă din mâini instrumentul.

— A cânta la vioară presupune auz muzical, spune prietenos Axel. Asculţi, auzi muzica înăuntrul tău şi nu faci decât s-o transferi în realitate.

Pune vioara pe umăr şi cântă începutul din *La seguidilla* din opera *Carmen* de Bizet, se opreşte şi-i arată demonstrativ vioara.

— Acum, o dezacordez un pic la întâmplare, aşa şi aşa, sau aşa, spune el, răsucind cheiţa de mai multe ori, în direcţii diferite.

— De ce...

— Acum vioara este total dezacordată, continuă el. Dacă aş învăţa să cânt bucata numai aşa, mecanic, cu poziţia exactă a degetelor, ceea ce am cântat adineauri ar suna acum cam aşa, explică Axel şi cântă *La seguidilla* din nou şi sună oribil, aproape de nerecunoscut.

— Frumos, glumeşte fata.

— Dar, dacă în schimb asculţi coardele, spune el şi prinde cu degetul coarda mi. Auzi? E mult prea jos, însă asta nu are importanţă, trebuie doar să iei nota mai sus, pe gâtul viorii.

Joona îl vede pe Axel Riessen punând vioara pe umăr şi cântând din nou bucata pe vioara complet dezacordată, cu o extrem de ciudată mişcare a degetelor, însă cu note absolut exacte. *La seguidilla* sună din nou perfect.

— Eşti un vrăjitor, râde ea, bătând din palme.

— Bună ziua, spune Joona venind spre ei şi scuturând mai întâi mâna lui Axel, apoi pe a fetei.

Îl priveşte pe Axel, care ţine vioara dezacordată.

— Impresionant.

Axel scutură din cap:

— De fapt, n-am cântat de treizeci şi patru de ani, spune el pe un ton ciudat.

— Îţi vine să crezi? o întreabă Joona pe fată.

Ea dă din cap şi spune apoi enigmatic:

— Nu vezi aura?

— Beverly, spune Axel încet.

Ea îl priveşte zâmbind şi apoi se depărtează, printre copaci.

Joona dă aprobator din cap spre Axel:

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

— Îmi cer scuze pentru că am dispărut aşa, spune Axel şi începe să acordeze vioara. Dar am avut o treabă urgentă.

— Nu e nimic — am venit înapoi.

Joona îl priveşte pe Axel, acesta se uită la fata care smulge nişte flori sălbatice, crescute anapoda prin iarba peluzei.

— Există vreo vază de flori? întreabă ea.

— Vezi în bucătărie, îi răspunde Axel.

Ea intră în casă, ducând micul buchet de păpădii înflorite.

— Floarea ei favorită, spune Axel, ascultând apoi coarda sol şi răsucind apoi cheiţa pentru ca, într-un final, să lase vioara pe masa cu mozaic.

— Vreau să priviţi asta, începe Joona, scoţând fotografia.

Se aşază la masă. Axel scoate ochelarii din buzunarul de la piept şi priveşte atent fotografia.

— Când a fost făcută? întreabă el imediat.

— Nu ştim, dar se pare că în primăvara lui 2008.

— Da, încuviinţează Axel, părând imediat mai relaxat.

— Recunoaşteţi personajele? întreabă Joona calm.

— Fireşte, spune Axel. Palmcrona, Pontus Salman, Raphael Guidi şi... Agathe al-Haji.

— De fapt, eu sunt aici ca să vă rog să priviţi muzicienii din fundal.

Axel se uită la Joona întrebător, apoi cercetează din nou fotografia.

— Tokyo String Quartet... Sunt buni, spune el pe un ton neutru.

— Da, dar eu mă întreb... M-am tot gândit dacă este posibil pentru un cunoscător să stabilească... Plecând de la fotografie, să deducă bucata muzicală pe care o cântă cvartetul de coarde.

— O întrebare interesantă.

— Se poate afla? Kaj Samuelsson crede că nu se poate, iar când fratele dumneavoastră, Robert, a privit fotografia, a spus că este absolut exclus.

Joona se apleacă în față, ochii lui devin catifelați și calzi în umbra deasă.

— Pentru fratele dumneavoastră este limpede că nimeni nu ar putea rezolva această enigmă — dacă n-o veți face dumneavoastră.

Un zâmbet se ivește brusc în colțurile buzelor lui Axel.

— A spus el asta?

— Da, răspunde Joona. Dar n-am înțeles ce voia să spună, de fapt...

— Nici eu, răspunde Axel.

— Aș vrea totuși să priviți fotografia cu o lupă.

— Vă gândiți că în felul acesta se va confirma data la care a avut loc întâlnirea, observă Axel, din nou pe un ton grav.

Joona aprobă, scoate o lupă din geantă și i-o întinde.

— Acum trebuie să le priviți degetele, îl roagă el.

Joona rămâne tăcut, îl privește pe Axel care cercetează fotografia și se gândește din nou că, dacă fotografia a fost făcută înainte de acuzarea președintelui Omar al-Bashir din iulie 2009, atunci intuiția lui l-a condus pe un drum cu totul greșit. Dar, dacă fotografia a fost făcută

după ordinul de arestare, atunci el a avut dreptate şi e vorba de o activitate ilegală.

— Sigur că le văd degetele, spune Axel încet.

— Aţi putea ghici ce cântă, după note? întreabă Joona reţinut.

Axel oftează, îi înapoiază lui Joona fotografia şi lupa, apoi cântă patru note destul de joase, dar foarte clare. Ascultă o clipă, ia vioara de pe masă şi ciupeşte cu degetele două note înalte, tremurătoare.

Jonna Linna se ridică în picioare.

— Glumiţi?

Axel Riessen îi întâlneşte privirea:

— Martin Beaver cântă un do cu trei linioare, Kikuei cântă un do cu două linioare, Kazuhide Isomura face pauză şi Clive cântă un pizzicato peste note. Asta am cântat eu acum, mi major, mi major, la major, la minor şi un fa diez cu o linie.

Joona notează şi apoi întreabă:

— Cât de exactă e deducţia?

— Nu e vorba despre vreo deducţie, răspunde Axel.

— Şi credeţi că exact această combinaţie de note se află în multe bucăţi? Vreau să spun... s-ar putea, după aceste note, să se afle ce bucată cântă Tokyo String Quartet în fotografie?

— Aceste note se află numai într-un singur loc, răspunde Axel.

— De unde ştiţi asta?

Axel întoarce privirea spre fereastră. Coroana mare, stufoasă, de frunze tremurătoare se oglindeşte în geam.

— Continuaţi, vă rog mult, îl roagă Joona.

— Sigur, n-am auzit toată piesa pe care au cântat-o...

Axel ridică din umeri într-un gest de scuză.

— Dar ați spus că puteți găsi precis aceste patru note într-o bucată anume? întreabă din nou Joona.

— Exact această combinație se află într-un singur loc pe care îl cunosc eu, explică Axel. În măsura 156 din prima parte a celui de-al doilea cvartet de coarde al lui Béla Bártok.

Ia din nou vioara și o duce la umăr.

— Tranquillo... muzica devine minunat de liniștită, ca un cântec de leagăn. Ascultați primul acord, spune el, începând să cânte.

Degetele i se mișcă cu gingășie, tonurile tremură, legănându-se moale, luminoase și catifelate. După doar patru măsuri se oprește.

— Amândouă viorile se urmăresc una pe alta, aceleași note, dar în octave diferite, explică el. E aproape prea frumos, însă după acordul violoncelului în la major viorile fac disonanțe... Cu toate că ele nu sunt de fapt simțite ca atare, pentru că sunt un fel de tonuri de trecere, care...

Se întrerupe, tace și lasă din mână vioara.

Joona îl privește.

— Sunteți absolut sigur că instrumentiștii cântă al doilea cvartet de Béla Bártok în imaginea aceasta? întreabă cu glas scăzut.

— Da.

Joona face câțiva pași, se oprește lângă ciorchinii de liliac și își spune în sinea lui că tocmai a auzit tot ce avea nevoie ca să determine cu precizie momentul exact la care avusese loc întâlnirea.

Zâmbește pentru sine, își ascunde zâmbetul cu palma, se întoarce, ia un măr roșu din vasul de pe masă și întâlnește apoi privirea întrebătoare a lui Axel.

— Răspunsul este da? întreabă din nou. Sunteţi absolut sigur?

Axel face un semn de aprobare şi Joona îi întinde mărul, se scuză, scoate telefonul din buzunarul hainei şi o sună pe Anja.

— Anja, sunt un pic grăbit...

— Trebuia să mergem la saună în weekendul ăsta, îl întrerupe Anja.

— Am nevoie de ajutor.

— Ştiu, pufneşte în râs Anja.

Joona încearcă să-şi domolească graba din glas:

— Poţi să verifici repertoriul lui Tokyo String Quartet din ultimii zece ani?

— Am verificat deja repertoriile lor.

— Poţi să vezi ce-au cântat în acest timp la Alte Oper din Frankfurt?

— Da, de fapt au fost acolo în fiecare an, uneori de mai multe ori.

— Au cântat vreodată al doilea cvartet de coarde al lui Béla Bártok?

După un moment de gândire, ea răspunde:

— Da, o singură dată, Opus 17.

— Opus 17, repetă Joona, întâlneşte privirea lui Axel şi primeşte un semn de aprobare din cap drept răspuns.

— Ce e? întreabă Anja.

— Când? continuă Joona grav. Când au cântat al doilea cvartet de coarde al lui Bártok?

— Pe 13 noiembrie 2009.

— Eşti sigură?

Persoanele din fotografie se întâlniseră la patru luni după ce fusese emis ordinul de reţinere a preşedintelui Sudanului, gândeşte el. Pontus Salman ne-a minţit asupra

datei. S-au întâlnit în noiembrie 2009. De aceea s-au întâmplat toate. Au murit oameni şi s-ar putea să mai moară şi alţii.

Joona întinde mâna, atingând ciucurii violeţi, simte miros de grătar dintr-o curte apropiată şi se gândeşte că trebuie să dea de Saga Bauer, să-i povestească ce-a aflat.

— Asta-i tot? întreabă Anja în receptor.

— Da.

— Pot să aud atunci cuvinţelul acela?

— Da, iartă-mă... spune Joona, drept mulţumire, primeşti un pupic. Închide telefonul.

Pontus Salman ne-a minţit, gândeşte el din nou. Era un embargo total de arme, când el i-a întâlnit pe Palmcrona, pe Raphael şi pe Agathe al-Haji. Toate afacerile de acest fel erau interzise, nu exista niciun fel de excepţie şi nicio portiţă de scăpare.

Dar Agathe al-Haji voia să cumpere armament şi ceilalţi voiau să câştige bani. Nu le păsa de drepturile omului sau de legea internaţională.

Pontus Salman a minţit cu o răceală de gheaţă asupra datei. Credea că unele adevăruri neaşteptate amestecate în raţionament aveau să ascundă minciuna. Prin a recunoaşte fără ezitare că el era cel din fotografie a crezut că vom fi mulţumiţi şi că vom accepta pur şi simplu minciuna asupra datei la care a avut loc întâlnirea.

Joona îl vede înaintea ochilor pe Salman care vorbeşte, cu faţa nemişcată, cenuşie şi cu riduri adânci. Jucase jocul sincerităţii, arătându-se cu degetul şi precizând o dată oarecare.

E vorba despre contrabandă cu arme, aude o şoaptă în creier. Contrabandă cu arme — totul se leagă de asta, fotografia, şantajul şi oamenii morţi.

O vede în minte pe Saga Bauer ridicându-se după declarația lui Salman și cum urma celor cinci degete ale ei rămăsese pe tăblia mesei, asemenea unor vestigii.

În iulie 2009, Tribunalul Internațional pentru cercetarea crimelor de război de la Haga, dăduse un ordin de arestare pentru președintele Sudanului Omar al-Bashir, cu acuzație de implicare directă în genocidul celor trei grupuri etnice din Darfur. De atunci, toate livrările curente de muniție din restul lumii fuseseră stopate. Armata Sudanului avea în continuare arme, mitraliere și carabine automate, dar a fost destul de repede lipsită de muniție. Prima care s-a resimțit din cauza aprovizionării oprite a fost, de bună seamă, miliția din Darfur. Dar Carl Palmcrona, Pontus Salman, Raphael Guidi și Agathe al-Haji se consideră deasupra legilor internaționale. Ei se întâlnesc în noiembrie, cu toate că amestecul președintelui în genocid fusese făcut public cu patru luni mai devreme.

— Ce-ați aflat? întreabă Axel, ridicându-se.

— Poftim? spune Joona.

— S-a putut stabili data exactă?

— Da, răspunde Joona scurt.

Axel îi caută privirea.

— Ceva nu e în ordine? întreabă el.

— Trebuie să plec, mormăie Joona.

— S-au întâlnit după ordinul de reținere a lui Al-Baschir? Nu puteau s-o facă. Trebuie să știu dacă a fost așa!

Joona îl privește, ochii lui sunt liniștiți și luminoși.

73 O ultimă întrebare

Saga Bauer stă culcată pe burtă pe covorul scămoşat, în culori deschise. Ţine ochii închişi, în vreme ce Stefan o sărută încet pe spate. Părul blond i s-a răspândit pe podea ca un nor luminos. Faţa lui fierbinte se mişcă pe pielea ei.

Continuă, gândeşte Saga.

Uşoara atingere a buzelor o gâdilă între omoplaţi. Se sileşte să rămână nemişcată şi o trec fiori de plăcere.

De la combina muzicală se aude piesa compozitorului Carl Unander-Scharin pentru violoncel şi mezzosoprană, plină de erotism. Amândouă vocile se încrucişează ritmic şi repetitiv, asemenea lucirilor lente dintr-un izvor întunecat.

Saga stă nemişcată şi simte urcându-i dorinţa în trup. Respiră pe gura întredeschisă şi îşi umezeşte buzele cu limba.

Mâinile lui îi alunecă peste mijloc, în jurul şoldurilor şi-i ridică fundul, uşor ca o pană.

Niciun bărbat pe care l-am întâlnit înainte nu m-a atins cu atâta gingăşie, gândeşte Saga zâmbind.

Stefan o priveşte şi ea îşi desface pulpele. Începe să ardă de dorinţă, simte în trupul ei un sâmbure pulsând de fierbinţeală uleioasă.

Se aude gemând când îi simte limba.

Cu grijă, el o întoarce. I-au rămas urme de la covor pe pântece.

— Continuă, îl roagă în şoaptă.

— Altfel mă împuşti, spune el.

Saga dă din cap şi îi zâmbeşte cu tot chipul destins şi fericit. Părul negru al lui Stefan i-a căzut pe faţă, coada de cal subţire atârnă pe umăr.

— Vino, vino, îl cheamă Saga.

Îi trage faţa în jos, o apasă pe a ei, îl sărută, întâlnindu-i limba, caldă şi umedă.

Stefan îşi dezbracă repede pantalonii şi se aşază gol deasupra ei. Saga îşi ridică picioarele şi îl simte intrând. Suspină prelung şi apoi respiră mai iute, când se opresc o clipă. Simte ameţitoarea apropiere dintre ei. Stefan îşi mişcă uşor şoldurile zvelte. Saga îşi trece degetele peste umărul lui, peste şale, peste fese.

Deodată, sună telefonul. Sigur, apucă ea să gândească. Sunetul liniştitor al melodiei „Blue Jeans Blues", cântată de ZZ Tops vine de sub mormanul de haine de pe canapea — lenjerie albă, jeanşii întorşi pe dos.

— Lasă-l să sune, şopteşte ea.

— E telefonul de serviciu, spune Stefan.

— Nu-mi pasă, acum nu-i nimic important, murmură Saga, încercând să-l reţină.

Dar el se opreşte, se aşază în genunchi şi caută prin buzunare după telefon. Nu-l găseşte, şi bluesul continuă înăbuşit. În cele din urmă, ridică jeanşii şi-i scutură, iar telefonul cade pe parchet. A tăcut. Un mic

clinchet anunţă că o voce s-a înregistrat la mesageria vocală.

*

Douăzeci de minute mai târziu, Saga Bauer străbate în fugă culoarele de la Direcţia Generală a Poliţiei Criminaliste. Părul îi e umed după duşul grăbit. Corpul ei tânjeşte încă după atingerea lui Stefan. Chiloţii şi jeanşii îi stau incomod.

Saga întrezăreşte faţa rotundă, întrebătoare a Anjei Larsson deasupra computerului, în timp ce aleargă spre biroul lui Joona. El stă în picioare în mijlocul încăperii, cu fotografia în mână, aşteptând-o. Când îi întâlneşte privirea cenuşie, de gheaţă, simte un fior de neplăcere pe spinare.

— Închide uşa, îi spune Joona.

Saga face întocmai şi se întoarce spre el, aşteptând. Respiră cu greutate.

— Axel Riessen ţine minte fiecare bucată muzicală pe care a auzit-o vreodată, fiecare ton al fiecărui instrument dintr-o orchestră simfonică...

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— A putut vedea ce bucată interpreta cvartetul pe fotografie, este al doilea cvartet de coarde al lui Béla Bartók.

— OK, ai dreptate, spune ea repede. S-a putut determina bucata, dar...

— Fotografia a fost făcută pe 13 noiembrie 2009, o întrerupe Joona cu o asprime neaşteptată în glas.

— Deci, blestemaţii ăştia făceau afaceri cu arme cu Sudanul după acuzarea lui Al-Bashir, spune ea cu înverşunare.

— Da.

— Ştiau că muniţia va fi pompată în Darfur, şopteşte ea.

Joona aprobă din cap şi muşchii fălcilor i se mişcă greu.

— Carl Palmcrona nu trebuia să fie în loja aceea, spune ea. Pontus Salman nu trebuia să fie acolo, nimeni nu trebuia să fie...

— Dar acum îi avem pe o fotografie, continuă Saga cu un entuziasm reţinut. Raphael Guidi pune la cale o afacere uriaşă cu Sudanul.

— Da, răspunde Joona, întâlnindu-i ochii albaştri cum e cerul de vară.

— Peştele cu adevărat mare este desigur urât, constată Saga. Mulţi au mai spus-o şi înainte, cei mai mulţi au bănuit-o... dar cei într-adevăr mari scapă totdeauna.

Rămân în tăcere, privind din nou fotografia, cele patru persoane din loja de la Alte Oper, şampania, chipurile lor, muzicienii cu vechile instrumente ale lui Paganini.

— Acum am rezolvat prima enigmă, spune Saga, trăgându-şi respiraţia. Fotografia ne arată că Sudanul încearcă să cumpere muniţie deşi e interzis.

— Palmcrona era acolo, banii din contul lui erau cu siguranţă mită, conchide Joona. Dar în acelaşi timp... Palmcrona n-a aprobat niciun export de arme pentru Sudan, după povestea cu preşedintele, ar fi absolut imposibil, niciodată n-ar fi putut să...

Se întrerupe, când telefonul îi sună brusc în buzunarul hainei. Joona răspunde, ascultă în tăcere, apoi încheie conversaţia. O priveşte pe Saga.

— Era Axel Riessen, îi explică el. Spune că a înţeles despre ce este vorba în fotografie.

74 Un plan perfect

Un băiat singur, din fier, înalt de doar cincisprezece centimetri, stă cu braţele în jurul genunchilor ridicaţi, în curtea din spate a bisericii finlandeze din Gamla Stan. La trei metri de statuie se află Axel Riessen, sprijinit de zidul cafeniu şi mâncând sticksuri dintr-o cutie de carton. Are gura plină şi face semn cu beţişoarele, când Saga Bauer şi Joona intră pe poartă.

— Ce-aţi înţeles? întreabă Joona.

Axel dă din cap, lasă mâncarea pe pervazul ferestrei, îşi şterge gura cu un şerveţel de hârtie, apoi le întinde mâna.

— Aţi spus că aţi înţeles despre ce era vorba în fotografie, repetă Joona.

Axel lasă privirea în jos, oftează adânc şi apoi ridică din nou ochii.

— Kenya, spune el. Cele patru persoane din lojă ciocnesc şampanie pentru că au căzut de acord în legătură cu o mare livrare de muniţie pentru Kenya.

Tace un moment.

— Continuaţi, îl îndeamnă Joona.

— Kenya cumpără 1,25 milioane de unităţi de muniţie de 5,56 x 45 de milimetri, fabricate cu licenţă.

— Pentru carabine automate, adaugă Saga.

— Exportul merge în Kenya, desigur, continuă Axel pe un ton grav. Dar nu Kenya va avea armamentul. Va merge mai departe în Sudan, la miliţia din Darfur. Brusc am înţeles totul. E clar ca lumina zilei că armamentul va merge în Sudan, pentru că partea cumpărătoare este reprezentată de Agathe al-Haji.

— Dar ce rol are Kenya în toate acestea?

— Cei patru din lojă se întâlnesc deci după ce fusese emis ordinul de arestare a preşedintelui Al-Bashir. Nu-i aşa? Cvartetul de coarde al lui Bártok a fost cântat o singură dată. Este interzis să se exporte armament către Sudan, dar nu şi în Kenya, cu ţara vecină din sud nu este încă nicio problemă.

— Cum puteţi fi sigur de asta? întreabă Saga.

— Sinucigându-se, Carl Palmcrona mi-a lăsat mie afacerea. A fost ultima lui misiune şi nu a terminat-o. Am promis să semnez actele pentru export astăzi, răspunde Axel înverşunat.

— Este aceeaşi muniţie, aceeaşi afacere. După ordinul de arestare a preşedintelui, au şters Sudan şi au scris în loc Kenya, intervine Saga.

— Nu se observă nimic, admite Axel.

— Înainte să fi fotografiat cineva întâlnirea, adaugă Joona.

— Când Palmcrona şi-a luat viaţa, toate preparativele erau gata, de fapt toţi credeau că el semnase licenţa de export, le explică Axel.

— Şi, cu siguranţă au fost destul de speriaţi când au înţeles că n-o făcuse, zâmbeşte Joona.

— Întreaga afacere a rămas în aer, adaugă Saga.

— Eu am fost recrutat foarte repede, explică Axel. Literalmente mi-au pus tocul în mână, să mă facă să semnez contractul.

— Dar?
— Voiam să-mi fac propria părere.
— Şi v-aţi făcut-o.
— Da.
— Şi acum, totul este în ordine? întreabă Saga.
— Da... am promis să semnez şi, fără îndoială, aş fi semnat dacă n-aş fi văzut fotografia şi n-aş fi făcut legătura cu Kenya.

Toţi trei rămân tăcuţi, privind băieţelul din fier, cea mai mică statuie publică a Stockholmului. Joona se apleacă, bătându-l pe capul lucios. După o zi întreagă în soare, metalul are căldura corpului uman.

— Cargoul tocmai e încărcat în portul din Göteborg, spune Axel cu voce scăzută.
— Am înţeles asta, răspunde Saga. Dar, fără licenţă de export...
— Muniţia asta nu va părăsi Suedia, afirmă Axel hotărât.
— Aţi spus că ei se aşteaptă să semnaţi actul astăzi, intervine Joona. Puteţi tergiversa, într-un fel sau altul? E deosebit de important pentru ancheta noastră să nu aibă nimic stabilit.
— Dar nu se vor mulţumi să stea şi să aştepte.
— Spuneţi-le că nu sunteţi gata, îi sugerează Joona.
— Da, deşi va fi greu. Afacerea a fost deja amânată din cauza mea, dar am să încerc.
— Nu e vorba doar despre anchetă, ci şi despre propria dumneavoastră securitate, explică Joona.

Axel zâmbeşte şi întreabă cu îndoială în glas:
— Crezi că mă vor ameninţa?

Joona îi întoarce zâmbetul.
— Atâta vreme cât se aşteaptă la un răspuns pozitiv, nu e niciun pericol, îl linişteşte el. Dar dacă veţi spune nu,

atunci vor fi persoane care vor pierde investiţii incredibile. Nici nu-mi pot imagina cât de mari au fost mitele pentru ca oamenii potriviţi din Kenya să ţină ochii închişi.

— Nu voi putea să tărăgănez decizia la nesfârşit, astăzi Pontus Salman a încercat să dea de mine toată ziua. Aceste persoane cunosc branşa, nu poţi să-i înşeli, spune Axel şi exact în acel moment îi sună telefonul.

Priveşte ecranul şi încremeneşte.

— Cred că e tot Pontus Salman...

— Vorbiţi cu el, îl îndeamnă Joona.

— OK, zice Axel şi răspunde.

— V-am căutat de mai multe ori, spune Salman cu vocea lui tărăgănată. Ştiţi... cargoul este încărcat, costă bani să mai stea în port, armatorul a încercat să dea de dumneavoastră, se pare că încă n-au primit licenţa de export.

— Îmi pare rău, răspunde Axel, privindu-i pe Joona şi pe Saga. Din păcate, n-am avut timp să mă uit pe ultimele hârtii, pentru a...

— Am vorbit la guvern, trebuia să semnaţi astăzi.

Axel şovăie, gândurile i-o iau în direcţii diferite, ar vrea să întrerupă pur şi simplu discuţia, însă, în loc s-o facă, îşi drege uşor glasul, se scuză şi apoi minte:

— A intervenit o altă afacere.

Axel îşi aude tonul fals din glas, răspunsul lui a întârziat un pic prea mult. A fost cât pe ce să spună adevărul, că nu va fi vorba despre nicio licenţă de export, pentru că ei plănuiau să treacă în mod clandestin muniţia peste graniţă în Darfur.

— Am avut impresia că treaba va fi gata cel mai târziu astăzi, spune Salman fără să-şi ascundă iritarea.

— V-aţi asumat un risc, răspunde Axel.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Fără licenţă, nu va fi niciun export pentru...

— Dar deja am... Scuză-mă.

— Vi s-a dat permisiunea să fabricaţi armamentul, aţi primit o aprobare anticipată şi eu am transmis semnale pozitive, dar asta e totul.

— Sunt multe lucruri în joc, spune Salman pe un ton mai conciliant. Pot să-i comunic ceva armatorului? Aţi putea evalua câtă vreme o să vă mai ia? El trebuie să ştie cât mai stă în port, e vorba despre întreaga logistică.

— În continuare, sunt pozitiv faţă de export, dar va trebui să mai trec prin tot materialul încă o dată şi, după aceea, veţi primi decizia, conchide Axel.

75 Momeala

Saga Bauer sare coarda în sala de sport a poliţiei de cincizeci de minute, când un coleg neliniştit vine la ea, întrebând-o cum se simte. Faţa îi este transpirată şi înverşunată, dar picioarele dansează nepăsătoare peste coarda rapidă.

— Eşti prea dură cu tine însăţi, spune el.

— Nu, răspunde Saga, continuând să sară cu fălcile strânse.

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, soseşte în sală Joona Linna, se apropie de ea şi se aşază pe o băncuţă, lângă nişte haltere.

— Ce situaţie de rahat, spune ea fără să înceteze să sară. Or să pompeze gloanţe în Darfur şi noi nu putem face nimic.

— În orice caz, acum ştim despre ce este vorba, răspunde Joona liniştit. Ştim că încearcă ruta prin Kenya şi...

— Dar ce naiba putem face? întreabă ea. Să-l luăm pe blestematul ăla de Pontus Salman? Să contactăm Europolul în legătură cu Raphael Guidi?

— În continuare, nu putem dovedi nimic.

— E o afacere mare, de fapt mult mai mare decât ar vrea cineva să fie. Nici măcar noi n-am vrut să fie o chestie

atât de gravă, meditează Saga în vreme ce coarda vâjâie. Carl Palmcrona este amestecat, Pontus Salman, din Suedia... Raphael Guidi, el este un gigant... dar şi cineva din guvernul Kenyei, altfel n-ar funcţiona... şi poate cineva din guvernul Suediei...

— N-o să ajungem la toţi, constată Joona.

— Cel mai inteligent lucru ar fi să clasăm cazul, spune Saga.

— Atunci, aşa facem.

Ea râde de glumă şi continuă apoi să sară coarda ţinându-şi buzele strânse.

— Probabil că Palmcrona a luat mită timp de mulţi ani, spune Joona gânditor. Dar când a primit scrisoarea lui Björn Almskog, s-a speriat că s-a terminat distracţia... Aşa că a telefonat cuiva, probabil lui Raphael... Însă, în timpul conversaţiei, a înţeles că ar putea fi schimbat şi că el, la fel ca fotografia, constituia o mare problemă. Situaţia devenise dificilă pentru cei care investiseră în această afacere. Nu erau pregătiţi să-şi piardă banii şi să-şi rişte poziţia pentru el.

— De aceea şi-a luat viaţa, spune Saga, sărind mai departe.

— El a dispărut... şi atunci, mai rămâneau doar fotografia şi şantajistul.

— Aşa că angajează un asasin profesionist internaţional ca să rezolve problemele, adaugă ea, gâfâind.

Joona face un gest aprobator şi Saga începe să sară cu genunchii ridicaţi.

— Dacă Viola n-ar fi venit cu ei pe iaht în ultima clipă, acesta i-ar fi ucis pe Björn şi Penelope şi-ar fi scufundat vasul, spune el.

Saga măreşte ritmul, apoi se opreşte.

— Noi am fi... am fi tratat asta ca pe un accident, gâfâie ea. Ar fi recuperat fotografia, ar fi şters toate datele din calculatoare şi ar fi părăsit ţara fără să lase o urmă, total invizibil.

— Deşi părerea mea este că, de fapt, el nu se teme să fie descoperit, e pur şi simplu o persoană practică, explică Joona. E mai uşor să rezolvi problemele dacă poliţia nu-i amestecată, dar el vrea să se ocupe de tot... Pentru că altfel n-ar fi dat foc apartamentelor. Asta face mare vâlvă, însă voia să procedeze temeinic şi a pus temeinicia pe primul loc.

Saga se sprijină cu mâinile de genunchi, în vreme ce picături de sudoare i se scurg de pe faţă.

— E clar că, mai devreme sau mai târziu, am fi făcut legătura între cele două apartamente incendiate şi naufragiu, concluzionează ea, îndreptându-şi spinarea.

— Iar atunci ar fi fost prea târziu, completează Joona. Misiunea asasinului era să şteargă toate urmele şi să facă să dispară toţi martorii.

— Deşi acum noi suntem cei care avem fotografia şi pe Penelope, spune ea zâmbind. Cel care venise să rezolve problemele n-a făcut nimic.

— Încă nu...

Saga loveşte degajat, de probă în sacul de box care atârnă din tavan, apoi îl priveşte cercetător pe Joona.

— În timp ce făceam şcoala, am văzut o înregistrare cu un jaf la o bancă — a fost atunci când ai anihilat o persoană cu ajutorul unui pistol care nu funcţiona.

— Am avut noroc, spune Joona.

— Da.

El râde şi Saga se apropie, îşi exersează un pic jocul de picioare, face cercuri în jurul lui şi apoi se opreşte.

Întinde braţele cu palmele deschise şi-i întâlneşte privirea. Îi face semn cu degetele îndoite. Vrea să încerce o lovitură. El râde, înţelegând aluzia la Bruce Lee: mâna care cheamă. Scutură capul, dar n-o scapă din priviri.

— Am văzut cum te mişti, îi spune.

— Atunci, ştii, răspunde ea scurt.

— Eşti rapidă şi, dacă ai noroc, o să-ţi poţi plasa prima lovitură, dar după aceea...

— Voi dispărea, îl completează ea.

— O idee bună, însă...

Saga face din nou gestul de chemare, momindu-l, ceva mai nerăbdătoare.

— Dar după aceea, continuă el amuzat, o vei încasa probabil cam tare.

— Nu cred, răspunde ea.

— Încearcă şi o să vezi, spune Joona calm.

Saga îi face semn, dar el n-o ia în seamă, se întoarce cu spatele şi porneşte spre uşă. Se apropie iute de Joona şi încearcă un croşeu de dreapta. El apleacă doar grumazul, astfel că pumnul îi trece peste cap. Şi, în continuarea mişcării, se roteşte, îşi scoate pistolul şi în acelaşi timp o face să cadă la pământ, lovind-o la încheietura genunchiului.

— Trebuie să-ţi spun un lucru, începe Saga, respirând gâfâit.

— Că am avut dreptate.

— Nu mai face presupuneri, răspunde ea cu o privire mâniată şi se ridică.

— Dacă te repezi prea tare...

— Nu m-am repezit. M-am oprit, pentru că tocmai îmi venise în minte un lucru important, care...

— Atunci, înţeleg, izbucneşte el în râs.

— Puţin îmi pasă ce crezi, continuă ea. Dar mi-a venit în minte că am putea s-o folosim pe Penelope drept momeală.

— Despre ce vorbeşti?

— Am început să mă gândesc că se va muta într-o altă casă şi, exact când eram pe punctul de-a te lovi, mi-a venit o idee. Am încetinit, pentru că nu puteam să te fac knockout înainte de-a vorbi.

— Atunci, vorbeşte, îi spune el amical.

— Cred că Penelope va funcţiona ca momeală pentru asasin; fie că vrem, fie că nu, ea îl va atrage.

Joona a încetat să zâmbească şi aprobă gânditor.

— Continuă.

— Nu ştim dacă asasinul poate să ne asculte transmisiile radio, dacă aude tot ce se spune pe RAKEL... dar e probabil, deoarece a găsit-o pe Penelope pe insula Kymmendö, continuă Saga.

— Da.

— Şi cumva o s-o găsească, aşa cred eu. Şi nu-i pasă dacă ea se află sub protecţia poliţiei. Vom face totul ca să păstrăm secret locul în care se va găsi, dar, vreau să spun că nu merge s-o protejăm fără să comunicăm prin radio.

— Şi el o s-o găsească, confirmă Joona.

— E ceea ce mă gândeam... Penelope va fi momeala, se pune doar întrebarea dacă noi vom fi sau nu pregătiţi când va sosi el. De bună seamă, va primi protecţie totală, exact cum s-a stabilit, însă, dacă în acelaşi timp vom plasa o echipă specială să păzească locul, atunci poate c-o să-l prindem pe criminal.

— E absolut corect... te-ai gândit bine, o laudă Joona.

76 Locuinţa securizată

Carlos, Saga şi Joona străbat rapid culoarul lung care duce la teritoriile Säpo. Verner Zandén stă deja pe o canapea moale, aşteptându-i. Fără să piardă timpul cu saluturi, începe să vorbească de îndată ce-au închis uşa în urma lor:

— Klara Olofsdotter, procuror la Centrul de Cooperare Internaţională, a fost convocată... Este o acţiune de amploare a Departamentului de Criminalistică şi a celei de securitate, dar pe cine naiba încercăm să prindem?

— Ştim extrem de puţin, răspunde Saga. Nici măcar dacă lucrează singur, s-ar putea să fie vorba despre profesionişti din Belgia sau Brazilia, ori foşti agenţi ai KGB, sau din oricare dintre ţările fostului bloc de Est.

— De fapt, nu e foarte greu să ni se intercepteze convorbirile prin staţie, spune Carlos.

— Asasinul ştie desigur că Penelope Fernandez este păzită şi că nu va fi uşor să ajungă la ea, remarcă Joona. Însă, uneori uşile trebuie deschise, paznicii schimbaţi, trebuie să-i fie livrată mâncare, ea are nevoie să-şi întâlnească mama sau psihologul, pe Niklas Dent de la firma GMP şi...

Tace când sună telefonul, se uită rapid la număr şi respinge apelul.

— Prioritatea noastră este de bună seamă s-o protejăm pe Penelope, spune Saga. Dar, făcând asta, vom avea posibilitatea să-l găsim pe omul care ne-a ucis colegii.

— Nu trebuie să vă mai amintesc că este periculos, îi avertizează Joona. N-am mai întâlnit niciodată un individ la fel de periculos.

*

Locuinţa protejată se află pe Storgatan numărul 1, cu fereastra spre Sibyllegatan şi vedere spre piaţa Östermalm. Nu există niciun apartament în faţă, cea mai apropiată casă se află la mai mult de o sută de metri.

Saga Bauer ţine deschisă uşa de metal, atunci când doctoriţa Daniella Richards o ajută pe Penelope Fernandez să iasă dintr-o dubă de poliţie de culoarea plumbului. Poliţişti înarmaţi de la Säpo le înconjoară.

— Este cea mai sigură locuinţă la suprafaţă din întregul Stockholm, îi explică Saga.

Penelope nu reacţionează la vorbele ei. Ea o urmează doar pe Daniella spre lift. Există camere de supraveghere peste tot, la uşa de la intrare şi în casa scării.

— Am instalat detectoare de mişcare, un sistem de alarmă foarte avansat şi două linii criptate, direct la centrala de dirijare a acţiunii, le spune Saga, în vreme ce liftul le poartă în sus.

La etajul al treilea, Penelope este condusă printr-o uşă solidă într-un soi de ecluză de securitate, unde stă o poliţistă în uniformă. Ea le deschide o nouă uşă de siguranţă şi le lasă să intre în locuinţă.

— Apartamentul e foarte bine protejat împotriva incendiilor, are un sistem electric şi un sistem de ventilaţie propriu, explică Saga.

— Eşti în siguranţă aici, zice Daniella Richards.

Penelope înalţă privirea şi se uită la doctoriţă cu ochii goi.

— Mulţumesc, spune cu glas stins, după un moment.

— Pot să stau şi eu, dacă vrei.

Penelope clatină din cap şi Daniella părăseşte apartamentul împreună cu Saga.

Penelope încuie uşa şi se aşază pe pervazul uneia dintre ferestrele cu vedere spre piaţa Östermalm. O folie aplicată pe geam nu te lasă să vezi înăuntru. Penelope se uită afară, gândindu-se că mulţi dintre oamenii care se mişcă jos, în piaţă sunt probabil poliţişti deghizaţi.

Atinge cu grijă fereastra. Dinspre piaţă nu răzbate niciun zgomot.

Dintr-odată, se aude soneria de la uşă.

Penelope tresare şi inima începe să-i bată cu repeziciune.

Se duce la monitor şi apasă butonul telefonului de la uşă. Poliţista din încăperea de siguranţă de la intrare priveşte drept în cameră şi-i spune că a venit s-o vadă mama ei.

— Penny, Penny? întreabă neliniştită mama din spatele poliţistei.

Penelope răsuceşte încuietoarea, aude un clic şi apoi deschide uşa grea de oţel.

— Mamă, spune, cu senzaţia că glasul ei nu poate alunga tăcerea densă care stăpâneşte tot apartamentul.

Îi dă drumul înăuntru mamei sale, închide, încuie din nou, dar rămâne în faţa uşii, strânge buzele şi simte

cum începe să tremure, dar își alungă orice expresie de pe chip.

Îi aruncă o privire scurtă mamei sale, dar nu îndrăznește să-i întâlnească ochii. Știe că o va acuza că nu și-a protejat sora.

Claudia face cu precauție câțiva pași în hol, privind atentă în jur.

— Au grijă de tine, Penny? întreabă ea.

— Mi-e bine acum.

— Dar trebuie să te păzească!

— Sunt în siguranță aici.

— E singurul lucru care contează, spune Claudia aproape fără glas.

Penelope încearcă să-și înghită lacrimile. Gâtul o ustură și o doare.

— Sunt multe lucruri de care trebuie să mă ocup, continuă mama ei întorcându-și privirea în altă parte. Eu... eu nu pot înțelege, pur și simplu nu pot înțelege că trebuie să mă ocup de înmormântarea Violei.

Penelope dă ușor din cap. Dintr-odată, mama ei întinde mâna și o atinge cu grijă pe obraz. Penelope tresare involuntar și Claudia își trage repede mâna înapoi.

— Spun că se va termina curând, explică Penelope. Poliția o să-l prindă pe cel care... care i-a ucis pe Viola și pe Björn.

Claudia aprobă, apoi se întoarce spre fiica ei. Chipul îi este gol și, spre uimirea sa, Penelope vede că mama ei zâmbește.

— Gândește-te că ești în viață, spune Claudia. Gândește-te că te am, e singurul lucru care înseamnă ceva, singurul...

— Mamă.

— Fetiţa mea.

Claudia întinde din nou mâna şi de data acesta Penelope nu se trage înapoi.

77 În alertă

În balconul închis al unui apartament de la etajul al treilea de pe Nybrogatan numărul 4A stă şi aşteaptă Jenny Göransson, şefă a acţiunii în desfăşurare. Ceasurile trec, dar nimeni nu raportează nimic. Ea priveşte jos, în piaţă, apoi sus, pe acoperişul de deasupra apartamentului în care se află Penelope şi spre acoperişul casei de pe Sibyllegatan numărul 27, de unde câţiva porumbei se ridică, luându-şi zborul.

Sonny Jansson stă postat acolo. Probabil că s-a mişcat puţin şi a speriat porumbeii.

Jenny îl contactează şi el îi confirmă că şi-a schimbat poziţia, ca să poată cerceta interiorul apartamentului.

— Am crezut că se bat, dar ele joacă Wii şi stau dând din mâini în faţa televizorului.

— Revino la vechea poziţie, spune Jenny sec.

Ia binoclul şi cercetează din nou zona întunecată dintre chioşc şi ulm, pe care o consideră nesigură.

Blomberg, în costum de jogging, aleargă pe Sibyllegatan şi o contactează.

— Văd ceva în curtea bisericii, spune el cu glas încordat.

— Ce anume?

— Cineva se mişcă pe sub copaci, la aproximativ zece metri de gardul spre Storgatan.

— Vezi ce e, Blomberg, dar fii atent, spune Jenny.

El aleargă prin faţa vechii intrări pentru trăsuri, dinspre faţada Muzeului Militar şi apoi continuă mai încet, intrând în curtea bisericii. Noaptea de vară e caldă. Merge fără zgomot pe iarbă, pe lângă aleea cu pietriş, se gândeşte să se oprească undeva, prefăcându-se că face exerciţii de întindere, dar totuşi porneşte mai departe. Printre frunze se aude un foşnet slab. Cerul luminos e umbrit de crengi şi printre pietrele de mormânt este aproape întuneric. Brusc vede o faţă, aproape de pământ. E o femeie de vreo douăzeci de ani. Părul îi e tuns scurt şi vopsit în roşu, iar rucsacul verde se află lângă cap. Zâmbeşte fericită, în vreme ce altă femeie îi ridică râzând bluza şi începe să-i sărute pieptul.

Blomberg se retrage cu grijă, înainte de a-i raporta lui Jenny Göransson:

— Alarmă falsă, doar o pereche îndrăgostită.

Au trecut trei ore, Blomberg tremură, s-a făcut frig, roua iese din pământ şi temperatura scade.

Mai face un tur şi ajunge în faţa unei femei de vârstă medie, cu trăsături răvăşite. Pare foarte beată, se clatină ţinând doi pudeli în lesă. Câinii amuşină de zor împrejur, vor să plece mai departe, dar ea îi trage mânioasă înapoi.

Pe lângă cimitir trece o femeie îmbrăcată în uniformă de stewardesă, roţile valizei bleumarin huruie pe asfalt. Îi aruncă lui Blomberg o privire indiferentă şi el pare că nici n-o observă, deşi sunt colegi de mai mult de şapte ani.

Maria Ristonen continuă să meargă spre intrarea la metrou, ca să verifice persoana care stă ascunsă acolo. Maria înaintează, își aude ecoul propriilor tocuri. Valiza se lovește de bordură și Maria se strâmbă, e nevoită să se oprească și, în același timp, cercetează persoana. Este un bărbat destul de bine îmbrăcat, dar care are o expresie ciudată pe chip. Pare să caute ceva, o privește cu o expresie încordată. Maria Ristonen sime cum inima începe să îi bată tare, se întoarce și o aude pe șefa misiunii, Jenny Göransson, care-i vorbește în casca din ureche:

— Și Blomberg l-a văzut, e pe drum, spune Jenny. Așteaptă-l, Maria. Așteaptă-l pe Blomberg.

Maria își îndreaptă valiza, dar nu mai poate întârzia, e obligată să continue. Încearcă să meargă mai încet și se apropie de bărbatul cu privirea încordată. Va fi obligată să treacă pe lângă el. Când ea se apropie, bărbatul se trage mai adânc în gang. Ține o mână sub haină. Maria Ristonen simte cum adrenalina i se răspândește în vene, când bărbatul face brusc un pas spre ea și scoate un obiect pe care l-a ținut ascuns sub pardesiu. În spatele umărului acestuia, Maria vede că Blomberg a ridicat arma, gata să tragă, dar se oprește când Maria îi strigă în cască că e o alarmă falsă, bărbatul nu e înarmat, are doar o cutie de bere în mână.

— Pizdă, șuieră bărbatul, stropind cu bere spre ea.

— Doamne, suspină Jenny în cască. Continuă spre stația de metrou Maria.

Noaptea trece fără incidente, ultimele cluburi se închid și apoi se mai vede trecând doar câte un om care-și plimbă câinele sau vreunul care adună cutii de aluminiu, cel care aduce ziarele și câte unul care face jogging.

Jenny Göransson începe să-şi dorească să vină mai repede ora opt, ca să fie înlocuită. Priveşte spre biserica Hedvig Eleonora şi apoi spre ferestrele întunecate ale lui Penelope Fernandez, aruncă o privire în jos, pe Storgatan şi mai departe, spre casa unde se află locuinţa preotului şi unde a crescut regizorul Ingmar Bergman.

Ia o gumă de mestecat cu nicotină şi studiază piaţa, băncile din parc, copacii, sculptura ce reprezintă femeia cu picioarele desfăcute şi bărbatul cu halca de carne pe umăr.

Brusc, întrezăreşte o mişcare la poarta cu gard înalt de metal care duce la halele din Östermalm. E întuneric, dar lucirea slabă a geamului este umbrită de nişte mişcări iuţi. Jenny Göransson îl cheamă pe Carl Schwirt. El stă cu doi saci plini de cutii de aluminiu goale pe o bancă, printre copacii unde se afla pe vremuri intrarea la Teatrul Popular.

— Nu, nu văd absolut nimic, răspunde el.

— Rămâi unde eşti.

Poate o să-l lase pe Blomberg să-şi părăsească locul de lângă biserică şi să alerge în jos, spre Humlegården, ca să vadă ce se întâmplă, îşi zice ea.

Priveşte din nou spre poartă, s-ar părea că cineva stă acolo în genunchi, lângă grilajul negru. Un taxi fără autorizaţie a luat-o greşit şi acum întoarce, spre Nybrogatan. Jenny ia repede binoclul şi aşteaptă, în vreme ce lumina farurilor alunecă peste zidul de cărămidă roşie al halei. Raza farului trece peste poartă şi Jenny nu mai vede nimic.

— Idiotule, bombăne, când şoferul urcă cu o roată pe trotuar.

Dar brusc farul bate într-o vitrină, un pic mai departe şi e reflectată înapoi, direct în poartă.

Cineva se află acolo, lângă grilajul înalt.

Jenny are nevoie doar de o secundă ca să înţeleagă ce se întâmplă. Un bărbat îşi potriveşte arma.

Jenny lasă repede binoclul din mână şi cheamă în staţie centrala poliţiei.

— Situaţie de urgenţă, văd o armă, aproape strigă ea. E o armă militară cu lunetă, un bărbat la poarta halei... Repet: un trăgător de elită la nivelul solului, la intersecţia dintre Nybrogatan şi Humlegårdsgatan!

Bărbatul din poartă se află în spatele grilajului. A pândit o vreme piaţa pustie, a aşteptat ca un individ care aduna cutii goale de pe o bancă să plece, dar l-a ignorat când şi-a dat seama că avea de gând să rămână acolo. La adăpostul întunericului, coboară patul unei puşti modulare cu lunetă gălbuie, pentru distanţe de până la doi kilometri şi cu gloanţe de mare precizie. Sigur pe sine, montează un ascunzător de flacără din titan pe ţeavă, apoi introduce încărcătorul şi fixează arma pe stativul din faţă.

Cu puţin înainte de ora închiderii, a intrat în hală, s-a ascuns într-o magazie, a aşteptat până s-a făcut curăţenie şi până când paznicii şi-au încheiat rondul. De îndată ce s-au stins luminile şi s-a făcut linişte, a ieşit din magazie.

A decuplat din interior alarma de la intrarea principală de pe colţ şi apoi a mers la poarta exterioară, care e protejată spre stradă de un grilaj solid.

În spatele grilajului se află ghereta, asemenea unei încăperi mici, un loc ideal pentru tras la ţintă. Este apărat din toate părţile, are vedere liberă înaintea sa. Când stă nemişcat, nu se vede nimic din el. Dacă cineva ar veni

până la poartă, n-ar trebui decât să se dea într-o parte, în întuneric.

Îndreaptă arma spre casa unde se află Penelope Fernandez şi cercetează încăperile cu un detector electrooptic. Lucrează încet şi sistematic. A aşteptat mult, dimineaţa se apropie şi destul de curând va fi obligat să-şi părăsească postul şi să aştepte noaptea următoare. Pentru că ştie bine că ea va privi la un moment dat spre piaţă, în speranţa că geamul blindat o va apăra.

Potriveşte cătarea, aude zgomotul unui automobil, se întoarce o clipă şi apoi revine pentru a observa apartamentul de pe Storgatan numărul 1. Aproape imediat descoperă o emanaţie de căldură în spatele unei ferestre întunecate. Imaginea este neclară din cauza distanţei şi a geamului blindat. E mai rău decât crezuse. Încearcă să fixeze pata de căldură cu margini şterse şi să găsească un centru. O umbră de un roz şters se mişcă într-o zonă mov marmorată, se subţiază şi devine din nou mai densă.

Brusc, în piaţă se petrece ceva: doi poliţişti în civil vin în goană spre el, cu pistoalele ascunse lângă corp.

78 Halele

Penelope se trezeşte devreme şi nu mai poate să adoarmă la loc, stă întinsă o vreme, apoi se ridică şi pune apă la fiert ca să-şi facă un ceai. Se gândeşte că poliţia nu va putea continua marea acţiune de supraveghere decât câteva zile. Mai mult nu-i posibil, din motive financiare. Dacă făptaşul n-ar fi ucis poliţişti, ei nici n-ar fi fost aici, n-ar fi existat resurse.

Ia apa clocotită, o toarnă într-un ceainic şi lasă să cadă în ea două plicuri cu ceai de lămâie. Ia ceainicul şi o cană şi le duce în camera de zi întunecată, le pune pe pervaz, aprinde lampa cu abajur verde care atârnă la fereastră şi aruncă o privire spre piaţa goală.

Deodată, vede două persoane care străbat în fugă pavajul de piatră, cad şi rămân pe jos. Pare foarte ciudat. Stinge grăbită lampa, care începe să se legene. Priveşte din nou, dându-se într-o parte. Un grup de atac aleargă pe Nybrogatan şi ea vede ceva sclipind într-o intrare de lângă hale şi în aceeaşi secundă se aude ca şi cum cineva ar lovi cu o cârpă udă în fereastră. Un glonţ trece prin geamul laminat şi intră în peretele din spatele ei. Penelope se aruncă pe podea şi începe să se târască speriată.

Cioburi de sticlă din lampa fierbinte de la fereastră zac pe jos, însă ea nu observă când se taie la mână.

Stewe Billgren tocmai s-a mutat de la slujba liniştită pe care o avea la unitatea operativă a secţiei pentru acţiuni speciale din cadrul Departamentului de Criminalistică. Acum stă pe locul pasagerului, lângă şefa lui directă Mira Carlsson, în automobilul Alfa, o maşină civilă care rulează lent pe Humlegårdsgatan. Stewe Billgren nu s-a aflat niciodată într-o situaţie specială, dar de multe ori s-a întrebat cum i-ar face faţă. Gândul acesta a început să-l neliniştească, mai ales atunci când concubina lui a ieşit din baie săptămâna trecută cu faţa zâmbitoare, arătându-i un test de sarcină.

Stewe Billgren este foarte obosit după meciul de fotbal de ieri. Durerile antrenamentului viitor le simte deja ca pe o greutate în pulpe şi în glezne.

Câteva pocnituri surde se aud de afară şi Mira apucă doar să privească prin parbriz, întrebând:

— Ce naiba e...?

Tace, atunci când o voce începe să strige în staţie că doi colegi zac împuşcaţi în mijlocul pieţei Östermalm şi că unitatea 5 trebuie să intre dinspre Humlegårdsgatan.

— Îl avem, spune coordonatorul secţiei operative Säpo cu voce ridicată. La naiba, există doar patru intrări în hale şi...

— Sunteţi siguri? îl întrerupe Jenny Göransson.

— O uşă pe Nybrogatan, una în colţ şi două pe Humlegårdsgatan.

— Mobilizează cât mai mulţi oameni! strigă Brolin către cineva.

— Încercăm să găsim o hartă a halelor.

— Mută unităţile 1 şi 2 la intrarea din faţă! strigă altcineva. Unitatea 2 intră, unitatea 1 asigură intrarea.

— Repede, repede, repede!

— Unitatea 3 se deplasează la intrările laterale şi ajută unitatea 4, spune Jenny cu fermitate. Unitatea 5 a primit deja ordin să intre în hală, trebuie să folosim automobilul civil Alfa, sunt acolo, în apropiere.

Şeful comandamentului, Ragnar Brolin, de la centrala operativă, îi contactează pe cei aflaţi în maşină. Stewe Billgren priveşte neliniştit spre Mira Carlsson, preluând apelul. Vocea lui Brolin e foarte alarmată când le spune să meargă pe Majorsgatan şi să aştepte ordine noi. Explică în grabă că teritoriul operaţiunii a fost extins şi că ei probabil va trebui să dea ajutor unităţii 5.

Şeful repetă de mai multe ori că situaţia este foarte serioasă, că suspectul se află înăuntru, în hală.

— La dracu', şopteşte Stewe. N-ar trebui să fiu aici, sunt aşa un idiot...

— Ia-o încet, îi spune Mira.

— Numai că gagica mea e gravidă, am aflat săptămâna trecută, o să fiu tată...

— Felicitări.

El oftează, îşi muşcă pieliţa de la degetul mare şi priveşte ţintă înainte. Mira vede chiar în faţa lor trei poliţişti cu armament greu alergând dinspre piaţa Östermalm în jos, pe Humlegårdsgatan.

Se opresc în faţa primei intrări laterale şi deschid grilajul. Doi dintre ei armează carabinele automate cu laser şi intră. Al treilea aleargă la cealaltă intrare laterală şi forţează grilajul.

Stewe Billgren începetează să-şi muşte unghiile şi se face alb la faţă, atunci când şeful comandamentului, Brolin, îi contactează din nou:

— Alfa, automobil Alfa! strigă el nerăbdător.

— Aici automobil Alfa, răspunde Stewe fără tragere de inimă.

— Nu mai avem timp să mobilizăm oameni! aproape urlă Brolin. Facem o pătrundere imediat, voi trebuie să daţi ajutor unităţii 5. Repet, facem o pătrundere, voi daţi ajutor unităţii 5. S-a înţeles?

— Da, răspunde Stewe şi inima începe să îi bată cu putere.

— Verifică arma, îi spune Mira încordată.

Ca într-o imagine cu încetinitorul, îşi scoate pistolul de serviciu, face să alunece încărcătorul şi-l verifică.

— De ce trebuie...

— Intră acum, îi cere Mira ferm.

Stewe scutură din cap, mormăind:

— Ăsta împuşcă poliţiştii ca muştele...

— Acum, repetă ea cu duritate.

— O să fiu tată şi... poate ar trebui...

— Eu intru, îl întrerupe Mira. Plasează-te în spatele maşinii, păstrează tot timpul legătura prin staţie şi fii pregătit pentru o încercare de ieşire.

Mira Carlsson ridică piedica pistolului său Glock şi iese din maşină fără să-l privească pe Stewe. Aleargă până la cea mai apropiată poartă, care are grilajul rupt, priveşte grăbită înăuntru, apoi îşi retrage capul. Colegii din unitatea 5 stau pe ultima treaptă şi o aşteaptă. Mira trage aer în piept, simte cum frica îi năvăleşte în corp şi apoi intră pe poarta îngustă. Este întuneric şi un miros vag de gunoi ajunge până la ea din depozitul de mărfuri de sub hale. Colegul îi întâlneşte privirea, îi face un gest să-l urmeze şi să asigure linia de tragere, la dreapta. El aşteaptă câteva secunde şi începe apoi numărătoarea inversă,

ridicând degetele pe rând: trei, doi, unu. Când se întoarce spre interiorul halei, are fața posomorâtă și concentrată, intră alergând pe ușă și caută adăpost după tejgheaua din față. Mira intră și ea și privește intrarea din dreapta, încercând să vadă dacă e vreo mișcare acolo. Colegul se lipește de tejgheaua unde se află bucăți de cașcaval mari cât o roată de mașină. Respiră sacadat și păstrează legătura cu centrul operativ. Un punct roșu luminos de la arma cu laser tremură pe podea. Mira se trage lângă tejgheaua din dreapta și încearcă să distingă ceva. O sclipire cenușie ajunge până jos, prin geamurile din tavan, aflate la douăzeci de metri înălțime. Ea înalță din nou pistolul Glock și vede pe deasupra țevii suprafețe lucioase de oțel inoxidabil. Într-o vitrină se află un mușchi mare de vacă, atârnat la frăgezit. Ceva tremură în ochiurile de sticlă. Întrezărește o făptură subțire cu aripi pestrițe. Un înger al morții, își spune exact când pereții negri ai halei sclipesc în lumina focurilor de armă automată cu amortizor de sunet.

Stewe Billgren stă ghemuit în spatele automobilului cu uși și ferestre blindate. Și-a scos pistolul Sig Sauer și îl pune pe capota mașinii, în vreme ce-și lasă privirea să alerge între cele două intrări. Zgomotul sirenelor se apropie din mai multe părți. Polițiști cu armament greu se adună în piață, în fața intrării principale. Brusc se aud prin pereți pocnituri slabe de pistol, ca niște plesnituri de bici. Stewe tresare și se roagă la Dumnezeu să nu i se întâmple nimic, se gândește s-o ia la fugă de acolo, să renunțe la slujba de polițist.

79 Lucrurile se precipită

Joona Linna se trezeşte în apartamentul lui de pe Wallingatan. Deschide ochii şi priveşte cerul luminos de început de vară. Nu trage niciodată perdelele, ci preferă lumina naturală.

E dimineaţa devreme.

Chiar în momentul în care se întoarce pe cealaltă parte, ca să-şi continue somnul, sună telefonul.

Înţelege despre ce e vorba chiar înainte de a se ridica în capul oaselor, ca să răspundă. la receptorul, ascultă relatarea febrilă a evoluţiei acţiunii, în vreme ce deschide seiful scoţându-şi pistolul, un Smith & Wesson argintiu. Suspectul se află în halele din Östermalm şi poliţia tocmai a năvălit în clădire, fără niciun fel de plan strategic.

Au trecut doar şase minute de când a fost dată alarma şi infractorul a dispărut în interiorul halelor. Centrul operativ încearcă să organizeze acţiunea, încercuieşte zona pe o rază cât mai mare şi deplasează trupele, asigurând în continuare protecţia lui Penelope Fernandez.

Un nou grup de intervenţie pătrunde prin intrarea dinspre Nybrogatan. În faţa uşii se întorc imediat spre

stânga, prin faţa magazinului de dulciuri şi printre mesele restaurantului pescăresc, cu scaunele puse pe ele, printre vitrinele frigorifice cu homari şi calcan pe gheaţă sfărâmată. Paşii repezi ai poliţiştilor se aud pe podele, în timp ce avansează ghemuiţi, ascunzându-se în spatele coloanelor. Pe când aşteaptă noi ordine, aud pe cineva gemând în întuneric: un coleg zace în propriul său sânge în spatele tejghelei cu salamuri.

Cerul de vară a început să se vadă prin ochiurile de geam murdare din tavan. Inima Mirei bate foarte repede. Două focuri asurzitoare de armă au fost trase de curând, urmate de patru împuşcături rapide, de pistol şi din nou de două gloanţe grele. Unul dintre poliţişti a tăcut, celălalt e rănit, strigă că e rănit în abdomen, că trebuie să primească imediat ajutor.

— Nu mă aude nimeni? geme el.

Mira observă reflexele din geam, silueta care se mişcă în spatele unui chioşc cu fazani atârnaţi şi carne afumată de ren. Îi face semn colegului că se află cineva în faţa lor. El cheamă centrala şi întreabă în şoaptă dacă se află vreun poliţist pe culoarul central. Mira îşi şterge palmele de transpiraţie, ia din nou pistolul, urmărind mişcările ciudate. Se apropie cu multă grijă, ghemuită, cu partea laterală a corpului apăsată de un stand de legume. Mirosul pătrunjelului şi al cartofilor plini de pământ ajunge până la ea. Pistolul îi tremură în mână, îl apleacă, respiră adânc şi se apropie de marginea tejghelei. Colegul îi face un semn. Pregăteşte un atac împreună cu alţi trei colegi, care au intrat din Nybrogatan. El înaintează spre infractor de-a lungul standului cu carne de vânat. Brusc, se trage cu o armă de mare viteză, înspre restaurant. Mira aude

zgomotul înfundat, ca un oftat, pe care îl fac gloanţele pătrunzând prin vesta de protecţie a unui coleg mai în vârstă, prin plăcile de borcarbid, în corpul moale. Cartuşul gol al armei cu tragere rapidă se rostogoleşte pe podeaua de piatră.

Criminalul vede primul său glonţ pătrunzând în pieptul poliţistului şi ieşind printre omoplaţi. E deja mort, înainte ca genunchii să se îndoaie sub el. Asasinul nu-l priveşte, în vreme ce acesta alunecă pe o parte, trăgând în cădere una dintre mese. Un suport mic cu condimente cade şi recipientele se rostogolesc sub un scaun.

Ucigaşul nu se opreşte, se deplasează rapid înspre înăuntru şi îşi delimitează sistematic diferite linii de tragere. Înţelege că un alt poliţist se ascunde în spatele unui perete de cărămidă, pe partea laterală a standului de peşte. Un al treilea se apropie cu laserul armei aprins, pe culoarul cu iepuri atârnaţi şi carne de căprioară. Asasinul se răsuceşte şi declanşează patru focuri rapide, în vreme ce-şi continuă drumul spre bucătăria restaurantului pescăresc.

Mira aude două noi împuşcături şi vede corpul tânărului său coleg clătinându-se şi sângele ţâşnindu-i din gaura de ieşire a glonţului, din spate. Carabina automată cade la pământ. El se împleticeşte înapoi şi cade atât de violent, încât casca i se desprinde şi se rostogoleşte. Laserul carabinei o luminează direct pe Mira. Ea se deplasează, târându-se pe podea, până sub standul cu fructe. Brusc halele sunt invadate de douăzeci şi patru de poliţişti, şase pe fiecare intrare. Mira încearcă să raporteze,

dar nu reuşeşte să contacteze pe nimeni. În următoarea secundă, vede asasinul la numai zece metri de ea. Mişcările lui sunt iuţi şi precise. Se îndreaptă spre bucătăria restaurantului pescăresc, atunci când Mira îşi ridică pistolul Glock, ţinteşte şi trage trei gloanţe în el.

Criminalul este atins de un glonţ în braţul stâng, chiar în momentul în care pătrunde pe uşile batante, în bucătăria întunecată. Continuă de-a lungul mesei de prăjit, dărâmă câteva vase de inox şi merge direct la o uşă mică, de metal. Simte sângele cald curgându-i pe mână în jos. Glonţul l-a lovit în plin. E vorba de gloanţe cu vârful găurit şi înţelege că braţul îi este ciopârţit serios, dar că artera e în ordine. Fără să se oprească şi să cerceteze rana, deschide uşa spre un ascensor de mărfuri, continuă drept înainte, deschide cealaltă uşă a ascensorului, iese într-o trecere îngustă şi loveşte cu piciorul în uşa de metal cenuşiu. Iese în lumina dimineţii, într-o curte interioară asfaltată în care se află parcate opt automobile. Peretele mare, înalt dinspre hale este galben şi neted. Ca fundalul unor culise. Dă jos patul detaşabil al armei automate, aleargă spre un Volvo roşu, mai vechi, fără protecţie antifurt şi sparge geamul lateral-spate, se întinde şi deschide uşa din faţă. Din hale se aud focuri de armă automată. Se aşază, sparge apărătoarea de plastic din jurul butucului, rupe blocajul de volan, scoate partea din spate a sistemului de pornire şi porneşte maşina cu lama cuţitului.

80 Unda de presiune

Stewe Billgren tocmai a văzut doisprezece poliţişti cu armament greu alergând pe ambele uşi ale halelor. A stat cu pistolul aţintit spre uşa cea mai apropiată, în vreme ce Mira a dispărut împreună cu un coleg din unitatea 5, în urmă cu mai puţin de zece minute. Acum, ea a primit întăriri. Stewe se ridică uşurat şi se aşază în maşină, pe locul şoferului. Lumini albastre trec peste pereţi până departe, spre Storgatan. Stewe priveşte radioul poliţiei, lucirea palidă a unităţii RAKEL care se află deasupra unui radio obişnuit, S70M. Brusc vede în oglinda din spate o mişcare neobişnuită. Partea din faţă a unui Volvo roşu vechi apare pe aleea casei de lângă hale. Automobilul rulează lent pe trotuar şi face la dreapta, pe Humlegårdsgatan. Apoi se apropie de el din spate, îl depăşeşte şi o ia pe Majorsgatan, chiar prin faţa lui. Cerul luminos se oglindeşte în geamuri şi Stewe nu poate vedea persoana de la volan. Îşi aruncă din nou privirea spre piaţă şi-o vede pe şefa acţiunii vorbind la telefon. Stewe se gândeşte că ar putea să se ducă la ea, s-o întrebe de Mira, când începe să pună cap la cap ce a observat. Se întâmplă absolut neaşteptat. Bărbatul din maşina Volvo roşie a dat

drumul la volan, ca să schimbe viteza. Nu-şi folosea braţul stâng. Geaca neagră a lucit. Era sânge, gândeşte Stewe, în vreme ce inima începe să-i bată mai iute. Braţul stâng era ud şi cerul nu se oglindea în geamul din spate. Cerul luminos al nopţii care făcea ca el să nu vadă chipul şoferului nu era reflectat în geamul din spate, deoarece acesta nu mai exista. Pe locul din spate zăceau împrăştiate cioburi de sticlă. Geamul era spart şi braţul şoferului era plin de sânge. Stewe Billgren reacţionează repede şi eficient. Cheamă şeful de acţiune prin staţie, în acelaşi moment în care maşina roşie o ia pe Majorgatan. Cum nu primeşte răspuns, se hotărăşte să urmărească vehiculul suspect. Nu este vorba de o hotărâre concretă, are doar o reacţie, fără să se mai gândească la propria siguranţă. Porneşte maşina şi schimbă viteza. Chiar în momentul în care o ia pe Majorgatan, Volvoul roşu accelerează, în faţa lui. Şoferul a înţeles că a fost descoperit. Cauciucurile derapează scrâşnind şi prind priză. Ambele maşini măresc viteza, străbat strada îngustă, prin faţa bisericii neogotice a Sfintei Treimi şi ajung la o intersecţie în T. Stewe bagă în viteza a patra, se apropie din spate, se gândeşte că trebuie să ajungă paralel cu cealaltă maşină şi să oblige şoferul să oprească. Botul maşinii se apropie cu o viteză ameţitoare. Volvo coteşte la dreapta, pe Linnégatan, dar virajul este atât de strâns, încât automobilul urcă pe trotuar, chiar sub prelata roşie a unei terase, distrugând câteva mese. Aşchii de lemn şi bucăţi de metal se învârt în jur. Aripa din faţă-stânga atârnă ruptă şi se târăşte pe trotuar scoţând scântei. Stewe vine din urmă, schimbă într-o viteză superioară pe strada îngustă, ajunge la intersecţie, pune frână şi coteşte, derapează şi în curbă câştigă câteva secunde. Schimbă din nou

viteza şi se apropie de Volvoul roşu din spate. Ambele maşini merg foarte repede pe Linnégatan. Aripa din faţă a Volvoului se desprinde şi se izbeşte cu o pocnitură în parbrizul lui Stewe. El pierde viteză, dar apasă din nou pe acceleraţie. Un taxi de pe o stradă laterală claxonează prelung după ei. Conduc amândoi pe contrasens şi depăşesc două automobile care merg mai încet. Stewe apucă să întrezărească barierele prost plasate din jurul pieţei Östermalm. Curioşii au început deja să se adune. Strada se lărgeşte lângă Muzeul de Istorie şi Stewe încearcă din nou să stabilească legătura prin staţie cu centrul de operaţiuni.

— Automobil de supraveghere civilă Alfa! strigă el.

— Te aud, răspunde o voce.

— Îl urmăresc pe Linnégatan, în direcţia Djurgården! strigă Stewe în staţie. Conduce un Volvo roşu...

Stewe pierde legătura, iar aparatul cade pe podea, atunci când maşina se izbeşte de-o barieră de lemn pusă în faţa unei grămezi de nisip. Roata din dreapta-faţă se ridică de la pământ, el răsuceşte volanul la stânga, trece peste porţiunea de unde a fost scos asfaltul, apasă pe ambreiaj şi evită derapajul în cealaltă direcţie. Intră pe banda opusă, recapătă controlul asupra maşinii şi apasă acceleraţia. Urmăreşte Volvoul, mergând spre strada Narva, cu două benzi, care traversează Linnégatan. Un autobuz este obligat să frâneze din cauza Volvoului. Derapează în intersecţie, partea din spate alunecă şi loveşte un stâlp. Cioburi se răspândesc pe peluză şi pe trotuar. O femeie încearcă să se ferească şi cade. Şoferul autobuzului frânează, roţile scrâşnesc pe asfalt, acoperişul este zgâriat de o creangă dintr-un copac.

Stewe urmăreşte Volvoul în direcţia sălii de concerte Berwald, ajunge paralel cu acesta şi vede şoferul

îndreptând un pistol spre el. Pune frână în acelaşi moment în care glonţul intră prin fereastra laterală şi trece la zece centimetri de faţa lui. Cabina se umple de cioburi care sar în toate direcţiile. Volvoul trece peste o bicicletă parcată care poartă o reclamă pentru Cafeneaua Linda. Se aude o trosnitură şi bicicleta zboară prin aer peste capotă. Se loveşte de pământ în faţa maşinii lui Stewe. Scrâşneşte sub roţi şi loveşte caroseria.

Intră cu viteză în curba abruptă dinspre Strandvägen, direct peste refugiul dintre copaci. Stewe accelerează la ieşirea din curbă. Roţile derapează pe asfalt. Intră în primul val al traficului de dimineaţă, aude scrâşnet de frâne şi o lovitură surdă, o ia la stânga, pe lângă sala de concerte Berwald, peste refugiul cu iarbă şi intră pe aleea Dag Hammarskjöld.

Stewe scoate pistolul şi-l pune printre cioburile de sticlă, pe scaunul de lângă el. Se gândeşte că va ajunge din urmă Volvoul pe Djurgårdsbrunnsvägen şi atunci va încerca să se apropie pe stânga şi să neutralizeze şoferul, oblic din spate. Viteza se apropie de 130 de kilometri pe oră, când trec de Ambasada SUA aflată în spatele împrejmuirii înalte şi cenuşii. Brusc Volvoul părăseşte drumul, cu cauciucurile scrâşnind şi face la stânga, imediat după Ambasada Norvegiei, urcă pe trotuar, apoi intră pe aleea dintre copaci. Stewe reacţionează cu un pic de întârziere şi e obligat să mai ia o curbă, cotind prin faţa unui autobuz, peste trotuar, străbătând peluza şi trecând printre câteva boschete înalte. Cauciucurile se izbesc de marginea trotuarului, când înconjoară Institutul Cultural Italian. Urcă pe trotuar, deraiează la stânga, pe Gärdesgatan şi vede imediat Volvoul.

Stă nemişcat pe drum, cam la o sută de metri, în mijlocul intersecţiei spre Skarpögatan.

Stewe întrezăreşte silueta şoferului prin geamul din spate. Ia pistolul de pe scaun şi se apropie cu băgare de seamă. Girofarurile unor maşini de poliţie se văd pe Valhallavägen, dinspre sediul televiziunii. Bărbatul îmbrăcat în negru părăseşte Volvoul roşu şi începe să alerge în jos, pe drumul spre Ambasada Germaniei şi cea a Japoniei. Stewe accelerează, exact în momentul în care Volvoul explodează într-un glob de foc şi fum. Simte în faţă unda de presiune şi bubuitul îi izbeşte urechea. Lumea e straniu de tăcută, atunci când urcă pe trotuar cu maşina, în fumul negru care se învălătuceşte peste ce a mai rămas din Volvo. Nu-l poate vedea pe şofer. Nu avea încotro s-o ia. Măreşte viteza şi conduce printre barierele înalte, se opreşte când drumul se termină, iese din maşină şi aleargă înapoi, cu arma în mână.

Şoferul a dispărut. Lumea este în continuare lipsită de sunet, dar se aude un susur ciudat, ca şi cum s-ar apropia o vijelie. Stewe poate vedea strada cu ambasadele în spatele gardurilor de sârmă cenuşie. În acest scurt interval, bărbatul n-a putut ajunge prea departe. Trebuie să fi intrat în curtea vreuneia dintre ambasade, tastând codul la vreo poartă sau sărind peste vreun gard înalt.

Oamenii ies afară ca să vadă ce a provocat explozia. Stewe priveşte în jur, face câţiva paşi, se întoarce şi priveşte din nou. Dintr-odată, îl descoperă pe infractor înăuntru, în curtea Ambasadei Germaniei, lângă clădirea principală. Se comportă normal, deschide uşa şi intră.

Stewe Billgren coboară pistolul, încearcă să se liniştească, respiră mai încet. Un gând a început să-l sâcâie. Ştie că reprezentanţele diplomatice străine se bucură de drept extrateritorial, un privilegiu care-l opreşte

să-l urmărească pe infractor fără să fie invitat s-o facă. Trebuie să se oprească, nu poate să mai facă nimic, competența poliției suedeze încetează la poarta ambasadei.

81 Ambasada Germaniei

Un poliţist în uniformă se află la zece metri de bariera de pe Sturegatan, lângă Humlegården, când Joona Linna se apropie cu maşina în mare viteză. Poliţistul încearcă să-l oblige să aleagă altă rută, dar Joona merge mai departe, trage lângă trotuar şi iese din automobil. Se legitimează în grabă, se apleacă trecând pe sub banda de plastic care marchează zona interzisă şi începe să alerge pe Humlegårdsgatan în sus, spre hale.

Au trecut doar optsprezece minute de când a primit comunicarea, dar schimbul de focuri s-a terminat şi ambulanţe au început să vină la locul respectiv.

Şefa acţiunii, Jenny Göransson, tocmai primeşte un raport despre încheierea urmăririi din Oraşul Diplomaţilor. S-ar putea ca infractorul să se fi refugiat în Ambasada Germaniei. Saga Bauer stă în faţa halelor şi vorbeşte cu o colegă care are o pătură pe umeri. Saga întâlneşte privirea lui Joona şi îi face semn să se apropie. El vine lângă cele două femei, dând din cap spre Saga.

— Credeam că eu o să ajung primul, spune el.

— Te mişti prea încet, Joona.

— Da, răspunde el, zâmbind.

Femeia cu pătura pe umeri îl priveşte, salutându-l.

— E Mira Carlsson, de la Span[30], explică Saga. A fost printre primii care au intrat în hale şi crede că l-a rănit cu un foc de pistol.

— Dar nu i-ai văzut faţa, constată Joona.

— Nu, răspunde Mira.

Joona priveşte spre intrarea în hale şi apoi se întoarce spre Saga.

— Au spus că toate clădirile din jur vor fi asigurate, bombăne el.

— Strategii au considerat că distanţa era prea mare, ca să...

— S-au înşelat, o întrerupe Joona.

— Da, răspunde Saga şi face un gest spre hale. Se afla în spatele grilajului, în poarta aceea şi a tras un foc prin fereastra de la apartamentul ei.

— Am auzit, a avut noroc, spune el cu glas scăzut.

Zona din jurul intrării principale în halele Östermalm e înconjurată cu bandă de plastic, plăcuţe cu cifre marchează primele descoperiri ale anchetei de la faţa locului: o urmă de pantof, un cartuş gol de la un glonţ cămăşuit, muniţie de precizie americană. Mai departe, prin uşile deschise, Joona poate vedea câteva roşii care s-au rostogolit pe podea şi un încărcător în formă de semicerc de la o carabină automată 5, de fabricaţie suedeză.

— Stewe Billgren, spune Saga. Colegul de la Span... cel care a urmărit infractorul până în Oraşul Diplomaţilor, afirmă că l-a văzut intrând pe intrarea principală în Ambasada Germaniei.

— S-ar putea să fi văzut greşit?

---

[30] Serviciul de supraveghere.

— E posibil... Suntem în contact cu ambasada şi ei afirmă că nu... Ea priveşte în carnetul de însemnări: ...afirmă că nu a avut loc nicio activitate neobişnuită pe teritoriul ambasadei.

— Ai vorbit cu Billgren?

— Da.

Saga îi aruncă o privire gravă lui Joona:

— A avut loc o explozie şi el aproape nu mai aude, dar este absolut sigur de ce a văzut, a văzut clar cum infractorul a intrat în ambasadă.

— S-a strecurat poate prin uşa din spate.

— În orice caz, acum avem oameni în jurul tuturor clădirilor şi avem un elicopter în aer. Aşteptăm decizia de a intra înăuntru.

Joona aruncă o privire iritată dincolo de hale.

— O să dureze ceva.

Îşi scoate telefonul mobil şi spune ca pentru sine:

— Vorbesc cu Klara Olofsdotter.

Klara Olofsdotter este procuror-şef la Cancelaria Procuraturii Internaţionale. Ea răspunde la al doilea semnal.

— Ştiu că eşti tu, Joona Linna, spune fără să-l salute. Şi ştiu despre ce este vorba.

— Atunci, cu siguranţă ştii că trebuie să intrăm înăuntru, răspunde Joona.

Vocea lui e aspră.

— Nu e aşa de uşor. E al naibii de delicat. Am vorbit cu secretara ambasadorului la telefon, îl lămureşte Klara Olofsdotter. Şi ea susţine că totul este în regulă la ambasadă.

— Credem că el se află înăuntru, insistă Joona cu încăpăţânare.

— Dar cum ar fi putut pătrunde în ambasadă?

— Poate fi cetăţean german, care îşi cere dreptul la ajutor consular, ei tocmai au deschis, poate fi un angajat suedez cu jumătate de normă, poate avea cartelă de intrare sau... vreun statut diplomatic, poate imunitate, s-ar putea să fie protejat de cineva, nu ştim încă, poate fi rudă apropiată cu ataşatul militar sau cu Joackim Rücker.

— Dar noi nu ştim nici măcar cum arată, spune ea. Nu există niciun martor, cum am putea intra în ambasadă fără să ştim....

— Pot să aduc un martor, o întrerupe Joona.

O clipă, se lasă tăcerea. Joona o aude pe Klara Olofsdotter respirând în receptor.

— Atunci, voi avea grijă să intraţi, spune ea.

82 Chipul

Joona Linna şi Saga Bauer stau în apartamentul protejat de lângă piaţa Östermalm. Nicio lampă nu e aprinsă. Dincolo de ferestre, cerul dimineţii e luminos. Penelope Fernandez stă pe podea, cu spatele sprijinit de perete şi arată spre fereastră.

— Da, pe acolo a intrat glonţul, confirmă Saga pe un ton reţinut.

— Lampa m-a salvat, spune Penelope încet, coborând mâna.

Privesc resturile lămpii, firul care mai atârnă şi fasungul rupt.

— Am stins, ca să văd mai bine, ca să văd ce se întâmpla în piaţă, explică Penelope. Lampa a început să se legene şi el a crezut că sunt eu, nu-i aşa? Credea că mă mişc, că de la corpul meu venea căldura.

Joona se întoarce spre Saga.

— Avea lunetă?

Saga dă din cap aprobator.

— După cum spune Jenny Göransson, da.

— Ce anume? întreabă Penelope.

— Ai dreptate — cu siguranţă lampa ţi-a salvat viaţa, răspunde Joona.

— Dumnezeule, geme ea.

Joona o priveşte liniştit şi ochii lui cenuşii strălucesc.

— Penelope, spune cu seriozitate. I-ai văzut faţa, nu-i aşa? Nu acum, înainte. Ai zis că nu era adevărat. Înţeleg că eşti speriată, dar... Acum vreau să dai doar din cap, în cazul în care crezi că-l poţi descrie.

Ea îşi şterge repede obrajii, ridică ochii spre bărbatul înalt şi apoi clatină din cap.

— Poţi să ne dai vreun semnalment? întreabă cu grijă Saga.

Penelope se gândeşte la glasul comisarului criminalist, la blândul accent finlandez şi se întreabă cum ştie acesta că ea a văzut chipul urmăritorului. L-a văzut, dar nu ştie dacă l-ar putea descrie. A fost aşa de rapid. L-a întrezărit doar, cu ploaia în faţă, în secundele după ce bărbatul îi ucisese pe Björn şi pe Ossian.

Şi-ar dori să-şi alunge orice urmă de amintire.

Dar chipul lui ostenit, aproape întristat este iar şi iar luminat de strălucirea albă a unui fulger.

Saga Bauer se duce la Joona, care stă în faţa ferestrei găurite de glonţ şi citeşte pe telefonul său un mesaj lung.

— Klara Olofsdotter a vorbit cu juristul-şef, care a vorbit cu ambasadorul, spune Joona. Peste o oră, trei persoane au acces pe teritoriul ambasadei, timp de patruzeci şi cinci de minute.

— Trebuie să plecăm acum, hotărăşte Saga.

— Nu e nicio grabă, răspunde Joona întârziind cu privirea pe fereastra ce dă spre piaţă.

Jurnaliştii se înghesuie dincolo de barierele puse de poliţie în jurul halelor.

— I-ai spus că trebuie să avem spatele asigurat? întreabă Saga.

— Trebuie să discutăm asta cu serviciile de pază germane.

— Cine intră? Cum vom face?

Joona se întoarce spre ea.

— Mă întreb... Colegul care l-a urmărit pe asasin...

— Stewe Billgren, spune ea.

— Da, Stewe Billgren. N-ar putea să-l identifice?

— Nu i-a văzut faţa, nimeni nu i-a văzut faţa, răspunde Saga, aşezându-se apoi pe podea, lângă Penelope.

Stă lângă ea un moment, sprijinindu-se de perete exact ca aceasta, respirând adânc, în vreme ce-i adresează prima întrebare:

— Ce vrea de la tine? Cel care te vânează — ştii de ce s-au întâmplat toate astea?

— Nu, răspunde precaută Penelope.

— Vrea să aibă o fotografie pe care tu ai prins-o cu bandă adezivă pe uşa de sticlă din apartamentul tău, spune Joona, rămânând întors cu spatele.

Penelope lasă capul în jos şi aprobă vag.

— Ştii pentru ce vrea să aibă fotografia?

— Nu, răspunde ea, începând să plângă.

Saga aşteaptă un moment, apoi spune:

— Björn a încercat să stoarcă bani de la Carl Palmcrona şi...

— Eu n-am ştiut nimic, o întrerupe brusc Penelope, recăpătându-şi calmul. Nu am fost cu el.

— Am înţeles asta, încuviinţează Joona.

Saga îi atinge mâna lui Penelope.

— Tu ai fost fotograful? întreabă ea.

— Eu? Nu, eu... Fotografia a venit doar la Svenska Freds[31]... eu sunt purtătoare de cuvânt şi...

[31] Svenska Freds — Asociaţia Suedeză pentru Pace şi Medierea Conflictelor.

Tace.

— Fotografia a venit prin poştă?

— Da.

— De la cine?

— Nu ştiu, răspunde ea repede.

— Nu era şi o scrisoare? întreabă Joona.

— Nu, nu cred, adică, n-am văzut.

— Doar un plic cu o fotografie?

Ea dă din cap.

— Mai ai plicul?

— Nu.

— Ce era scris pe el?

— Doar numele meu şi Svenska Freds... nu căsuţa poştală 2088, ci doar numele.

— Penelope Fernandez, spune Saga. Svenska Freds.

— Ai deschis plicul şi ai scos fotografia, continuă Joona. Ce ai văzut în acel moment? Ce reprezenta fotografia pentru tine?

— Ce reprezenta?

— Ce-ai văzut când ai privit-o? Ai recunoscut persoanele?

— Da... pe trei dintre ele, dar...

Tace.

— Povesteşte, ce-ai gândit când ai privit fotografia?

— Că m-a văzut cineva la televizor, spune ea, concentrându-se o clipă, înainte de a continua. M-am gândit că această imagine era aşa de tipică... Palmcrona ar trebui să fie neutru, e absolut necesar... Şi el merge la operă, stă şi ciocneşte pahare de şampanie cu şeful fabricii de armament Silencia Defence şi cu un traficant de arme care activează în Africa şi în Orientul Mijlociu... Îmi amintesc că atunci mi-am zis... acum ştiu oricum cine e Palmcrona.

— Da.

— Mi-a amintit de idioţii de la Migrationverket[32], când a fost asta, cum ciocneau un pahar de şampanie ruseas-că pentru că reuşiseră să deporteze o familie. Sărbătoreau pentru că le refuzaseră unor oameni neajutoraţi azilul în Suedia, o familie cu un copil bolnav...

Penelope tace din nou.

— Ştii cine era cea de-a patra persoană din fotografie? Femeia?

Penelope neagă cu un gest.

— Agathe al-Haji, spune Saga.

— Aceasta e Agathe al-Haji?

— Da...

— De ce e...?

Penelope tace, privind-o cu ochii ei mari, negri.

— Ştii când a fost făcută fotografia? întreabă din nou Saga.

— Nu, dar ordinul de arestare împotriva lui Al-Bashir a fost dat în iulie 2009 şi...

Penelope tace brusc pentru a doua oară şi se înroşeş-te tare la faţă.

— Ce e? întreabă Saga aproape în şoaptă.

— Fotografia a fost luată după aceea, spune Penelope cu glas tremurător. Nu-i aşa? A fost făcută după ordinul de arestare a preşedintelui.

— Ce te face să spui asta? întreabă Saga.

— Aşa e? repetă Penelope.

— Da, răspunde Joona.

Culoarea îi dispare din obraji.

— Afacerea cu Kenya, rosteşte ea şi buzele îi tremură. Asta-i afacerea cu Kenya, aici, în fotografie, despre asta e

[32] „Ministerul pentru Străini."

vorba, e contractul cu Kenya. Asta face aici Palmcrona, încheie vânzarea de armament pentru Kenya. Am ştiut că ceva nu era în regulă, am ştiut.

— Continuă, o încurajează Joona.

— Kenya are contract stabil cu Marea Britanie. Sudanul e cel care vrea să cumpere muniţie. Livrările vor trece doar prin Kenya, şi pe urmă vor ajunge în Sudan şi Darfur.

— Da, răspunde Saga. Credem că aşa e.

— Dar e interzis, e şi mai rău... e trădare totală, încălcare a legilor internaţionale, este vorba de crimă împotriva umanităţii...

Tace din nou.

— Deci, din cauza asta s-a întâmplat totul, spune apoi, cu glas liniştit. Şi nu pentru că Björn a încercat să şantajeze.

— Încercarea lui de şantaj n-a făcut decât ca aceste persoane să afle că există o fotografie care ar putea să le demaşte.

— Eu am crezut că fotografia era compromiţătoare, spune Penelope, şi nimic mai mult.

— Pentru ei, totul a început când Palmcrona i-a sunat şi a povestit despre şantaj, explică Saga. Înainte de asta, nu ştiau că există fotografia. Convorbirea cu Palmcrona i-a speriat. Nu puteau şti cât de mult sau de puţin dezvăluia. Dar, de bună seamă, au înţeles că nu era bine. Nu ştim cum au gândit. Poate au crezut că tu sau Björn este cel care i-a fotografiat în lojă.

— Deşi...

— Nu puteau să ştie câte informaţii deţineţi voi. Dar nu voiau să-şi asume niciun risc.

— Înţeleg, spune Penelope. Şi este în continuare acelaşi lucru — nu-i aşa?

— Da.

Penelope dă din cap pentru sine.

— În ochii lor, eu pot fi singura martoră a afacerii, remarcă ea.

— Au pus mulţi bani în contractul cu Kenya.

— Nu se poate, şopteşte ea.

— Ce spui?

Penelope înalţă privirea, întâlneşte ochii Sagăi şi spune:

— Nu se poate să pompeze muniţie în Darfur, nu se poate, am fost acolo de două ori...

— Nu le pasă, e vorba doar de bani, spune Saga.

— Nu, e vorba de... e vorba despre mult mai mult, răspunde Penelope, întorcând privirea spre perete. E vorba despre...

Tace, amintindu-şi sunetul scrâşnit când o figurină de pământ era zdrobită sub copitele unei capre. O femeie mică de argilă uscată era transformată în fărâme. Un copil râdea şi striga că fusese urâta de mamă a lui Nufi. Toţi darfurienii vor muri, vor fi stârpiţi toţi, striga copilul cu chipul plin de veselie.

— Ce încerci să spui? întreabă Saga.

Penelope o priveşte ţintă câteva secunde, dar nu răspunde. Se scufundă doar în amintirea lunii petrecute în Kenya şi în sud-vestul Sudanului.

După o călătorie lungă şi fierbinte cu maşina, ajunseseră în lagărul de refugiaţi din Kubbum, la sud-vest de Nyala, în Janub Darfur, în sudul Sudanului. Din prima zi ea luptase împreună cu Jane şi cu bărbatul poreclit Grey, ca să ajute victimele raidurilor miliţiei Janjawid.

În timpul nopţii, Penelope fusese trezită de trei băieţandri care aparţineau miliţiei şi care strigau în arabă că acum îi vor ucide pe sclavi. Mergeau pe mijlocul

străzii şi unul dintre ei avea un revolver în mână. Penelope stătea la fereastră şi se uita la ei, când aceştia brusc s-au dus şi au împuşcat un bătrân care prăjea cartofi dulci.

Băieţii mergeau pe stradă, priveau în jur, arătau cu degetul şi apoi au luat-o drept spre baraca unde locuiau Penelope şi Jane. Penelope şi-a ţinut respiraţia când i-a auzit tropăind pe verandă şi vorbind între ei agitaţi.

Brusc, au spart uşa barăcii şi au pătruns pe coridor. Penelope stătea nemişcată, ascunsă sub pat şi spunea Tatăl nostru în gând. Mobile au fost răsturnate, s-au lovit de podea, au fost făcute ţăndări. Apoi i-a auzit pe băieţi din nou afară, în stradă. Unul dintre ei râdea şi striga că toţi sclavii or să moară. Penelope s-a târât până la fereastră şi a privit. O luaseră pe Jane, o trăgeau de păr şi au aruncat-o pe pământ, în mijlocul străzii. Uşa de la cealaltă baracă de lângă drum s-a deschis şi Grey a ieşit afară cu o macetă în mână. Băiatul slab i-a venit în întâmpinare. Grey era poate cu treizeci de centimetri mai înalt decât băiatul şi avea umerii foarte laţi.

— Ce vreţi? i-a întrebat Grey.

Chipul îi era serios şi strălucea de transpiraţie.

Băiatul slăbănog nu i-a răspuns la întrebare, a ridicat doar pistolul şi l-a împuşcat în burtă. Pocnitura a răsunat cu ecou între case. Grey s-a dat înapoi poticnindu-se şi s-a prăbuşit pe spate, a încercat să se ridice, dar pe urmă a rămas nemişcat, cu mâna pe pântece.

— Un furu mort, a strigat unul dintre băieţi, care o ţinea pe Jane de păr.

Celălalt băiat a silit-o să-şi desfacă picioarele. Ea se lupta şi vorbea necontenit cu ei, cu glas tare, liniştitor. Grey le-a strigat ceva băieţilor. Băiatul slab, cu pistol s-a

întors la el, a ţipat, i-a pus ţeava pistolului în frunte şi a apăsat pe trăgaci. S-a auzit un clinchet, el a apăsat din nou, dar pistolul era gol, micul clinchet s-a auzit de şase ori. A urmat un moment de ezitare pe stradă, apoi s-au deschis uşi la alte barăci şi femeile africane au început să iasă. Băieţandrii i-au dat drumul lui Jane şi au luat-o la fugă. Penelope a văzut cinci femei alergând după ei. A smuls pătura de pe pat, a alergat pe coridor, apoi afară, pe stradă. A fugit la Jane şi a învelit-o cu pătura, ajutând-o să se ridice.

— Du-te înăuntru, i-a spus Jane. Se pot întoarce cu mai multe gloanţe, nu trebuie să te găsească aici, afară...

Toată noaptea şi o parte din dimineaţa următoare Jane a stat la masa de operaţie. Abia la 10 s-a dus şi s-a culcat în patul ei, din baracă. Doar atunci când a fost sigură că i-a salvat viaţa lui Grey. Până seara a lucrat în mod obişnuit şi în ziua următoare activitatea din cortul-spital a revenit la normal. Băieţii mici o ajutau, dar erau mai atenţi şi uneori se prefăceau că n-o aud, când credeau că e prea sâcâitoare.

— Nu, şopteşte Penelope.

— Ce încerci să spui? repetă Saga.

Penelope se gândeşte că muniţia nu trebuie să fie exportată în Sudan.

— Nu trebuie s-o facă, spune, oprindu-se din nou.

— Aveai o protecţie mai bună în locuinţa subterană, remarcă Saga.

— Protecţie? Nimeni nu mă poate proteja pe mine, o întrerupe Penelope cu glas ridicat.

— Probabil e rănit, vom intra şi...

— Vreau să vin şi eu, spune Penelope.

— De ce ar trebui...

— Pentru că i-am văzut chipul, răspunde ea.

Şi Joona, şi Saga tresar. Penelope îl priveşte pe Joona.

— Ai dreptate, încuviinţează ea. L-am văzut.

— Timpul e scurt, dar apucăm să facem un portret-robot, rosteşte Saga cu glas neliniştit.

— N-are nicio importanţă, spune Joona. Nu putem reţine o persoană pe teritoriul unei alte ţări fără alte probe decât asemănarea cu un portret-robot.

— Doar dacă este indicată de către un martor, completează Penelope, se ridică şi-l priveşte liniştită în ochi.

83 Infractorul

Penelope stă între Saga Bauer şi Joona Linna, în spatele unei dube a poliţiei pe Skarpögatan, în faţa ambasadei japoneze. Se află la numai cincizeci de metri de intrarea Ambasadei Germaniei. Simte pe umeri greutatea vestei antiglonţ şi cum o strânge peste piept.

Peste cinci minute, trei persoane vor primi drept de acces în ambasada germană, timp de patruzeci şi cinci de minute, pentru a încerca să-l identifice şi să-l aresteze pe suspect.

Penelope aşteaptă în tăcere ca Joona să-i plaseze un pistol suplimentar în tocul de la spate. El potriveşte unghiul de mai multe ori, astfel încât arma de rezervă să poată fi scoasă rapid.

— Dar ea nu vrea, spune Saga.

— Nu-i nimic, îl asigură Penelope.

— Nu ştim ce ne aşteaptă acolo, înăuntru, explică Joona. Sper că lucrurile se vor desfăşura în linişte, dar dacă nu e aşa, s-ar putea ca această armă să decidă sfârşitul.

Toată zona viermuieşte de poliţişti suedezi, oameni de la Säpo, grupuri de intervenţie şi câteva ambulanţe.

Joona Linna priveşte maşina arsă din care a mai rămas doar şasiul. Bucăţi din Volvo zac răspândite la încrucişarea de străzi. Erixon a găsit deja o capsă detonată şi resturi de nitroamină.

— Probabil hexogen, spune el, ridicându-şi cu degetul ochelarii pe nas.

— Plastic, remarcă Joona, privindu-şi ceasul.

Un câine-lup se învârte pe lângă picioarele unui poliţist, se aşază pe asfalt şi gâfâie cu limba atârnând.

Saga, Joona şi Penelope sunt escortaţi de un grup de intervenţie până la bariera unde aşteaptă patru poliţişti germani cu chipurile de nepătruns.

— Nu te nelinişti, îi spune Saga cu blândeţe lui Penelope. Vei identifica doar infractorul şi, după ce faci asta, te vom escorta de acolo. Personalul de securitate al ambasadei nu-l va aduce afară decât atunci când tu vei fi în siguranţă.

Un poliţist militar bine clădit cu faţă pistruiată ridică bariera, le dă drumul în zona de reprezentanţă diplomatică, îi salută amabil şi se prezintă drept Karl Mann, responsabil cu securitatea.

Ei îl urmează la intrarea principală.

Aerul dimineţii este încă răcoros.

— Este vorba despre o persoană extrem de periculoasă, spune Joona.

— Am înţeles, am fost informaţi, răspunde Karl Mann. Eu însă am fost aici întreaga dimineaţă şi în acest loc nu se află decât diplomaţi şi cetăţeni germani.

— Puteţi să ne daţi o listă? întreabă Saga.

— Pot să vă spun că în acest timp sunt privite înregistrările făcute de camerele de supraveghere, îl lămureşte Karl Mann. Colegul dumneavoastră s-a înşelat — asta cred eu. Am impresia că infractorul a trecut de poartă,

dar că, în loc să intre, a înconjurat doar ambasada şi a continuat să meargă spre sediul radiodifuziunii.

— E posibil, spune Joona calm.

— Câte persoane se află în ambasadă? întreabă Saga.

— E program de lucru şi chiar acum sunt în curs de rezolvare patru chestiuni.

— Cinci persoane, deci?

— Da.

— Şi cât personal? întreabă în continuare Saga.

— Cincisprezece.

— Şi personal de securitate?

— Suntem cinci pentru moment, răspunde el.

— Nimeni altcineva?

— Nu.

— Niciun tâmplar, zugrav sau...

— Nu.

— Douăzeci şi cinci în total, conchide Saga.

— Pentru început, o să aruncaţi singuri o privire? întreabă Karl Mann calm.

— Am dori să fim însoţiţi de oamenii dumneavoastră, spune Saga.

— Câţi? întreabă Karl Mann.

— Cât mai mulţi şi cu armament greu, dacă este posibil, răspunde Joona.

— S-ar părea că-l socotiţi foarte primejdios, zâmbeşte el. Pot să vă mai dau doi oameni.

— Nu ştim ce ne aşteaptă, dacă...

— Aţi spus că e rănit la umăr, obiectează Karl Mann. Nu pot spune că eu mă simt neliniştit.

— Poate că n-a intrat niciodată înăuntru, poate că a părăsit deja ambasada, spune Joona pe un ton reţinut. Dar dacă mai este aici, trebuie să ne aşteptăm la pierderi.

Joona, Saga şi Penelope merg tăcuţi pe culoarul de la parter împreună cu trei poliţişti militari cu carabine automate şi grenade de şoc. Clădirea ambasadei a intrat în renovare timp de câţiva ani şi activitatea a fost mutată în Artillerigatan. Dar, deşi renovarea nu e complet terminată, s-au mutat înapoi în primăvara asta. Miroase a vopsea şi a lemn de curând tăiat şi unele podele mai sunt încă acoperite cu hârtie de protecţie.

— Mai întâi, vrem să vedem vizitatorii, cei care nu fac parte din personalul ambasadei, spune Joona.

— Înţeleg, răspunde Karl Mann.

Simţind o linişte ciudată, Penelope păşeşte între Saga Bauer şi Joona Linna. Din cine ştie ce motiv, nu crede că-l va întâlni pe asasin aici, în ambasadă. Locul îi pare prea banal, prea obişnuit.

Dar observă cât de atent devine Joona, cum mişcările lui se schimbă şi cum acesta cercetează cu privirea uşile şi filtrele de aer.

Sunetul asurzitor al alarmei se aude brusc prin pereţi şi toţi se opresc. Karl Mann ridică staţia şi vorbeşte scurt în germană cu un coleg.

— E alarma de la o uşă care nu funcţionează cum trebuie, explică el apoi în suedeză. Uşa e închisă, dar alarma reacţionează ca şi cum uşa ar fi rămas deschisă timp de treizeci de secunde.

Continuă pe culoar şi Penelope Fernandez devine conştientă de pistolul care îi saltă în spinare la fiecare pas pe care îl face.

— Aici, în faţă, stă Martin Schenkel care e ataşat comercial, îi lămureşte Karl Mann. El a primit vizita lui Roland Lindkvist.

— Am dori să-i întâlnim, spune Joona.

— A rugat să nu fie deranjat înainte de prânz.

Joona nu răspunde.

Saga prinde braţul lui Penelope şi rămân amândouă pe loc, iar ceilalţi continuă să meargă până în faţa uşii închise.

— Aşteaptă un moment, îi spune poliţistul militar lui Joona şi ciocăne.

I se răspunde, aşteaptă o clipă şi apoi primeşte aprobarea să intre. Deschide uşa, intră şi închide în urma lui.

Joona aruncă o privire spre o încăpere fără uşă. Plastic cenuşiu industrial acoperă deschizătura uşii. Se zăresc o grămadă de plăci de ipsos. Plasticul se bombează ca o pânză de corabie, fâşâind uşor. Joona face un pas înainte, când în spatele uşii închise de la biroul ataşatului comercial se aud voci şi o bufnitură puternică. Penelope se trage în spate, ar vrea s-o ia la fugă.

— Aşteptăm aici, spune Saga pe un ton reţinut şi îşi scoate pistolul.

Penelope îşi aminteşte cum a fost ocupată această ambasadă, în primăvara lui 1975, de un comando Holger Meins. Aceştia au luat ostatici douăsprezece persoane. Din câte îşi aduce ea aminte cereau ca Andreas Baader, Ulrike Meinhof, Gudrun Ensslin şi încă douăzeci şi trei de persoane arestate din facţiunea Armatei Roşii să fie eliberate din închisoarea din Germania Occidentală. Chiar pe acest coridor au alergat strigându-se unul pe altul, pe aici l-au târât de păr pe ambasadorul Dietrich Stoecker şi au aruncat pe scări trupul însângerat al lui Heinz Hilegaart. Nu-şi mai aminteşte ce s-a spus, cum au decurs tratativele, dar după ce Helmut Schmidt, cancelarul federal, l-a anunţat pe ministrul de stat al Suediei Olof Palme că nu se va da curs cererii lor, doi dintre ostatici

au fost împuşcaţi. Karl-Heinz Dellwo striga cu voce piţigăiată că va împuşca câte o persoană pe oră, până când li se va răspunde cererii lor.

Acum, Penelope îl vede pe Joona Linna întorcându-se şi mergând la uşa ataşatului comercial. Cei doi poliţişti militari stau complet nemişcaţi. Joona scoate un pistol mare, argintiu, îi ridică piedica şi apoi bate la uşă.

Un miros de ars se răspândeşte pe culoar, ca şi cum cineva ar fi uitat mâncarea pe foc.

Joona bate din nou, ascultă şi aude un glas monoton, e ca şi cum s-ar repeta necontenit aceeaşi frază. Mai aşteaptă câteva secunde, ascunde pistolul la spate şi apasă clanţa.

Poliţistul militar Karl Mann stă drept sub lampa din tavan, cu carabina automată atârnând lângă şold. Îl priveşte pe Joona, apoi întoarce privirea spre cealaltă persoană, care stă într-un fotoliu în fundul camerei.

— Herr Schenkel, acesta este comisarul suedez, spune el.

Cărţi şi dosare cu hârtii zac răspândite pe parchet, ca şi cum ar fi fost măturate într-un gest de furie de pe birou. Ataşatul comercial Martin Schenkel stă în fotoliu cu privirea fixată pe televizor. Se transmite în direct un meci de fotbal din Beijing, DFB-Elf întâlneşte naţionala Chinei.

— Nu aveaţi întâlnire cu Roland Lindkvist? întreabă Joona pe un ton rezervat.

— A plecat, răspunde Martin Schenkel fără să-şi ia privirea de pe ecran.

Merg mai departe pe culoar. Karl Mann pare prost dispus, le dă ordine celorlalţi doi poliţişti pe un ton brusc. O femeie îmbrăcată într-o rochie cenuşie străbate repede culoarul acoperit cu folie de protecţie.

— Cine este? întreabă Joona.
— Secretara ambasadorului, răspunde Karl Mann.
— Am vrea să stăm de vorbă cu ea...

Brusc o alarmă se declanşează urlând în întreaga clădire, o voce înregistrată explică în germană că nu este vorba despre un exerciţiu, ci că toţi trebuie să părăsească imediat clădirea şi să nu folosească lifturile.

84 Focul

Karl Mann vorbeşte grăbit în staţie şi o ia spre scară.

— Arde la etaj, spune el scurt.

— Ce amploare are? întreabă Joona, mergând alături de el.

— Nu se ştie încă, dar noi evacuăm ambasada, unsprezece persoane se află acolo, sus.

Karl Mann ia un extinctor dintr-un dulap şi-l pregăteşte de utilizare.

— Ies afară cu Penelope! strigă Saga.

— El a declanşat incendiul, spune Penelope. O să dispară, în vreme ce toţi încearcă să stingă focul.

Joona îi urmează pe cei trei poliţişti militari spre scară. Paşii lor răsună între pereţii reci de beton. Aleargă tăcuţi pe trepte şi apoi pe culoar, la al doilea nivel. Un miros puternic de fum îi întâmpină şi văluri cenuşii par să curgă din tavan.

Karl Mann deschide o uşă şi aruncă o privire într-un birou gol. Joona deschide uşa următoare, nici acolo nu se află nimeni. Continuă să înainteze.

— Se pare că arde în sala Schiller, acolo se află şi o bucătărie, spune Karl Mann, arătând cu degetul.

La capătul culoarului, pe sub uşa dublă se prelinge fum negru, într-un val continuu. Fumul se ridică precum o apă tulbure în sus, spre pereţi şi ferestre.

O femeie strigă undeva. În clădire bubuie înfundat, ca şi cum s-ar apropia o furtună. Se aude un zăngănit în spatele uşii duble, de parcă un geam mare ar fi explodat din cauza căldurii.

— Trebuie să scoatem oamenii afară, spune Joona. Este...

Karl Mann îi face semn să tacă, atunci când este chemat în staţie. Pune jos pe podea stingătorul cu pulbere, răspunde, schimbă câteva cuvinte în germană şi se întoarce spre ceilalţi.

— Atenţie, spune el cu glas stăpânit. Camera de supraveghere a descoperit pe monitoare un bărbat îmbrăcat în negru, se află în toaleta pentru bărbaţi şi pune un pistol într-o chiuvetă.

— El este, afirmă Joona.

Karl Mann îl apelează pe ofiţerul care urmăreşte camera şi îl întreabă care-i poziţia bărbatului în toaletă.

— Doi metri în dreapta uşii, explică apoi. Sângerează puternic la umăr, stă pe duşumea... Dar fereastra este deschisă, e posibil să încerce să fugă pe acolo.

Aleargă peste folia de protecţie, prin faţa unei scări de zugrav şi se opresc în spatele lui Karl Mann. Aici e simţitor mai cald şi fumul se roteşte sub tavan ca aruncat dintr-un furtun de apă. Pârâie şi bubuie şi au impresia că podeaua tremură sub picioarele lor.

— Ce armă are? întreabă Joona cu voce stăpânită.

— Au putut doar să vadă pistolul în chiuvetă, nu să...

— Întreabă dacă are rucsacul în spinare, îi cere Joona. Pentru că duce cu el...

— Eu conduc intervenţia, şuieră Karl Mann.

Karl Mann îi face semn unuia dintre oamenii lui, ei îşi cercetează rapid carabinele automate şi apoi intră în vestiar. Când îi vede dispărând, Joona ar vrea să-i avertizeze din nou. El ştie că tactica lor standard nu va funcţiona într-o întâlnire cu asasinul. Sunt doar nişte muşte care se apropie de păianjen. Unul după altul se vor prinde în plasa lui.

Simte cum îl ustură ochii din cauza fumului.

Un păianjen îşi ţese pânza din două feluri de fire, gândeşte el. Firele cleioase de prindere şi firele pe care se caţără el însuşi.

Păianjenul îşi aminteşte modelul şi de aceea poate alerga iute pe pânză, fără să se prindă în ea.

Joona ridică piedica pistolului Smith & Wesson şi apoi îi urmează pe poliţiştii militari, cu multă grijă. Sunt deja în poziţie, în faţa uşii de la toaleta pentru bărbaţi. Unul dintre ei, cu păr lung, blond care iese de sub cască, trage piedica unei grenade. Deschide uşa, aruncă înăuntru grenada, paralel cu podeaua de gresie şi apoi închide repede. O explozie înăbuşită se aude şi celălalt poliţist deschide uşa, ţintind în întuneric. Karl Mann face un gest, cerându-le să se grăbească. Fără o secundă de ezitare, poliţistul blond năvăleşte cu puşca automată ridicată şi patul sprijinit pe umăr. Inima lui Joona e cuprinsă de nelinişte. Apoi aude cum poliţistul blond spune ceva cu glas speriat. Sună aproape copilăros, lipsit de apărare. În secunda următoare se aude o explozie puternică. Poliţistul este azvârlit afară din toaletă, cu fum şi bucăţi de tencuială rotindu-se în jurul lui. Uşa e smulsă din ţâţâni. Celălalt poliţist scapă arma, alunecă într-o parte şi pune un genunchi în pământ. Unda de şoc este aşa de puternică,

încât îl obligă pe Joona să facă un pas înapoi. Poliţistul militar blond zace pe spate, pe coridor. Gura îi e deschisă şi îi curge sânge printre dinţi.

E inconştient şi o schijă mare i-a intrat în pulpă. Sângele şiroieşte pe podea. Joona se repede şi îl trage deoparte, simte pe mâini căldura sângelui şi face un garou rapid din centura bărbatului şi una dintre mânecile cămăşii răsucită strâns.

Unul dintre bărbaţi s-a prăbuşit cu totul. Geme cu glas speriat şi tremurător.

Doi poliţişti militari ajută un bărbat cu părul cărunt să înainteze pe coridor, e plin de funingine pe faţă şi abia poate merge. O femeie şi-a înfăşurat puloverul în jurul gurii şi se grăbeşte spre ieşire, cu ochii holbaţi de spaimă.

Cu pistolul în mână, Karl Mann intră în toaletă peste cioburile de oglindă şi faianţă care trosnesc. Îl găseşte pe asasin zăcând pe jos. Mai trăieşte încă. Picioarele i se zbat şi braţele se rotesc în aer, fără ştire. Maxilarul şi mari porţiuni din faţă au dispărut. Karl Mann priveşte în jur, vede firul de oţel şi înţelege că bărbatul probabil încercase să facă o cursă, în care să prindă o grenadă de mână, când a fost luat pe neaşteptate de aruncarea grenadei şi a scăpat din mână propriul său exploziv.

— Evacuăm restul, şopteşte Karl Mann ca pentru sine şi părăseşte toaleta.

Joona îşi şterge sângele de pe mâini, cheamă centrala ca să trimită o ambulanţă şi în acelaşi timp o vede pe Penelope ieşind din casa scării. Saga vine în urma ei pe coridor. Ochii Penelopei sunt umflaţi, ca şi cum ar fi plâns ore întregi. Saga încearcă s-o liniştească, s-o ţină la distanţă, dar ea se smulge din mâinile acesteia.

— Unde e? întreabă, cu glas hăituit.

— Trebuie să ieşim! strigă Joona. Coridorul se va aprinde curând.

Penelope trece prin faţa lui, se duce la toaleta pentru bărbaţi şi priveşte în încăperea distrusă, vede bărbatul pe podea, trupul tremurător şi faţa plină de sânge. Scoate un geamăt, se dă la o parte, iese din nou pe culoar, caută să se sprijine de perete, dărâmă o fotografie înrămată a cancelarului federal Willy Brandt. Tabloul cade pe podea şi sticla se sparge, însă rămâne proptit de perete.

Penelope respiră foarte repede, are senzaţia că i se întoarce stomacul pe dos, înghite şi simte cum Saga încearcă s-o tragă, s-o ducă din nou spre scară.

— Nu e el, scânceşte.

— Trebuie să ieşim, o linişteşte Saga, ducând-o cu ea.

Personalul ambulanţei cu măşti de protecţie pe faţă îl transportă pe poliţistul blond rănit. Se aude o nouă explozie din cauza căldurii, ca o expiraţie adâncă. Cioburi de sticlă şi aşchii de lemn se rotesc pe coridor. Un om se dezechilibrează, cade şi apoi se ridică. Valuri de fum ies pe o uşă deschisă. Un bărbat corpolent stă nemişcat pe coridor, în vreme ce îi curge sânge din nas pe cămaşă şi pe cravată. Poliţiştii militari le strigă tuturor să se îndrepte spre ieşirea de incendiu. Flăcări ies pe uşa unui birou. Folia de protecţie de pe jos se aprinde şi se răsuceşte în flăcări. Două persoane aleargă aplecate, ţinându-se de mână. O femeie cu rochia de vară în flăcări ţipă şi un poliţist militar o stropeşte cu spumă albă.

Joona tuşeşte din cauza fumului, dar se duce totuşi la toaleta pentru bărbaţi şi cercetează distrugerile provocate de grenadă. Asasinul zace acum total nemişcat, faţa îi este înfăşurată cu bandaje provizorii şi cu

comprese. Prin gaura din umăr pulsează prin jacheta neagră un sânge întunecat la culoare. Dulapul de perete cu trusa de prim ajutor se află pe podea, plasturi şi comprese au căzut amestecându-se cu praful şi cioburile de faianţă. Pereţii sunt negri de funingine şi multe dintre plăcile de faianţă s-au desprins. Cabinele sunt distruse, oglinzile, sfărâmate, apa curge pe podea dintr-o ţeavă spartă.

Într-o chiuvetă zac şapte încărcătoare şi un pistol marca Heckler & Koch. În spatele unui vas de toaletă din altă cabină se vede rucsacul gol din nailon negru, gros.

Se aud strigăte, voci şi ordine rapide. Karl Mann soseşte cu personalul ambulanţei.

— Vreau să-l păzească cineva, spune Joona făcând un gest spre asasin, când cei de la salvare îl pun pe o targă şi-l leagă de ea.

— Moare înainte ca maşina să ajungă la spital, spune Karl Mann, tuşind în palmă.

— Vreau să-l păziţi cât timp se mai află pe teritoriul ambasadei.

Karl Mann întâlneşte privirea lui Joona şi apoi dă ordin unuia dintre oamenii săi să păzească prizonierul şi să-l predea poliţiei suedeze.

Fum gros, negru se învălătuceşte pe coridor, totul bubuie şi pârâie. Oamenii strigă şi tuşesc. Toţi fug aplecaţi, cu feţe speriate. Karl Mann este chemat în staţie şi răspunde, se aşază pe vine şi vorbeşte scurt.

— Mai lipseşte o persoană, trebuie că se află aici, sus, spune tuşind.

Joona face un pas mare peste uşa care zace pe jos şi merge la o uşă închisă, punând mâna pe clanţă. Lumina pâlpâie, apoi dispare cu totul. Numai lucirea focului

alunecă peste culoarul plin de fum, scântei ies rotindu-se pe câte o uşă deschisă.

Trosneşte şi vuieşte violent, totul se topeşte răsucindu-se şi contorsionându-se.

Joona întâlneşte privirea lui Karl Mann şi-i face semn să se dea înapoi. Îşi scoate pistolul şi deschide uşa câţiva centimetri, se trage la o parte, aşteaptă o clipă şi apoi aruncă o privire în întuneric.

Nu vede nimic, doar siluetele negre ale mobilelor de birou pe fundalul jaluzelelor lăsate. O vagă mişcare a aerului venind dinspre podea îl face pe Joona să se ferească din linia de tragere.

— Evacuaţi locul! strigă o voce în spatele lui.

Joona se răsuceşte şi vede patru pompieri cu măşti grăbindu-se pe coridor, risipindu-se şi cercetând sistematic fiecare încăpere.

Înainte să apuce să-i avertizeze, unul dintre pompieri îşi îndreaptă lanterna puternică în încăpere, ea se reflectă în doi ochi şi un câine-lup latră obosit.

— Ne ocupăm noi, spune unul dintre bărbaţi. Vă descurcaţi singuri?

— Lipseşte o persoană, răspunde Karl.

— Fiţi atenţi, îi avertizează Joona, privindu-l în ochi pe tânărul pompier.

— Vino acum, îl strigă Karl.

— Trebuie doar să mai văd un lucru.

Joona tuşeşte, intră din nou în toaleta pentru bărbaţi, vede sângele de pe podea şi pereţi, se duce repede la una din cabine şi trage spre el rucsacul negru al asasinului.

85 Rolurile se inversează

Penelope simte cum îi tremură picioarele, se ţine cu mâna de barieră şi are ochii aţintiţi în asfalt. Trebuie să lupte cu senzaţia de vomă. Imaginea din toaleta bărbaţilor îi vibrează în faţa ochilor. Faţa sfărâmată, dinţii şi sângele.

Greutatea vestei antiglonţ o face să-şi dorească să se culce jos, pe pământ. Zgomotele din jur revin în valuri. Se aude urlând sirena celei de-a doua ambulanţe. Poliţiştii strigă unul la altul, comunică prin radio. Vede brancardieri alergând cu o targă. Pe ea este întins bărbatul din toaletă. Zace pe spate. Faţa îi e acoperită, dar sângele trece deja prin pansamente.

Saga se apropie de Penelope împreună cu o soră medicală. Ea spune că Penelope e pe cale să intre în stare de şoc.

— Nu era el, plânge Penelope, când brancardierii pun o pătură peste bărbat.

— O să vină imediat un doctor să te consulte, spune sora. Dar pot şi eu să-ţi dau ceva liniştitor. Ai vreo boală de ficat?

Atunci când Penelope scutură din cap, sora îi dă o capsulă albastră.

— Trebuie s-o înghiţi întreagă... E o jumătate de miligram de Xanor, explică ea.

— Xanor, repetă Penelope, privind tableta din palmă.

— Te linişteşte şi nu e periculoasă, explică sora, plecând apoi în grabă.

— Caut nişte apă, spune Saga, îndreptându-se spre o dubă de poliţie.

Penelope îşi simte degetele reci. Îşi priveşte palma şi mica tabletă albastră.

Joona Linna a rămas în clădire. Ies în continuare oameni, plini de funingine şi tuşind. Diplomaţii şocaţi se strâng lângă gardul dinspre ambasada Japoniei, aşteptând să fie transportaţi la spitalul Karolinska. O femeie în fustă bleumarin şi pulover se lasă jos, pe pământ şi plânge cu o faţă neajutorată. Un poliţist se aşază lângă ea, o ţine pe după umeri şi-i vorbeşte pe un ton liniştitor. Unul dintre diplomaţi îşi linge buzele şi îşi şterge necontenit mâinile pe un prosop, ca şi cum nu le-ar putea curăţa. Un bărbat mai în vârstă, în costum şifonat stă cu chipul încremenit şi vorbeşte la telefon. Ataşatul militar, o femeie între două vârste cu părul vopsit în roşu, şi-a şters lacrimile şi încearcă să fie de ajutor. Cu privirea pierdută ţine o pungă cu plasmă, în vreme ce personalul ambulanţei transportă un pacient. Un bărbat cu arsuri pe mâini a stat un moment cu o pătură pe umeri, ţinându-şi faţa în mâinile bandajate. Acum s-a ridicat, pătura a căzut pe pământ şi el o ia încet, ca în vis, pe drumul asfaltat şi apoi peste barieră.

Un poliţist militar se ţine de catargul de steag şi plânge.

Bărbatul cu mâinile arse continuă să meargă în lumina clară a dimineţii, o ia după colţ şi la dreapta, pe Gärdsgatan.

Penelope trage brusc aer în piept. Ca o injecţie cu apă îngheţată, o senzaţie înspăimântătoare îi aleargă prin trup. Nu i-a văzut faţa, dar spatele îl vede. Bărbatul cu mâinile rănite. Ştie că cel care merge spre Gärdet, cel care se îndepărtează agale de poliţişti şi de ambulanţă, este el, urmăritorul. Nu are nevoie să-i vadă chipul, pentru că i-a văzut spinarea şi grumazul pe vasul de sub podul Skurusund, pe vremea când Viola şi Björn mai erau încă în viaţă.

Penelope deschide palma şi lasă să cadă capsula pe pământ.

Cu inima bubuind, o ia după el, coteşte pe Gärdsgatan, lasă pătura să cadă, exact cum făcuse el, şi grăbeşte pasul. Începe să alerge, când îl vede cum se grăbeşte cu mişcări obosite printre copacii din crângul din faţă. Pare slăbit, probabil din cauza rănii de la umăr şi Penelope ştie deja că acum nu va putea scăpa de ea fugind. Câteva stăncuţe se ridică din coroana copacilor şi zboară bătând din aripi. Penelope înaintează printre copaci, se simte plină de forţă, merge cu paşi mari prin iarba pajiştii şi-l vede la doar cincizeci de metri mai departe. El se împleticeşte şi se sprijină cu o mână de trunchiul unui copac. Bandajul s-a desfăcut şi îi atârnă în jurul degetelor. Aleargă după el şi-l vede părăsind crângul şi şchiopătând în lumina soarelui, pe pajiştea întinsă. Fără să se oprească, scoate pistolul pe care îl are la spate, îl priveşte, ridică piedica, încetineşte şi, ţinând braţul drept, ţinteşte spre picioarele lui.

— Opreşte-te, şopteşte, punând degetul pe trăgaci.

Glonţul porneşte, reculul o izbeşte în braţ şi în mână, praful de puşcă îi arde mâna.

Glonţul dispare şi Penelope vede cum asasinul încearcă să fugă mai repede.

Nu trebuia să te atingi de sora mea, gândeşte ea.

Bărbatul depăşeşte un drum de acces, se opreşte, se ţine de umăr şi continuă să meargă mai departe, prin iarbă.

Penelope aleargă, traversează drumul pe unde el tocmai a trecut şi ridică din nou arma.

— Stai! strigă.

Glonţul porneşte, smulgând iarba din pământ la zece metri în faţa lui. Penelope se simte clocotind de adrenalină, e foarte lucidă şi concentrată. Ţinteşte spre picioarele lui şi trage. Aude pocnitura, simte reculul în braţ şi vede cum glonţul trece prin încheietura piciorului, apoi prin genunchi. El ţipă de durere şi cade în iarbă, încearcă să se ridice, dar Penelope vine şi mai aproape, merge cu paşi mari şi-l vede târându-se spre un mesteacăn solitar.

Stai, gândeşte Penelope şi ridică din nou pistolul. Ai înecat-o pe Viola şi l-ai omorât pe Björn.

— Ai omorât-o pe sora mea mai mică, repetă cu glas tare şi trage.

Glonţul intră în piciorul stâng şi sângele ţâşneşte în iarbă.

Când Penelope ajunge lângă el, acesta stă cu spinarea sprijinită de copac, capul îi atârnă în faţă, bărbia e proptită în piept. Sângerează puternic, respiră gâfâit, ca un animal, dar în rest este cu totul nemişcat.

Penelope se opreşte în faţa lui, stă cu picioarele depărtate în iarbă, la umbra copacilor ţine pistolul îndreptat spre el.

— De ce? întreabă ea cu glas scăzut. De ce e sora mea moartă, de ce e...

Tace, înghite în sec, se apleacă aşezându-se în genunchi, pentru a-i privi faţa.

— Vreau să mă priveşti când trag.

Bărbatul îşi umezeşte buzele şi încearcă să ridice capul. E prea greu, nu are putere. E pe cale să-şi piardă cunoştinţa, din cauza lipsei de sânge. Penelope ţinteşte cu pistolul, se opreşte, întinde în faţă cealaltă mână, îi ridică bărbia şi-l priveşte în ochi. Strânge fălcile tare, când îi vede din nou trăsăturile obosite, chipul pe care l-a văzut la lumina fulgerului prin ploaie, lângă insula Kymmend. Acum îşi aminteşte liniştea ochilor şi cicatricea adâncă de pe gură. Şi în clipa aceasta, este la fel de liniştit ca atunci. Penelope apucă să-şi spună că e ciudat că nu pare deloc speriat de ea, când brusc el trece la atac. Se mişcă neaşteptat de repede, o prinde de păr şi o trage spre sine. În braţul lui este uimitor de multă forţă şi Penelope cade în faţă, lovindu-se cu fruntea de pieptul lui. Nu apucă să facă nicio mişcare, că o apucă de încheietura mâinii şi-i răsuceşte arma spre ea. Penelope îl izbeşte cu toată puterea, cade pe spate în iarbă, iar când priveşte în sus, el ţine pistolul aţintit spre ea şi trage rapid de două ori.

86 Trunchiul alb al mesteacănului

Abia atunci când iese din casa scării luând-o repede pe culoarul de la parterul ambasadei, comisarul Joona Linna începe să simtă crisparea din plămâni şi cât de tare îl ustură ochii. Trebuie să iasă afară la aer, trebuie să respire. Tuşeşte, se sprijină de un perete, dar continuă să înainteze. De la etaj se aude o nouă explozie şi o lampă se desprinde din tavan, căzându-i în faţă. Se aud sirenele maşinilor de pompieri. Străbate cu paşi repezi ultima parte din drum, până la uşa principală a ambasadei. Pe spaţiul asfaltat din faţa uşii se află şase poliţişti militari germani. Ei păzesc postul de securitate improvizat. Joona trage în piept aerul curat, tuşeşte şi priveşte în jur. Două maşini de pompieri au înălţat scările spre zidurile ambasadei. Dincolo de gard e plin de poliţişti şi paramedici. Karl Mann e culcat pe iarbă şi un medic stă aplecat deasupra lui, ascultându-i plămânii. Penelope Fernandez se îndreaptă spre gardul dinspre Ambasada Japoniei, cu o pătură pe umeri.

În ultimul minut, Joona s-a întors la toaleta pentru bărbaţi şi a luat rucsacul care fusese înghesuit în spatele unui rezervor de apă. A fost doar un impuls. Nu putea

înţelege de ce asasinul ar fi vrut să ascundă un rucsac gol, de vreme ce lăsase la vedere pistolul şi încărcătoarele.

Tuşeşte din nou, deschide rucsacul şi se uită în el. Nu e complet gol. Conţine trei paşapoarte diferite şi un cuţit, cu sânge proaspăt pe lamă. Pe cine ai înjunghiat? se gândeşte Joona.

Priveşte din nou cuţitul, lama albă din pulbere metalică aglutinată, sângele care a început să se coaguleze, apoi îşi aruncă din nou ochii în jur, vede ambulanţele şi oamenii de dincolo de gardul ambasadei. O femeie cu rochia arsă zace pe o targă, ţinând de mână o altă femeie. Un bărbat mai în vârstă, cu pete de funingine pe frunte, stă în picioare vorbind la telefon, cu privirea goală.

Joona îşi înţelege greşeala, lasă rucsacul şi cuţitul însângerat să cadă pe pământ şi aleargă la poartă, strigând paznicului să-i dea drumul.

Apoi trece prin faţa unor colegi, păşeşte peste banda de plastic care înconjoară zona, se strecoară fără o vorbă printre ziarişti şi continuă drept înainte. Se opreşte în faţa ambulanţei galbene care e gata de plecare.

— Aţi cercetat rana de la umăr? strigă, în vreme ce-şi arată legitimaţia.

— Poftim? întreabă şoferul.

— Bărbatul rănit în urma exploziei mai are şi o leziune la umăr şi eu...

— Nu e prioritară, dacă te gândeşti la...

— Trebuie s-o văd, îl întrerupe Joona.

Şoferul ambulanţei e gata să protesteze din nou, dar ceva din glasul lui Joona îl face să renunţe, să facă ce-i spune acesta.

Joona dă înconjur ambulanţei şi deschide uşile din spate. Bărbatul de pe targă are toată faţa acoperită de

comprese, masca de oxigen la nas şi aspiratorul de mucozităţi la gură. Unul dintre infirmieri îi taie cămaşa, dezgolind rana de la umărul pacientului.

Nu este o rană de glonţ, fără îndoială a fost făcută cu un cuţit, e o împunsătură adâncă.

Joona părăseşte ambulanţa, cercetează grăbit zona şi întâlneşte privirea Sagăi, printre oameni şi maşini. Ea ţine un pahar de plastic cu apă în mână, dar, de îndată ce-i vede ochii, îl aruncă şi o ia repede după el.

— Ne scapă din nou, îşi spune Joona. Nu trebuie să scape.

Priveşte în jur, se gândeşte că adineauri, când a ieşit din ambasadă, a văzut-o pe Penelope ducându-se spre gardul ambasadei japoneze — avea pe umeri o pătură şi a luat-o pe Gärdesgatan.

— Ia o puşcă, strigă el şi începe să fugă.

Trece de barieră, coteşte la dreapta, priveşte în jur, dar nu-i poate vedea nicăieri nici pe Penelope, nici pe asasin.

O femeie îşi lasă dalmaţienii să alerge liber pe pajiştea din faţa Institutului Cultural Italian.

Joona trece pe lângă o faţadă de un alb strălucitor, îşi scoate pistolul şi se gândeşte că asasinul a fost salvat din ambasada plină de fum, împreună cu toţi ceilalţi.

Saga strigă ceva în urma lui, dar el nu aude, inima îi bate prea tare, are un zumzet în cap.

Măreşte şi mai tare ritmul, aleargă în direcţia unei mici zone împădurite şi aude deodată un foc de pistol. Se poticneşte într-un şanţ, continuă pe un povârniş şi ajunge între copaci.

Noi focuri de pistol sunt trase, pocniturile sunt scurte şi ascuţite.

Joona se aruncă printre crengile dese şi iese pe o pajişte luminată de soare. La trei sute de metri distanţă, o vede pe Penelope sub un mesteacăn, se mişcă încet. Un bărbat stă jos sprijinit de trunchi, cu capul atârnând. Penelope se lasă pe vine în faţa lui, dar brusc se întâmplă ceva. Este smucită în faţă şi apoi cade pe spate. Bărbatul ţine un pistol îndreptat spre ea. Joona ridică din mers pistolul şi ţinteşte, dar e prea departe. Se opreşte, ţine arma cu amândouă mâinile, însă bărbatul o împuşcă pe Penelope cu două gloanţe în piept. Ea cade şi rămâne culcată pe spate. Joona o ia din nou la fugă. Asasinul e obosit, însă ridică din nou arma, de data asta ţintind spre el. Joona trage un foc, dar nu nimereşte. Aleargă mai aproape şi vede cum Penelope loveşte cu picioarele, încercând să scape. Asasinul priveşte în sus la Joona, apoi îşi îndreaptă ochii din nou spre Penelope. O priveşte ţintă, îndreptând pistolul spre faţa ei. Se aude o împuşcătură. Joona aude pocnitura puternică în spatele său. Vâjâie pe lângă urechea dreaptă şi, în aceeaşi secundă, o cascadă de sânge ţâşneşte din spinarea bărbatului. Sângele izbeşte trunchiul alb al mesteacănului. Glonţul cu vârful retezat pătrunde prin osul pieptului, direct în inima asasinului. Joona continuă să înainteze, fără să-şi ia ochii de la el. O altă împuşcătură se aude şi Joona îl vede cum se clatină când glonţul intră doar la doi centimetri deasupra primului. Joona coboară pistolul, se întoarce şi o vede pe Saga Bauer la marginea pădurii, cu arma cu lunetă pe umăr. Părul luminos, lung până la talie scânteiază în razele care trec printre frunze şi chipul îi este concentrat, atunci când coboară puşca.

Penelope se ridică, se îndepărtează tuşind, iese în soare. Priveşte lung bărbatul mort. Joona se apropie de el,

aruncă pistolul la o parte cu piciorul şi îi pipăie gâtul, ca să fie sigur că e mort.

Penelope îşi desface vesta antiglonţ şi o lasă să cadă pe pământ. Joona se apropie de ea. Fata face un pas spre el, pare că e gata să leşine. Joona o înconjoară cu braţele şi-i simte oboseala din corp, în vreme ce ea îşi odihneşte obrazul pe pieptul lui.

87 O pistă falsă

Bărbatul cu faţa distrusă, găsit în toaleta pentru bărbaţi din Ambasada Germaniei a murit la numai o oră după sosirea la spital. A fost identificat ca fiind Dieter Gramma, secretarul ataşatului cultural. La o cercetare mai atentă, medicul legist Nils Åhlen a găsit pe hainele lui resturi de bandă adezivă, urme şi răni pe încheieturile mâinilor şi pe gât, ceea ce dovedea că fusese legat atunci când avusese loc explozia. De asemenea, când cercetarea locului delictului a fost terminată şi înregistrările camerelor de supraveghere au fost analizate, s-a putut reconstitui destul de exact cum decurseseră evenimentele: după ce sosise la biroul său de la etajul ambasadei, Dieter Gramma a deschis computerul, citindu-şi poşta electronică. Nu a răspuns la niciun mesaj, dar le-a marcat cu steguleţe pe trei dintre ele. Apoi, s-a dus în sala de mese, a pornit maşina de cafea şi a mers mai departe, la toaleta pentru bărbaţi. Tocmai voia să deschidă uşa uneia dintre cabine, când a descoperit că un bărbat cu faţa ascunsă de o glugă stătea în faţa oglinzii de la chiuvetă.

Bărbatul îmbrăcat în negru era asasinul rănit care, cu paşaportul lui german, intrase în ambasadă pentru a scăpa de poliţie şi pentru a găsi adăpost.

A evaluat rapid în oglindă constituţia fizică a lui Dieter Gramma, înainte să lipească cu multă grijă bandă adezivă peste lentila camerei de supraveghere. Dieter Gramma probabil că nu reuşise să scoată prea multe vorbe înainte ca bărbatul să-i apese un pistol în piept, să-l oblige să îngenuncheze şi să-i pună bandă adezivă pe gură. Asasinul şi-a schimbat apoi geaca lui neagră cu haina de costum a lui Dieter Gramma, l-a legat de ţevile de apă în poziţie ghemuită, cu spatele spre camera de supraveghere. A scos cuţitul şi a vârât tăişul prin gaura de glonţ din geacă, înfigându-l adânc în umărul stâng al lui Dieter Gramma.

Durerea, spaima şi explozia de endomorfine îl ameţiseră pe Dieter Gramma aşa de tare, încât probabil că nici nu a înţeles prea bine cele ce s-au petrecut după aceea. Asasinul a tăiat o bucată de fir de oţel cu un cleşte, a pus-o în jurul gâtului victimei şi a răsucit sârma. Prin acest laţ a tras o bucată mai lungă de fir metalic, apoi a scos o grenadă, a prins un capăt al firului de grenadă şi a ridicat cuiul de siguranţă, ţinându-l cu mâna. Dacă i-ar fi dat drumul, grenada s-ar fi amorsat imediat şi trei secunde mai târziu ar fi explodat.

În schimb, a prins cu bandă adezivă grenada având cuiul de siguranţă ridicat pe pieptul lui Dieter Gramma, apoi a tras firul care atârna prin ochiul din jurul gâtului acestuia şi l-a trecut prin jurul robinetului de la chiuvetă, întinzându-l apoi în faţa uşii, ca pe o piedică.

Ideea era că, în momentul în care va intra cineva, acesta va declanşa grenada şi, în haosul care avea să urmeze,

se va crede că bărbatul cu rana de la umăr şi faţa distrusă de explozie era cel pe care îl vânau.

Probabil că asasinul nu mai era deosebit de rapid, ţinând cont că pierduse mult sânge, totuşi toată operaţiunea nu-i luase mai mult de patru minute, din momentul în care Dieter Gramma intrase pe uşa toaletei, până când bărbatul şi-a pus pistolul şi încărcătoarele în chiuvetă, a aruncat rola de bandă adezivă, a ascuns geanta cu cuţitul plin de sânge în spatele rezervorului de apă dintr-una din cabine, a scos banda adezivă de pe lentila camerei de supraveghere, a păşit peste firul întins şi a părăsit toaleta.

S-a împleticit pe coridor, a continuat până la sala de şedinţe, a deschis uşa dublă, a intrat şi a provocat un incendiu cu dezvoltare rapidă. Apoi a ieşit şi a bătut la uşa biroului funcţionarei Davida Meyer, a fost primit şi tocmai îşi povestea problema lui închipuită, când a început să sune alarma de incendiu.

Dieter Gramma a stat în genunchi aproape douăzeci şi cinci de minute, strâns legat şi cu o grenadă pe piept, înainte de-a fi descoperit cu ajutorul camerei de supraveghere. Probabil încercase să ţipe, fără să rişte ca grenada să se desfacă din banda adezivă. Autopsia arăta că un vas de sânge de la gât îi plesnise şi că îşi muşcase limba până la sânge.

Uşa de la toaletă s-a deschis şi o grenadă de şoc s-a rostogolit pe podea, nu una care aruncă în jur schije sau gloanţe de plumb, ca una obişnuită, care produce doar o puternică undă de şoc, într-o încăpere închisă. Grenada a explodat şi Dieter Gramma s-a lovit cu capul de ţeavă şi de peretele de faianţă, leşinând. Un tânăr poliţist militar pe nume Uli Schneider a intrat în goană pe uşă, cu arma ridicată. Toaleta era plină de fumul primei grenade

şi tânărului poliţist i-a luat o secundă prea mult ca să înţeleagă ce însemna coliziunea cu firul de oţel.

Grenada a fost smulsă din banda adezivă de pe corpul lui Dieter Gramma şi pana de siguranţă a căzut. Grenada s-a oprit lângă maxilarul acestuia, a alunecat puţin şi apoi a explodat, distrugând totul în jur.

88 Vizitatorul

Joona Linna, Saga Bauer şi Penelope Fernandez sunt transportaţi într-o dubă blindată prin Stockholm, îndepărtându-se de Oraşul Diplomaţilor, de Strandvägen şi de apa strălucitoare.

— L-am văzut, spune Penelope monoton. Ştiam că n-o să se predea niciodată, c-o să mă vâneze necontenit.

Tace, privind ţintă înainte.

— Şi, până la urmă, mă va omorî, adaugă ea.

Închide ochii, stă nemişcată şi simte legănatul uşor al maşinii. Trec pe lângă ciudatul monument ridicat în amintirea lui Raoul Wallenberg. Ca nişte valuri înspumate sau o scriere ebraică, suflată peste pământ.

— Cine era? întreabă Penelope. De ce mă vâna?

— Un ucigaş profesionist, răspunde Joona. Sunt numiţi grobi.

— Nici Europolul, nici Interpolul nu au dovezi împotriva lui, explică Saga.

— Un ucigaş profesionist, repetă încet Penelope. Prin urmare, a fost trimis?

— Da, răspunde Saga, fără îndoială, dar nu vom găsi legătura cu cel care l-a angajat.

— Raphael Guidi? întreabă Penelope cu glas scăzut. El este? Sau Agathe al-Haji?

— Credem că este Raphael Guidi, răspunde Saga. Pentru că, de fapt, nu are nicio importanţă pentru Agathe al-Haji dacă tu vei depune mărturie şi vei afirma că a încercat să cumpere armament...

— Nu e niciun secret cu ce se ocupă ea, precizează Joona.

— Aşadar, Raphael Guidi este cel care a trimis un asasin, dar... ce vrea de fapt? Ştiţi? Totul are legătură cu fotografia? Aşa e?

— Raphael Guidi crede probabil că tu ai făcut fotografia, că ai văzut şi ai auzit lucruri care pot să-l dea în vileag.

— Mai crede încă asta?

— Probabil.

— Aşa că, va trimite un alt ucigaş plătit?

— Ne e teamă că aşa e, răspunde Saga.

— Câtă vreme voi mai beneficia de protecţia poliţiei? Voi primi o altă identitate?

— Putem să vorbim despre asta, dar...

— Voi fi vânată până ce nu voi mai avea puterea să fug, spune Penelope.

Trec de NK[33] şi văd trei tineri aşezaţi în semn de protest în faţa intrării principale.

— El nu va ceda, confirmă Joona cu gravitate. De aceea trebuie să dezvăluim întreaga afacere, pentru că, dacă o vom face, atunci nu va mai exista niciun motiv să te vâneze pe tine.

— Nu vom ajunge la Raphael Guidi, suntem conştienţi de asta, spune Saga. Dar putem face al dracului de mult în Suedia, şi asta o s-o simtă...

[33] Nordiska Kompaniet — magazin de lux din centrul oraşului.

— Ce anume?

— Putem începe prin a stopa afacerea, explică Saga. Pentru că vaporul de marfă nu va părăsi portul din Göteborg fără licenţa de export de la Axel Riessen.

— Şi de ce n-ar da-o?

— N-o va face niciodată, răspunde Joona. Deoarece el ştie despre toate astea la fel de mult ca noi.

— Bine, şopteşte Penelope.

— Oprim afacerea şi apoi îi luăm pe Pontus Salman şi pe ceilalţi care sunt amestecaţi, continuă Saga.

În maşină se lasă tăcerea.

— Trebuie s-o sun pe mama, spune Penelope după un moment.

— Ia telefonul meu, îi propune Saga.

Penelope îl ia, pare să ezite, dar pe urmă formează numărul şi aşteaptă.

— Bună, mamă, sunt eu, Penny. Bărbatul acela, care...

— Penny, sună cineva la uşă, trebuie să....

— Mamă, aşteaptă, o întrerupe Penelope cu nelinişte în glas. Cine sună?

— Nu ştiu.

— Dar aştepţi acum pe cineva?

— Nu, dar...

— Nu trebuie să deschizi, o întrerupe Penelope.

Mama spune ceva şi pune jos telefonul. Penelope îi aude paşii pe duşumea şi soneria sunând din nou. Uşa se deschide şi se aud voci. Penelope nu ştie ce să facă. Îi priveşte pe Saga şi pe Joona care, la rândul lor, o privesc atenţi. Se aud păcănituri pe linie, un pocnet ciudat apoi, din nou vocea mamei.

— Mai eşti acolo, Penny?

— Da.

— E o persoană care te caută pe tine, îi spune mama.
— Care mă caută pe mine?!
Penelope își umezește buzele.
— OK, mamă. Dă-mi-o la telefon.
Aude un glas de femeie rostindu-i numele:
— Penelope?
— Da, răspunde ea.
— Trebuie să ne întâlnim.
— Cu cine vorbesc? întreabă Penelope.
— Ți-am trimis o fotografie.
— N-am primit nicio fotografie, răspunde Penelope.
— Bun răspuns, zice femeia. Nu ne cunoaștem, dar de fapt eu sunt cea care ți-a trimis fotografia.
Penelope tace.
— Trebuie să ne întâlnim astăzi, cât mai repede posibil, continuă femeia și în glasul ei se simte tulburarea. Am trimis o fotografie cu patru persoane într-o lojă, am făcut-o pe ascuns, în ziua de 13 noiembrie 2009. Una dintre cele patru persoane este bărbatul meu, Pontus Salman.

89 Întâlnirea

Casa lui Pontus Salman se află pe Roskullvägen, în Lidingö. E o vilă din anii şaizeci şi, deşi are un aspect puţin desuet, emană eleganţa acelor vremuri. Joona parchează pe platforma cu dale de piatră din faţa garajului şi toţi trei coboară din maşină. Cineva a desenat cu stângăcie un penis pe poarta mare de la garaj.

Cad de acord ca Joona să aştepte cu Penelope în maşină, în vreme ce Saga se duce la intrare. Uşa e deschisă, dar Saga sună totuşi la o sonerie în formă de cap de leu. Se aud trei semnale armonioase, pe urmă însă nu se întâmplă nimic. Saga îşi scoate pistolul Glock, verifică încărcătorul, ridică piedica, sună din nou şi apoi intră în casă.

E o casă construită în pantă şi după hol se deschide o încăpere mare, cu bucătărie şi sufragerie. Prin ferestrele înalte se vede încântătoarea privelişte a radei portului Lidingö.

Saga trece prin bucătărie, priveşte în dormitoarele goale şi se întoarce în hol, o ia pe scară în jos şi deodată aude muzică din spatele unei uşi cu literele R&R pe o plăcuţă de alamă. Deschide uşa şi muzica se aude mai clar, este *Traviata* lui Verdi, cu Joan Sutherland.

La capătul culoarului cu gresie pe jos se vede scânteierea albastră a unei piscine luminate.

Saga se strecoară, încercând să distingă ceva în spatele muzicii. I se pare că aude paşi pe gresia udă.

Ţine arma ascunsă lângă corp, continuă să înainteze, întrezăreşte nişte piese de mobilier din nuiele şi frunze de palmier. Aerul este cald şi umed. Mirosul de clor şi iasomie e din ce în ce mai puternic. Ajunge la un bazin mare, cu faianţă albastră, şi cu o fereastră mare care dă spre grădina şi apa de afară. O femeie slabă având în jur de cincizeci de ani, îmbrăcată într-un costum de baie auriu şi cu un pahar de vin în mână, stă în picioare lângă tejgheaua unui bar.

Lasă paharul când o vede pe Saga şi îi iese în întâmpinare.

— Bună ziua, mă numesc Saga Bauer.

— Ce agenţie?

— Säpo.

Femeia izbucneşte în râs şi o sărută pe Saga pe amândoi obrajii, apoi se prezintă drept Marie-Louise Salman.

— Ai costumul de baie la tine? întreabă ea, întorcându-se la bar.

Picioarele îi lasă urme înguste pe plăcile de gresie. Are corpul zvelt şi pare bine antrenată. E ceva studiat în felul ei de-a merge, ca şi cum ar dori să-i dea Sagăi posibilitatea s-o admire pe-ndelete.

Marie-Louise Salman ia din nou paharul şi se întoarce, aruncând o privire curioasă spre Saga, ca şi cum ar vrea să vadă dacă aceasta chiar se uită la ea.

— Un pahar de Sancerre? întreabă femeia, cu glasul ei melodios.

— Nu, mulţumesc, răspunde Saga.

— Înot ca să mă păstrez în formă, chiar dacă am renunţat la profesia de model... E uşor să faci tulburări narcisice în branşa asta. Da, o ştii şi singură. Te simţi ca naiba dacă nu mai sare nimeni să-ţi aprindă ţigara.

Marie-Louise se apleacă înainte şi-i şopteşte teatral:

— Am o poveste de amor cu cel mai tânăr membru al formaţiei Chippendale. Ştii cine e? De fapt, dă-i naibii, sunt varză toţi.

— Sunt aici ca să vorbim despre fotografia pe care mi-aţi trimis-o...

— Ştiam că tipul n-o să-şi ţină gura, izbucneşte ea cu o revoltă jucată.

— Cine?

— Jean-Paul Gaultier.

— Designerul? întreabă Saga.

— Da, designerul, cu topul în dungi, designerul cu bărbuţă aurie şi guriţă răutăcioasă. Încă mă mai urăşte. Ştiam eu!

Saga îi zâmbeşte răbdătoare şi, privind-o întrebător, îi întinde halatul de baie, când vede că i s-a făcut pielea găină.

— Îmi place să-mi fie frig... Pentru că asta mă face dulce. În orice caz, aşa îmi spunea Depardieu primăvara trecută sau... Nu-mi mai amintesc, poate era dulciosul de Renaud. N-are importanţă.

Brusc se aud paşi la intrarea spre piscină. Marie-Louise priveşte nervoasă, ca şi cum ar căuta pe unde să fugă.

— Alo? strigă o femeie.

— Saga! strigă Joona.

Saga face un pas înainte şi-i vede pe Joona şi Penelope venind la piscină împreună cu o femeie de vreo cincizeci de ani, cu părul negru aranjat într-o tunsoare frumoasă, băieţească.

— Marie-Louise, spune femeia cu un zâmbet neliniştit. Ce faci aici?

— Mă gândeam doar să înot puţin, răspunde ea. Trebuia să mă răcoresc niţel între picioare.

— Ştii că vreau să dai un telefon înainte.

— Iartă-mă, am uitat.

— Marie-Louise este sora lui Pontus şi cumnata mea, explică femeia, apoi se întoarce spre Saga, prezentându-se: Veronique Salman.

— Saga Bauer, Săpo.

— Să ne aşezăm în bibliotecă, spune Veronique şi o ia înapoi, pe culoar.

— Pot să fac baie, dacă tot sunt aici? strigă Marie-Louise.

— Da, dar nu goală, răspunde Veronique fără să se întoarcă.

90 Fotograful

Saga, Joona şi Penelope o urmează pe femeie prin mai multe încăperi de la parter, până ajung la bibliotecă. O cameră destul de mică, cu vitralii în galben, cafeniu şi roz, cărţi în spatele uşilor cu geam, mobile tapisate cu piele închisă la culoare, şemineu şi un samovar de alamă.

— Trebuie să mă scuzaţi că nu vă ofer nimic, dar sunt destul de grăbită, plec peste o oră...

Veronique Salman priveşte cu nervozitate în jur şi îşi netezeşte fusta cu palma, înainte de-a continua:

— Trebuie... Vreau doar să vă spun ce e de spus, zice ea pe un ton stăpânit. Nu voi depune mărturie, iar dacă veţi încerca să mă obligaţi să vin ca martor, voi nega tot ce-am spus, indiferent de consecinţe.

Îndreaptă un abajur, dar mâna îi tremură aşa de tare, că abajurul se strâmbă din nou.

— Plec fără Pontus, el nu mă va urma, spune, aţintindu-şi privirea în podea.

Gura îi tremură şi timp de câteva secunde încearcă să se reculeagă, înainte de a continua:

— Penelope, rosteşte, privind-o în ochi. Trebuie să ştii că înţeleg părerea ta despre Pontus, că e un nemernic, dar nu e, de fapt, nu e.

— N-am spus...

— Aşteaptă, te rog, o întrerupe femeia. Vreau doar să spun că îmi iubesc soţul, dar că... Nu mai ştiu ce să cred despre ceea ce face el. Înainte, îmi spuneam că oamenii au făcut dintotdeauna comerţ cu arme. Vânzarea de arme există de când e lumea. Nu gândeam asta ca pe o scuză. M-am ocupat mai mulţi ani cu politica de securitate, la Ministerul de Externe. Şi, dacă lucrezi acolo, trebuie să accepţi că e drum lung până la utopia despre o lume fără conflicte armate. În practică, toate ţările trebuie să aibă un departament de apărare, dar... există nuanţe, aşa gândesc eu...

Se duce la uşă, o deschide, priveşte şi o închide din nou.

— Să exporţi arme în ţări aflate în război, să amplifici conflictele livrându-le şi mai multe arme e complet lipsit de etică.

— Aşa e, şopteşte Penelope.

— Îl înţeleg pe omul de afaceri Pontus, continuă Veronique Salman. Pentru că Silencia a avut cu adevărat nevoie de contractul acela. Sudan este o ţară mare, aprovizionarea cu muniţie pentru puştile lor automate este nesigură, ei folosesc aproape numai *Fabrique Nationale* şi în situaţia actuală Belgia nu mai livrează muniţie. Toată lumea e cu ochii pe ei, dar Suedia nu a fost niciodată o putere colonială, noi avem o reputaţie bună în regiune şi aşa mai departe. Pontus a văzut posibilităţile şi a acţionat rapid, după ce s-a terminat războiul civil din Sudan. Raphael Guidi a aranjat afacerea. Trebuia să semneze

contractul. Totul era gata când tribunalul internațional de la Haga a emis pe neașteptate un ordin de arestare pentru președintele Al-Bashir, acuzat de implicarea directă în genocidul săvârșit de milițiile în Darfur.

— Exportul ar fi însemnat încălcarea legii internaționale, observă Saga.

— Toți știau asta, însă Raphael nu a oprit afacerea, a spus doar că a găsit noi clienți interesați. A durat câteva luni, dar pe urmă el a explicat că armata Kenyei voia să încheie afacerea suspendată. Era vorba despre aceeași cantitate de muniție, același preț și așa mai departe. Am încercat să vorbesc cu Pontus, i-am spus că era clar ca lumina zilei că armamentul avea să ajungă în Sudan, dar mi-a răspuns că afacerea a fost preluată de Kenya, pentru că era o afacere bună și că aceștia aveau nevoie de muniție. Nu știu dacă era convins de asta, de fapt, nu cred, însă a pus întreaga răspundere pe umerii lui Carl Palmcrona și ai ISP. Dacă Palmcrona dă licența de vânzare, atunci totul este în ordine, spunea el, și...

— Așa faci numai când vrei să-ți simplifici viața, observă Penelope.

— De aceea am făcut eu fotografia, voiam să știu cine se afla în lojă, am mers până acolo și am făcut o poză cu telefonul meu mobil, pe urmă i-am explicat lui Pontus că nu mă simt bine și că voi lua un taxi până la hotel.

— A fost un gest curajos, spune Penelope.

— Deși nu știam de fapt cât era de periculos, pe atunci n-o știam, răspunde Veronique. Eram furioasă pe Pontus, voiam să-l fac să renunțe.

Am părăsit Alte Oper în mijlocul concertului și am privit fotografia abia în taxi. Mi s-a părut o nebunie, partea

cumpărătoare din lojă era reprezentată de Agathe al-Haji. Şi doar ea este consilierul pe probleme de apărare al preşedintelui Sudanului, vreau să spun, muniţia avea să fie pompată direct în războiul civil de care nimeni nu voia să audă!

— Genocid, şopteşte Penelope.

— Când am ajuns acasă, i-am spus lui Pontus că trebuie să se retragă... Nu pot uita ochii lui, când m-a privit şi a spus că este imposibil. Am făcut un contract Paganini, a spus el şi, când i-am văzut privirea, m-am speriat. Era înspăimântat. N-am îndrăznit să mai ţin fotografia pe telefon, aşa că am scos-o pe hârtie, apoi am şters-o din memoria mobilului şi de pe hard diskul calculatorului; în cele din urmă, ţi-am trimis fotografia ţie.

Veronique Salman stă în picioare în faţa lui Penelope, cu braţele atârnând şi chipul ostenit.

— Nu ştiam ce se va întâmpla, spune ea cu glas scăzut. Cum aş fi putut să ştiu? Îmi pare teribil de rău, nu pot spune cât...

În încăpere se aşterne pentru un moment tăcerea, în depărtare se aud zgomote de la difuzoarele piscinei.

— Ce este un contract Paganini? întreabă Joona.

— Raphael posedă mai multe viori de o valoare inestimabilă, explică Veronique. Colecţionează instrumentele la care a cântat Paganini, acum mai bine de o sută de ani. Unele viori le are acasă, altele le împrumută unor muzicieni deosebiţi şi...

Îşi netezeşte nervoasă părul, înainte de a continua:

— Asta, cu Paganini... N-am înţeles exact, dar Pontus spune că, pentru Raphael, Paganini are o legătură directă cu aceste contracte, spune că ele sunt veşnice, despre asta vorbeşte. Nu se scriu hârtii... Pontus mi-a povestit că Raphael pregătise totul. El avea toate cifrele în cap,

ştia logistica, exact unde şi când se va încheia afacerea. I-a spus fiecăruia în parte ce se va cere de la el şi cât de mult avea să câştige. În momentul în care i-ai sărutat mâna, nu mai există nicio scăpare. Nu poţi să fugi, nu te poate ajuta nimeni, nici măcar să mori nu poţi.

— De ce? întreabă Joona.

— Aşa e Raphael... Nu ştiu, el este... E îngrozitor, murmură ea şi buzele îi tremură. El reuşeşte să scoată... reuşeşte să-i facă pe toţi cei implicaţi să-i spună cum... cum îşi reprezintă cel mai îngrozitor coşmar.

— Ce anume? se miră Saga.

— Pontus a spus aşa, că Raphael are această capacitate, răspunde femeia cu gravitate.

— Dar ce înţelege prin coşmar? întreabă Joona.

— L-am întrebat pe Pontus, dacă el i-a povestit ceva, răspunde ea cu chipul chinuit. Dar n-a vrut să-mi zică nimic, nu ştiu ce să cred...

Se face linişte în mica bibliotecă. Veronique Salman are la subsuori pete mari, umede.

— Nu puteţi să-l opriţi pe Raphael, spune după o vreme, privindu-l pe Joona în ochi. Dar trebuie să aveţi grijă ca muniţia să nu ajungă în Darfur.

— Vom avea, promite Saga.

— Înţelegeţi... Dacă situaţia tulbure de după alegerile din Sudan nu s-a transformat într-o catastrofă totală, asta a depins destul de mult de faptul că ei nu mai aveau muniţie, asta... Vreau să spun, dacă lucrurile se înrăutăţesc, atunci organizaţiile umanitare vor părăsi Darfurul.

Veronique Salman priveşte ceasul, îi spune lui Joona că trebuie să plece curând la aeroport, apoi se duce la fereastră şi rămâne cu ochii visători pe geamurile colorate.

— Prietenul meu e mort, spune Penelope, ştergându-şi lacrimile de pe obraji. Sora mea e moartă, nu mai ştiu câţi alţii au murit.

Veronique Salman se întoarce spre ea:

— Penelope, eu n-am ştiut ce să fac, aveam acea fotografie, m-am gândit că tu, mai mult decât oricine altcineva, vei identifica persoanele din lojă, explică ea. Am crezut că tu vei înţelege ce semnificaţie are faptul că Agathe al-Haji cumpără muniţie, tu, care ai fost în Darfur, ai contacte acolo, militezi pentru pace şi...

— Dar te înşelai, o întrerupe Penelope. N-ai trimis fotografia la cine trebuia, eu am auzit de Agathe al-Haji, dar n-aveam nici cea mai mică idee cum arăta.

— Nu puteam trimite fotografia la poliţie sau la redacţia ziarelor, ei n-ar fi înţeles despre ce era vorba, ce însemnătate avea, nu fără explicaţii, iar eu nu le puteam explica circumstanţele, pentru că înţelesesem un lucru, şi anume că nu trebuie să fiu legată în niciun fel acea fotografie. Aşa că ţi-am trimis-o ţie, voiam s-o scot din baza mea de date, să scap definitiv de ea.

— Dar acum ai dezvăluit în ce fel ai legătură cu fotografia, spune Joona.

— Da, pentru că eu... eu...

— De ce? întreabă el. Ce te-a făcut să-ţi schimbi hotărârea?

— Pentru că părăsesc ţara şi trebuie...

Tace, privindu-şi mâinile.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, plânge ea.

— Poţi să ne povesteşti, spune Joona.

— Nu, e...

— Nu e nicio primejdie, şopteşte Saga.

Veronique își șterge lacrimile și apoi privește în sus:
— Pontus mi-a telefonat de la casa de vacanță, plângea și mi-a cerut iertare, iar eu nu știu ce voia cu toate astea, dar pe urmă mi-a spus că va face totul ca să scape de coșmar.

91 O ultimă ieşire

O barcă de mahon lăcuit urcă şi coboară liniştită pe lacul Malm, în spatele unui promontoriu mare. Un vânt lin adie dinspre răsărit. Aduce cu el un miros uşor de îngrăşăminte, de la gospodăriile de peste apă. Pontus Salman a lăsat vâslele, iar barca nu s-a deplasat mai mult de zece metri într-o oră. Se gândeşte că ar fi trebuit să aibă cu el ceva de băut, dacă ar fi înţeles c-o să-i ia aşa de mult timp să se împuşte.

Îşi ţine puşca în poală.

Singurul sunet care se aude este clipocitul apei şi susurul vântului printre frunzele copacilor.

Închide ochii un moment, respiră adânc de câteva ori, deschide ochii şi pune patul armei pe bordul bărcii, având grijă s-o proptească bine. Ţine între degete ţeava încălzită de soare şi o îndreaptă spre frunte, de probă.

I se face greaţă când îşi imaginează cum îi va fi zdrobit capul.

Mâinile îi tremură aşa de tare, că trebuie să aştepte o clipă. Se concentrează şi îndreaptă ţeava spre inimă.

Rândunelele au început să zboare jos, vânează insecte chiar deasupra apei.

Probabil va ploua la noapte, îşi spune.

O dâră albă se desenează pe cer, în urma unui avion şi Pontus începe din nou să se gândească la coşmarul său.

Dintr-odată, simte că tot lacul se întunecă, ca şi cum apa s-ar înnegri de dedesubt. Întoarce din nou puşca spre el, ia ţeava în gură, simte cum i se freacă de dinţi, simte gustul metalului.

Se întinde după trăgaci, când aude zgomotul unui automobil. Inima i se zbate în piept. Într-o secundă îi trec prin minte o mulţime de gânduri, însă înţelege că trebuie să fie soţia lui, pentru că e singura care ştie unde se află.

Pune din nou puşca jos, simte cum inima îi zvâcneşte, simte cum tremură, când încearcă să vadă casa printre copaci.

Un bărbat vine pe poteca dinspre debarcader.

Îi ia o vreme să înţeleagă că este comisarul acela, care a venit la birou şi i-a arătat fotografia făcută de Veronique.

Dar, când îl recunoaşte, un nou fior de spaimă îi străbate trupul. Spune-mi că nu e prea târziu, gândeşte el iar şi iar, în vreme ce începe să vâslească spre mal. Spune-mi că nu e prea târziu, că nu trebuie să-mi culeg coşmarul, spune-mi că nu e prea târziu.

*

Pontus Salman nu vâsleşte până la debarcader. E alb la faţă şi dă doar din cap, când Joona Linna îl roagă să vină. Are grijă să păstreze distanţa şi întoarce barca, vâslind invers, astfel încât prora să fie îndreptată spre larg.

Joona stă pe banca de lemn veche, albită de soare, de pe debarcader. Din pământ ies aburi de căldură.

— Ce vrei? îl întreabă Pontus cu voce speriată.

— Tocmai am vorbit cu soţia dumitale, spune Joona liniştit.

— Ai vorbit?

— Da, şi eu...

— Ai vorbit cu Veronique? întreabă Pontus neliniştit.

— Trebuie să-mi răspunzi la câteva întrebări.

— Nu am timp.

— Nu e nicio grabă, spune Joona, aruncând o privire spre puşca din barcă.

— Ce ştii dumneata! murmură Pontus.

Vâslele se mişcă uşor în apă.

— Ştiu că muniţia pentru Kenya va merge în Sudan, spune Joona.

Pontus Salman nu răspunde.

— Ştiu că soţia dumitale a făcut fotografia din lojă.

Pontus stă cu ochii plecaţi, ridică vâslele de pe care picură apa şi o lasă să i se prelingă pe braţe.

— Nu pot opri afacerea, rosteşte el cu înverşunare. M-am grăbit prea tare, aveam nevoie de comandă...

— Aşa că ai semnat contractul.

— Era asigurat, chiar dacă ar fi fost descoperită afacerea propriu-zisă. Toţi ar fi afirmat că acţionaseră cu bună-credinţă, nimeni nu era vinovat.

— Şi totuşi, ceva a mers greşit, spune Joona.

— Da.

— M-am gândit să mai aştept cu arestarea dumitale...

— Pentru că nu poţi dovedi nimic, îl întrerupe Pontus.

— Nu am vorbit cu procurorul, continuă Joona. Dar sunt sigur că putem să-ţi oferim o pedeapsă mai scurtă, dacă vei depune mărturie împotriva lui Raphael Guidi.

— Să depun mărturie? Nu voi face asta, spune Pontus cu glas tensionat. Văd că nu înţelegi nimic. Am încheiat

un contract foarte special, şi dacă n-aş fi fost aşa de-al naibii de laş, aş fi făcut deja ca Palmcrona.

— Te protejăm dacă depui mărturie.

— Palmcrona a scăpat, şopteşte Pontus. El s-a spânzurat şi acum noul director va trebui să semneze licenţa de export. Palmcrona a devenit total neinteresant pentru Raphael, şi nu-şi va trăi pe viu coşmarul...

Pe chipul fără viaţă al lui Pontus înfloreşte brusc un zâmbet. Joona îl priveşte gândindu-se că nu-i adevărat că Palmcrona a scăpat, căci coşmarul acestuia fusese moartea fiului său.

— Un psiholog e pe drum, îi explică el. Va încerca să te convingă că sinuciderea nu este o scăpare, aşa cum...

Pontus Salman începe din nou să vâslească spre larg.

— Pontus, trebuie să-mi răspunzi la mai multe întrebări, îi cere Joona, ridicând glasul. Spui că viitorul director al ISP va fi obligat să semneze licenţa, dar ce se întâmplă dacă refuză un contract Paganini?

Pontus Salam se opreşte din vâslit, dar barca alunecă mai departe, iar vâslele cad în apă.

— Ba da, poate, spune el liniştit. Dar n-o să vrea...

92 Demascarea

Axel e trezit de telefonul care sună pe noptieră. A adormit abia spre dimineaţă, lipit de trupul transpirat al lui Beverly.

Acum îi priveşte chipul tânăr şi din nou poate să distingă trăsăturile Gretei, gura şi pleoapele ei.

Beverly murmură ceva în somn şi se întoarce pe burtă. Axel simte cum îl cuprinde un val de tandreţe privindu-i corpul gingaş, trupul ei mic care-l înduioşează.

Se ridică în capul oaselor şi se întinde după volumul subţire al lui Friedrich Dürrenmatt *Achitarea*, când brusc cineva bate la uşa dormitorului.

— Aşteaptă, spune Axel chiar în secunda când Robert intră în încăpere.

— Mă gândeam că eşti treaz, începe fratele lui. Aş avea nevoie de părerea ta, în legătură cu un alt instrument, pe care îl...

Robert o vede pe Beverly şi se opreşte brusc.

— Axel, se bâlbâie el. Ce-i asta, Axel?

Beverly e trezită de glasul lui. Când îl vede pe Robert, se ascunde sub învelitoare. Axel merge şi se înfăşoară în halat, dar Robert o porneşte de-a-ndăratelea spre uşă.

— Lua-te-ar dracu', spune el încet. Lua-te-ar dracu'!...

— Nu e cum...

— Ai profitat de ea? aproape strigă Robert. De o fată bolnavă?

— Pot să-ţi explic, încearcă Axel să spună.

— Nenorocitule, şuieră Robert şi-l apucă de braţ cu violenţă.

Axel îşi pierde echilibrul, răsturnând o lampă pe parchet. Robert dă să iasă cu spatele din cameră.

— Aşteaptă, spune Axel, urmându-l. Înţeleg cum poate părea, dar nu e aşa. Poţi să întrebi...

— Mă duc la poliţie cu ea, îl întrerupe Robert revoltat. Niciodată n-aş fi crezut că tu...

Vocea i se stinge de indignare, ochii i se umplu de lacrimi.

— Nu sunt pedofil, încearcă Axel să-i explice cu glas reţinut. Trebuie să înţelegi asta. Am nevoie doar...

— Ai nevoie doar să maltratezi copiii, se răsteşte Robert, cuprins de disperare. Te foloseşti de o fiinţă umană, pe care ai promis s-o aperi şi s-o îngrijeşti.

Axel se opreşte în faţa lui, în bibliotecă. Robert se prăbuşeşte pe canapea, îşi priveşte fratele şi încearcă să vorbească pe un ton calm.

— Axel, înţelegi, desigur, că trebuie s-o duc la poliţie, spune el.

— Da, răspunde Axel. Înţeleg.

Robert nu are puterea să-şi privească fratele, se şterge doar la gură şi oftează.

— E mai bine s-o facem acum, hotărăşte el.

— O aduc, spune Axel şi intră în dormitor.

Beverly stă în pat, zâmbeşte şi îşi mişcă degetele de la picioare.

— Îmbracă-te, îi spune Axel serios. O să mergi cu Robert.

Când se întoarce în salon, Robert se ridică imediat de pe canapea. Amândoi rămân tăcuți, cu privirile plecate și așteaptă.

— Tu rămâi aici, spune Robert cu glas scăzut.

— Da, șoptește Axel.

După o vreme, sosește Beverly. Are o pereche de jeanși și un maiou pe ea. Nu e machiată și pare încă și mai tânără ca de obicei.

93 Moartea Gretei

Robert conduce în tăcere, se opreşte atent la un semafor şi aşteaptă să se facă verde.

— Îmi pare foarte rău pentru tine, spune el cu glas reţinut. Fratele meu mi-a spus că te ajută cu locuinţa, până vei primi un apartament studenţesc, dar eu n-aş fi crezut niciodată că...

— Axel nu e pedofil, rosteşte fata încet.

— Nu vreau să-i iei apărarea, nu o merită.

— Nu mă atinge, ţi-o spun doar aşa, ca să ştii, n-a făcut-o niciodată.

— Atunci, ce face?

— Mă ţine în braţe, răspunde Beverly.

— Te ţine în braţe? repetă Robert. Tu ai spus că...

— Mă ţine în braţe ca să poată dormi, spune cu vocea ei limpede.

— Cum adică?

— Nu e nimic urât — în orice caz, mie nu mi se pare că e urât.

Robert oftează şi îi spune că va putea povesti toate astea la poliţie. O disperare cumplită îi năvăleşte din nou în inimă.

— Este vorba despre problemele lui cu somnul, explică Bevely liniştită. Nu poate dormi fără pastile, dar eu îl liniştesc...

— Eşti minoră, o întrerupe Robert.

Beverly priveşte în faţă, prin geamul parbrizului. Frunzele copacilor freamătă în briza începutului de vară. Câteva femei însărcinate merg pe trotuar, pălăvrăgind între ele. O doamnă în vârstă stă absolut nemişcată, cu faţa ridicată spre soare.

— De ce? întreabă brusc Robert. De ce nu poate dormi noaptea?

— Spune că aşa e de vreo sută de ani.

— Da, şi-a distrus ficatul cu tot felul de somnifere.

— A povestit toate astea la spital, explică Beverly. A fost ceva ce i s-a întâmplat, dar...

Robert se opreşte la o trecere de pietoni. Un copil îşi pierde suzeta pe trotuar, mama lui nu observă, trece mai departe. Copilul se smulge din mâna ei şi o ia la goană înapoi. Mama strigă îngrozită, dar observă că Robert a văzut şi a înţeles ce s-ar fi putut întâmpla. Ridică în braţe copilul care dă din picioare, traversând din nou strada.

— A fost o fată care a murit, spune încet Beverly.

— Cine?

— Nu vrea niciodată să vorbească despre asta, doar la spital...

Beverly tace, îşi împleteşte degetele şi bate tactul pe genunchi.

— Povesteşte-mi ce ţi-a spus el, îi cere Robert cu glas încordat.

— Au fost împreună noaptea şi pe urmă fata şi-a luat viaţa, rosteşte Beverly, privindu-l pieziş. Eu îi amintesc de ea — nu-i aşa?

— Da, răspunde Robert.

— La spital, a spus că el a omorât-o, şopteşte Beverly.

Robert tresare şi se întoarce.

— Ce vrei să spui? întreabă el.

— Le-a zis că ea a murit din cauza lui.

Robert o priveşte cu gura deschisă.

— Spune... spune că a fost vina lui?

Beverly dă din cap.

— A fost vina lui, continuă ea. Pentru că ar fi trebuit să exerseze la vioară, în loc să se culce cu ea, şi ea a crezut că el o înşelase ca să câştige concursul de vioară.

— N-a fost vina lui.

— Ba da, răspunde Beverly.

Robert se lasă jos, în scaun. Îşi trece mâinile peste faţă de mai multe ori.

— Doamne, Dumnezeule, şopteşte. Trebuia să...

Conduce neatent, cineva claxonează iritat din spate şi Beverly îi aruncă o privire neliniştită.

— Ce e? întreabă ea.

— Eu... eu trebuie să-i povestesc un lucru, continuă Robert, începând să întoarcă maşina. Am rămas în spatele scenei, când el a plecat să cânte, eu ştiu ce s-a întâmplat, Greta fusese înaintea lui, era prima şi...

— Ai fost şi tu acolo?

— Aşteaptă, o întrerupe Robert. Am auzit totul, eu... Moartea Gretei nu are absolut nimic de-a face cu Axel...

Este aşa de tulburat, că trebuie să oprească maşina din nou, chipul lui e precum cenuşa când se întoarce spre Beverly, spunându-i:

— Iartă-mă. Trebuie doar să...

— Eşti sigur?

— Sigur de ce? întreabă el, privind-o.

— Eşti sigur că nu e vina lui Axel?
— Da, răspunde el.
— Dar ce s-a întâmplat?

Robert îşi şterge ochii şi deschide gânditor portiera.

— Dă-mi o secundă, trebuie să... trebuie să vorbesc cu el, spune încet, iese din maşină şi se aşază jos, pe trotuar.

Teii mari de pe Sveavägen se scutură de flori, iar petalele dansează în soare, peste maşini şi oameni. Robert zâmbeşte brusc pentru sine, cu toată gura, ia telefonul şi formează numărul lui Axel. După trei apeluri, îi dispare zâmbetul, se întoarce la maşină cu telefonul la ureche. Abia când începe să formeze numărul de mobil, observă că maşina este goală, că Beverly a dispărut. Priveşte în jur, dar n-o vede nicăieri. Se aude vuietul traficului, camioanele cu studenţi fac gălăgie în piaţa Sergel[34]. Închide portiera, porneşte motorul şi începe să conducă încet, în căutarea lui Beverly.

[34] La sfârşitul liceului, absolvenţii au obiceiul să colinde oraşul în diverse vehicule fistichii, cântând şi făcând mare gălăgie.

94 Folia albă de plastic

Axel Riessen nu ştie cât a stat la fereastră, privind după Robert şi Beverly. Gândurile i-au hoinărit înapoi, în trecut. Se sileşte să lase deoparte acele amintiri şi se duce la instalaţia stereo, pune prima parte din albumul lui David Bowie *The Rise and Fall of Ziggy Stardust and the Spiders from Mars* şi măreşte volumul.

Pushing thru the market square[35]...

Se duce la bar şi scoate una dintre cele mai scumpe sticle din colecţia sa de whisky. Este un Macallan din primul an al celui de-al Doilea Război Mondial, 1939. Îşi toarnă o jumătate de pahar şi apoi se aşază pe canapea. Cu privirea plecată, ascultă muzica, vocea tânără şi notele. Simte totodată mirosul de butoi de stejar şi izul de pivniţă întunecată. Bea, şi alcoolul tare îi arde buzele şi-i umple gura. Judecând după gust, băutura a aşteptat timp de generaţii, cu tot felul de schimbări de guverne, războaie şi armistiţii.

Acum, Axel îşi spune că poate e mai bine că s-a întâmplat aşa, poate că acum Beverly va primi ajutorul de

[35] Târându-se prin piaţă... (în engl., în orig.)

care are nevoie. Simte impulsul să-i telefoneze fratelui său şi să-i spună că-l iubeşte, apoi face o grimasă, gândindu-se cât de patetic ar suna. N-o să-şi ia viaţa, va întâlni ceea ce tocmai vine spre el şi va încerca să rămână în picioare.

Ia cu el paharul în dormitor, privind patul nefăcut. Abia apucă să audă telefonul vibrând în buzunarul hainei care atârnă pe spătarul unui scaun, când zgomotul unor paşi în salon îl face să se întoarcă.

— Beverly, spune el uimit.

Fata are faţa plină de praf şi ţine o păpădie în mână.

— Nu voiam să vorbesc cu poliţia...

— Unde e Robert?

— M-a adus cineva înapoi, răspunde ea. Nu s-a întâmplat nimic, a fost bine...

— De ce faci mereu aşa? Se putea să...

— Nu fi mânios, n-am făcut nimic greşit, trebuia doar să-ţi povestesc ceva teribil de important pentru tine...

Telefonul începe din nou să sune, în buzunarul hainei.

— Aşteaptă, Beverly, trebuie să răspund.

Caută în buzunare, găseşte mobilul şi răspunde grăbit.

— Axel Riessen.

Se aude o voce îndepărtată:

— Alo?

— Da, spune Axel.

— E Raphael Guidi, rosteşte vocea într-o engleză greoaie. Te rog să mă scuzi pentru legătura proastă, dar mă aflu pe mare.

— Nicio problemă, spune Axel amabil şi o vede pe Beverly aşezându-se pe pat.

— O să trec direct la problemă, începe Raphael Guidi. Vreau să ştiu dacă ai apucat să semnezi licenţa pentru

Kenya. Mă bazam pe faptul că vasul a părăsit deja portul la ora asta.

Axel ţine telefonul la ureche, merge în salon, dar nu aude nimic, în afară de propria-i răsuflare. Se gândeşte la fotografia cu Raphael Guidi, Carl Palmcrona, Agathe al-Haji şi Pontus Salman. Cum Palmcrona ţinea paharul de şampanie şi râdea, arătându-şi gingiile.

— Mai eşti încă acolo? întreabă Raphael Guidi printre pârâituri.

— Nu voi semna licenţa de export, răspunde Axel scurt şi simte fiori trecându-i pe şira spinării.

— Poate că am să te fac să-ţi schimbi părerea, spune Raphael. Trebuie să te gândeşti dacă există ceva ce aş putea să-ţi ofer, care...

— Dumneata n-ai nimic din ce vreau eu să am.

— Cred că greşeşti, când pun bazele unei înţelegeri, eu...

Axel întrerupe conversaţia şi se face linişte. Pune telefonul înapoi, în buzunarul hainei şi simte cum pune stăpânire pe el o senzaţie ciudată, aproape ca o presimţire şi porneşte spre uşa coridorului care duce la scară. Când priveşte pe fereastră, vede o mişcare în grădină, ca o umbră printre tufişuri, care se strecoară spre casă. Axel se întoarce spre cealaltă fereastră, dar nu vede nimic. Se aude un zăngănit de la subsol, ca şi cum un ochi de geam ar fi crăpat în căldura soarelui. Axel se gândeşte că e absurd, dar înţelege totuşi ce se întâmplă. Inima îi bate foarte repede, corpul i se umple de adrenalină şi devine extrem de lucid, se mişcă repede, dar fără să fugă. Merge direct în dormitor, la Beverly. Lumina soarelui se revarsă prin crăpătura dintre draperii. Străbate camera, până la picioarele lui Beverly. Ea s-a dezbrăcat şi s-a culcat în patul nefăcut, cu romanul lui Dürrenmatt pe burtă.

— Axel, începe ea. Trebuie să-ţi povestesc ceva cu totul...

— Nu te speria, o întrerupe el. Însă trebuie să te ascunzi sub pat. Şi să rămâi acolo, cel puţin o oră!

Fata reacţionează imediat, fără să întrebe, se vâră doar sub pat. El aude paşi repezi pe scară. E vorba despre cel puţin două persoane, gândeşte. Pe fotoliu se află jeanşii şi maioul lui Beverly. Ia repede hainele, le aruncă sub pat. Inima îi bate tare, aruncă o privire în jur, nu ştie ce-ar mai putea să facă. Gândurile dau năvală. Ia telefonul din buzunar şi iese în grabă din dormitor, în salon. În spatele lui aude paşii îndreptându-se spre bibliotecă. Cu mâinile tremurând, deblochează telefonul în timp ce aude parchetul scârţâind. Cineva aleargă cu paşi elastici. Nu are timp să telefoneze. Încearcă să ajungă până la fereastra dinspre stradă, să strige după ajutor, dar cineva îi prinde mâna dreaptă şi în acelaşi timp îi apasă ceva rece pe gât. Nu înţelege că e un pistol cu electroşocuri. 69 000 de volţi intră în corpul lui. Se aude un pocnet, dar Axel simte doar o serie de lovituri puternice, ca şi cum cineva l-ar izbi în grumaz cu o ţeavă de fier. Nu ştie că strigă, pentru că mintea i s-a blocat şi lumea din jur a dispărut. Când îşi revine puţin în simţiri, bărbaţii i-au pus deja bandă adezivă pe gură. Zace pe parchet şi corpul îi zvâcneşte, picioarele şi braţele îi tremură violent. O muşcătură fierbinte pe gât pulsează dureros. Nu există nicio posibilitate să se apere, îşi simte muşchii paralizaţi. Cu brutalitate şi precizie, cei doi bărbaţi îi leagă braţele, pulpele şi gleznele şi-i înfăşoară corpul în folie albă de plastic. Foşneşte moale şi Axel se gândeşte că se va sufoca, însă aerul nu se sfârşeşte. Îi trec în jurul corpului bandă adezivă, apoi îl ridică în aer. El încearcă să-şi încovoaie trupul, dar e zadarnic, nu-şi mai controlează muşchii. Cei doi îl duc calmi pe scară, ies pe uşă şi urcă într-o dubă care-i aşteaptă.

95 Dispariţia

Joona încearcă să-l cheme înapoi pe Pontus Salman. Barca alunecă spre larg. Joona fuge de pe debarcader, întâlnindu-se cu psihologul şi cu cei doi colegi de la Södertälje. Coboară din nou pe debarcader, împreună cu ei şi le spune să fie atenţi, deşi el nu crede că Pontus Salman îşi va face rău sieşi sau altcuiva.

— Aveţi grijă doar să-l păziţi, vă sun cât pot de repede, spune, grăbindu-se spre maşină.

În vreme ce străbate podul care traversează golful Fittja, se gândeşte la Pontus Salman, cum sta în barcă şi spunea că este convins că Axel Riessen va face un contract Paganini.

Joona la întrebat dacă nu e posibil să refuze, însă Pontus a răspuns că nu există posibilitatea aceea.

În vreme ce formează numărul lui Axel Riessen, o vede în minte pe Veronique Salman, soţia lui Pontus. Ridurile adânci din jurul gurii şi frica din privire, în vreme ce le povestea că, atunci când ai sărutat mâna lui Raphael Guidi, nu mai există nicio cale de întoarcere.

Cuvântul „coşmar" revine tot timpul, gândeşte Joona. Menajera lui Palmcrona l-a folosit, Veronique Salman le-a

dezvăluit că Raphael reuşeşte să-i facă pe toţi să-i spună care e cel mai îngrozitor coşmar al lor, iar Pontus Salman a afirmat că Palmcrona reuşise să scape de coşmar prin sinucidere.

Nu a fost nevoit să-şi trăiască pe viu coşmarul, aşa a spus.

Joona se gândeşte că Stefan Bergkvist n-a aflat niciodată că Palmcrona era tatăl lui. Se gândeşte la fierbinţeala oribilă care arsese carnea de pe schelet, care făcuse să clocotească sângele, care sfărâmase craniul băiatului.

Un contract Paganini nu-l rupi nici prin propria ta moarte.

Joona face o nouă încercare să dea de Axel Riessen pe telefonul mobil, apoi formează numărul direct, la ISP.

— Secretara directorului general Axel Riessen, răspunde o femeie.

— Îl caut pe Axel Riessen, spune repede Joona.

— Este indisponibil pentru moment, îl anunţă ea.

— Sunt comisar criminalist şi trebuie să vorbesc imediat cu el.

— Înţeleg, dar...

— Întrerupe-l, dacă se află în vreo şedinţă.

— Nu este aici, vine replica indignată a femeii. N-a venit azi-dimineaţă şi n-am putut să-l contactez la telefon.

— Am înţeles, spune Joona şi închide.

Joona parchează maşina pe Brahegatan, în faţa casei lui Axel Riessen. Apucă să vadă cum cineva închide uşa apartamentului unde locuieşte fratele acestuia. Joona aleargă şi apasă pe butonul soneriei, încuietoarea face un clic şi uşa se deschide din nou.

— Ah, spune Robert Riessen când îl vede pe Joona. Bună ziua.

— Axel e acasă?

— Ar trebui să fie, dar eu tocmai am sosit, răspunde el. S-a întâmplat ceva?

— Am încercat să dau de el.

— Şi eu, spune Robert, lăsându-l să intre.

Urcă o scară şi intră într-un hol mare, cu un candelabru de sticlă roz. Robert ciocăneşte la o uşă şi pe urmă intră în apartamentul lui Axel. Străbat încăperile fără o vorbă.

— Axel! strigă Robert.

Se uită în jur: totul este ca de obicei, aparatul stereo e tăcut, doar becul luminează, un volum din enciclopedia engleză *Britannica* se află pe o masă cu rotile.

— Ai idee dacă a plecat undeva? întreabă Joona.

— Nu, răspunde Robert cu o oboseală ciudată în glas. Dar el face lucruri aşa de bizare!

— Ce vrei să spui?

— Ai impresia că-l cunoşti dar, de fapt... Nu, nu ştiu.

Joona intră în dormitor, aruncă o privire grăbită în jur, vede un tablou mare sprijinit cu faţa la perete o păpădie într-un pahar de whisky, patul nefăcut şi o carte.

Robert a pornit deja pe scară, în jos şi Joona îl urmează, în bucătăria mare.

96 Raphael Guidi

Joona parchează lângă parcul Kronoberg şi traversează rapid gazonul, spre sediu, în vreme ce sună la poliţia din Södertälje. Ceva a început să-l macine, o nelinişte, pricinuită de faptul că n-a avut timp să stea atunci când Pontus Salman trebuia ridicat.

Gândurile negre îl năpădesc şi mai tare în momentul în care colegul de la Södertälje îi spune că nu ştie unde se află Pontus Salman.

— Sun înapoi, spune bărbatul cu accent de Gotland. Dă-mi doar câteva minute.

— Dar l-aţi ridicat? întreabă Joona.

— Probabil, răspunde bărbatul cu îndoială în glas.

— Am spus foarte clar că trebuie reţinut!

— Nu trebuie să te răsteşti la mine, spune bărbatul. Colegii mei au făcut ce trebuia, sunt sigur de asta.

Scrie ceva la computer, mormăie pentru sine şi scrie din nou, înainte de a-l informa:

— Da, exact, îl avem aici şi i-am confiscat puşca, un Winchester 400.

— Bine, ţineţi-l, am să trimit o maşină să-l ia, spune Joona, simţind un miros vag de la piscina din Kronoberg, atunci când intră pe uşa mare de sticlă.

Ia liftul, străbate repede coridorul şi aproape a ajuns la biroul lui Carlos Eliasson, când îi sună telefonul. E Disa. N-are de fapt timp să vorbească, dar răspunde totuşi.

— Salut, îi spune Disa. Vii mâine?

— Ai zis că nu vrei să-ţi sărbătoreşti ziua de naştere.

— Ştiu, dar m-am gândit.... Doar tu şi cu mine.

— Sună bine, răspunde Joona.

— Am să-ţi spun ceva important, explică ea.

— OK, aprobă Joona în clipa în care a ajuns la uşă.

— Eu...

— Iartă-mă, Disa o întrerupe el. Dar nu mai pot vorbi. Sunt în drum spre o întâlnire importantă.

— Am o surpriză, continuă ea.

— Disa, trebuie să închid, insistă el, deschizând uşa.

— Dar... încearcă Disa.

— Îmi pare foarte rău, dar nu am timp.

Intră în biroul lui Carlos, închide uşa în urma lui şi se aşază pe canapeaua pe care se află deja Saga.

— Nu putem să dăm de Axel Riessen şi ne e teamă că asta are legătură cu licenţa de export, explică Joona. Credem că Raphael Guidi se află în spatele acestor lucruri şi, de aceea, trebuie să obţinem un ordin de arestare cât de repede posibil...

— Ordin de arestare? îl întrerupe uluit Carlos. Axel Riessen n-a răspuns la telefon de două ore, n-a venit la slujbă azi-dimineaţă şi voi credeţi că a fost răpit de Raphael Guidi, un om de afaceri prosper care niciodată n-a fost acuzat de niciun fel de delict!

Carlos ridică mâna şi începe să numere pe degete demonstrativ:

— Poliţia suedeză nu are nimic împotriva lui, Europolul nu are nimic, Interpolul, nimic, am vorbit cu poliţia din Franţa, din Italia şi din Monaco.

— Dar eu am vorbit cu Anja, spune Joona zâmbind.

— Ai vorbit cu...

Carlos tace, când uşa se deschide şi Anja Larsson intră în încăpere.

— Pe o perioadă de zece ani, numele lui Raphael Guidi a apărut în şase anchete privind diferite afaceri ilegale cu armament, spălare de bani şi asasinate, începe ea.

— Doar în anchete preliminare, intervine Carlos. Asta nu înseamnă...

— Pot să-ţi spun ce ştiu? îl întrerupe ea.

— Da, sigur.

— Suspiciunile împotriva lui nu s-au finalizat în niciun fel, în aproape toate cazurile şi n-au dus niciodată la vreun proces.

— Nimic, deci, spune Carlos.

— Concernul lui a câştigat 123 de milioane de dolari de pe urma Operaţiunii „Furtună în deşert", din dotarea avioanelor de atac Nighthawk cu AGM-65 Maverick, continuă Anja după ce aruncă o scurtă privire în notele ei, pentru a verifica informaţiile. Dar, de asemenea, una dintre firmele lui mai mici înarmase forţele sârbe cu rachetele care au doborât acelaşi avion, în timpul războiului din Kosovo.

Anja le arată o fotografie a lui Raphael, în care acesta poartă ochelari de soare cu lentile galbene. Are haine lejere, pantaloni albastru-deschis şi o cămaşă bine călcată, însă scoasă pe dinafară, de aceeaşi culoare. Stă

zâmbind între doi bodyguarzi îmbrăcaţi în negru, în faţa unui Lamborghini Diabolo cenuşiu.

— Soţia lui Raphael... E cunoscuta violonistă Fiorenza Colini, povesteşte mai departe Anja. La nici un an după naşterea fiului lor, Peter, s-a îmbolnăvit de cancer la sân, a încercat toate tratamentele posibile, dar a murit când băiatul avea şapte ani.

Într-o tăietură din ziarul *La Repubblica*, se vede Fiorenza Colini cu frumoasa vioară roşie pe umăr, iar în fundal se întrezăreşte întreaga orchestră de la Scala. Dirijorul Riccardo Muti stă lângă ea, cu părul lui ondulat sclipind în lumina reflectoarelor. Fiorenza Colini poartă o rochie strâmtă de culoarea platinei, tivită cu strasuri şi zâmbeşte ca pentru sine, cu pleoapele grele. Cotul mâinii drepte este lăsat în jos, arcuşul coboară, mâna stângă se întinde peste corpul viorii, iar asta înseamnă că Fiorenza cântă o notă înaltă.

Pe coperta de la *Newsweek* se află Raphael Guidi lângă Alice Cooper, ridicându-şi în aer fiul nou-născut, sub titlul: „Un bebe de un miliard de dolari".

Pe o altă tăietură de ziar, îmbrăcat în costum de culoare deschisă, stă lângă Silvio Berlusconi, vorbind, iar în spatele lor se văd trei blonde în costume de baie, în jurul unei piscine în formă de inimă, din marmură roz.

— Raphael Guidi este domiciliat în Monaco, dar, dacă vrei să-l întâlneşti, trebuie să-l cauţi pe mare, după câte am înţeles, spune Anja. În prezent, îşi petrece aproape tot timpul pe megaiahtul său *Theresa*. Poţi să-l înţelegi. Iahtul a fost construit la şantierul Lürssen, din Bremen, în urmă cu cincisprezece ani şi atunci a fost cel mai scump din lume.

Într-o fotografie mică din revista franceză *Vogue*, se vede vaporul de forma unei săgeți pe marea deschisă, ca un vârf de lance din porțelan, iar în suplimentul din mijlocul revistei este un articol cu titlul „Lion en Cannes", însoțit de o fotografie făcută la o petrecere în timpul festivalului de film de la Cannes, la bordul iahtului de lux. Toți bărbații sunt îmbrăcați în smoching. Actorul Kevin Costner discută cu Salma Hayek și Raphael Guidi stă între soția sa și cunoscutul model playboy, suedeza Victoria Silvstedt. În spatele lui așteaptă trei gărzi de corp cu fețe inexpresive. Colivii cu păsări tucan atârnă sub tavan și în mijlocul sălii de mese se află o cușcă cu un leu mare.

Îi înapoiază tăieturile de ziar Anjei, care spune calmă:

— Deci, să ascultăm toate astea... Serviciul de informații belgian a înregistrat o discuție telefonică între un procuror italian și Salvadore Garibaldi, care era general de brigadă în Esercito Italiano — armata italiană.

Le împarte o traducere făcută la repezeală și apoi atașază stick-ul de memorie la computerul lui Carlos și pornește programul. Imediat, o voce începe să vorbească repede. Apar, unul sub altul, în franceză, rânduri despre circumstanțele discuției, locul, data și ora. Apoi, se aude un sunet metalic și tonul de cuplare telefonică.

Urmează câteva pocnete, apoi se distinge clar o voce:

„Ascult și sunt pregătit să încep o anchetă preliminară", spune procurorul.

„Dar niciodată nu voi depune mărturie împotriva lui Raphael, nici sub tortură, nu..."

Vocea lui Salvadore Garibaldi dispare, se aud pârâituri, se face tăcere totală şi apoi el se aude din nou, dar slab, ca printr-o uşă închisă:

„... cu stop de recul şi sistem de rachete fără recul... Şi o grămadă blestemată de mine, erau mine care explodează la călcare, altele de vehicul, altele de tanc... Raphael niciodată n-ar... ca Ruanda, nu l-a interesat. Era vorba doar de ţăruşi şi macete — nimic din care se câştigă bani. Dar, când situaţia s-a întors şi s-a ajuns în Congo, atunci a vrut şi el să ia parte, atunci a devenit dinamic, aşa a crezut de cuviinţă. Mai întâi, a înarmat regimul RPF ruandez, ca să se dea bine la Mobutu, apoi a început să pompeze arme grele la populaţia hutu, din nou, ca să-i poată lovi pe cei din RPF."

Un piuit ciudat se aude printre paraziţi, nişte trosnituri, apoi din nou vocea lui; respiră rapid, murmură ceva pentru sine şi se aude iar, foarte aproape:

„Chestia asta, cu coşmarul, n-am crezut că era adevărat. Am stat alături de ea şi i-am ţinut mâna transpirată... Fiica mea avea doar paisprezece ani. Aşa de frumoasă, de specială... Raphael... a făcut-o el însuşi, voia să taie cu cuţitul, ţipa că el este stăpânul coşmarului meu. E ceva de neînţeles."

Se aud pocnituri, strigăte, zgomot de sticlă spartă, un sunet tremurat.

„De ce ar vrea cineva să facă lucruri care sunt... El a luat cuţitul de la unul dintre bodyguarzi... faţa fiicei mele, faţa ei frumoasă, frumoasă..."

Salvadore Garibaldi plânge tare, se jeleşte, apoi strigă că nu vrea decât să moară, nimic altceva.

Apoi înregistrarea ia sfârşit. În biroul lui Carlos Eliasson se lasă tăcere totală. Prin ferestrele mici care dau spre

pantele înverzite ale parcului Kronoberg se cerne o lumină jucăuşă.

— Această înregistrare, începe Carlos după o vreme, nu dovedeşte nimic... el a spus iniţial că nu are de gând să depună mărturie, presupun că procurorul a oprit ancheta preliminară.

— La trei săptămâni după convorbirea telefonică, capul lui Salvadore Garibaldi a fost găsit de un bărbat care-şi plimba câinele, explică Anja. Zăcea într-un şanţ lângă Viale Goethe, în spatele hipodromului din Roma.

— Ce a fost cu fata? întreabă Joona cu glas scăzut. Ce s-a întâmplat?

— Maria Garibardi, în vârstă de paisprezece ani, e în continuare dispărută, răspunde scurt Anja.

Carlos oftează, mormăie ceva, se duce la acvariu şi îşi priveşte peştii-paradis un moment, înainte de-a se întoarce spre ceilalţi.

— Ce pot face eu? Voi nu aveţi dovezi că armamentul este în drum spre Sudan şi nu puteţi în niciun fel să legaţi dispariţia lui Axel Riessen de Raphael Guidi, spune. Daţi-mi cel mai mic fir, şi o să vorbesc cu procurorul, dar am nevoie de ceva concret, nu doar de...

— Ştiu că el este, îl întrerupe Joona.

— Şi nu doar că Joona spune că ştie, observă Carlos.

— Avem nevoie de mandat şi de resurse, ca să-l arestăm pe Raphael Guidi pentru încălcarea legii suedeze şi a celei internaţionale, continuă Joona cu încăpăţânare.

— Nu fără probe, spune Carlos.

— Găsim probe, răspunde Joona.

— Trebuie să-l convingeţi pe Pontus Salman să depună mărturie.

— Îl aducem astăzi, dar cred că va fi greu să-l facem să fie martor, e încă prea speriat... Aşa de speriat, că era gata să-şi ia viaţa, explică Joona.

— Dar dacă îl prindem pe Raphael, poate că atunci va îndrăzni să vorbească. Vreau să spun, dacă se linişteşte, intervine Saga.

— Nu putem aresta o persoană ca Raphael Guidi fără probe sau martori, spune Carlos cu emfază.

— Atunci, ce dracu' facem? întreabă Saga.

— Îl presăm pe Pontus Salman, este tot ce putem face...

— Dar eu cred că Axel Riessen se află în primejdie, îl întrerupe Joona. E prea urgent ca să...

Toţi trei tac şi întorc privirea spre uşă, când procurorul-şef Jens Svanehjälm intră în încăpere.

97 Fuga

Instalaţia de aer condiţionat a răcit maşina. Pontus Salman simte cum îi tremură mâinile pe volan. Este deja la mijlocul podului Lidingö. Un feribot finlandez a plecat de la chei şi dincolo de casa lui Milles[36] cineva a dat foc la frunze.

Cu doar câteva ore în urmă, se afla în barca mică, încercând să-şi vâre ţeava puştii în gură. Gustul de metal mai dăinuie încă, ca o amintire înspăimântătoare, mai aude scrâşnetul ţevii pe dinţi.

O femeie cu părul fluturându-i în vânt venise pe debarcader împreună cu comisarul criminalist, strigase la el să se apropie. Părea că are să-i spună ceva important. Avea în jur de patruzeci de ani, avea o tunsoare punk cu irizaţii albăstrui şi ruj de buze de un roşu violent.

Când s-a aşezat în faţa ei într-o cameră mică, cenuşie, a aflat că o chema Gunilla şi că era psiholog.

Ea îi vorbise pe un ton plin de seriozitate şi aspru despre puşcă, despre ce intenţiona el să facă pe lac.

— De ce vrei să mori, Pontus?

[36] Casa celebrului sculptor suedez, unde acesta a făcut un muzeu în aer liber.

— Dar nu vreau, spusese el adevărul.

În micul cabinet se lăsase tăcerea. Apoi au continuat să vorbească şi el îi răspunsese la întrebări, dar, în acelaşi timp, era tot mai convins că într-adevăr nu voia să moară, că ar fi preferat să fugă şi începuse să se gândească să plece undeva. Doar să dispară, să înceapă o viaţă cu totul nouă, sub o altă identitate.

Acum, maşina trecuse de pod. Pontus Salman îşi priveşte ceasul şi simte cum îi creşte în piept o uşurare caldă. La ora asta, avionul lui Veronique trebuie că a părăsit spaţiul aerian suedez.

A discutat cu Veronique despre Polinezia Franceză şi o poate vedea în minte cum părăseşte aeroportul, cu geanta de pânză albastră în mână şi o pălărie cu boruri late, pe care o ţine cu mâna împotriva vântului.

De ce n-ar scăpa şi el?

Singurul lucru pe care trebuie să-l facă este să se ducă repede înapoi, acasă şi să-şi caute paşaportul în sertarul biroului.

Nu vreau să mor, se gândeşte Pontus Salman, privind traficul care zumzăie prin faţa lui.

Vâslise pe lac pentru a fugi de coşmar, dar pur şi simplu nu reuşise să apese pe trăgaci.

Iau orice avion, îşi spune el. Pot merge în Islanda, în Japonia sau în Brazilia. Dacă Raphael Guidi ar fi vrut cu adevărat să mă omoare, acum n-aş mai fi în viaţă.

Pontus Salman parchează în faţa casei, lângă intrarea în garaj şi coboară din maşină. Trage în piept mirosul de asfalt încălzit la soare, de gaze de eşapament şi de verdeaţă.

Strada este goală, toţi sunt la muncă şi copiii mai au câteva zile de şcoală.

Deschide uşa şi intră. Lumina e stinsă şi jaluzelele sunt trase.

Are paşaportul în birou, şi o ia pe scară, în jos. La nivelul inferior se opreşte în mijlocul unei mişcări, ascultă şi aude un sunet ciudat, târşâit, ca şi cum o plapumă udă ar fi trasă peste o podea de gresie.

— Veronique? întreabă el cu o voce stinsă.

Pontus Salman vede cum lumina liniştită din piscină se leagănă peste pereţii albi de piatră. Continuă să meargă, cu paşi mai lenţi şi cu inima bătându-i violent.

98 Procurorul

Procurorul-şef Jens Svanehjälm îi salută pe Saga Bauer, Joona Linna şi Carlos Eliasson, apoi se aşază. Materialul pe care Anja Larsson l-a adunat se află pe masa joasă din faţa lui. Svanehjälm îşi bea cafeaua de soia, priveşte prima fotografie şi apoi se întoarce spre Carlos.

— Cred că va fi greu să mă convingeţi, spune el.

— Dar o vom face, răspunde Joona.

— *Make my day*, îl îndeamnă procurorul.

Gâtul subţire al lui Svanehjälm, cu mărul lui Adam aproape invizibil, precum şi umerii înguşti, căzuţi sub costumul bine croit întăresc impresia că este doar un băieţandru care s-a deghizat cu haine de adult.

— E destul de complicat, începe Saga. Credem că Axel Riessen de la ISP a fost răpit şi că această răpire are legătură cu tot ce s-a întâmplat în ultimele zile.

Tace, atunci când telefonul lui Carlos începe să sune.

— Scuzaţi-mă, credeam că am dat instrucţiuni clare să nu fiu deranjat, spune el, luând telefonul şi răspunzând. Da, Carlos Eliasson...

Ascultă, se înroşeşte, mormăie că a înţeles, apoi mulţumeşte şi lasă telefonul cu o mişcare reţinută.

— Te rog să mă ierți, spune el.

— Nu-i nimic, răspunde Jens Svanehjälm.

— Vreau să spun, scuză-mă că te-am deranjat cu această întâlnire, continuă Carlos. A sunat secretara lui Axel, de la ISP, am contactat-o în cursul zilei... Și acum tocmai vorbise cu Axel Riessen.

— Ce a spus — a fost răpit? întreabă Svanehjälm cu un zâmbet.

— Se află pe vasul lui Raphael Guidi, ca să discute ultimele aspecte privitoare la licența de export.

Joona și Saga schimbă o scurtă privire.

— Sunteți mulțumiți cu acest răspuns? întreabă procurorul.

— Se pare că Axel Riessen a cerut să se întâlnească cu Raphael Guidi, continuă Carlos.

— Ar fi trebuit să vorbească mai întâi cu noi, spune Saga.

— Secretara a explicat că părțile au fost în ședință pe vapor toată ziua, ca să clarifice ultimele chestiuni într-o treabă care a durat prea mult și Axel Riessen credea că va trimite la ISP prin fax licența semnată, chiar în seara asta.

— Aprobarea de export? întreabă Saga, ridicându-se.

— Da, zâmbește Carlos.

— Ce-avea de gând să facă după întâlnire? întreabă Joona.

— Să...

Carlos tace, privindu-l uimit pe Joona.

— Cum ai putut să știi că avea să facă ceva după întâlnire? întreabă el apoi. Secretara a spus că Axel Riessen își luase concediu, ca să facă o croazieră de-a lungul coastei, până la Kaliningrad. Voia să împrumute un *Forgus*, de la Raphael Guidi.

— Sună minunat, zice Svanehjälm, ridicându-se.

— Idioţi, şuieră Saga, dând un picior coşului de hârtii. Nu înţelegeţi că a fost silit să telefoneze?

— Totuşi am putea să ne comportăm ca nişte persoane adulte, bombăne Carlos.

Ridică de jos coşul de hârtii şi strânge gunoiul care s-a împrăştiat pe podea.

— Am terminat — nu-i aşa? întreabă Svanehjälm cu gravitate.

— Axel Riessen este prizonier pe vasul lui Raphael Guidi, spune Joona. Daţi-ne resurse să-l căutăm.

— Poate că sunt un idiot, dar nu pot găsi niciun motiv pentru care să mai luăm orice fel de măsură, spune Jens Svanehjälm şi apoi părăseşte camera.

Îl văd cum închide uşa fără grabă.

— Îmi pare rău că mi-am ieşit din fire, îi spune Saga lui Carlos. Dar pur şi simplu nu se potriveşte, noi nu putem crede că Axel Riessen va semna o licenţă de export.

— Saga, am pus doi jurişti să studieze contractul, o lămureşte Carlos calm. Concluzia lor este că toată documentaţia legată de afacerea încheiată de către Silencia Defence e perfectă, examinarea chestiunii a fost făcută minuţios şi...

— Dar noi avem o fotografie în care Palmcrona şi Salman se întâlnesc cu Raphael Guidi şi cu Agathe al-Haji, pentru a...

— Ştiu asta, o întrerupe Carlos. Este răspunsul la enigmă, dar fără vreo dovadă nu putem merge mai departe, în continuare va trebui să aducem probe şi fotografia nu este de ajuns.

— Aşa că, vom sta doar şi vom privi cum cargoul părăseşte Suedia, deşi ştim prea bine că muniţia este în drum spre genocidul din Sudan? întreabă Saga furioasă.

— Aduceţi-l aici pe Pontus Salman, răspunde Carlos. Convingeţi-l să depună mărturie împotriva lui Raphael, promiteţi-i orice, numai să fie martor...

— Şi dacă refuză? întreabă Saga.

— Atunci, nu există nimic de făcut.

— Avem un alt martor, intervine Joona.

— Pe acest martor l-aş întâlni cu mare plăcere, spune Carlos sceptic.

— Trebuie doar să-l căutăm, înainte de a fi găsit înecat în mare, lângă Kaliningrad.

— De data asta nu-ţi vei impune voinţa, Joona.

— Ba da.

— Nu.

— Ba da, spune Joona dârz.

Carlos îl priveşte pe Joona cu ochi trişti.

— Niciodată nu-l vom convinge pe procuror, spune el după un moment. Dar pentru că nu-mi pot petrece restul vieţii stând aici şi spunându-ţi „nu", în vreme ce tu spui „ba da", atunci...

Tace, oftează, reflectează un moment şi apoi continuă:

— Atunci, îţi dau aprobarea să-l cauţi singur pe Axel Riessen, să te convingi că totul este în ordine.

— Joona are nevoie de ajutor, intervine Saga indignată.

— Nu este o acţiune poliţienească, este doar un fel de a-l opri pe Joona să se certe, răspunde Carlos, făcând cu mâna un gest larg.

— Dar Joona va...

— Eu vreau, o întrerupe Carlos. Eu vreau ca tu să-l aduci pe Pontus Salman din Södertälje, exact cum am spus.... Căci, dacă putem obţine o mărturie care să ţină, voi avea grijă să acţionăm cu toate forţele şi să-l culegem odată pentru totdeauna pe acest Raphael Guidi.

— Nu e timp pentru asta, spune Joona, îndreptându-se spre uşă.

— Pot să-l interoghez şi singură pe Pontus Salman, explică Saga.

— Şi Joona? Ce va...

— Eu mă duc şi-i fac o vizită lui Raphael, răspunde aceasta, părăsind camera.

99 Plata

După ce a stat nemişcat în portbagajul unui automobil, lui Axel Riessen i s-a permis în cele din urmă să se ridice şi să iasă afară. Se află pe un aeroport particular. Pista din beton este înconjurată de un gard înalt. În faţa unei clădiri cu antenă radio înaltă aşteaptă un elicopter.

Se aud ţipetele plângăreţe ale pescăruşilor, în vreme ce Axel merge între cei doi bărbaţi care l-au răpit. E în continuare îmbrăcat în cămaşă şi pantaloni. Nu vorbesc, Axel doar merge şi urcă în elicopter, se aşază şi îşi prinde centura de siguranţă. Cei doi bărbaţi se urcă în cabină, pilotul porneşte dispozitivul de reglaj, apoi răsuceşte o cheie mică, albă pe tabloul de bord, mai porneşte alt dispozitiv de reglare şi apoi apasă o pedală.

Bărbatul de lângă pilot scoate o hartă, punând-o pe genunchi.

Pe parbriz se află o fâşie de scotch care începe să fâlfâie.

Motorul bubuie şi după o secundă rotorul se pune lent în mişcare. Palele înguste se învârt greoi prin aer, lumina înceţoşată a soarelui clipeşte pe geam. Rotorul toarce tot mai repede şi mai repede.

Un pahar de hârtie se rostogoleşte de lângă elicopter.

Motorul începe să se încălzească. Duduie asurzitor. Pilotul ţine manşa cu mâna dreaptă, conduce cu mişcări scurte, ferme şi dintr-odată sunt în aer.

Mai întâi, elicopterul se ridică aproape drept în sus, foarte lin. Apoi se lasă în faţă şi prinde viteză.

Pe Axel îl doare stomacul, în vreme ce plutesc peste gard, peste copaci şi întorc la stânga aşa de brusc, încât e ca şi cum elicopterul ar cădea pe o parte.

Sunt purtaţi repede peste pământul verde, trec de câteva drumuri singuratice şi o casă cu acoperiş de tablă lucioasă.

Palele elicei se zăresc prin geam.

Linia uscatului se sfârşeşte şi începe marea, cenuşie ca oţelul şi încreţită.

Axel încearcă în continuare să înţeleagă ce i se întâmplă. Mai întâi a vorbit la telefon cu Raphael Guidi, care se afla pe un vas în golful Finic, în Marea Baltică, în drum spre Letonia. Nu trecuse mai mult de un minut din clipa în care Axel îi declarase că nu va semna licenţa de export, până când cei doi bărbaţi intraseră în casa lui şi îi puseseră la gât un pistol electric.

După o jumătate de oră, s-au oprit şi bărbaţii l-au dus la cel de-al doilea automobil.

Aproximativ o oră mai târziu, a trebuit să meargă pe propriile-i picioare pe pista de asfalt cu pete de ulei şi să urce în elicopter.

Marea monotonă se perindă repede sub ei, asemenea unei autostrăzi. Deasupra, cerul pare nemişcat, posomorât şi de un alb umed.

Zboară la cincizeci de metri înălţime, cu mare viteză. Pilotul vorbeşte prin staţie cu cineva, dar lui Axel îi este imposibil să audă ce spune.

Axel moţăie un moment şi nu mai ştie de câtă vreme se află în elicopter, când dă cu ochii de un magnific iaht de lux, pe marea încreţită. Este foarte mare, alb, cu piscină albastră şi mai multe punţi.

Îşi aminteşte că Raphael Guidi este un bărbat foarte bogat şi se apleacă în faţă, ca să poată vedea mai bine iahtul. E vasul cel mai incredibil pe care l-a văzut vreodată. Zvelt şi ascuţit ca o flacără, alb ca laptele. Are cu siguranţă peste o sută de metri lungime, cu o cabină de pilotaj pompoasă, la două niveluri deasupra punţii de la pupă.

Elicopterul se lasă duduind în jos, spre puntea de la proră. Palele elicei fac ca valurile din urma vasului să-şi schimbe direcţia, mai întâi încet, apoi biciuite de suflul puternic.

Aterizarea este aproape imperceptibilă, elicopterul stă nemişcat în aer, se lasă în jos încet şi în clipa următoare se află pe platformă, legănându-se lin. Aşteaptă ca elicea să se oprească. Pilotul rămâne în cabină, iar celălalt bărbat coboară împreună cu Axel. Se apleacă în curentul puternic, până ce intră pe o uşă de sticlă. Dincolo de geam, zgomotul elicopterului dispare aproape cu totul. Încăperea în care se află seamănă cu un foaier elegant, cu canapele şi fotolii şi un ecran plat închis la culoare. Un bărbat îmbrăcat în alb le urează bun venit şi-l invită pe Axel să se aşeze.

— Doriţi ceva de băut? întreabă el.

— Apă, vă rog, răspunde Axel.

— Plată sau minerală?

Înainte ca Axel să apuce să răspundă, intră un bărbat, pe o altă uşă.

Îi aminteşte de primul, care stătuse lângă pilotul elicopterului. Amândoi sunt înalţi şi laţi în umeri, constituţiile lor

sunt ciudat de asemănătoare şi mişcările cumva sincronizate. Nou-venitul are părul foarte blond, sprâncene aproape albe şi un nas care a fost spart. Primul e cărunt şi poartă ochelari cu rame de baga.

Se mişcă în tăcere, eficient şi ferm, în vreme ce-l conduce pe Axel spre apartamentele de sub punte.

Iahtul de lux pare ciudat de pustiu. Axel apucă să vadă că piscina este goală, n-a fost umplută de câţiva ani probabil. Pe fundul ei zac câteva mobile vechi, o canapea fără perne şi câteva scaune rupte.

Axel Riessen observă că mobilierul frumos de nuiele de pe o mică platformă e prost întreţinut. Împletitura a plesnit şi ies aşchii de peste tot.

Cu cât pătrund mai adânc pe vas, cu atât acesta pare doar o coajă goală, părăsită. Paşii lui Axel răsună pe podelele de marmură zgâriată ale coridoarelor goale. Trec printr-o uşă dublă pe care scrie „Sala da pranzo", cuvintele fiind sculptate în lemnul închis la culoare.

Sufrageria este enormă. Prin ferestrele panoramice nu se vede decât marea. O scară lată, cu covor roşu, duce la nivelul de sus. De tavan atârnă candelabre uriaşe. Încăperea a fost făcută pentru petreceri cu mulţi invitaţi, dar pe masă se află acum un copiator, un fax, două computere şi o grămadă de dosare.

În fundul încăperii stă un bărbat scund, la o masă mai mică. Are părul grizonant şi creştetul lui pleşuv luceşte. Axel îl recunoaşte imediat pe traficantul de arme Raphael Guidi. Este îmbrăcat în pantaloni de trening lăbărţaţi albastru-deschis şi o bluză asortată, cu cifra şapte pe piept şi pe spate. În picioare are pantofi albi de sport, fără ciorapi.

— Bun venit, spune bărbatul într-o engleză aspră.

Mobilul începe să-i sune în buzunar, îl scoate, priveşte numărul, dar nu răspunde. Aproape imediat primeşte un nou telefon, de data asta răspunde, spune câteva cuvinte în italiană şi apoi îl priveşte pe Axel Riessen. Face un gest spre fereastra panoramică, spre întinderile întunecate, mişcătoare ale mării.

— N-am venit aici de bunăvoie, începe Axel.

— Îmi pare rău, nu era timp pentru...

— Deci, ce vrei?

— Vreau să-ţi câştig loialitatea, răspunde Raphael scurt.

Se lasă tăcerea şi amândoi bodyguarzii zâmbesc cu privirea plecată, apoi redevin gravi. Raphael ia o înghiţitură din băutura galbenă cu vitamine şi râgâie fără zgomot.

— Loialitatea este singura care contează, spune el încet, privindu-l pe Axel în ochi. Ai afirmat mai înainte că nu există nimic din ce am eu care te-ar putea interesa, dar...

— E adevărat.

— Dar eu cred că, dimpotrivă, am o ofertă foarte bună, continuă Raphael, făcând o grimasă. Ca să-ţi câştig loialitatea, ştiu că trebuie să-ţi ofer ceva ce vrei să ai cu adevărat, poate ceea ce îţi doreşti mai mult decât orice.

Axel scutură din cap:

— Nici eu însumi nu ştiu ce-mi doresc mai mult.

— Ba eu cred că ştii, spune Raphael. Doreşti să poţi dormi din nou, să dormi noaptea întreagă, fără să...

— Cum ai ştiut...?

Se opreşte brusc şi Raphael îi aruncă o privire rece, nerăbdătoare.

— Atunci ştii cu siguranţă că deja am încercat toate posibilităţile, spune rar Axel.

Raphael face un gest indiferent:

— Vei primi un ficat nou.

— Sunt deja pe o listă de aşteptare pentru un ficat nou, spune Axel, zâmbind fără voie. Dar boala de care sufăr mi-am provocat-o singur şi tipul meu de ţesut este aşa de neobişnuit, că în principiu nici nu există vreun donator...

— Am un ficat pentru tine, Axel Riessen, îl întrerupe Raphael cu vocea lui aspră.

Se face tăcere şi Axel simte cum i s-au înroşit obrajii, cum încep să-i ardă urechile.

— Şi, în schimb? întreabă el, înghiţind greu. Vrei să semnez licenţa de export pentru Kenya.

— Da, vreau să facem un contract Paganini, răspunde Raphael.

— Ce e...

— Nicio grabă, trebuie să reflectezi, este o alegere importantă, e nevoie să studiezi informaţiile exacte despre donatorul de organe şi aşa mai departe.

În capul lui Axel, gândurile aleargă cu repeziciune. Îşi spune că poate semna şi, dacă va primi un ficat, pe urmă va putea să depună mărturie împotriva lui Raphael Guidi. Va primi protecţie, ştie asta, poate va fi obligat să-şi schimbe identitatea, dar va putea dormi din nou.

— Mâncăm ceva? Mi-e foame, dumitale, nu? întreabă Raphael.

— Poate...

— Dar înainte de-a mânca, vreau să-ţi suni secretara de la ISP şi să-i spui că eşti aici.

100 Pontus Salman

Saga ţine telefonul la ureche, oprindu-se pe culoar lângă un container mare de plastic pentru hârtie. Se uită absentă la aripile unui fluture, asemănătoare unei frunze care tremură pe podea, în bătaia aerului ce vine dinspre gura de ventilaţie.

— Nu mai aveţi nicio altă treabă la Stockholm? întreabă un bărbat cu accent puternic de Gotland, când i se face legătura cu poliţia din Södertälje.

— Este vorba despre Pontus Salman, spune ea cu îngrijorare în glas.

— Da, dar acum a plecat, răspunde poliţistul satisfăcut.

— Ce vrei să spui? îl întreabă cu glas ridicat.

— Păi, am vorbit cu Gunilla Sommer, specialista în psihologie care a mers cu el la psihiatrie.

— Da, şi?

— Nu l-a crezut că vorbea serios, cu ameninţarea aceea de sinucidere, aşa că l-a lăsat să plece, locurile în spital nu sunt gratis şi...

— Pune-l sub urmărire, spune Saga repede.

— Pentru ce? Pentru o încercare de sinucidere făcută fără chef?

— Ai grijă doar să-l găsiţi, adaugă Saga şi închide telefonul.

A luat-o spre lift, când Göran Stone se postează în faţa ei, oprind-o cu braţele întinse.

— Vrei să-l interoghezi pe Pontus Salman — nu-i aşa? o întreabă pe un ton provocator.

— Da, răspunde Saga scurt şi o porneşte din nou, dar el n-o lasă.

— Trebuie doar să dai un pic din fund, spune el. Sau să-ţi scuturi un pic buclele şi gata, o să fii promovată, sau...

— Dă-te la o parte, îi cere Saga furioasă şi puncte roşii îi apar pe frunte.

— OK, iartă-mă că am vrut să te ajut, spune Göran Stone, cu un glas de om nedreptăţit. Dar tocmai am trimis patru maşini la casa lui Salman din Lidingö, ca să...

— Ce s-a întâmplat? întreabă Saga.

— Vecinii au sunat la poliţie, zâmbeşte el. Au auzit, după cum se pare, un pic de zdrang-zbang şi ţipete.

Saga îl îmbrânceşte şi o ia la fugă.

— *Mulţumesc frumos, Göran*, îi strigă el din urmă.

În timp ce conduce maşina spre Lidingö, încearcă să nu se gândească la ce s-a putut întâmpla, dar gândurile i se învălmăşesc şi aude mereu vocea din înregistrare, omul care povestea plângând despre fiica sa.

Saga îşi promite să se antreneze zdravăn diseară şi să se culce devreme.

Nu reuşeşte să ajungă până pe Roskullvägen, este aşa de multă lume pe stradă, încât e nevoită să parcheze la vreo două sute de metri de casa lui Salman. Curioşi şi jurnalişti se înghesuie lângă benzile alb cu albastru, încercând

să vadă casa. Saga se scuză, în vreme ce se strecoară printre ei, dându-i la o parte. Girofarurile poliţiei pulsează peste copacii înverziţi. Colega Magdalena Ronander se sprijină de peretele de cărămidă şi vomită. Maşina lui Pontus Salman e parcată la intrarea în garaj. E un BMW alb, căruia îi lipseşte geamul din plafon. Cuburi mici de securit pline de sânge zac pe caroserie şi în jurul maşinii. Prin geamurile mânjite de sânge se întrezăreşte un corp de bărbat.

Este Pontus Salman.

Magdalena ridică obosită privirea, se şterge la gură cu o batistă şi o opreşte pe Saga, care se îndreaptă spre uşă.

— Nu, nu, spune ea cu glas răguşit. Nu vrei absolut deloc să intri.

Saga se opreşte, aruncă o privire spre casa mare, se întoarce spre Magdalena ca s-o întrebe ceva, dar pe urmă se gândeşte că trebuie să-i telefoneze lui Joona, să-i spună că martorul lor nu mai există.

101 Fata cu florile de păpădie

Joona străbate în fugă zona sosirilor din aeroportul Vanda, de lângă Helsinki, când începe să-i sune telefonul.

— Saga, ce se întâmplă?

— Pontus Salman e mort, se află în maşina lui, în faţa casei, se pare că s-a împuşcat.

Joona iese, merge la primul taxi din coadă. Îi explică şoferului că trebuie să ajungă în port, apoi se aşază pe bancheta din spate.

— Ce-ai spus? întreabă Saga.

— Nimic.

— Nu mai avem niciun martor! exclamă Saga furioasă. Ce naiba facem?

— Nu ştiu, răspunde Joona, închizând pentru o clipă ochii.

Simte mişcările maşinii, un legănat blând. Taxiul părăseşte zona aeroportului, măreşte viteza şi intră pe autostradă.

— Nu poţi să te duci la vasul lui Raphael fără ajutor...

— Fata, spune Joona brusc.

— Ce?

— Axel Riessen cânta la vioară cu o fată, continuă Joona, deschizându-şi ochii cenuşii. Poate că ea a văzut ceva.

— De ce crezi asta?

— Era o păpădie, un puf de păpădie într-un pahar cu whisky...

— Despre ce naiba vorbeşti? întreabă Saga.

— Încearcă doar să dai de ea.

Joona se lasă pe spate, amintindu-şi cum stătea Axel în picioare cu vioara în mână, atunci când venise fata cu un mănunchi de păpădii. Apoi, se gândeşte din nou la păpădia cu tulpina aplecată peste marginea paharului de whisky din dormitorul lui Axel. Fata fusese acolo şi, prin urmare, era posibil să fi văzut ceva.

*

Joona urcă pe vasul de pază *Kirku*, pe care marina finlandeză l-a preluat cu şase ani în urmă de la paza de coastă. Când dă mâna cu comandantul navei, Pasi Rannikko, începe imediat să se gândească la Lennart Johansson, de la poliţia marină din Dalarö. Cel care iubea surfingul şi căruia i se spunea Lance.

Pasi Rannikko este la fel de tânăr ca Lance, un bărbat ars de soare cu ochii albastru-deschis. Dar, spre deosebire de Lance, el îşi ia slujba foarte în serios. Este evident că această misiune neaşteptată, în afara apelor teritoriale finlandeze, îl deranjează.

— Nimic nu mă bucură în legătură cu acest drum, spune Pasi Rannikko pe un ton sec. Dar, comandantul meu e prieten cu şeful tău... Şi se pare că a fost de ajuns.

— Mă aştept să primim un ordin din partea procuraturii, de vreme ce ne ducem acolo, spune Joona simţind

vibrațiile, în timp ce vasul se desprinde de chei și pornește mlădios peste apă.

— De îndată ce vei avea ordinul procuraturii, contactez FNS Hanko. E un vas purtător de rachete cu douăzeci de ofițeri și șapte recruți.

Arată vasul pe radar.

— Poate ajunge la 35 de noduri viteză, nu-i va lua decât douăzeci de minute să ne ajungă din urmă.

— Bine.

— Iahtul lui Raphael Guidi a trecut de insula Dag și se află la oarecare distanță de Estonia... Sper că ești conștient că nu putem urca la bord pe un vas aflat în apele teritoriale estoniene, dacă nu e vorba despre o situație de urgență sau despre vreo activitate criminală evidentă.

— Da, răspunde Joona.

Cu motoarele vuind, vasul părăsește portul.

— Acum își face apariția întregul echipaj, spune Pasi Rannikko ironic.

Un bărbat puternic, cu barbă blondă urcă pe puntea de comandă. Va sta la cârmă și se prezintă drept: „Niko Kapanen, la fel ca jucătorul de hochei pe gheață", apoi întreabă precaut:

— De fapt, de ce e bănuit Raphael Guidi?

— Răpire, uciderea a câțiva polițiști, contrabandă cu arme, răspunde Joona.

— Și Suedia trimite un singur polițist?

— Da, zâmbește Joona.

— Iar noi participăm cu un șlep vechi, neînarmat!

— De îndată ce obținem ordinul procuraturii, vom avea aproape un pluton, spune Pasi Rannikko pe un ton neutru. Vorbesc cu Urho Saarinen de pe Hanko, și vor fi aici în douăzeci de minute.

— Dar, inspecţiile... Ei, la naiba, avem şi noi dreptul de a inspecta un...

— Nu pe apă estoniană, îl întrerupe Pasi Rannikko.

— La dracu', bombăne Niko.

— Se aranjează, îl asigură Joona scurt.

102 Ce dezvăluie fotografia

Axel Riessen stă întins pe pat, în dormitorul care face parte din apartamentul de cinci camere care i-a fost dat pe megaiahtul lui Raphael Guidi. Lângă el se află dosarul cu informaţii amănunţite despre donator, un bărbat care zace în comă după o operaţie nereuşită. Toate valorile sunt perfecte — tipul de ţesut se potriveşte perfect cu ficatul lui.

Axel priveşte fix în tavan şi simte cum inima îi bate tare în piept. Tresare, când aude un ciocănit în uşă. Este bărbatul în alb care l-a întâmpinat după călătoria cu elicopterul.

— Cina, spune bărbatul scurt.

Străbat împreună o porţiune unde se făcea spa. Axel vede căzi de baie verzi, în care se ridică mormane de sticle goale şi cutii de bere. Prosoape în pungi de plastic încă se află pe rafturile elegante din marmură albă de pe lângă pereţi. În spatele pereţilor de sticlă mată se vede o sală de gimnastică. O uşă dublă de metal mat alunecă fără zgomot, când trec prin zona dedicată relaxării, cu mochetă bej, fotolii şi canapele şi o masă joasă, dar masivă din calcar şlefuit. Peste încăpere pluteşte o lumină

stranie, întunecată, amestecând pe pereți și podea umbre alunecătoare și pete luminoase. Axel ridică privirea și vede că se află sub marea piscină a iahtului. Fundul bazinului este din sticlă și, printre gunoaie și mobile stricate, se întrevede cerul palid.

Raphael Guidi stă pe o canapea, îmbrăcat în aceiași pantaloni de trening ca mai înainte și cu un maiou alb, care i se întinde peste pântece. Bate cu palma pe locul de lângă el și Axel se așază. Amândoi bodyguarzii stau în spatele lui Raphael ca două umbre. Nimeni nu spune nimic. Telefonul lui Raphael Guidi sună, el răspunde și începe o lungă conversație.

După o vreme, bărbatul în alb se întoarce, împingând o măsuță pe rotile. În tăcere, pune pe masa joasă de piatră farfurii și pahare, o tavă cu hamburgeri, pâine și cartofi prăjiți, o sticlă de ketchup și o sticlă mare, de plastic cu pepsi-cola.

Raphael nu ridică privirea, ci își continuă conversația telefonică. Pe un ton neutru discută o grămadă de detalii despre viteza de producție și logistică.

Nimeni nu spune nimic, toți așteaptă plini de răbdare.

După cincisprezece minute, Raphael Guidi încheie și-l privește liniștit pe Axel Riessen. Apoi, începe să-i vorbească cu blândețe:

— Poate vrei un pahar de vin, spune el. Poți să ai un ficat nou în câteva zile.

— Am citit de mai multe ori informațiile despre ficatul donatorului, răspunde Axel. Perfect, sunt impresionat, totul se potrivește...

— E interesantă chestia asta cu dorințele, observă Raphael. Ce-și dorește omul mai mult dintre toate. Eu îmi

doresc ca soţia mea să fie în viaţă, să ne bucurăm unul de celălalt.

— Înţeleg.

— Dar, pentru mine dorinţele se află la un loc cu opusul lor, spune Raphael.

Ia un hamburger şi un coşuleţ cu cartofi prăjiţi, apoi împinge tava spre Axel.

— Mulţumesc.

— Dorinţa de pe unul din talerele balanţei este la fel de grea cu ce se află pe celălalt taler — coşmarul, continuă Raphael.

— Coşmarul?

— Vreau să spun doar că... Trecem prin viaţă sfâşiaţi între extreme, dorinţe care nu se vor împlini niciodată şi coşmaruri care niciodată nu vor deveni reale.

— Poate că aşa este, murmură Axel, muşcând din hamburger.

— Dorinţa ta de a dormi din nou poate deci să se împlinească, dar cum... Mă întreb dacă te gândeşti la celălalt taler al balanţei, cum arată cel mai rău coşmar al tău?

— De fapt, habar n-am, zâmbeşte Axel

— De ce îţi este frică? întreabă Raphael, punând sare pe cartofii prăjiţi.

— De boală, de moarte... şi de suferinţă.

— Desigur, în ceea ce priveşte suferinţa, sunt de acord, spune Raphael. Pentru mine este vorba, am început s-o înţeleg, despre fiul meu. Curând va fi un bărbat în toată firea şi am început să mă tem că se va întoarce împotriva mea, va dispărea din preajma mea.

— Singurătatea?

— Da, aşa cred, răspunde Raphael. Singurătatea totală este cu siguranţă coşmarul meu.

— Eu sunt singur, zâmbeşte Axel. Cel mai rău lucru s-a întâmplat deja.

— Nu spune asta, glumeşte Raphael.

— Nu, dar că s-ar putea repeta...

— Ce vrei să spui?

— Lasă, nu vreau să vorbesc despre asta.

— Că vei provoca din nou sinuciderea unei fete, rosteşte Raphael încet, punând ceva pe masă.

— Da.

— Cine-ar putea să-şi ia viaţa?

— Beverly, şopteşte Axel şi vede că obiectul pe care Raphael l-a pus în faţa lui e o fotografie.

E aşezată cu faţa în jos.

Axel întinde mâna, fără ca de fapt să vrea s-o facă. Degetele îi tremură, când întoarce fotografia. Îşi trage înapoi mâna şi respiră adânc. Pe fotografie se vede chipul întrebător al lui Beverly, în lumina unui bliţ. Axel priveşte ţintă şi încearcă să înţeleagă. Ştie că fotografia este menită să fie un avertisment, pentru că a fost făcută cu câteva zile în urmă, în propria lui casă, în bucătărie, atunci când Beverly încercase o vioară şi după aceea intrase în casă, ca să caute un vas pentru buchetul cu păpădii.

103 Mai aproape

Abia după două ore la bordul vasului de pază finlandez, Joona vede iahtul de lux al lui Raphael Guidi, alunecând suplu la orizont. În lumina soarelui, pare un vapor de cristal cu străluciri de fulger.

Comandantul Pasi Rannikko vine înapoi şi se aşază lângă el, arătând cu un semn din cap spre marele iaht.

— Cât de aproape suntem? întreabă el înverşunat.

Joona îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Aşa de aproape, că putem vedea ce se întâmplă la bord, spune el calm. Eu trebuie să...

Tace, simţind o înţepătură bruscă în tâmple. Se sprijină de balustrada punţii şi încearcă să respire adânc.

— Ce e? întreabă Pasi Rannikko cu amuzament în glas. Ai rău de mare?

— Nu-i nimic, răspunde Joona.

Durerea îl săgetează din nou, se ţine strâns de balustradă şi reuşeşte să rămână în picioare, cât durează criza. Ştie că în niciun caz nu poate lua medicamentele acum, l-ar face neatent şi l-ar moleşi.

Joona simte suflarea răcoroasă îngheţându-i broboanele de sudoare de pe frunte. Îşi aminteşte de Disa, de

privirea ei, de chipul ei grav. Soarele sclipeşte pe întinderea netedă a mării şi brusc vede în minte cununa de mireasă. Luceşte în vitrina de sticlă de la Muzeul Nordic. Se gândeşte la mireasma florilor sălbatice şi la biserica împodobită pentru cununie, inima îi bate aşa de tare, că mai întâi nu înţelege ce-i spune căpitanul.

— Ce vrei să zici?

Joona priveşte dezorientat spre Pasi Rannikko şi apoi spre marele vas alb.

104 Coşmarul

Axel nu mai poate mânca, îi e greaţă. Privirea îi revine necontenit la fotografia lui Beverly.

Raphael înmoaie cartofii într-o grămadă mică de ketchup, de pe marginea farfuriei.

Axel vede deodată un tânăr, stând în uşă şi privindu-i. Pare ostenit şi îngrijorat. Ţine în mână un telefon mobil.

— Peter! strigă Raphael. Vino aici!

— Nu vreau, spune tânărul cu glas moale.

— Nu era o întrebare, zâmbeşte iritat Raphael.

Băiatul se apropie, privindu-l timid pe Axel.

— Acesta este fiul meu, explică Raphael, ca şi cum ar fi fost vorba despre o invitaţie obişnuită la cină.

— Bună ziua, spune Axel cu amabilitate.

Bărbatul care stătuse în elicopter lângă pilot se află lângă bar şi îi aruncă alune unui câine vesel şi lăţos. Părul lui cenuşiu pare de metal şi ochelarii îi lucesc albi.

— Nu-i fac bine alunele, spune Peter.

— După masă, ai putea să-ţi aduci vioara? întreabă Raphael cu o oboseală bruscă în glas. Oaspetele nostru este interesat de muzică.

Peter dă din cap, e palid şi transpirat, cearcănele din jurul ochilor sunt aproape violete.

Axel face o încercare să zâmbească.

— Ce vioară ai?

Peter dă din umeri.

— Mult prea bună pentru mine, este un Amati. Mama mea era muziciană, e vioara ei.

— Un Amati?

— De fapt, care dintre instrumente este mai bun? întreabă Raphael. Amati sau Stradivarius?

— Depinde doar de cel care cântă la ea, răspunde Axel.

— Vii din Suedia, spune Raphael. În Suedia există patru viori făcute de Stradivarius, dar niciun Paganini, care să cânte la ele... Şi eu îmi imaginez...

— Cu siguranţă, aşa e, răspunde Axel.

— Eu colecţionez instrumente cu coarde care încă îşi amintesc cum... Nu, se întrerupe el. Lasă-mă să formulez altfel... Dacă acest instrument este folosit cum trebuie, atunci vei auzi regretul după un suflet pierdut.

— Poate, răspunde Axel.

— Am grijă să amintesc despre acest regret atunci când trebuie semnat un contract, continuă Raphael cu un zâmbet lipsit de bucurie. Eu strâng părţile implicate, ascultăm muzică, acel sunet unic, plin de tristeţe şi apoi scriem un contract în aer, cu dorinţele şi coşmarurile noastre drept miză... Acesta este un contract Paganini.

— Înţeleg.

— Chiar o faci? întreabă Raphael. Nu poate fi rupt, nici măcar prin propria moarte. Cel care încearcă să încalce cele stabilite sau îşi ia propria viaţă trebuie să ştie că oricum îşi va culege cel mai îngrozitor coşmar.

— Ce vrei să-ţi răspund? întreabă Axel.

— Eu spun doar... Acesta nu este un contract pe care să-l rupi, iar eu... cum să mă exprim? se întreabă el ezitând. Nu văd cum ar fi util activităţii mele, dacă tu m-ai lua doar drept o persoană drăguţă.

Raphael se duce la televizorul mare, aflat pe perete. Scoate un disc lucios din buzunar şi-l introduce în fanta pentru DVD. Peter se aşază pe marginea uneia dintre canapele. Băiatul priveşte sfios la cei din încăpere. Are pielea deschisă la culoare şi nu seamănă deloc cu tatăl său. E mic de statură, cu mădulare fine, iar chipul îi este delicat.

Imaginea e neclară, brăzdată de linii cenuşii. Axel simte o spaimă vădită, pur fizică atunci când vede trei persoane ieşind pe o uşă dintr-o vilă de cărămidă. Recunoaşte imediat două dintre ele: comisarul criminalist Joona Linna şi Saga Bauer. Cea de-a treia persoană este o femeie tânără, cu trăsături meridionale.

Axel priveşte ecranul şi-l vede pe Joona Linna scoţând un telefon şi formând un număr. Pare să nu primească vreun răspuns. Cu feţele posomorâte cei trei se urcă în maşină şi pleacă.

Camera se roteşte spre uşă, aceasta se deschide şi se face brusc întuneric. Apoi obiectivul camerei este din nou fixat. Două valize mari stau în hol. Camera continuă spre bucătărie, o coteşte apoi la stânga şi continuă în jos, pe o scară, printr-o intrare cu plăci de faianţă, până într-o încăpere mare, cu piscină. O femeie în costum de baie stă pe un şezlong, iar altă femeie, tunsă băieţeşte stă în picioare, vorbind la telefon.

Obiectivul se retrage cu o mişcare timidă, nu insistă pe convorbirea telefonică, rămâne ascuns, până ce femeia cu tunsoare băieţească termină de vorbit, apoi reîncepe să

înainteze. Se aud paşi şi femeia cu telefonul îşi întoarce faţa tristă şi ostenită spre obiectiv şi împietreşte. O expresie de spaimă teribilă îi trece peste trăsăturile feţei.

— Nu cred că vreau să văd mai mult, papa, spune fiul cu voce stinsă.

— Abia acum începe, răspunde Raphael.

Ecranul televizorului se întunecă brusc, camera a fost oprită, dar în aceeaşi secundă imaginea revine, pâlpâie, apoi se stabilizează din nou. Aparatul de filmat este acum pus pe un stativ şi cele două femei stau una lângă cealaltă pe podea, sprijinite de zidul de faianţă. Pe un scaun în faţa femeilor se află Pontus Salman. Pare că respiră repede, trupul i se mişcă neliniştit pe scaun.

Cronometrul din imagine arată că înregistrarea a fost făcută cu numai o oră în urmă.

Un bărbat îmbrăcat în negru, cu chipul ascuns de o glugă, merge direct la Veronique, o prinde tare de păr şi-i întoarce cu forţa faţa spre obiectiv.

— Iertare, iertare, iertare, spune Raphael cu voce piţigăiată.

Axel îl priveşte întrebător, dar aude apoi glasul lui Veronique Salman:

— Iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă.

Respiră precipitat, înspăimântată.

— N-am avut nicio intenţie, scânceşte Raphael, arătând spre televizor.

— N-am avut nicio intenţie, imploră Veronique. Am făcut fotografia, dar n-aveam nicio intenţie rea, nu ştiam cât de proastă eram, credeam doar că...

— Trebuie să alegi, îi spune omul cu glugă lui Pontus Salman. Pe cine să împuşc în genunchi? Pe soţia ta sau pe sora ta?

— Te rog, şopteşte Pontus. Nu face asta.

— Pe cine să împuşc? întreabă bărbatul.

— Pe soţia mea, răspunde Pontus aproape fără glas.

— Pontus, imploră soţia acestuia. Te rog, nu-l lăsa să...

Pontus începe să plângă întretăiat, strident.

— O s-o doară dacă o împuşc, avertizează bărbatul.

— Nu-l lăsa să facă asta! strigă Veronique copleşită de panică.

— Te-ai răzgândit? S-o împuşc mai bine pe sora ta?

— Nu, răspunde Pontus.

— Roagă-mă frumos.

Se face tăcere şi apoi Axel îl aude pe Pontus Salman spunând:

— Fii drăguţ şi... Împuşc-o pe soţia mea în genunchi.

— Pentru că mă rogi aşa de frumos, o s-o împuşc în amândoi genunchii, răspunde bărbatul, lipind pistolul de picioarele lui Veronique Salman.

— Nu-l lăsa s-o facă! strigă ea. Te rog, Pontus...

Bărbatul trage, se aude o pocnitură scurtă şi piciorul se smuceşte. Sângele ţâşneşte pe faianţa albă. Un nor de praf de puşcă învăluie trăgaciul. Veronique urlă, până i se stinge vocea. El trage din nou. Reculul face ca ţeava pistolului să sară în sus. Este atins celălalt genunchi şi piciorul se îndoaie într-un unghi imposibil.

Veronique strigă din nou, răguşit şi străin, trupul îi tresare de durere şi sângele curge în valuri pe podeaua de gresie de sub ea.

Pontus Salman vomită şi omul cu glugă îl priveşte întrebător, aproape visător. Veronique alunecă pe-o parte, respiră sacadat şi încearcă să ajungă cu mâinile la picioarele rănite. Cealaltă femeie pare să fie în stare de şoc, faţa îi este cenuşie şi ochii, nişte găuri mari, negre.

— Sora ta are probleme psihice, nu-i aşa? întreabă bărbatul plin de curiozitate. Crezi că înţelege ce se petrece?

Îl bate consolator cu palma pe cap, apoi spune:

— Să o violez pe sora ta sau s-o împuşc pe soţia ta?

Pontus nu răspunde, pare gata să-şi piardă cunoştinţa. Ochii i se dau peste cap şi omul îl loveşte peste faţă:

— Răspunde-mi, o împuşc pe nevastă-ta sau o violez pe soră-ta?

Sora lui Pontus Salman clatină din cap.

— Violeaz-o, şuieră Veronique printre gâfâieli. Te rog, Pontus, te rog, spune-i s-o violeze!

— Violeaz-o, şopteşte Pontus.

— Ce?

— Violeaz-o pe sora mea.

— OK, imediat, spune bărbatul.

Axel priveşte în podea, printre genunchi. Se chinuie să nu audă gemetele din film, rugăminţile, strigătele sălbatice, pline de groază. Încearcă să-şi umple mintea cu muzică, încearcă să înţeleagă acele spaţii care apar la Bach, spaţii pline de lumină, de raze care dau buzna.

În cele din urmă, se face tăcere. Axel ridică privirea spre ecran. Femeile zac moarte lângă perete. Îl vede pe bărbatul cu glugă cum stă gâfâind cu un cuţit într-o mână şi cu pistolul în cealaltă.

— Coşmarul a fost trăit pe viu — acum poţi să-ţi iei viaţa, spune bărbatul din film, aruncă pistolul spre Pontus şi apoi pleacă, iese din obiectiv.

105 Martorul

Saga Bauer pleacă de lângă Magdalena Ronander şi trece din nou peste banda pusă de poliţie. Curioşii au devenit şi mai numeroşi, televiziunea a venit cu o dubă mare, un poliţist în uniformă încearcă să facă mulţimea să se dea la o parte şi să lase să treacă ambulanţa.

Saga lasă toate astea în urmă, străbate o alee pavată cu dale care duce spre grădina cuiva şi pe lângă o tufă de iasomie înflorită. Merge tot mai repede şi ultima porţiune până la maşină o traversează în goană, direct peste gazon.

— Fata, i-a zis Joona la telefon. Trebuie să găseşti fata. La Axel Riessen se afla o fată. I-a spus Beverly, vorbeşte cu fratele lui, Robert. Are poate cincisprezece ani, trebuie să-i dai de urmă.

— Cât timp am să-l cooptez pe procuror în treaba asta?

— Nu prea mult, a spus Joona. Dar o să reuşeşti.

În vreme ce Saga conduce spre Stockholm, îl sună pe Robert Riessen, dar nu primeşte răspuns. Sună la Criminalistică şi roagă să i se facă legătura cu asistenta lui Joona, femeia plinuţă care a câştigat o medalie la înot pe

vremuri şi care se încăpăţâna să aibă unghii vopsite strident şi buzele date cu gloss.

— Anja Larsson, răspunde aceasta imediat.

— Bună, sunt Saga Bauer de la Säpo, ne-am întâlnit adineauri la...

— Da, ştiu, spune Anja cu răceală.

— Mă întreb dacă poţi găsi o fată care probabil se numeşte Beverly şi...

— Trimit factura la Säpo pentru asta?

— Fă ce dracu' vrei, dar găseşte un afurisit de număr de telefon, înainte să...

— Ai grijă cum vorbeşti, tânără doamnă.

Saga înjură şi claxonează prelung o maşină care nu porneşte, deşi s-a făcut verde la semafor, şi este pe punctul de-a întrerupe convorbirea, când Anja începe dintr-odată să vorbească:

— Ce vârstă are?

— Poate cincisprezece ani.

— Nu există niciun număr de telefon al lui Beverly Andersson. E posibil să aibă un mobil fără abonament, nu apare în nicio carte de telefon... Singurul număr care există este al tatălui ei.

— OK, îl sun. Poţi să-mi trimiţi un SMS cu numărul lui?

— Am făcut-o deja.

— Mulţumesc, mulţumesc mult, Anja. Iartă-mă că sunt un pic nerăbdătoare, dar mă tem pentru Joona, o să facă o prostie dacă nu primeşte ajutor.

— Ai vorbit cu el?

— El m-a rugat să caut fata. Eu nici măcar n-am întâlnit-o vreodată, nu ştiu... Joona e sigur c-o să rezolv asta, dar eu...

— Sună-l pe tatăl lui Beverly, iar eu continui să caut, spune Anja, întrerupând convorbirea.

Saga trage pe marginea drumului, în Hjorthagen, şi formează numărul trimis de Anja. Prefixul este 0418, prefix de Skåne. Poate Svalöv, gândeşte ea, lăsând telefonul să sune.

106 Tatăl

Într-o bucătărie cu mobilă de pin, în plin Skåne, un bărbat tresare când telefonul începe să sune. Tocmai a intrat, după ce a petrecut mai mult de o oră eliberând din gardul de sârmă ghimpată al unui vecin o vacă împotmolită acolo, după ce a sărit bariera electrificată. Evert Andersson are degetele rănite şi pete uscate de sânge pe salopeta albastră.

Când sună telefonul, nu numai mâinile murdare îl împiedică să ridice receptorul, ci şi senzaţia că nu există nimeni cu care ar avea chef să vorbească în momentul acela. Se apleacă în faţă, priveşte ecranul pe care apare numărul şi vede că e vorba despre un număr secret, probabil un vânzător de aparate telefonice cu glas afectat.

Lasă semnalele să se stingă, însă pe urmă telefonul începe iar să sune. Evert Andersson priveşte pe display din nou şi în cele din urmă răspunde.

— Andersson.

— Bună ziua, mă numesc Saga Bauer, se aude un glas tensionat de femeie. Sunt poliţistă, comisar la Säpo. De fapt, o caut pe fiica dumneavoastră, Beverly Andersson.

— Ce s-a întâmplat?

— Ea n-a făcut nimic, dar cred că are informaţii importante care ne-ar fi de ajutor.

— Şi acum a dispărut? întreabă el slab.

— M-am gândit că poate aveţi vreun număr de telefon al ei, spune Saga.

Evert se gândeşte că pe vremuri îşi considera fata drept singura moştenitoare, cea care va purta tradiţia mai departe, va avea grijă de casă, grajduri, de anexe şi de ogoare. Avea să treacă prin curte aşa cum făcuse şi mama ei, cu cizme verzi de cauciuc mărşăluind prin noroi, grasă ca mama ei, purtând o haină din piele şi părul împletit într-o coadă, pe umăr.

Dar Beverly încă din copilărie avea ceva neobişnuit, care-l făcea să se teamă.

Crescuse şi devenise tot mai diferită. Diferită de el, diferită de mama ei. Odată, intrase în grajd când Beverly era copil, avea doar opt, nouă ani. Şedea într-o boxă goală pe o găleată întoarsă şi îşi cânta, cu ochii închişi. Era pierdută în sunete, nu-şi auzea decât propriul glas. Se gândise s-o zgâlţâie, să-i spună să termine, să nu se prostească, dar expresia luminoasă de pe faţa copilei îl zăpăcise. Din acel moment, ştiuse că în Beverly se afla ceva ce el nu va pricepe niciodată. Şi încetase să-i mai vorbească. De îndată ce încerca să-i spună ceva, îi dispăreau vorbele.

După ce murise mama ei, tăcerea devenise totală.

Beverly începuse să hoinărească, putea să dispară cu orele, adesea o zi întreagă. Poliţia o aducea acasă din locuri unde ea nu ştia cum ajunsese. Urma pe oricine, dacă îi vorbea drăguţ.

— Nu există nimic ce-aş dori să-i spun. Aşadar, ce nevoie am de un număr de telefon? spune pe un ton aspru.

— Sunteţi sigur că...

— Nu e ceva ce-ar putea înţelege unul din Stockholm, o întrerupe, punând receptorul în furcă.

Îşi priveşte degetele care mai ţin aparatul, vede sângele de pe încheieturi, murdăria de sub unghii, din fiecare zbârcitură şi din fiecare por. Se duce cu paşi înceţi la fotoliul verde, ia ziarul lucios şi începe să citească. În seara asta va fi un program în memoria omului de televiziune Ossian Wallenberg. Evert lasă ziarul să cadă pe podea, surprins de propriile sale lacrimi. Îşi aminteşte brusc cum obişnuia Beverly să stea pe canapea, alături de el şi să râdă la prostiile din emisiunea *Vinerea de aur*.

107 Începerea goală

Saga Bauer înjură cu voce tare, apoi rămâne acolo, în maşină. Strânge pleoapele şi izbeşte de câteva ori cu pumnul în volan. Îşi repetă că trebuie să se concentreze şi să meargă mai departe, înainte de-a fi prea târziu. E atât de cufundată în gânduri, că tresare, când sună telefonul.

— Sunt tot eu, spune Anja Larsson. Îţi fac legătura cu Herbert Saxéus, de la clinica „Inima Sfintei Maria", adaugă ea.

— OK, ce...

— Herbert Saxéus a avut grijă de Bevely Andersson, în timpul celor doi ani cât a fost aceasta la clinică.

— Mulţumesc, este...

Dar Anja a trecut-o deja pe altă linie.

Saga aşteaptă, aude cum sună. „Inima Sfintei Maria", gândeşte ea, amintindu-şi că spitalul se află în Torsby, la est de Stockholm.

— Da, Herbert la telefon, îi spune o voce caldă în ureche.

— Bună ziua, mă numesc Saga Bauer, sunt poliţistă, comisar la Säpo. Trebuie să găsesc o fată care v-a fost pacientă, Beverly Andersson.

În receptor se lasă tăcerea.

— E bine? întreabă doctorul după un moment.

— Nu ştiu, trebuie să vorbesc cu ea, răspunde repede Saga. E foarte urgent.

— Locuieşte la Axel Riessen, care... El are un fel de responsabilitate neoficială pentru ea.

— Aşadar, Beverly locuieşte acolo? întreabă Saga, răsucind cheia în contact şi demarând.

— Axel Riessen îi dă o cameră, până îşi va găsi ceva al ei, răspunde doctorul. Fata are abia cincisprezece ani, dar ar fi fost o greşeală s-o silim să se întoarcă acasă.

Şoseaua nu e aglomerată şi Saga poate conduce repede.

— Pot să ştiu pentru ce a fost tratată Beverly? întreabă ea.

Doctorul respiră adânc şi apoi spune cu vocea lui adâncă, prietenoasă:

— Nu ştiu dacă este interesant... Ca medic, aş răspunde că era vorba de o tulburare gravă de personalitate, atunci când a venit aici. Kluster B.

— Ce înseamnă asta?

— Nimic, răspunde Herbert Saxéus şi tuşeşte, dregându-şi vocea. Dar, dacă mă întrebaţi ca persoană particulară, atunci vă voi răspunde că Beverly este sănătoasă, mai sănătoasă decât cei mai mulţi... Ştiu că sună bombastic, dar de fapt nu ea este cea bolnavă.

— Ci lumea.

— Da, oftează el.

Saga îi mulţumeşte, închide telefonul şi o coteşte pe Valhallavägen. Spătarul scaunului este lipicios din cauza transpiraţiei. Telefonul sună şi, înainte de-a răspunde, Saga accelerează prin faţa semaforului de la Stadionul Olimpic, exact în momentul în care se face roşu.

— M-am gândit să vorbesc şi eu cu tatăl lui Beverly, spune Anja. Este un tip foarte simpatic, dar a avut o zi grea,

a îngrijit o vacă rănită. A consolat-o, aşa mi-a spus. Familia lui a locuit dintotdeauna în acelaşi loc. Acum a mai rămas doar el la fermă. Am vorbit despre *Minunata călătorie a lui Nils Holgersson* şi, până la urmă, s-a dus şi a căutat câteva scrisori pe care i le-a trimis Beverly. Nici măcar nu le-a deschis, îţi dai seama ce tip căpos este. Beverly i-a comunicat în fiecare scrisoare numărul ei de telefon.

Saga Bauer îi mulţumeşte Anjei de mai multe ori, apoi sună la numărul primit. Se opreşte în faţa casei lui Axel şi a lui Robert Riessen, în vreme ce telefonul sună.

Semnal după semnal, sunetele dispar într-o beznă adâncă. Soarele luminează pajiştea din faţa bisericii. Saga îşi simte corpul tremurând de efort, timpul este tot mai limitat, Joona va fi cu totul singur când îl va întâlni pe Raphael Guidi.

Cu telefonul la ureche, merge la uşa lui Robert Riessen şi sună. Brusc, se aude un pocnet în receptor şi un foşnet uşor.

— Beverly? întreabă Saga. Tu eşti?

Aude o răsuflare.

— Răspunde-mi, Beverly, o roagă Saga cât mai blând cu putinţă. Unde eşti?

— Eu...

Se face din nou tăcere.

— Ce-ai spus? Ce-ai spus, Beverly, nu te-am auzit!

— Nu pot încă să ies, şopteşte fata şi întrerupe convorbirea.

*

Robert Riessen este tăcut şi palid, când o lasă pe Saga Bauer să intre în camera lui Beverly, rugând-o să încuie

după ea, când termină. Camera pare aproape nelocuită. Nu sunt acolo decât câteva haine în dulap, o pereche de cizme de cauciuc, o pufoaică şi un încărcător pentru telefon.

Saga încuie şi coboară în apartamentul lui Axel Riessen, pentru a încerca să înţeleagă ce voise Joona să-i spună, de ce fata ar fi putut să fie martor. Trece prin saloane şi prin biblioteca liniştită. Uşa spre dormitorul lui Axel Riessen este întredeschisă. Saga păşeşte pe covorul gros, chinezesc, pe lângă pat, în baia învecinată. Se reîntoarce în dormitor. Ceva o face să fie încordată. În cameră domneşte o atmosferă tensionată şi Saga pune mâna pe pistolul din toc. Pe masă se află un pahar de whisky cu o păpădie ofilită.

Praful se mişcă încet în lumina soarelui, mobilele sunt tăcute. Inima îi bate mai repede, când o creangă se izbeşte de fereastră.

Se duce la patul nefăcut, priveşte cutele de pe cearşaful călcat, ambele perne.

Saga crede că aude paşi în bibliotecă şi e pe punctul de a se strecura într-acolo, când o mână o prinde de gleznă. Cineva se află sub pat. Se smulge, sare înapoi, scoate pistolul şi răstoarnă măsuţa cu paharul.

Saga se lasă într-un genunchi şi ţinteşte, dar lasă imediat arma în jos.

Din întunericul de sub pat o priveşte o fată cu ochi mari, speriaţi. Saga pune pistolul la loc în toc, apoi oftează adânc.

— Răspândeşti lumină, şopteşte fata.

— Beverly? întreabă Saga.

— Acum pot să ies?

— Îţi jur că poţi ieşi, spune Saga liniştită.

— A trecut o oră? Axel a spus că nu trebuie să ies până nu trece o oră.

— A trecut mult mai mult, Beverly.

Saga o ajută să iasă din spaţiul strâmt. Fata are pe ea doar lenjeria de corp şi e înţepenită după ce a stat atâta timp nemişcată. Părul îi e tuns scurt şi braţele sunt pline de desene şi litere făcute cu cerneală.

— Ce faci sub patul lui Axel Riessen? întreabă Saga, păstrându-şi tonul calm.

— El este cel mai bun prieten al meu, răspunde cu glas slab Beverly şi trage pe ea o pereche de jeanşi.

— Cred că se află în mare primejdie — trebuie să-mi povesteşti tot ce ştii.

Beverly stă cu maioul în mână. Brusc, se înroşeşte la faţă şi ochii i se umplu de lacrimi.

— Eu nu am...

— Ia-o încet, spune Saga, chinuindu-se încă o dată să-şi domolească nervozitatea din glas. Ia-o de la început.

— Eram în pat, când Axel a intrat, povesteşte Beverly cu voce slabă. Am înţeles imediat că se întâmplase ceva, era alb la faţă. Am crezut că era trist pentru că făcusem autostopul, de fapt nu trebuie să fac asta.

Tace şi îşi întoarce faţa.

— Continuă, te rog, Beverly, e urgent.

Beverly şopteşte un „iartă-mă", îşi şterge grăbită obrajii cu maioul şi o priveşte pe Saga cu ochii umezi.

— Axel a intrat în cameră, spune ea concentrată. Mi-a spus să mă vâr sub pat şi să rămân ascunsă o oră întreagă şi... Pe urmă a alergat în camera de zi şi nu ştiu... le-am văzut doar picioarele, dar doi unchi au venit în spatele lui. I-au făcut ceva îngrozitor. El a urlat şi ei l-au aruncat pe parchet şi l-au înfăşurat în plastic alb şi pe

urmă l-au dus de acolo. A fost aşa de rapid totul. Nu le-am văzut feţele... Nici nu ştiu dacă erau oameni...

— Aşteaptă un pic, o întrerupe Saga luând telefonul. Trebuie să vii cu mine şi să-i povesteşti acelaşi lucru unei persoane care se numeşte Jens Svanehjälm.

Saga formează numărul lui Carlos Eliasson, cu mâinile tremurându-i.

— Avem un martor care a văzut cum Axel Riessen a fost răpit. Avem un martor, repetă ea. Martorul a văzut cum Axel Riessen a fost atacat şi răpit, trebuie să fie de ajuns.

Saga întâlneşte privirea lui Beverly, în vreme ce ascultă reacţia din telefon.

— Bine, venim imediat, spune ea. Caută-l pe Svanehjälm, vezi să ia legătura cu Europolul.

108 Loialitate

Raphael Guidi vine în sufragerie cu o mapă din piele neagră în mână şi o pune pe masă, împingând-o spre Axel Riessen.

— Coşmarul lui Pontus Salman era, cum probabil ai înţeles, să fie obligat să aleagă între soţie şi soră, explică el. Nu ştiu, înainte nu am considerat necesar să fiu aşa de explicit, dar am... Cum să spun? Am aflat cum unii îşi imaginează că pot scăpa de coşmar murind. Nu mă înţelege greşit, cel mai adesea totul este foarte plăcut şi civilizat, eu sunt o persoană foarte generoasă cu cei care-mi sunt loiali.

— Ameninţi că-i faci rău lui Beverly.

— Poţi alege între ea şi fratele tău mai mic, dacă aşa preferi, spune Raphael şi bea o înghiţitură din băutura cu vitamine, se şterge la colţul gurii şi-l roagă apoi pe Peter să-şi aducă vioara. Ţi-am povestit că am doar instrumente pe care a cântat Paganini? întreabă el. E singurul lucru care mă interesează. Se spune că Paganini îşi ura chipul... Şi, în ceea ce mă priveşte, eu cred că şi-a vândut sufletul, ca să fie idolatrizat. Îşi spunea singur „maimuţa"... Dar când cânta, femeile veneau

în genunchi. Merita preţul. Cânta şi cânta, până ce ieşea foc din el.

Axel priveşte prin ferestrele panoramice uriaşele întinderi de apă care stau cu totul nemişcate. Prin ferestrele mai mici, dinspre puntea de la proră, poate întrezări elicopterul alb cu care a fost adus. Gândurile lui pendulează între filmul oribil şi căutarea unor posibile căi de scăpare.

Se simte groaznic de obosit, stă nemişcat şi-l ascultă pe Raphael care continuă să discute despre viori, pasiunea lui Stradivarius pentru sunetele înalte, duritatea lemnului, arţarul care creşte atât de încet.

Raphael se opreşte, zâmbeşte din nou fără viaţă şi spune:

— Câtă vreme eşti loial, poţi să te bucuri de ce se află în primul talger al balanţei, vei avea un ficat sănătos, vei dormi bine şi-ţi vei trăi viaţa, iar singurul lucru care ţi se cere este să nu uiţi de contractul cu mine.

— Şi tu vrei să ai licenţa de export semnată.

— Asta o voi avea în orice caz, dar nu vreau să te oblig, nu vreau să te ucid, ar fi o risipă zadarnică, vreau să am...

— Loialitatea mea, îl completează Axel.

— E o prostie, aşa crezi? întreabă Raphael. Gândeşte-te un moment şi apoi numără persoanele din viaţa ta despre care ştii că-ţi sunt absolut loiale.

Între ei se lasă tăcerea. Axel priveşte fix înainte.

— Exact, spune Raphael după un moment, cu privirea tristă.

109 Contractul

Axel deschide mapa de piele din pe masă, vede că ea conţine toate hârtiile necesare astfel încât cargoul M/S Icelus să primească aprobarea de a părăsi portul Göteborg cu marea încărcătură de muniţie.

Singurul lucru care lipseşte este semnătura lui.

Peter, fiul lui Raphael Guidi, intră în încăpere cu faţa palidă. Ţine în mâini o vioară foarte frumoasă, de culoare brun-roşcată, având cutia de rezonanţă rotunjită. Axel vede imediat că este un Amati, un Amati foarte bine păstrat.

— Cum cred că am mai amintit, eu sunt de părere că o anumită muzică merge cu ceea ce vom face noi acum, spune Raphael cu blândeţe. Această vioară a fost a mamei lui... Şi, cu multă vreme în urmă, la ea a cântat Nicolò Paganini.

— A fost construită în 1657, explică Peter, scoate cheile şi telefonul din buzunare şi le lasă pe masă, înainte de a-şi pune vioara pe umăr.

Băiatul lasă arcuşul pe coarde şi începe să cânte cu şovăială. Axel îşi dă seama imediat că este introducerea la cea mai cunoscută operă a lui Paganini, *Capriciul nr. 24.*

Este considerată a fi partitura pentru vioară cel mai greu de cântat din lume. Băiatul cântă ca şi cum s-ar afla sub apă. E mult prea lent.

— E un contract avantajos, spune încet Raphael.

Afară mai e încă lumină, ferestrele panoramice aruncă o lucire cenuşie în salon.

Axel se gândeşte la Beverly, cum se vârâse în patul lui de la clinica psihiatrică, şoptind: *Ai o lumină în jurul tău, am văzut-o din celălalt capăt al coridorului.*

— Ai reflectat îndeajuns? întreabă Raphael.

Axel nu suportă să se uite în ochii goi ai lui Raphael, îi ocoleşte privirea şi ia stiloul care se află în faţa sa. Îşi aude propria inimă bătând şi încearcă să-şi ascundă gâfâitul respiraţiei.

De data aceasta, nu va mai desena un omuleţ care spune „Bună!", îşi va scrie numele şi se va ruga la Dumnezeu ca Raphael Guidi să se mulţumească cu asta şi să-l lase să se întoarcă în Suedia.

Axel simte tocul tremurându-i în mână. Pune şi cealaltă mână deasupra, ca să o ţină nemişcată, respiră adânc şi aşază cu grijă vârful peniţei pe rândul gol.

— Aşteaptă, spune Raphael. Înainte de a scrie, trebuie să ştiu dacă tu îmi vei fi loial.

Axel ridică privirea şi îi întâlneşte ochii.

— Dacă eşti cu adevărat pregătit să-ţi trăieşti pe viu coşmarul la încălcarea contractului, îmi vei arăta asta sărutându-mi mâna.

— Ce să fac? şopteşte Axel.

— Încheiem contractul?

— Da, răspunde Axel.

— Sărută-mi mâna, spune Raphael cu glas schimbat, ca şi cum ar fi jucat rolul idiotului într-o piesă veche.

Fiul lui cântă tot mai încet, încearcă să-şi facă degetele să asculte, se încurcă şi brusc se opreşte, pur şi simplu.

— Continuă, spune Raphael, fără să-l privească.

— E prea greu pentru mine, nu sună bine.

— Peter, te alinţi cedând înainte de a...

— Atunci, cântă tu singur, îl întrerupe fiul.

Faţa lui Raphael devine nemişcată şi încordată ca o stâncă prăfuită.

— Faci cum îţi spun eu, zice cu o linişte prefăcută.

Băiatul stă nemişcat, cu privirea plecată. Mâna dreaptă a lui Raphael se îndreaptă spre fermoarul treningului.

— Peter, mie mi s-a părut că sună frumos, spune el stăpânit.

— Căluşul stă strâmb, rosteşte Axel aproape în şoaptă.

Peter priveşte vioara cu obrajii arzând.

— Se poate repara? întreabă el.

— E uşor, pot s-o fac şi eu dacă vrei, îi răspunde Axel.

— Durează mult? întreabă Raphael.

— Nu, răspunde Axel.

Lasă jos stiloul, ia vioara, o întoarce, simte cât de uşoară este. N-a atins niciodată o vioară Amati adevărată şi niciun alt fel de vioară la care să fi cântat Paganini.

Telefonul lui Raphael Guidi sună. El îl ia şi priveşte ecranul, se ridică şi se îndepărtează, ascultând.

— Nu-i adevărat, spune cu o expresie ciudată pe faţă.

Un zâmbet uimit îi trece pe buze, apoi le spune bodyguarzilor ceva, cu vocea încordată. Aceştia părăsesc salonul şi se grăbesc în sus, pe scară, împreună cu Raphael.

Peter îl priveşte pe Axel, în vreme ce acesta dă drumul coardelor. Instrumentul scârţâie. Sunetul este amplificat în cutia de rezonanţă. Axel mişcă cu grijă căluşul şi apoi întinde coardele în jurul lui.

— A mers bine? întreabă în şoaptă Peter.

— Da, răspunde Axel în vreme ce acordează vioara. Încearcă acum şi o să auzi.

— Mulţumesc, şopteşte Peter când ia înapoi vioara.

Axel vede că telefonul lui Peter este pe masă şi spune:

— Continuă să cânţi, tocmai ai făcut prima modulaţie şi ai intrat în partea de pizzicato.

— Acum sunt de-a dreptul jenat, mărturiseşte Peter, întorcându-se cu spatele.

Axel se apropie de masă, întinde cu grijă mâna în spatele său şi ajunge telefonul cu vârful degetelor, astfel că acesta face fără zgomot o rotire pe tăblia mesei.

Întors cu spatele spre el, Peter pune vioara pe umăr şi ridică arcuşul.

Axel ia telefonul, îl ţine ascuns în palmă şi se trage un pic într-o parte.

Peter coboară arcuşul pe coarde, dar se întrerupe, se răsuceşte şi întreabă:

— Telefonul meu se află cumva în spatele tău?

Axel lasă din nou telefonul să-i alunece din mână pe masă, înainte să se întoarcă şi să-l ia.

— Poţi să te uiţi dacă am primit vreun mesaj? întreabă Peter.

Axel priveşte telefonul şi vede că are semnal, deşi sunt în largul mării. Înţelege că vasul e conectat la satelit.

— Niciun mesaj, spune el, punându-l la loc.

— Mulţumesc.

Axel rămâne lângă masă, în vreme ce Peter continuă să cânte *Caprice 24* lent şi pierzând tot mai mult ritmul.

Peter nu-i lipsit de talent, a exersat mult, dar nu poate stăpâni bucata. Totuşi, sunetul viorii este atât de minunat, că Axel s-ar bucura chiar dacă s-ar juca un copil

cu corzile. Se sprijină de masă şi ascultă, încercând din nou să ajungă la telefon.

Peter se chinuie să găsească nota corectă, dar pierde tempoul, se opreşte şi începe din nou. Axel se mişcă încet într-o parte, dar nu poate lua telefonul. Peter cântă fals, se opreşte şi se întoarce din nou spre Axel.

— E greu, spune el şi face o nouă încercare.

Începe iar, dar greşeşte şi de data asta.

— Nu merge, spune lăsând jos vioara.

— Dacă ţii arătătorul pe coarda la, e mai uşor să ajungi...

— Nu vrei să-mi arăţi?

Axel priveşte telefonul care se află pe masă. O rază de soare scânteiază şi Axel întoarce privirea spre ferestrele panoramice. Marea se întinde în faţă, ciudat de netedă şi pustie. Se aude un bubuit surd din camera maşinilor, un vuiet continuu, pe care nu l-a remarcat până acum.

Peter îi dă vioara şi Axel o aşază pe umăr, strânge un pic mai tare arcuşul şi apoi începe să cânte bucata de la început. Introducerea se revarsă în încăpere, pe o tonalitate înaltă. Sunetul viorii nu e puternic, ci minunat de blând şi curat. Muzica lui Paganini se urmăreşte pe sine însăşi, în cercuri tot mai repezi şi mai clare.

— Dumnezeule, suspină Peter.

Ritmul e dintr-odată ameţitor, prestissimo. E frumos ca un joc de copii şi, în acelaşi timp, cu schimbări bruşte de registru şi alăturări uimitoare de note.

Axel are întreaga muzică în cap şi trebuie doar să-i dea drumul să curgă. Nu toate notele sunt perfecte, dar degetele mai găsesc încă drumul pe gâtul viorii, alergând cu repeziciune.

Raphael strigă pe puntea de comandă şi ceva izbeşte podeaua aşa de tare, că lampa de cristal zăngăne. Axel

continuă să cânte — modulaţiile luminoase strălucesc ca soarele pe mare.

Se aud paşi pe scară şi Axel se opreşte brusc, văzându-l pe Raphael cu faţa transpirată şi un stilet militar însângerat în mână. Bodyguardul cu păr cenuşiu îl însoţeşte, ţinând ridicată o puşcă automată galben-verzuie, un SCAR belgian Fabrique Nationale.

110 La bord

Joona Linna stă cu binoclul în mână, împreună cu Pasi Rannikko şi cu ofiţerul cu barbă blondă. Supraveghează enormul iaht de lux oprit în mijlocul mării. Vântul a scăzut în intensitate pe parcursul zilei. Steagul Italiei atârnă, fără să se mişte. Pe vas nu pare să se petreacă niciun fel de activitate. E ca şi cum echipajul şi pasagerii ar dormi, ca în castelul frumoasei din pădurea adormită. Marea Baltică e calmă, apa oglindeşte cerul înalt şi albastru. Valurile fac tot mai rar să se ridice un pic suprafaţa netedă.

Brusc, în buzunarul lui Joona începe să sune telefonul. El îi dă lui Niko binoclul şi răspunde.

— Avem un martor! strigă Saga Bauer în receptor. Fata este martorul nostru, ea a văzut totul. Axel Riessen a fost răpit, procurorul a dat undă verde, aşa că puteţi urca la bord, să-l căutaţi!

— Bine lucrat, spune Joona cu dinţii strânşi.

Pasi Rannikko îl priveşte, în vreme ce el închide telefonul.

— Avem un ordin al procuraturii de ridicare a lui Raphael Guidi, îl anunţă Joona. E bănuit că a sechestrat pe cineva.

— Contactez FNS Hanko, spune Pasi Rannikko, alergând la staţia din cabina de comandă.

— Or să fie aici în douăzeci de minute, spune surescitat Niko.

— Trimiteţi întăriri! strigă Pasi Rannikko în microfon. Avem ordinul procuraturii de-a merge imediat la bordul vasului lui Raphael Guidi şi de a-l aresta... Da... Grăbiţi-vă! Grăbiţi-vă cât puteţi!

Joona priveşte din nou prin binoclu, urmăreşte scările vopsite în alb care duc pe platforma de la pupă, până sub punte şi din nou, spre puntea de la pupă. Încearcă să vadă ceva prin ferestrele întunecate ale sălii de mese, dar nu reuşeşte. Urmăreşte cu privirea parapetul de jur împrejur şi apoi, mai departe, cealaltă scară ce duce spre terasa cea mare.

Aerul iese vibrând prin ţevile de aerisire de pe acoperişul cabinei de comandă. Joona îndreaptă binoclul spre ferestrele negre şi rămâne acolo. Prin geam, i se pare că vede o mişcare. Ceva alb alunecă de partea cealaltă a geamului. Mai întâi, se gândeşte la o aripă uriaşă, cu penele îndoite apăsate în fereastră.

Apoi pare o pânză sau un plastic alb, care e împăturit.

Joona clipeşte, ca să vadă mai bine şi brusc întâlneşte un chip care-l priveşte şi el ţintă, ridicând un binoclu la ochi.

Uşa de metal de la cabina de comandă a iahtului se deschide şi un bărbat blond, în haine închise la culoare îşi face apariţia, coboară cu paşi repezi o scară şi continuă, pe puntea de la proră.

E prima oară când Joona vede pe cineva la bordul vasului lui Raphael Guidi.

Bărbatul cu haine închise la culoare continuă spre platforma pentru elicoptere, desface curelele care ţin aparatul ancorat şi deschide uşa cabinei.

— Ascultă comunicaţiile noastre radio, spune Joona.

— Schimbăm frecvenţa, strigă Pasi Rannikko.

— N-are nicio importanţă, explică Joona. Nu vor rămâne pe vas, par că se pregătesc să plece cu elicopterul.

Îi dă binoclul lui Niko.

— Avem întăriri în cincisprezece minute, spune Pasi Rannikko.

— Prea târziu, constată Joona.

— Se află cineva în elicopter, confirmă Niko.

— Raphael a aflat că avem o decizie a procuraturii de-a urca la bord, spune Joona. Trebuie că a primit informaţia în acelaşi moment cu noi.

— Urcăm noi doi la bord? întreabă Niko.

— Aşa vom face, spune Joona aruncându-i o privire scurtă.

Niko vâră un încărcător într-o carabină automată, neagră ca ţiţeiul, un Heckler & Koch 416 cu ţeavă scurtă.

Pasi Rannikko scoate pistolul din toc şi i-l întinde lui Joona.

— Mulţumesc, spune acesta, controlând muniţia şi manevrându-l apoi repede, ca să se obişnuiască un pic cu el. Este un M9A1 semiautomat. Seamănă cu M9, care a fost folosit în războiul din Golf, dar încărcătorul pare un pic diferit şi are un suport pentru laser.

Fără să mai spună ceva, Pasi Rannikko conduce drept spre puntea din spate, care se află imediat deasupra liniei apei. Când se lipesc de iaht, acesta pare enorm, ca o casă cu multe etaje. Vasul dă înapoi şi frânează, făcând să

spumege apa. Niko atârnă apărătoarele de protecţie peste balustrada punţii, carenele se izbesc scrâşnind una de alta.

Joona se caţără la bord, vasele sunt pe cale să se despartă din nou, apa fierbe între ele. Niko sare şi Joona îi prinde mâna. Carabina automată zornăie, izbindu-se de balustradă. Se privesc iute în ochi şi apoi merg spre scară, se strecoară pe lângă câteva fotolii vechi de nuiele şi lăzi cu sticle de vin goale, apoi continuă să urce.

Niko se întoarce şi-i face semn cu mâna lui Pasi Rannikko, iar acesta depărtează vasul de iaht.

111 Trădătorul

Raphael Guidi stă pe puntea de comandă, împreună cu bodyguardul cu păr cenuşiu-metalic şi ochelari cu rame de baga. Timonierul îi priveşte cu ochi speriaţi şi îşi trece mereu mâna peste gură.

— Ce se întâmplă? întreabă Raphael.

— Am dat ordin să se încălzească motorul elicopterului, răspunde timonierul. M-am gândit...

— Unde-i vaporul?

— Aici, spune el, arătând spre pupa.

Foarte aproape, în spatele punţii cu piscina şi troliul pentru bărcile de salvare, se vede vasul de transport neînarmat al pazei de coastă. Valuri de siaj lovesc în pupa cenuşie şi apa spumegă, de la mişcarea inversă a elicei.

— Ce-au spus, mai exact? întreabă Raphael.

— Erau grăbiţi, au cerut ajutor, au spus că au un ordin al procuraturii.

— Nimic nu se potriveşte, murmură Raphael, privind în jur.

Prin fereastră, vede că pilotul elicopterului se află deja în cabină şi că elicea tocmai s-a pus în mişcare. Deodată, din salonul de sub ei se aude *Caprice 24*, al lui Paganini.

— Aici se află întăririle lor, arată timonierul pe radar.

— Văd — cât timp avem la dispoziţie?

— Au o viteză sub 33 de noduri şi în zece minute ajung aici.

— Nicio primejdie, spune bodyguardul, aruncând o privire spre elicopter. Aveţi timp să plecaţi, tu şi Peter, cu cel puţin trei minute înainte să...

Bodyguardul blond se năpusteşte pe uşa cabinei de comandă. Faţa lui palidă pare foarte speriată.

— E cineva aici! E cineva pe vapor, strigă el.

— Câte persoane? întreabă bodyguardul cărunt.

— Am văzut doar una, dar nu ştiu... Are o carabină automată, însă niciun echipament special.

— Îl opreşti, îi ordonă scurt bărbatul cărunt colegului său.

— Dă-mi un cuţit, cere Raphael Guidi.

Bodyguardul scoate un cuţit cu lamă îngustă, cenuşie. Raphael îl ia şi se apropie de timonierul cu privirea încordată.

— Nu trebuia să aştepte întăriri? ţipă el. Ai spus că aşteaptă întăriri!

— Aşa am înţeles...

— Ce naiba fac atunci aici? Nu mă au cu nimic la mână, spune Raphael. Cu nimic!

Timonierul scutură din cap şi se dă în spate. Raphael se apropie de el.

— Atunci, ce naiba fac aici, dacă n-au nicio acuzaţie împotriva mea? strigă el. Nu există nimic...

— Nu ştiu, nu ştiu, răspunde timonierul cu lacrimi în ochi. Am spus doar ce-am auzit...

— Ce le-ai spus tu, de fapt?

— Ce le-am spus? Nu înţeleg...

— N-am timp, strigă Raphael. Zi doar ce dracu' le-ai spus!

— Nu le-am spus nimic!

— Ciudat, al naibii de ciudat — nu-i aşa? Nu-i aşa?

— Am ascultat frecvenţele lor, exact aşa cum trebuia să fac, eu n-am...

— E aşa de greu să mărturiseşti? răcneşte Raphael, face câţiva paşi repezi în faţă şi vâră cuţitul direct în burta timonierului.

Aproape fără împotrivire, cuţitul alunecă prin cămaşă, prin stratul de grăsime şi pătrunde în măruntaie. Sângele îl stropeşte pe Raphael pe mână. Cu o expresie întrebătoare pe chip, timonierul încearcă să facă un pas înapoi, ca să scape de cuţit, dar Raphael îl urmează şi rămâne o clipă, privindu-l în ochi.

Muzica de vioară se aude din salon: note uşoare scânteiază şi freamătă.

— Poate că este Axel Riessen, spune deodată paznicul cu păr cenuşiu. Poate că are microfoane asupra lui şi ţine legătura cu poliţia, prin...

Raphael trage cuţitul din pântecele timonierului şi se aruncă în jos, pe scara lată.

Timonierul rămâne cu mâna pe burtă şi sângele îi picură pe pantofii negri, încearcă să facă un pas, dar alunecă pe spate şi rămâne acolo, cu privirea în tavan.

Bodyguardul cu păr cărunt îl urmează pe Raphael, ţinând arma automată ridicată şi privind pe ferestrele panoramice.

Axel se opreşte din cântat, atunci când Raphael coboară, arătând spre el cu cuţitul plin de sânge:

— Trădătorule! urlă acesta. Cum poţi fii aşa de-al dracului de...

Bodyguardul cu părul cărunt începe brusc să tragă cu puşca automată o serie de focuri asurzitoare. Gloanţele trec direct prin ferestrele enorme şi cartuşele cad zăngănind pe treptele scării, în jos.

112 Foc de puşcă automată

Păşind cu precauţie, Joona şi Niko urcă pe una dintre scările exterioare, prin faţa punţii de jos şi apoi o iau spre uriaşa punte de la pupă. Marea tăcută se întinde în toate direcţiile, ca o placă de sticlă. Deodată, Joona aude cântecul viorii. Încearcă să desluşească ceva în spatele uşilor de geam. Umbre întunecate se întrezăresc dincolo de suprafeţele reflectorizante. Poate să observe doar o mică parte a sălii de mese. Nu se vede niciun om. Vioara cântă cu febrilitate. Depărtată ca într-un vis, înăbuşită de geamuri.

Joona şi Niko aşteaptă câteva secunde, apoi aleargă iute prin faţa unui spaţiu deschis cu o piscină fără apă, sub terasa care iese în afară şi apoi înainte, pe scara de metal.

Se aud paşi pe terasa de deasupra şi Niko face semn spre trepte. Se ascund tăcuţi, lângă perete, sub marginea terasei.

Tonuri repezi, jucăuşe de vioară se aud mai clar acum. Cel care cântă este un violonist iscusit. Joona cercetează interiorul unei sufragerii uriaşe, echipament de birotică pe mese, dar nu se vede niciun om. Cel care

cântă trebuie să se afle de cealaltă parte a scării late, cu covor roşu.

Joona îi face semn lui Niko să vină după el şi să-i acopere spatele, arătând spre cabina de comandă de deasupra lor.

Brusc, vioara tace în mijlocul unei modulaţii frumoase în registru înalt.

Prea brusc.

Joona se aruncă în spatele scării, chiar în momentul în care se aude un foc înăbuşit de armă automată. Pocnituri rapide şi puternice. Gloanţele lovesc scara unde tocmai s-a aflat el şi ricoşează ţiuind în diferite direcţii.

Joona se târăşte mai adânc sub scară, simţind cum trupul i se umple din nou de adrenalină. Niko s-a adăpostit în spatele macaralei pentru bărcile de salvare şi răspunde focului de armă. Joona înaintează ghemuit, vede şirul de găuri lăsate de glonţ în fereastra întunecată, ca nişte inele îngheţate în jurul unor pupile negre.

113 Lama de cuţit

Bodyguardul cu păr cărunt coboară pe scară, cu arma îndreptată spre fereastra panoramică, găurită de şirul de gloanţe. Puşca automată se smuceşte şi cartuşele goale sar zăngănind pe trepte.

Peter s-a făcut ghem, cu palmele la urechi.

Fără un sunet, bodyguardul părăseşte sufrageria printr-o uşă laterală.

Axel se adăposteşte în spatele meselor, ţinând în mână vioara şi arcuşul. Raphael arată spre el cu cuţitul.

— Cum ai putut să fii aşa de idiot? ţipă el, urmărindu-l. O să-ţi ciopârţesc faţa, o să...

— Papa, ce se întâmplă? strigă Peter.

— Caută-mi pistolul şi vino la elicopter — părăsim vasul!

Băiatul face un semn de aprobare, este livid şi bărbia îi tremură. Raphael o ia spre Axel, printre mese. Axel se dă înapoi, răstoarnă între ei scaunele.

— Încarcă Parabellumul, pune gloanţe retezate, spune Raphael.

— Un încărcător? întreabă băiatul cu glas stăpânit.

— Da, ajunge — dar grăbeşte-te! răspunde Raphael, dând cu piciorul într-un scaun.

Axel încearcă să deschidă uşa din cealaltă parte a încăperii, învârte butonul, dar uşa rămâne închisă.

— N-am terminat, tu şi cu mine! răcneşte Raphael.

Axel împinge uşa cu mâna liberă şi vede zăvorul, plasat sus. Raphael e la doar câţiva metri. Se apropie ţinând cuţitul în faţă şi Axel acţionează impulsiv. Se răsuceşte şi aruncă vioara în Raphael. Instrumentul zboară prin aer. Raphael face un pas rapid într-o parte şi se împiedică de un scaun răsturnat, încercând să salveze vioara, aproape o prinde, dar pe urmă o scapă, reuşind totuşi să-i amortizeze căderea.

Vioara alunecă, lovindu-se de pământ cu un sunet neobişnuit.

Axel reuşeşte să deschidă uşa şi se năpusteşte pe un coridor plin de tot felul de lucruri. Sunt aşa de multe vechituri, că-i e greu să înainteze. Se caţără peste o grămadă de perne pentru şezlonguri şi alunecă printre tuburi de scufundat şi haine ude.

— N-o să-mi scapi, spune Raphael, urmărindu-l cu vioara într-o mână şi cuţitul în cealaltă.

Axel cade peste o plasă de tenis strânsă, îşi prinde picioarele în ochiurile rupte, se târăşte departe de Raphael, care se apropie cu paşi mari, loveşte cu piciorul ca să se elibereze.

De afară se aude un foc de puşcă automată, o serie de izbituri scurte, puternice.

Raphael respiră iute şi ţinteşte cu vârful cuţitului, dar nu apucă să facă nimic, fiindcă Axel reuşeşte să se elibereze. Se ridică în picioare clătinându-se, se dă înapoi şi răstoarnă un joc mare de fotbal în faţa lui Raphael. Aleargă la cealaltă uşă, se luptă cu yala şi clanţa, dar ceva blochează uşa şi nu reuşeşte s-o împingă decât un pic.

— E o idee proastă! strigă Raphael.

Axel încearcă să treacă prin deschizătură, dar e prea îngustă. Un dulap mare cu ghivece de pământ puse unul peste altul stă în drum. Se aruncă din nou în uşă şi dulapul se mişcă cu câţiva centimetri. Axel îl simte pe Raphael în urma lui, cum se apropie. Şira spinării îi e străbătută de fiori, împinge şi îşi presează corpul prin deschizătura uşii. Se zgârie în yală, dar nu-i pasă, trebuie să iasă de acolo.

Raphael încearcă să-l ajungă cu cuţitul, loveşte şi vârful lamei îi zdreleşte umărul lui Axel.

Durerea îl arde. Axel se prăbuşeşte poticnindu-se într-o cameră luminoasă, cu acoperiş de sticlă. Pare o seră părăsită. Continuă drept înainte, bâjbâie după rana din spate şi vede sânge pe degete, se ciocneşte de un lămâi uscat într-un ghiveci.

Se grăbeşte mai departe, aplecându-se pe culoarele dintre mesele de lemn cu plante uscate şi cu frunzele înnegrite.

Raphael loveşte violent în uşă, gâfâind, ghivecele se ciocnesc şi dulapul se mişcă încet.

Axel ştie că trebuie să se ascundă şi se vâră repede sub o bancă, continuă să se deplaseze pieziş, pe sub o învelitoare de plastic murdară şi mai departe, printre suporturi şi găleţi. Speră că Raphael va renunţa curând şi va părăsi vasul împreună cu fiul său.

Se aude o bufnitură dinspre uşă şi câteva ghivece cad la pământ şi se sparg.

Raphael intră în încăpere, gâfâind şi se sprijină de un spalier cu viţă-de-vie foşnitoare.

— Ieşi de acolo şi sărută-mi mâna! strigă el.

Axel încearcă să respire fără zgomot, se mai târăşte un pic îndărăt, dar nu ajunge nicăieri. Un dulap mare de metal îi închide drumul.

— Promit să mă ţin de cuvânt, zâmbeşte Raphael şi caută cu privirea printre bănci şi tufişuri uscate. Ficatul fratelui tău te aşteaptă şi tu trebuie doar să-mi săruţi mâna, ca să-l primeşti.

Axel se simte rău şi se aşază tremurând, cu spinarea proptită în dulapul metalic. Inima îi bate repede. Încearcă să nu facă deloc zgomot. Simte cum sângele îi bubuie în creier. Priveşte în jur, caută după o cale de scăpare şi observă că la numai cinci metri de el se află o uşă glisantă, spre puntea de la provă.

Aude zgomotul elicopterului. Motorul se încălzeşte.

Axel se gândeşte că ar putea să se târască pe sub masa cu ghivecele pline cu pământ şi apoi să alerge pe distanţa care a mai rămas. Începe să se deplaseze într-o parte, foarte atent. Uşa pare să fie închisă doar cu un cârlig.

Ridică un pic capul, ca să vadă mai bine şi apucă să-şi spună c-ar putea să se afle pe punte peste câteva secunde când, dintr-odată, simte că i se opreşte inima. O lamă rece de cuţit se află lângă gâtul lui. Îl ustură uşor, de la atingerea oţelului. Raphael l-a găsit şi s-a strecurat în spatele lui. Corpul îi este inundat de adrenalină. E ca şi cum o răceală ar urca dinăuntrul lui. Abia acum aude răsuflarea lui Raphael şi îi simte mirosul transpiraţiei. Lama cuţitului se sprijină arzătoare pe gâtlej.

114 Lupta finală

Bodyguardul cu păr cărunt părăseşte tăcut sufrageria, se strecoară prin uşi şi aleargă iute pe lângă peretele de sticlă al punţii, cu arma pe umăr. Ochelarii îi lucesc în soare. Joona îl vede că se îndreaptă spre Niko şi că peste câteva secunde va fi în spatele lui.

Niko nu are nicio acoperire în partea aceea.

Bodyguardul ridică arma şi pune degetul pe trăgaci.

Joona sare în picioare, ocheşte, face un pas înainte pentru a-şi elibera linia de tragere şi împuşcă bodyguardul cu două lovituri în piept. Bărbatul cărunt se dă înapoi clătinându-se, se sprijină cu mâna de parapet, ca să nu cadă peste bord. Priveşte în jur, îl vede pe Joona venind spre el şi ridică arma.

Abia acum se vede că sub geaca neagră are vestă antiglonţ.

Joona este deja lângă el, împinge la o parte carabina acestuia cu o mână şi, în acelaşi timp, îl loveşte cu pistolul în faţă. Este o lovitură puternică, peste rădăcina nasului şi peste ochelari. Picioarele bărbatului se îndoaie, iar acesta cade pe spate cu o bufnitură surdă. Sudoare şi mucus ţâşnesc şi corpul se prăbuşeşte.

Joona şi Niko continuă spre prora vasului, fiecare pe câte o parte a sălii de mese.

Elicea elicopterului ţăcăneşte tot mai repede.

— Hai odată! Urcă la bord! strigă cineva.

Joona aleargă cât mai aproape de perete. Încetineşte, iar ultima bucată o străbate plin de precauţie, privind în sus, la puntea deschisă de la proră. Fiul lui Raphael Guidi este deja în elicopter. Palele aruncă umbre peste cală şi peste parapet.

Joona aude voci din cabina de comandă de deasupra şi face un pas înainte, când observă că celălalt bodyguard al lui Raphael l-a văzut. Bărbatul blond stă la douăzeci şi cinci de metri şi are pistolul îndreptat spre Joona. Nu mai are timp să reacţioneze, înainte ca glonţul să fie tras. Se aude o împuşcătură scurtă. Joona simte doar ca o lovitură de bici peste faţă, şi apoi totul se face alb. Cade peste câteva şezlonguri, rostogolindu-se. Direct pe podeaua metalică, se loveşte cu ceafa de balustrada terasei, mâna cu pistolul se izbeşte de bare. Încheietura mâinii este aproape ruptă şi arma îi scapă din strânsoare. Se aude un zăngănit răsunător, când pistolul cade peste parapet jos, la pupă.

Joona clipeşte de câteva ori, începe să-şi recapete vederea şi se târăşte în spatele zidului. Mâinile îi tremură, nu înţelege exact ce s-a întâmplat. Îi curge sânge fierbinte pe faţă, încearcă să se ridice, trebuie să primească ajutor de la Niko, trebuie să înţeleagă unde se află bodyguardul.

Îşi trece repede mâna peste faţă. Îl doare cumplit, când pipăie cu degetele şi constată că glonţul a trecut doar pe lângă tâmpla lui.

A rupt o rană mai veche, asta a fost tot.

Un sunet ciudat, ca un dangăt de clopot se aude în urechea stângă.

Inima bate tare, îi bubuie violent în piept.

Când se ridică în picioare, apărat de peretele metalic, începe să-l doară capul îngrozitor.

Simte cum migrena îl prinde în gheare.

Joona îşi apasă un deget pe frunte, între sprâncene şi închide ochii, obligând durerea fulgerătoare să se retragă.

Aruncă o privire spre elicopter, încercând să-l vadă pe Niko. Ochii îi rătăcesc peste puntea de la proră şi balustrada ei.

Vasul înarmat cu tunuri al marinei se apropie din spate, ca o umbră întunecată pe marea lucioasă.

Joona răsuceşte bara metalică a şezlongului stricat până o rupe, ca să aibă cu ce să se apere atunci când va apărea bodyguardul.

Se lipeşte strâns de perete şi vede deodată că Raphael şi Axel sunt afară, pe puntea de la proră. Stau foarte aproape, se mişcă de-a-ndăratelea spre elicopter. Raphael ţine mâna dreaptă în jurul lui Axel. În mână are un cuţit, cu lama sprijinită în gâtul acestuia. În cealaltă mână ţine o vioară. Hainele şi părul le flutură în curentul de aer stârnit de palele elicei.

Bodyguardul care l-a împuşcat pe Joona se furişează, încercând să-l descopere în spatele peretelui. Nu e sigur dacă l-a nimerit pe intrus în cap, lucrurile s-au petrecut prea repede.

Joona ştie că acesta îl caută şi se forţează să se tragă înapoi, dar durerea de cap îl face prea lent.

Trebuie să se oprească.

Nu acum, îşi spune, simţind sudoarea curgându-i pe spinare.

Bodygardul continuă după colţ, ridică arma, dă cu ochii de umărul lui Joona şi de omoplatul lui, îi întrezăreşte grumazul şi capul.

Brusc, Niko Kapanen se năpusteşte din cealaltă parte, cu carabina automată ridicată. Bodyguardul este rapid, se răsuceşte în loc şi trage. O serie de patru împuşcături. Niko nici măcar nu observă primul glonţ care-l loveşte în umăr, dar se opreşte la al doilea, care-i intră în burtă, străpungându-i intestinul subţire. Al treilea îl ratează, însă al patrulea îl loveşte în piept. Picioarele i se îndoaie şi cade pe-o parte, la marginea platformei pe care se află elicopterul. E grav rănit şi probabil nici nu mai e conştient, când apasă pe trăgaciul carabinei automate, în vreme ce se prăbuşeşte. Gloanţele lovesc în toate părţile, fără vreo direcţie anume. Goleşte tot încărcătorul în două secunde, după care arma păcăne în gol.

Niko gâfâie, ochii i se dau peste cap, alunecă pe spate, lăsând o urmă însângerată pe platformă şi scapă arma. Îl doare tare în piept. Strânge pleoapele o clipă, apoi priveşte cu ochi înceţoşaţi, văzând tijele puternice de pe burta elicopterului. Observă că rugina s-a strecurat prin vopseaua albă, în jurul piuliţelor mari, dar nu îşi dă seama că plămânul drept i se umple cu sânge.

Tuşeşte slab, e pe cale să-şi piardă cunoştinţa, dar îl descoperă brusc pe Joona care stă ascuns în spatele peretelui de la sala de mese, cu o bară de metal în mână. Ochii li se întâlnesc, Niko îşi adună ultimele puteri şi aruncă arma automată spre Joona.

Axel este speriat, inima îi bate tare, focurile trase îi răsună în urechi, iar trupul îi tremură. Raphael îl poartă cu el, ca pe un scut. Se împleticesc împreună şi lama îi

taie un pic pielea gâtului. Axel simte cum începe să-i curgă sângele în jos, pe piept. Vede cum ultimul paznic se apropie de ascunzătoarea lui Joona Linna, dar nu poate face nimic.

Joona se întinde repede înainte, pune mâna pe arma fierbinte şi o trage spre el. Bodyguardul din faţa platformei trage două gloanţe înspre el. Ricoşează între pereţi, podea şi balustradă. Joona scoate încărcătorul gol, vede că Niko scotoceşte în buzunare după muniţie nouă. Niko gâfâie, este foarte slăbit şi trebuie să se odihnească un moment, cu mâna apăsată pe pântecele plin de sânge. Bodyguardul îi strigă lui Raphael să urce. Elicopterul e gata de decolare. Niko scormoneşte în buzunarul de pe cracul pantalonului şi, când scoate mâna, un ambalaj de bomboane e dus de vânt, dar în palmă se află un cartuş. Niko tuşeşte slab, priveşte acest singur cartuş, apoi îl face să se rostogolească spre Joona.

Glonţul zăngăne pe podeaua metalică, cămaşa de alamă şi vârful de cupru scânteiază orbitor.

Joona îl prinde şi-l introduce repede în încărcător.

Acum, ochii lui Niko sunt închişi, un fir de sânge se vede între buze, pieptul se mai ridică încă, odată cu respiraţia grăbită.

Paşii grei ai bodyguardului se aud peste acoperişul calei.

Joona vâră încărcătorul în carabină, face glonţul să alunece pe ţeavă, înalţă arma, aşteaptă câteva secunde şi apoi îşi părăseşte ascunzătoarea.

Raphael se trage înapoi, ţinându-l pe Axel în faţă. Fiul lui strigă ceva din elicopter şi pilotul îi face semn să vină.

— Trebuia să-mi fi sărutat mâna când ai avut şansa, şuieră Raphael în urechea lui Axel.

Strunele viorii răsună, lovite.

Bodyguardul se apropie de Niko cu paşi mari, se apleacă asupra platformei şi îndreaptă pistolul spre faţa acestuia.

— *Jonottakaa!* răcneşte Joona în finlandeză.

Îl vede pe bodyguard ridicând arma pentru a o aţinti spre el, în locul lui Niko şi se mişcă iute într-o parte, încercând să găsească unghiul potrivit, trebuie să-l nimerească cu singurul glonţ pe care îl mai are.

Este vorba doar de secunde.

Chiar în faţa bodyguardului se află Raphael care apasă cuţitul în gâtul lui Axel. Hainele lor flutură în curentul stârnit de elicopter. Picături de sânge zboară prin aer. Joona se apleacă un pic, înalţă cătarea câţiva milimetri şi apoi trage.

Jonottakaa, gândeşte el. Aşezaţi-vă la coadă.

Se aude o pocnitură şi el simte lovitura violentă a reculului în umăr. Glonţul părăseşte ţeava cu o viteză de 800 de metri pe secundă. Fără cel mai mic zgomot, intră în gâtlejul paznicului şi iese apoi prin ceafă, îşi continuă traiectoria fără a pierde prea mult din viteză, direct prin omoplatul lui Raphael şi apoi merge mai departe, peste mare.

La impact, braţul zboară în aer şi cuţitul cade zăngănind pe punte.

Axel Riessen se lasă în jos.

Bodyguardul îl priveşte uluit pe Joona, sângele năvăleşte în valuri din piept, înalţă cu o mână nesigură pistolul, dar nu reuşeşte până la capăt. Hârâie ciudat, tuşeşte şi sângele îi ţâşneşte din gură, prelingându-se pe bărbie.

Se aşază jos, îşi duce mâna la gât, clipeşte de două ori şi apoi rămâne cu ochii larg deschişi.

Raphael are buzele albe, stă în curentul puternic şi apasă mâna cu vioara pe umărul însângerat, privindu-l fix pe Joona.

— Papa, strigă fiul din elicopter şi-i aruncă un pistol.

Arma se izbeşte de podea, ricoşează şi se opreşte la picioarele lui Raphael.

Axel se sprijină de balustradă cu privirea împăienjenită, încercând să oprească cu palma şiroiul de sânge care-i curge din gât.

— Raphael! Raphael Guidi, strigă Joona cu glas puternic. Sunt aici ca să te arestez!

Raphael stă la cinci metri de elicopterul său, cu pistolul la picioare. Bluza de trening îi flutură. Se apleacă greoi şi ridică pistolul.

— Eşti bănuit de contrabandă cu arme, răpire de persoană şi crimă, spune Joona.

Raphael are faţa transpirată, iar pistolul îi tremură în mână.

— Lasă jos arma! strigă Joona.

Raphael ţine pistolul greu în mână, dar inima începe să-i bată mai tare, când întâlneşte privirea liniştită a lui Joona.

Axel îl priveşte fix pe Joona şi încearcă să-i strige s-o ia la fugă.

Joona stă nemişcat.

Totul se petrece aproape instantaneu.

Raphael îndreaptă pistolul spre Joona şi pune degetul pe trăgaci, dar pistolul ţăcăne doar în gol. Încearcă din nou şi simte că se sufocă, înţelegând că fiul lui niciodată nu-l încărcase, aşa cum promisese. Raphael simte

o înspăimântătoare singurătate, ca un giulgiu înghețat. Înțelege că e prea târziu să lase arma și să se predea, chiar în momentul în care trupul său scoate un fel de suspin. Trei gloanțe, unul după altul. Apoi se aud pocnetele peste mare. Raphael simte ca și cum cineva l-ar lovi tare în piept, pe urmă o durere ascuțită, în vreme ce se dă înapoi clătinându-se și își pierde complet echilibrul.

Elicopterul nu mai așteaptă, se ridică fără Raphael Guidi și urcă duduind spre cer.

Vasul marinei finlandeze, FNS Hanko, se află lângă iaht. Încă o dată trei trăgători de elită își descarcă armele. Tot atâtea gloanțe intră în pieptul lui Raphael. Se aude o singură pocnitură. Raphael face câțiva pași în spate și cade, încearcă să se ridice, dar nu se mai poate mișca.

Spinarea îi este fierbinte, însă picioarele i s-au răcit deja.

Raphael privește fix elicopterul care urcă grăbit spre cerul cețos.

Peter stă în elicopter și se uită în jos, la iahtul de lux care se micșorează. Tatăl lui zace pe platforma rotundă de aterizare, în interiorul cercurilor albe, ca o țintă.

Raphael Guidi mai ține încă în mână vioara lui Paganini. O baltă neagră de sânge se întinde rapid sub el, dar privirea îi este deja moartă.

Joona este singurul care a rămas în picioare pe puntea vasului.

Stă nemișcat, în vreme ce elicopterul alb dispare.

Cerul lucește cu o sclipire de cristal și e pustiu. Pe marea lucioasă, trei vase stau nemișcate, ca și cum ar fi părăsite, plutesc doar, unul lângă altul.

Curând sosesc elicopterele serviciului de urgență din Finlanda, dar în momentul acesta e tăcere și o nemișcare ciudată, ca și cum ultima notă ar fi răsunat și publicul ar mai fi încă fermecat de muzică, orbit de tăcerea de după ea.

115 Sfârşit

Joona Linna, Axel Riessen, Niko Kapanen şi paznicul cu părul cărunt au fost transportaţi cu elicopterele la spitalul de chirurgie HUCS, din Helsingfors. La spital, Axel l-a întrebat pe Joona de ce rămăsese în picioare atunci când Raphael ridicase pistolul de pe podeaua punţii.

— Nu m-ai auzit strigând? l-a întrebat Axel.

Joona l-a privit doar în ochi, explicându-i că observase deja trăgătorii de elită de pe vapor şi crezuse că aceştia aveau să tragă, înainte de-a apuca s-o facă Raphael.

— Dar ei n-au apucat.

— Nu poţi avea întotdeauna dreptate, a răspuns Joona zâmbind.

Niko era conştient atunci când au intrat Joona şi Axel, să-şi ia rămas-bun. A glumit, spunând că se simte ca Vanhala din romanul *Soldat necunoscut*.

— Bravo, Suedia, le-a spus el. Dar... Şi mica Finlandă tenace a sosit pe un frumos loc doi!

Rănile lui Niko erau foarte grave, însă nu-i mai ameninţau viaţa. Avea să treacă printr-un şir de operaţii în zilele următoare şi în două săptămâni avea să poată veni

acasă, la părinți, într-un scaun cu rotile. Urma să treacă aproape un an înainte de-a putea să joace din nou hochei pe gheață, cu sora lui.

Bodyguardul lui Raphael Guidi a fost arestat și transportat la închisoarea Vanda, în așteptarea procesului, iar Joona Linna și Axel Riessen au plecat acasă, la Stockholm.

*

Cargoul M/S Icelus n-a părăsit niciodată portul Göteborg. Muniția a fost descărcată și transportată la depozitul vămii.

Jens Svanehjälm a condus procesul prelungit, căci, în afară de bodyguardul fără nume al lui Raphael Guidi, toți vinovații erau deja morți.

Nu s-a putut dovedi nimic altceva decât că Pontus Salman de la Silencia Defence AB fusese amestecat într-o activitate criminală. Singurul care săvârșise de fapt vreo încălcare a legii la Inspecția pentru Produse Strategice era fostul director general Carl Palmcrona.

Suspiciunea de luare de mită și de trafic cu arme s-a îndreptat către Jörgen Grünlicht, dar în final acesta nu a fost acuzat de nimic. Concluzia a fost că membrii Consiliului de Control al Exportului și toți politicienii suedezi care au avut de-a face cu exportul fuseseră păcăliți și acționaseră cu bună-credință.

Ancheta privind luarea de mită în cazul a doi politicieni kenyeni a fost lăsată în grija lui Roland Lidonde, membru al comisiei privind combaterea corupției și secretar de stat în probleme de etică și administrație, dar cu siguranță avea să reiasă că și politicienii kenyeni acționaseră cu totală bună-credință.

Firma de armatori Intersafe Shipping nu ştia că muniţia avea să fie transportată din portul Mombasa în Sudanul de Sud, iar transportorul kenyan, *Trans Continent*, nu ştia că marfa pentru care fusese angajat s-o transporte cu tiruri în Sudan consta din muniţie. Toţi acţionaseră cu totală bună-credinţă.

Axel Riessen

Axel Riessen simte cum firele cusăturii de la gât se întind atunci când coboară din taxi şi merge pe jos ultima bucată de pe Bragevägen. Sub valurile de lumină ale soarelui trotuarul este aproape alb.

Chiar în momentul în care pune mâna pe clanţă, se deschide uşa. Robert iese afară, a stat şi a aşteptat la fereastră.

— Prin ce-ai trecut? îl întreabă, scuturând din cap. Am vorbit cu Joona Linna şi mi-a povestit ceva, o nebunie curată...

— Ştii prea bine că fratele tău mai mare este un dur, zâmbeşte Axel.

Se îmbrăţişează tare şi o iau spre casă.

— Am pus masa în grădină, spune Robert.

— Ce-ţi face inima? N-a stat încă? întreabă Axel, urmându-şi fratele pe uşa de la intrare.

— De fapt, mi-au făcut o programare pentru săptămâna viitoare, răspunde Robert.

— N-am ştiut, spune Axel, simţind un fior pe ceafă.

— Ca să primesc un generator de puls, nu cred că ţi-am povestit...

— Dar operaţia?

— Nu se mai face.

Axel îşi priveşte fratele şi simte cum sufletul i se răsuceşte în beznă. Înţelege acum că Raphael aranjase operaţia lui Robert, că totul era prevăzut să meargă foarte prost, că acesta era sensul ei, ca Robert să moară pe masa de operaţie şi să-i doneze fratelui său ficatul.

Axel trebuie să se oprească în hol, să se calmeze, înainte de-a continua. Faţa îi arde şi simte cum plânsul îi urcă din gâtlej.

— Vii? întreabă Robert pe un ton blând.

Axel mai rămâne o secundă şi respiră adânc, înainte să-şi urmeze fratele, în grădina din spate. Pe pardoseala de marmură, la umbra copacului mare, e întinsă masa.

Tocmai se îndreaptă spre Anette, când Robert îl prinde de braţ, ţinându-l în loc.

— Ne distram bine când eram copii, spune Robert cu privirea gravă. De ce-am încetat să ne vorbim? Cum s-a putut întâmpla asta?

Axel priveşte uimit chipul fratelui său, ridurile din colţul ochilor, părul zbârlit din jurul cheliei.

— Se întâmplă în viaţă lucruri care...

— Aşteaptă... Nu am vrut să-ţi povestesc la telefon, îl întrerupe Robert.

— Ce e?

— Beverly a spus că tu crezi că din vina ta şi-a luat Greta viaţa, dar eu...

— Nu vreau să vorbim despre asta, îl întrerupe Axel.

— Trebuie, spune Robert. Eu am fost acolo, la concurs, am auzit totul, i-am auzit pe Greta şi pe tatăl ei vorbind, ea plângea tot timpul, falsase şi tatăl ei era teribil de furios...

Axel se eliberează din mâna fratelui său.

— Ştiu deja tot ce...

— Lasă-mă să spun ce trebuie să spun, îl întrerupe Robert.

— Fă-o.

— Axel... Dacă ai fi spus ceva, dacă aş fi ştiut că tu credeai că din vina ta a murit Greta... L-am auzit pe tatăl ei. A fost vina lui, a fost doar vina lui... Au avut o ceartă îngrozitoare, l-am auzit spunându-i lucruri oribile, că l-a făcut de râs, că nu mai este fata lui. Trebuia să plece din casa lui, să plece de la şcoală şi să se mute la drogata de maică-sa, la Mora.

— A spus aşa?

— Nu voi uita niciodată glasul Gretei, continuă Robert înverşunat. Ce speriată părea, când încerca să-i explice că toţi pot greşi uneori, că a făcut tot ce-a putut să iasă bine, că nu-i nimic, mai sunt şi alte concursuri...

— Dar eu întotdeauna...

Axel priveşte în jur, nu ştie ce să facă, simte că îl lasă puterile, se aşază încet pe podeaua de marmură şi îşi ţine faţa cu amândouă mâinile.

— Ea plângea şi-i spunea tatălui că-şi va lua viaţa dacă nu va putea rămâne, să continue să studieze.

— Nu ştiu ce să zic, şopteşte Axel.

— Mulţumeşte-i lui Beverly, răspunde Robert.

Beverly Andersson

Începe o burniță măruntă, în vreme ce Beverly Andersson stă pe peronul Gării Centrale din Stockholm. Călătoria spre sud o duce printr-un peisaj învăluit în ceață. Abia în apropiere de Hässleholm apare din nou soarele. După ce a schimbat trenul la Lund și apoi a luat autobuzul din Landskrona, ajunge acasă, la Svalöv.

De multă vreme n-a mai fost acasă.

Se gândește cum i-a promis doctorul Saxéus că totul va merge bine.

Am vorbit cu tatăl tău, a spus doctorul. E convins că va fi așa.

Beverly traversează o piață prăfuită și se vede pe sine însăși, zăcând și vomitând în mijlocul pieței, cu doi ani în urmă. Câțiva băieți o făcuseră să bea rachiu. Au fotografiat-o și apoi i-au dat drumul în piață. După această întâmplare, tatăl ei a alungat-o de acasă.

Merge mai departe. Are un nod în stomac, când vede drumul deschizându-se spre ferma care se află la trei kilometri depărtare. De-a lungul acestui drum obișnuiau s-o culeagă mașinile. Acum nu-și mai poate aminti de ce

voia să meargă cu ei. Credea că vede ceva în ochii lor. Ca o lumină, obişnuia să gândească.

Beverly schimbă mâna în care duce valiza grea.

În depărtare, o maşină ridică praful pe drum.

Nu-l cunoaşte cumva?

Bevely zâmbeşte şi face semn cu mâna.

Vine tata, vine tata!

Penelope Fernandez

Biserica Roslags-Kulla este o biserică mică, de lemn, cu o clopotniţă înaltă, frumoasă. Se află undeva lângă Virabruk, la o oarecare distanţă de drumurile aglomerate, în localitatea Österåker. Cerul este albastru şi aerul curat, mirosul florilor de câmp este purtat de vânt peste cimitirul liniştit.

Ieri a fost înmormântat Björn Almskog şi acum patru bărbaţi în costume negre o poartă pe Viola Maria Liselott Fernandez spre odihna de veci. În urma bărbaţilor — doi unchi şi doi veri din El Salvador — vin Penelope Fernandez şi mama ei, Claudia, împreună cu preotul.

Se opresc lângă mormântul deschis. Copilul unuia dintre veri, o fetiţă de vreo nouă ani, îşi priveşte întrebătoare tatăl. Când el îi face un semn de aprobare, fetiţa scoate flautul şi începe să cânte psalmul 97, în vreme ce sicriul este coborât în pământ.

Penelope Fernandez îşi ţine mama de mână şi preotul citeşte din Evanghelia după Ioan.

Dumnezeu va şterge toate lacrimile. Şi moarte nu va mai fi.

Claudia o priveşte pe Penelope, îi îndreaptă gulerul şi o mângâie cu palma pe obraz, ca şi cum ar fi copil.

Când se întorc spre maşină, telefonul lui Penelope sună în geanta ei neagră. E Joona Linna. Penelope se desprinde cu grijă din mâna Claudiei şi se duce la umbra unuia dintre copacii mari, ca să răspundă.

— Salut, Penelope, spune Joona cu vocea lui uşor tărăgănată, dar gravă.

— Bună, Joona, răspunde Penelope.

— M-am gândit că vrei să ştii asta: Raphael Guidi este mort.

— Şi livrarea de arme pentru Darfur?

— Am oprit vaporul.

— Bine.

Penelope îşi lasă privirea să alunece peste rude şi prieteni, peste mama ei care stă acolo unde a lăsat-o şi care n-o scapă din ochi.

— Mulţumesc, spune ea.

Se întoarce la Claudia care o aşteaptă cu îngrijorare, îi ia din nou mâna şi amândouă se îndreaptă spre maşină.

Penelope.

Se opreşte şi se întoarce. I s-a părut că aude glasul surorii sale, foarte aproape. O străbate un fior, îi trece şi o umbră pluteşte încet peste iarba fragedă, verde. Fetiţa care cântase la flaut stă între pietrele de mormânt şi o priveşte. Şi-a pierdut cordeluţa şi părul îi flutură în briza verii.

Saga Bauer şi Anja Larsson

Zilele acestea de vară n-au sfârşit: noaptea străluceşte ca sideful, până ce apar zorile.

Direcţia Generală a Poliţiei a organizat o petrecere în grădina barocă din faţa palatului Drottningholm.

Joona Linna stă împreună cu colegii la o masă lungă, sub un copac uriaş.

Pe o scenă, în faţa unui pavilion de dans din lemn roşu, se află membrii unei orchestre de dans, în costume albe şi cântă *Hårgalåten*[37].

Petter Näslund dansează „slängpolska"[38] cu Fatima Zanjani, din Irak. El îi spune cu un zâmbet în colţul gurii ceva ce pare s-o facă fericită.

Cântecul povesteşte cum diavolul a cântat odată la vioară aşa de frumos, că tinerii nu mai voiau să se oprească. Au dansat noaptea întreagă şi, când au făcut greşeala de a nu respecta sunetul clopotelor de sărbătoare, nu s-au mai putut opri. Tinerii erau foarte obosiţi. Pantofii li s-au

[37] O melodie populară suedeză foarte veche, despre diavol care, prin cântecul său minunat, i-a vrăjit pe tineri să danseze până la moarte.

[38] „Polca pe aruncate", dans popular suedez.

tocit, picioarele li s-au tocit şi până la urmă doar capetele lor mai dănţuiau de colo-colo, în sunetele viorii.

Pe un scaun de pânză stă Anja, într-o rochie cu flori albastre. Se uită la perechile care dansează. Faţa rotundă îi este bosumflată, dezamăgită. Însă, când îl vede pe Joona că îşi părăseşte locul, simte cum i se înroşesc obrajii.

— O vară fericită, Anja, îi spune el.

Printre copaci se vede Saga Bauer, dansând pe iarbă. Ea vânează baloane de săpun, împreună cu gemenii Magdalenei Ronander. Părul blond, ondulat, cu panglici colorate luceşte în soare. Două femei de vârstă mijlocie s-au oprit şi o privesc uluite.

— Iubiţi domni şi doamne, spune cântăreţul, după aplauze. Am primit o comandă specială...

Carlos Eliasson zâmbeşte pentru sine însuşi, aruncând privirea spre cineva din spatele scenei.

— Mă trag din Oulu, continuă cântăreţul zâmbind. Şi voi cânta cu cea mai mare plăcere pentru dumneavoastră un tangou care se numeşte *Satumaa*.

Magdalena Ronander are o cunună de flori pe cap, când se apropie de Joona căutându-i privirea. Anja se uită ţintă în jos, la vârfurile pantofilor.

Orchestra începe să cânte tangoul languros. Joona se întoarce spre Anja, se înclină şi întreabă încet:

— Îmi permiţi?

Fruntea Anjei, obrajii şi gâtul i se fac roşii ca focul. Îi întâlneşte privirea şi dă din cap cu gravitate.

— Da, răspunde ea.

Îi ia braţul, aruncându-i o privire trufaşă Magdalenei şi urcă pe ringul de dans cu capul ridicat, împreună cu Joona.

Anja dansează concentrată, cu seriozitate, cu o cută mică între sprâncene. Curând însă faţa ei rotundă se liniştește şi este fericită. Părul dat tare cu spray stă într-un coc elegant la ceafă. Se lasă condusă de Joona, relaxându-şi corpul.

În timp ce cântecul sentimental se apropie de sfârşit, Joona simte brusc cum Anja îl muşcă uşor de umăr.

Îl muşcă din nou, un pic mai tare şi el se simte obligat s-o întrebe:

— Ce faci?

Ochii ei sunt lucioşi, ca de sticlă.

— Nu ştiu, răspunde ea cu sinceritate. Am verificat doar ce s-ar întâmpla, nu ştii niciodată înainte să verifici...

În acelaşi moment se opreşte muzica. El îi dă drumul, mulţumindu-i pentru dans.

Înainte de-a apuca s-o conducă înapoi, la masă, Carlos îşi face apariţia, invitând-o.

Joona mai stă o vreme deoparte, privindu-şi colegii cum dansează, mănâncă şi beau, apoi o ia spre maşină.

Oameni îmbrăcaţi în alb stau pe pături, povestind, sau hoinăresc printre copaci.

Joona străbate parcarea, apoi deschide portiera maşinii sale Volvo. Pe locul din spate se află un buchet uriaş de flori, frumos ambalat. Se aşază în maşină şi o sună pe Disa. La al patrulea apel, intră mesageria vocală.

Disa Helenius

Disa stă în faţa computerului în apartamentul ei de lângă piaţa Karla. Pe birou se află telefonul mobil, lângă o ceaşcă cu cafea rece şi o chiflă cu scorţişoară.

Pe ecranul calculatorului pâlpâie imaginea unei grămezi de pietre tocite de vreme, zăcând în iarbă: rămăşiţele unui cimitir de bolnavi de holeră din Skanstull, în Stockholm.

Îşi scrie notele în computer, se întinde şi ridică apoi ceaşca spre gură, dar renunţă. Se duce să-şi facă o cafea proaspătă, când telefonul începe să zbârnâie pe birou.

Fără să privească cine este, îl închide şi rămâne apoi în picioare, cu privirea pe fereastră. Fire de praf strălucesc în soare. Inima îi bate repede, când se aşază din nou în faţa computerului. Nu are de gând să mai vorbească vreodată cu Joona.

Joona Linna

În Stockholm este o atmosferă de sărbătoare şi sunt puţine maşini, atunci când Joona coboară încet pe Tegnérgatan. A încetat s-o caute pe Disa. Are telefonul închis şi el presupune că vrea să fie lăsată în pace. Ocoleşte Blå Tornet, apoi continuă pe acea parte din Drottninggatan care este plină de anticariate şi magazine. Lângă librăria new-age *Vărsătorul* stă o femeie bătrână, prefăcându-se că priveşte în vitrină. Când Joona trece pe lângă ea, femeia face un gest spre geam, apoi porneşte după el, la oarecare distanţă.

Lui Joona îi ia o vreme să observe că este urmărit.

Abia când se află lângă gardul negru din faţa bisericii Adolf Fredrik, se întoarce. La zece metri în spatele lui stă o femeie de vreo optzeci de ani. Îl priveşte cu gravitate şi-i întinde câteva cărţi de joc.

— Aici eşti tu, nu-i aşa? spune arătându-i o carte. Şi aici e cununa, cununa de mireasă.

Joona se apropie de ea şi ia cartea. Sunt cărţi de joc dintr-un *Killelek*[39], unul dintre cele mai vechi jocuri de cărţi din Europa.

[39] Apărut în anii 1300 în Italia, este introdus în Suedia prin anii 1800.

— Ce vrei? întreabă el liniştit.

— Eu nu vreau nimic, spune femeia. Dar Rosa Bergman îţi transmite salutări.

— Trebuie să fie o greşeală, nu cunosc pe nimeni care...

— Se întreabă de ce te prefaci că fiica ta e moartă.

Epilog

E toamnă timpurie la Copenhaga, aerul e curat şi rece, când un grup discret ajunge la Glyptoteket în patru limuzine separate. Bărbaţii urcă scările, trec de intrare, continuă prin grădina de iarnă luxuriantă sub acoperişul înalt de sticlă, merg cu paşi răsunători pe coridoarele de piatră, prin faţa sculpturilor antice şi intră în fastuoasa sală de festivităţi.

Publicul este deja la locurile lui şi Tokyo String Quartet urcă pe scenă, cu legendarele lor instrumente Stradivarius încă în repaus, aceleaşi instrumente la care a cântat odinioară Nicolò Paganini însuşi.

Cei patru oaspeţi iau loc în jurul unei mese, la o parte de publicul obişnuit. Cel mai tânăr dintre ei este un bărbat cu mădulare fine şi păr blond, pe nume Peter Guidi. Este aproape un băiat, dar expresia de pe chipurile celorlalţi spune altceva, pentru că foarte curând ei îi vor săruta mâna.

Muzicienii îşi fac semn unii altora şi încep să cânte cvartetul de coarde numărul 14 de Schubert. Se simte patosul, o forţă reţinută cu greu. O vioară răspunde, dureros. Muzica îşi mai trage o dată respiraţia, apoi se

revarsă. Te inundă o senzaţie de fericire, dar totodată sunetul este plin de tristeţe, pentru atâtea suflete pierdute.

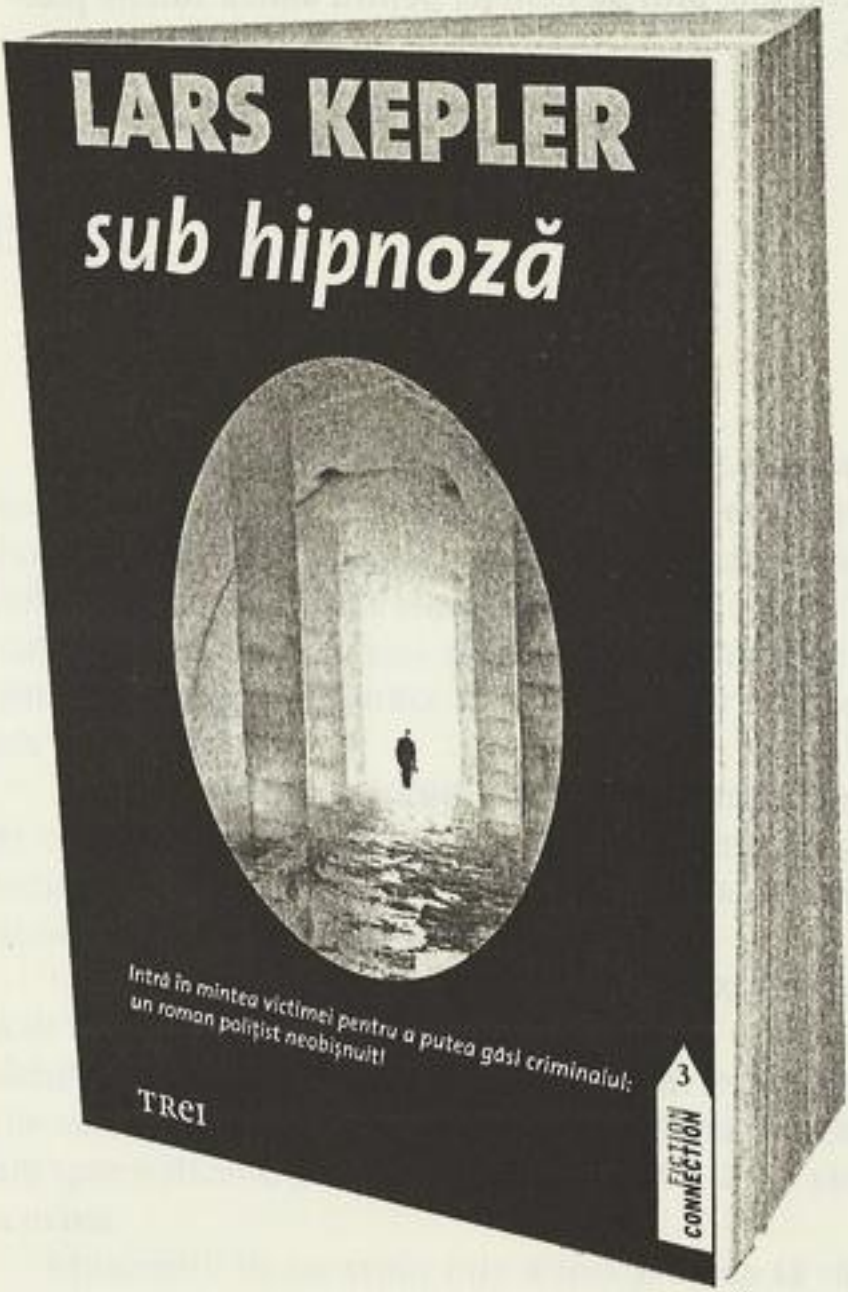
LARS KEPLER
sub hipnoză
Intră în mintea victimei pentru a putea găsi criminalul:
un roman polițist neobișnuit!
TREI
FICTION CONNECTION 3

Sub hipnoză

Lars Kepler

Titlul original: Hypnotisören
Traducere din suedeză şi note de: Elena-Maria Morogan

În toiul unei nopţi teribile de decembrie, psihiatrul Erik Maria Bark este trezit brusc de un telefon primit de la spitalul din Stockholm. Detectivul Joona Linna îi solicită urgent ajutorul în vederea tratării unui pacient aflat în stare de inconştienţă, după o traumă severă. Dacă Erik reuşeşte să comunice prin hipnoză cu băiatul inconştient, poliţia ar putea afla răspunsul la întrebarea cine i-a ucis în mod brutal părinţii şi sora mai mică.

Au trecut însă 10 ani de când Erik nu a mai practicat hipnoza. De când şi-a propus să nu o mai facă.

Amintiri dureroase din perioada aceea îl copleşesc şi-l determină să refuze să sprijine poliţia. Când, într-un final, Erik acceptă totuşi să se implice, se dezlănţuie un şuvoi ameţitor de întâmplări neprevăzute.

Lars Kepler este pseudonimul unui cuplu de scriitori suedezi: Alexander Ahndoril şi Alexandra Coelho Ahndoril. Fiecare a scris, independent unul de celălalt, mai multe romane, fiind recompensaţi cu cronici şi premii literare prestigioase. *Sub hipnoză*, prima parte a seriei INSPECTOR JOONA LINNA, este în curs de traducere în 37 de ţări, iar în Suedia a intrat direct în topul celor mai bune vânzări de carte încă de la apariţie.

Tiparul executat la *Graficprint*
www.graficprint.eu
e-mail: comenzi@graficprint.eu

LARS KEPLER

«*Pact cu diavolul* e un exercițiu de măiestrie în arta romanului polițist: anchetele complicate sunt descrise în detaliu, personajele sunt foarte credibile, iar ritmul narațiunii nu stagnează o clipă.» *Swedish Book Review*

LARS KEPLER

După succesul pe care l-a avut cu cartea sa de debut, *Sub hipnoză*, Lars Kepler revine cu un thriller la fel de captivant. Nu despre tulburări de personalitate, ci despre afaceri murdare și corupție la nivel înalt.

Într-o noapte de vară, un vas de agrement este găsit plutind în derivă în arhipelagul Stockholm. La bordul lui, se află o femeie moartă. Se dovedește a fi sora lui Penelope Fernandez, o militantă pentru pace și o figură publică bine-cunoscută. A doua zi, directorul Carl Palmcrona este găsit spânzurat în apartamentul său din Östermalm, un cartier exclusivist din Stockholm. Legătura dintre cele două decese este o fotografie care i-a aparținut lui Penelope și în care pot fi văzuți politicieni cu influență și traficanți de arme. Până acum, nimic neobișnuit – doar că aceste crime au fost comise pentru a se împiedica răspândirea fotografiei.
În lumea celor care dețin puterea, se pare că anumite contracte nu pot fi încălcate nici cu prețul vieții...

Pact cu diavolul este al doilea roman din seria al cărei protagonist este inspectorul Joona. A fost nominalizat în 2010 pentru premiul «The Golden Crowbar», care se acordă celui mai bun roman polițist suedez.

De același autor, a mai apărut la Editura Trei romanul *Sub hipnoză*.

www.edituratrei.ro
ISBN 978-973-707-527-7

Partener media:
21 radio